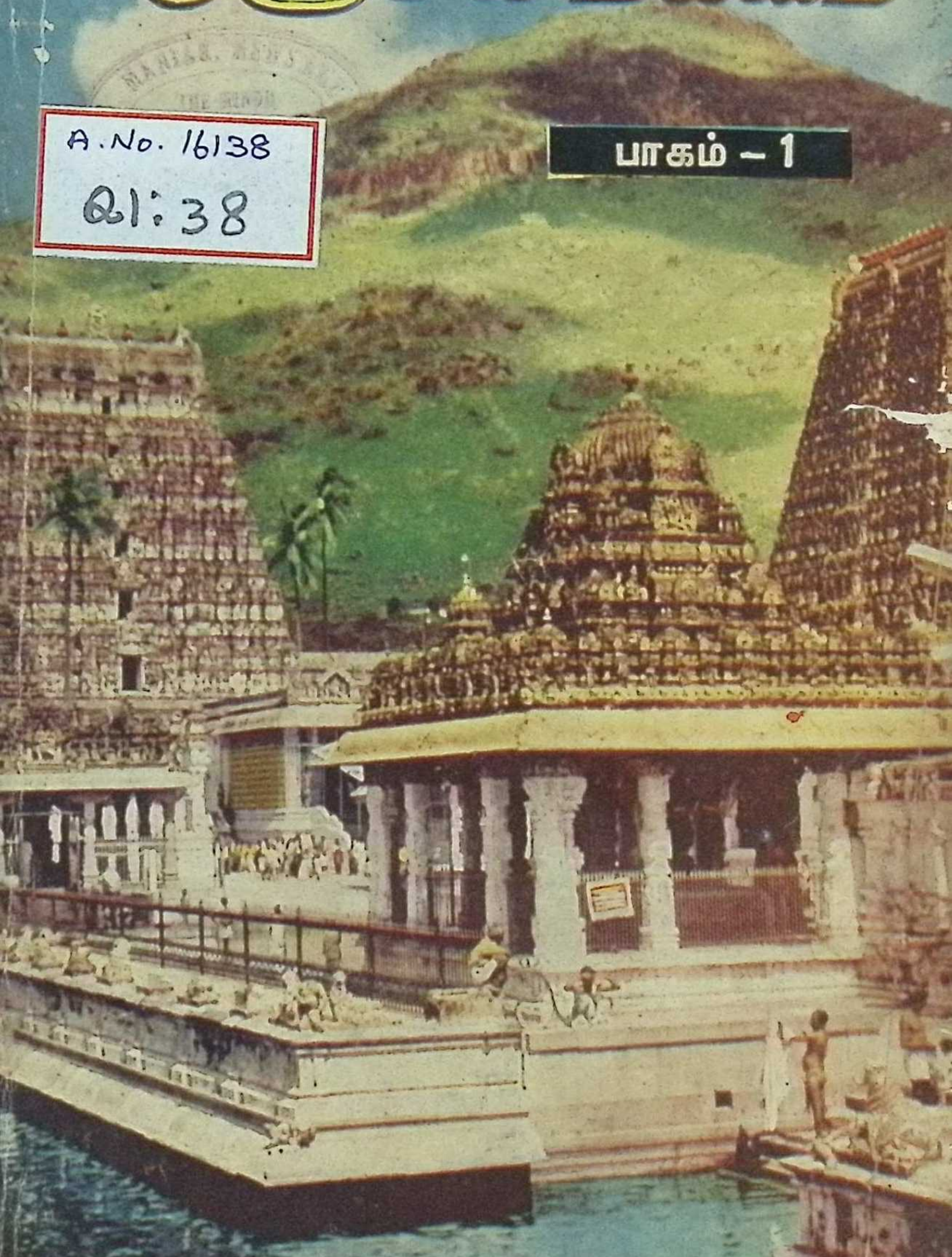
அருணாசல மகிமை

பாகம் – 1

பாணீகான்

ஸ்ரீ சேஷாத்ரி சுவாமிகள்

அருணாசல மகிமை

பாகம் - 1

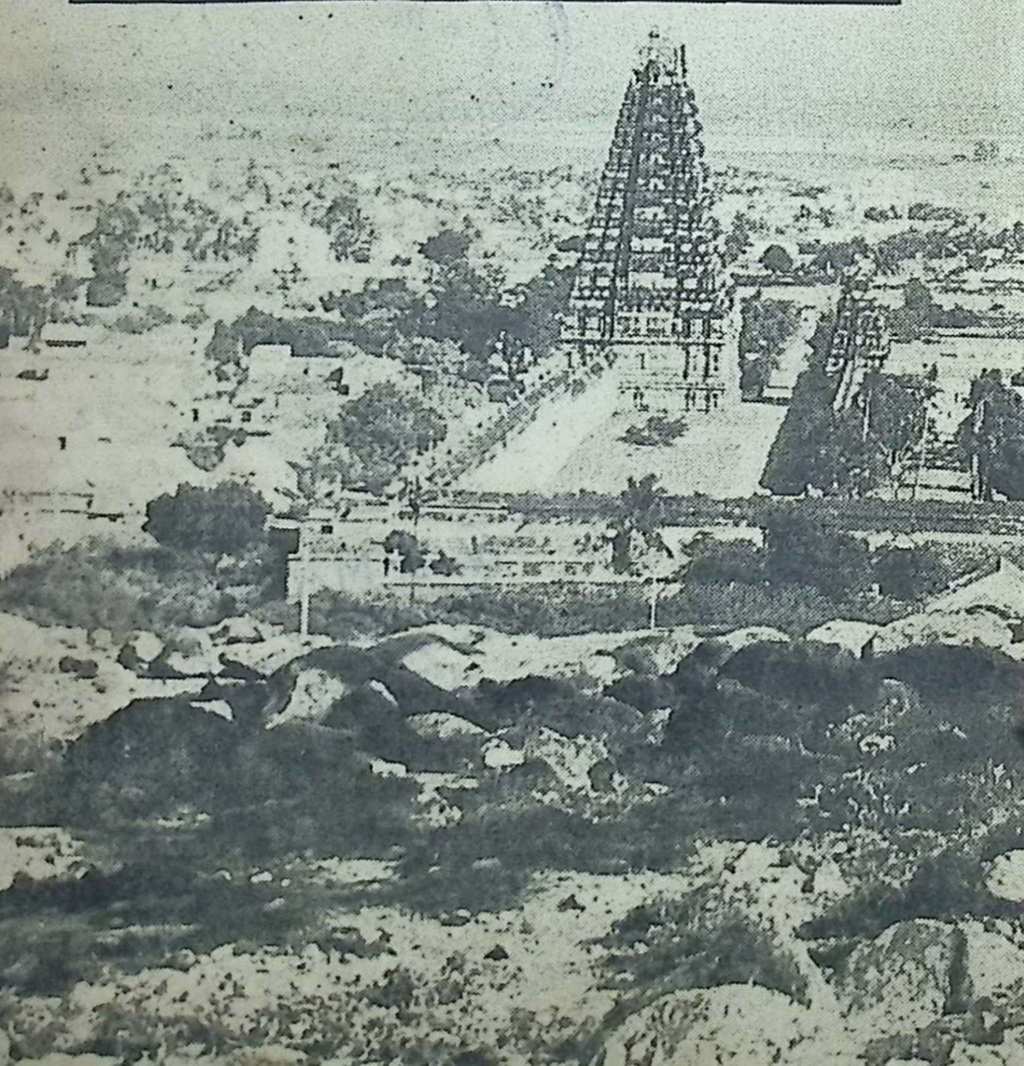
பரணீதரன்

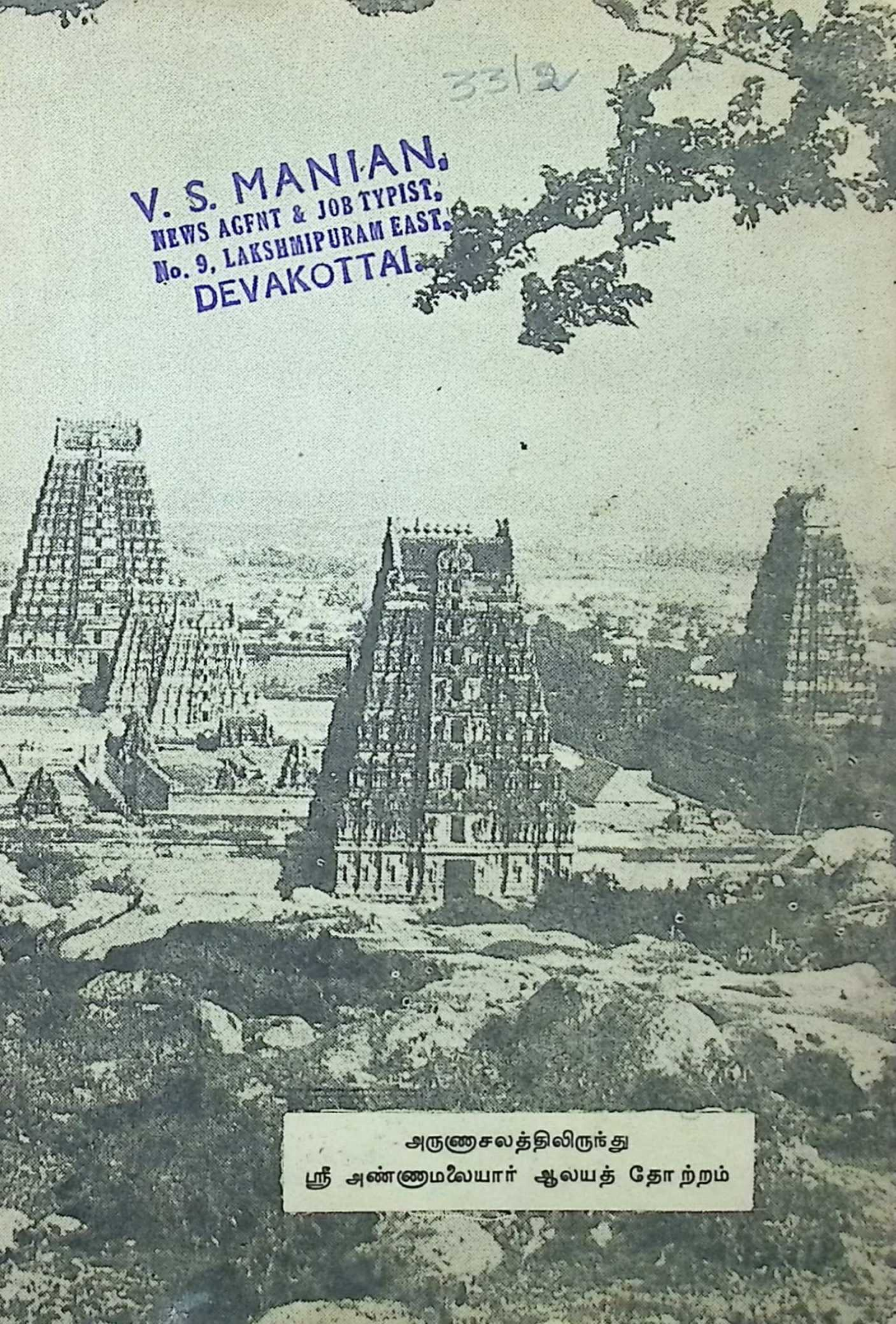
ஒரு விகடன் பிரசுரம்

1969-ம் ஆண்டின் இறுதியில் ஸ்ரீ சேஷாத்ரி சுவாமிகளின் சமாதி ஆலயத்தைத் தரிசிக்கவும், அன்னாரின் வரலாற்றைச் சுருக்கமாக விகடனில் எழுதவும் திருவண்ணாமலைக்குச் சென்றேன். அம்மகானே, பெருங்கருணையுடன் வேறு பல தவச் சீலர்களையும்; புனிதத் தலங்களையும், ஆலயங்களையும் தரிசிக்கும் பேற்றை எனக்கு அருளினார். கிடைத்தற்கரிய அந் நல்வாய்ப்பின் நற்பயனாய், 'அருணாசல மகிமை' மலர்ந்தது. இலட்சக்கணக்கான வாசகர்களின் நன்மதிப்பையும் பெற்றது.

'அருணாசல மகிமை'யின் முதல் முப்பத்தோரு கட்டுரைகள் அடங்கிய இந்நூல் முதல் பாகமாக வெளிவருகிறது.

பரணிதரன்.

அருணாசலத்திலிருந்து
ஸ்ரீ அண்ணாமலையார் ஆலயத் தோற்றம்

முதற் பதிப்பு - பிப்ரவரி 1972
இரண்டாம் பதிப்பு - மார்ச் 1972

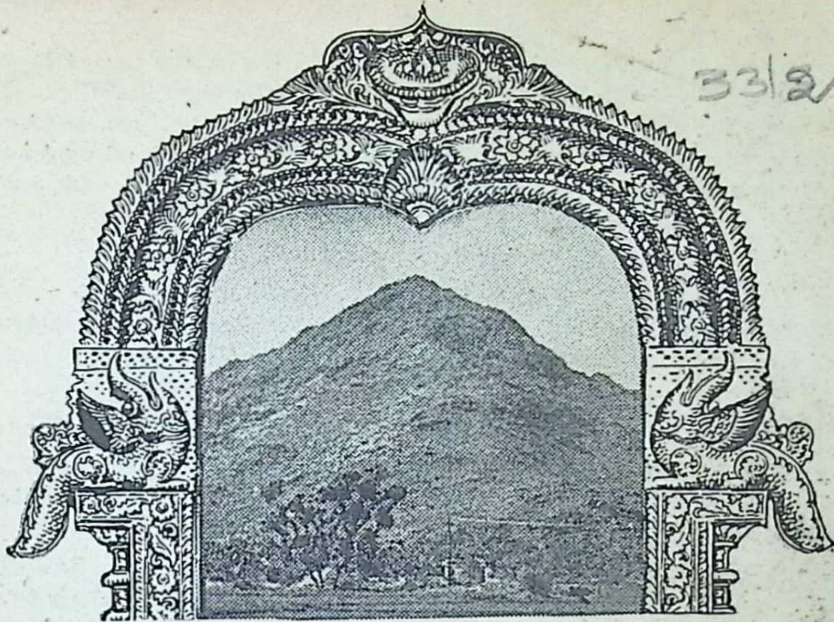
அட்டைப் படம் :—

ஸ்ரீ அண்ணாமலையார் ஆலயத்தி
லிருந்து அருணாசல தரிசனம்.

வண்ணப்படம் : பாபு

விலை ரூபாய் 2 – 50

ஆனந்த விகடன் அச்சகம்,
151, அண்ணா சாலை, சென்னை - 2.

ஞான தபோதனரை வாவென்று அழைக்கும் மலை அண்ணாமலை.

அலுவலக அறையில் தொலைபேசி மணி அடித்தது. எடுத்தேன். ஜகதீசன் பேசினார்:

''உங்களைப் பார்க்க வேண்டும் என்று ஒரு பெரியவர் வந்திருக்கிறார்.''

''யார் அது?''

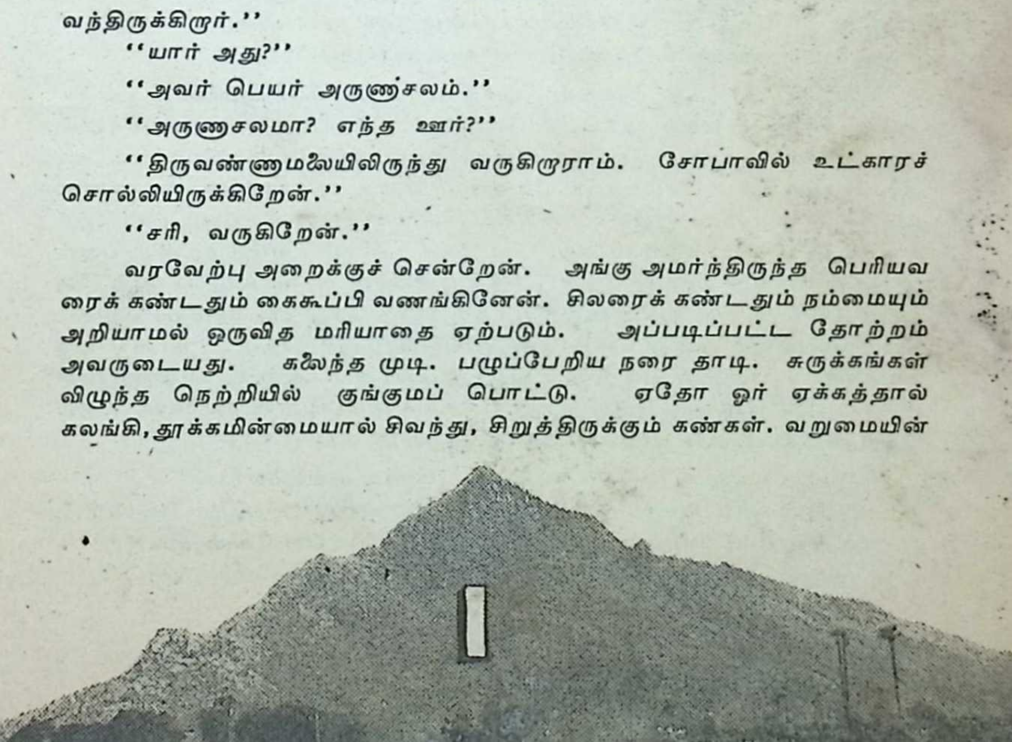
''அவர் பெயர் அருணாசலம்.''

''அருணாசலமா? எந்த ஊர்?''

''திருவண்ணாமலையிலிருந்து வருகிறாராம். சோபாவில் உட்காரச் சொல்லியிருக்கிறேன்.''

''சரி, வருகிறேன்.''

வரவேற்பு அறைக்குச் சென்றேன். அங்கு அமர்ந்திருந்த பெரியவரைக் கண்டதும் கைகூப்பி வணங்கினேன். சிலரைக் கண்டதும் நம்மையும் அறியாமல் ஒருவித மரியாதை ஏற்படும். அப்படிப்பட்ட தோற்றம் அவருடையது. கலைந்த முடி. பழுப்பேறிய நரை தாடி. சுருக்கங்கள் விழுந்த நெற்றியில் குங்குமப் பொட்டு. ஏதோ ஓர் ஏக்கத்தால் கலங்கி, தூக்கமின்மையால் சிவந்து, சிறுத்திருக்கும் கண்கள். வறுமையின்

கோலமா, எளிமையின் தோற்றமா என்று பிடிபடாத அழுக்கேறிய ஆடைகள். இடது காலை மடித்து, வலது காலைக் கீழே தொங்கப்போட்டுக் கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தார் அவர். காலுக்குக் கீழே, முடவருக்குத் துணையான இரண்டு ஊன்று கோல்கள் படுக்க வைக்கப்பட்டிருந்தன. மரியாதையுடன் பரிதாப உணர்ச்சியும் சேர்ந்து கொண்டது. நான் அவர் அருகில் அமர்ந்தேன்.

''நீங்கதானே...?'' என்று பேச்சை ஆரம்பித்தார் அவர்.

''ஆம்... நான்தான். என்ன விஷயம்?'' என்று கேட்டேன்.

''எனக்கு ஊர் திருவண்ணமலை. ஸ்ரீ சேஷாத்ரி சுவாமிகள் ஆச்ரமத்திலிருந்து வருகிறேன்.''

''அப்படியா?''

என்னுடைய முக பாவத்தைக் கண்ட அவருக்குச் சந்தேகம் தோன்றவே, ஆச்சரியத்துடன் கேட்டார்:

''சேஷாத்ரி சுவாமிகளைப் பற்றி நீங்கள் கேள்விப்பட்டதில்லையா?''

''இல்லை. உங்களிடமிருந்துதான் முதன் முறையாகக் கேள்விப் படுகிறேன். திருவண்ணமலையில் ஸ்ரீரமணச்ரமம் இருப்பதுதான் எனக்குத் தெரியும்.''

''ரமணச்ரமத்திற்குக் கிழக்குப் பக்கத்தில்தான் சேஷாத்ரி சுவாமிகளின் சமாதிக் கோயில் இருக்கிறது. ரமணச்ரமத்திற்கு வந்த போது இந்த ஆச்ரமத்தைப் பற்றி உங்களுக்கு ஒருவரும் சொல்லவில்லையா?''

''இதுநாள் வரை நான் ரமணச்ரமத்தைக் கூடப் பார்த்ததில்லை. உண்மையைச் சொல்லப் போனல் நான் திருவண்ணமலைக்கே போனதில்லை. பத்து வருடங்களுக்கு முன்பு ஒரு முறை அந்த வழியாகச் சாத்தனூர் அணைக்கட்டுக்குப் போனதாக ஞாபகம்.''

''அப்படியானல் நீங்கள் ஒருமுறை திருவண்ணமலைக்கு வந்து அருணசலேச்வரரைத் தரிசிக்க வேண்டும். அப்படியே சுவாமிகளின் ஆச்ரமத்திற்கு வந்து, அதிஷ்டானத்தையும் தரிசிக்க வேண்டும்......... அவரைப் பற்றி உலகம் அறிய வேண்டும் என்று எனக்கு ரொம்ப ஆசை. அந்த மகானுடைய அதிஷ்டானத்தில் நித்திய பூஜை செய்யும் பாக்கியம் எனக்குக் கிடைத்திருக்கிறது. இந்த சரீரம் எடுத்ததன் பலன் அதுதான் என்று நினைக்கிறேன். அந்த மகானின் நூற்றாண்டு பிறந்த தின விழா 1970-ம் வருஷம் ஜனவரி மாதம் 28-ந் தேதி விமரிசையாக நடைபெற வேண்டும் என்று கனவு கண்டு கொண்டிருக்கிறேன். நான் ஒரு பரதேசி. என்னல் ஒன்றும் செய்ய முடியாது... ஆனல், என்னுள்ளே ஏதோ ஒரு வேகம் இருக்கிறது... உங்களைப் போன்றவர்கள் உதவி செய்தால்தான் என் எண்ணம் நிறைவேறும்.''

''நான் என்ன செய்ய வேண்டும், சொல்லுங்கள்.''

''சேஷாத்ரி சுவாமிகளைப் பற்றிய வரலாற்றை எழுத வேண்டும். பல லட்சம் பேர் படித்துப் பயன் பெறும்படி செய்ய வேண்டும்.''

''மகான்களைப் பற்றி எழுதுவதை நான் பெரும் பாக்கியமாகக் கருதுகிறேன்... ஆனால், அவர்களுடைய அருளாசி இல்லாமல் அதைச் சரிவர எழுத முடியாது என்று முழுமையாக நம்புகிறவன் நான். திருவண்ணாமலைக்கு ஒருமுறை வந்து, சுவாமிகளின் சமாதிக் கோயிலைத் தரிசிக்கிறேன். முதலில் என் உள்ளம் ஒளி பெறட்டும்.''

திரு அருணாசலம்.

''அவசியம் வாருங்கள். எப்போது வேண்டுமானாலும் வாருங்கள். நான் அங்கேயேதான் இருப்பேன். எனக்கு வேறு இடம் கிடையாது.''

''சுவாமிகளை நீங்கள் நேரில் பார்த்திருக்கிறீர்களா?''

''பார்க்காமல் என்ன? நான் திருவண்ணாமலையிலேயே பிறந்து வளர்ந்தவன் ஆயிற்றே...எனக்குப் பதினான்காவது வயதிலேயே கல்யாணம் ஆகிவிட்டது. எங்கள் கல்யாணத்திற்கு சுவாமிகள் வந்தது எனக்கு நன்றாக ஞாபகம் இருக்கிறது. எங்கள் இருவரையும் அன்புடன் தொட்டு ஆசீர்வதித்தார். 'நூறு ஆயுசு' 'நூறு ஆயுசு' என்று மகிழ்ச்சியுடன் பலமுறை சொல்லி ஆசி கூறினார்...''

''சுவாமிகள் எங்கே தங்கியிருந்தார்? இப்போது ஆச்ரமம் இருக்கிறதே, அங்கேயா?''

''இல்லை, இல்லை. அது அவர் அடக்கமான இடம். சுவாமிகள் ஓர் இடத்தில் தங்கியிருக்க மாட்டார். அலைந்து கொண்டே இருப்பார். கோயிலிலும் இருப்பார், குப்பை மேட்டிலும் இருப்பார். மார்க்கெட்டில் அலைவார். வீட்டுத் திண்ணையில் படுப்பார். உட்கார்ந்து கொண்டே இருப்பார். திடீரென்று எழுந்து போய் விடுவார். குளிக்க மாட்டார். தூங்கமாட்டார். அழுக்கு வேட்டிதான் கட்டுவார்....''

''பார்க்க, சித்தப்பிரமை பிடித்தவர் போல் இருப்பாரோ?''

''பார்க்கிறவர்களுக்கு ஒரு பைத்தியம் மாதிரிதான் தோன்றுவார். ஆனால், 'அவர் ஒரு மகான்' என்றே எல்லோரும் நினைத்தார்கள். அவர் தொட்டதெல்லாம் விளங்கிற்று. சொன்னதெல்லாம் பலித்தது. அவருக்கு நடப்பதெல்லாம் தெரியும். நடக்கப் போவதும் தெரியும்.

நாம் நினைப்பதையெல்லாம் அவர் சொல்லி விடுவார்... 'அந்த மகான் தங்கள் வீட்டில் காலடி எடுத்து வைக்கமாட்டாரா?' என்று எல்லோரும் ஆவலோடு காத்துக் கொண்டிருப்பார்கள்.''

''சுவாமிகள் உங்கள் வீட்டிற்கு வந்திருக்கிறாரா?''

''ஒரு முறை வந்திருக்கிறார். நாங்கள் அவரைச் சாப்பிடச் சொன்னோம். 'சரி' என்று உட்கார்ந்தார். இலையைப் போட்டுப் பரிமாறினோம். கறி, கூட்டு, குழம்பு, சாதம் எல்லாவற்றையும் ஒன்றாகக் கலந்தார். அதுதான் அவருடைய வழக்கம். இரண்டு மூன்று உருண்டைகளாக உருட்டினார்... ஆனால், சாப்பிடவில்லை. அந்த உருண்டைகளை நாலு பக்கமும் வாரி வாரி இறைத்தார். என் தகப்பனார், 'ஏன் சுவாமி இப்படிச் செய்கிறீர்கள்?' என்று கேட்டார். அதற்கு சுவாமிகள், 'இந்தப் பக்கத்தில் தேவர்கள் இருக்கிறார்கள். அந்தப் பக்கத்தில் பூதகணங்கள் நிற்கிறார்கள். இதோ, இந்தப் பக்கத்தில் மிருகங்கள், பட்சிகள் எல்லாம் இருக்கின்றன. அவாளுக்கெல்லாம் பசிக்காதா? அதான் போட்டேன்' என்று சொல்லிவிட்டு, கையை வேட்டியில் துடைத்துக் கொண்டு போய் விட்டார்...''

''சித்தம் போக்கு சிவம் போக்கு என்று சொல்லுங்கள்.''

''ஆமாம். ஆனால், அவருடைய செய்கைகளும் பேச்சுக்களும் நமக்குப் புரியாவிட்டாலும், அவர் ஒரு பிரும்மஞானி என்பது அவரது கண்களைப் பார்த்தாலே தெரியும். அவை அப்படியே ஜொலிக்கும். அவர் திருஷ்டி நம் மீது பட்டால், நம்மை அப்படியே உலுக்கி விடும். அப்படிப்பட்ட ஒரு மகானின் சமாதிக் கோயிலில் கைங்கரியம் செய்யும் பாக்கியம் எனக்குக் கிடைத்ததை நினைத்து நினைத்து நான் ஆண்டவனுக்கு நன்றி செலுத்திக் கொண்டிருக்கிறேன்...... எனக்கு ஒரு அருகதையும் இல்லை. எல்லாம் குருநாதனின் அனுக்கிரக விசேஷம் தான்'' என்று சொல்லி, குங்குமப் பிரசாதத்தை எடுத்து என்னிடம் கொடுத்தார் அருணாசலம். அப்போது அவரது கண்களில் நீர் முட்டி நின்றதைப் பார்த்தேன். பழைய புனித நினைவுகளில் அவரது மனம் அலைபாய்ந்து கொண்டிருந்ததை என்னால் உணர முடிந்தது.

ஸ்ரீ சேஷாத்ரி சுவாமிகளைப் பற்றிய விவரங்களை மேலும் அறிய வேண்டும் என்ற ஆவல் மேலிட்டது.

''சுவாமிகளின் தோற்றம் எப்படியிருக்கும்? அவர் நல்ல உயரமா?'' என்று கேட்டேன் நான்.

''நல்ல உயரமும் இல்லை, குட்டையும் இல்லை. சிவந்த மேனி. குழந்தைப் பேச்சு... ஒரே விஷயத்தைப் பத்து தரம் சொல்வார்... கேட்க வேடிக்கையாக இருக்கும்...''

''சுவாமிகளுக்கும் திருவண்ணாமலைதான் ஊரா?''

''இல்லை. அவர் காஞ்சிபுரத்திலிருந்து வந்தவர். அவர் சகல சாஸ்திரங்களும் கற்றவர். தேவி உபாசகர். அவருக்குக் காமாட்சி

அம்மன் பிரத்யட்சம். நீங்கள் திருவண்ணாமலைக்கு வாருங்கள். எனக்குத் தெரிந்த விவரங்களையும் என்னிடமுள்ள குறிப்புக்களையும் தருகிறேன். அதையெல்லாம் எப்படிப் பயன்படுத்திக் கொள்ள வேண்டுமோ, அப்படிப் பயன்படுத்திக் கொள்ளுங்கள்....''

எனக்கு வேறு அலுவல்கள் காத்திருந்ததால் அன்று அத்துடன் திரு அருணாசலத்திட மிருந்து விடை பெற்றுக் கொண்டேன். தம் கடமையை ஆற்றிய மனநிறைவுடன், கைப் பிடிகளை ஊன்றிக் கொண்டு புறப்பட்டு விட்டார் அவர்.

இந்தச் சந்திப்பு நடந்து ஒரு வருடம் ஓடி விட்டது. ஆனால், நான் திருவண்ணாமலைக்குச் செல்லவில்லை. மனித முயற்சி இருந்தது, ஆனால் தெய்வ சங்கல்பம் இல்லை. ஆலய தரிசனமும், புனித யாத்திரைகளும் நினைத்த போது கிடைத்து விடுவதில்லை. ஒவ்வொன்றுக்கும் ஒரு வேளை இருக்கிறது. எதுவுமே பிராப்தம் இருக்கும் போதுதான் கிட்டுகிறது.

கடந்த மாதம் மீண்டும் திரு அருணாசலம், அலுவலகத்திற்கு வந்து என்னைத் திருவண்ணாமலைக்கு வரும்படி அழைத்தார். ஸ்ரீ சேஷாத்ரி சுவாமிகளின் நூற்றாண்டு பிறந்த தின விழாவுக்கு முன் அவரைப் பற்றி எழுத வேண்டும் என்று மன்றாடினார். அந்த வார இறுதியில் நிச்சயம் வருவதாக வாக்களித்து விட்டு நான் அவரை வழியனுப்பிக் கொண்டிருந்த போது, காசியில் இருந்து சென்னைக்கு வந்திருந்த நண்பர் கண்ணன் என்னைக் காண வந்தார். இராமேசுவரத்தில் எழும்பியுள்ள ஸ்ரீ ஆதி சங்கர மண்டபத்தைக் கட்டி முடிப்பதில் அரும்பணியாற்றக் கொடுத்து வைத்த கண்ணன், ஸ்ரீ காஞ்சி ஆசாரிய சுவாமிகளின் திருவருளால் தற்போது காசியில் நிர்மாணிக்கப்பட்டு வரும் பஞ்சாயதன ஆலயப் பணியில் முழு மூச்சுடன் ஈடுபட்டிருக்கிறார். நான் திருவண்ணாமலைப் பயணத்தை ஏற்றுக் கொண்டிருக்கும்வேளையில்

ஸ்ரீ சேஷாத்ரி சுவாமிகள்

ஸ்ரீ காமகோடி தெய்வத்தின் கைங்கரியத்தில் ஈடுபட்டிருக்கும் நண்பர் வருகை தந்தது, அருளாசியின் அடையாளமாகவே எனக்குத் தோன்றியது.

திருவண்ணாமலைப் பயணத்திற்குத் திட்டம் போட ஆரம்பித்தேன். அச் சமயத்தில் நண்பர் மகாதேவன் என்னைக் காண வந்தார். வேலூருக்கும் ஆற்காட்டிற்கும் இடையேயுள்ள கீழ்மின்னல் என்ற கிராமத்தில் இரத்தினகிரி என்னும் சிறு குன்றில் ஒரு முருகன் கோயில் இருப்பதாகவும் அங்கு ஒரு மௌன சாமியார் இருக்கிறார் என்றும் அவரைத் தரிசிக்க நான் வரவேண்டும் என்றும் என்னை ஒரு மாதமாக அழைத்துக் கொண்டிருந்தார் நண்பர் மகாதேவன்.

வேலூர் மின் வாரியத்தில் பணி புரிந்து கொண்டிருந்த ஊழியர் ஒருவர் சென்ற ஆண்டு அந்த முருகன் கோயிலுக்குத் தரிசனத்திற்குப் போனார். ஆறுமுகனின் அருள் சுரந்தது. இல்லற வாழ்க்கை அறுந்தது. அன்றே, அக்கணமே அவர் ஆண்டியாகி விட்டார். அவரைக் கருவியாகக் கொண்டு, முருகன் தன் ஆலயத் திருப்பணியைத் தொடங்கி விட்டான். அந்த அதிசய சாமியாரைக் காண்பதற்காகத்தான் என்னை அங்கு வரும்படி வற்புறுத்திக் கொண்டிருந்தார் நண்பர்.

திருவண்ணாமலையிலிருந்து திரும்பும் வழியில் கீழ்மின்னலுக்குச் சென்று இளம் சாமியாரைத் தரிசிக்கலாம் என்று முடிவு செய்து, ஞாயிறு அன்று காலை பத்தரை மணிக்கு நான் அங்கு வருவதாக மகாதேவனிடம் கூறினேன். அவர் சென்னையிலிருந்து நேரே இரத்தினகிரிக்கே வந்து விடுவதாகக் கூறிவிட்டுச் சென்றார்.

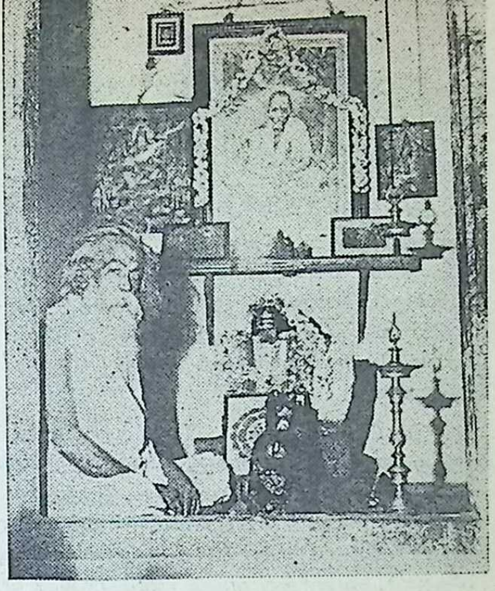
திருவண்ணாமலைக்குப் புறப்படுவதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்தேன். முதலில் அலுவலகத் தோழர்களான பாஸ்கரனும், ராகவேந்திர ராவும் உடன் வருவதாக உற்சாகத்துடன் கூறினார்கள். நாள் நெருங்க நெருங்க அவர்கள் பின்வாங்கினார்கள்.

என் திட்டத்தைக் கூறி அழைத்ததும் மறுமொழி பேசாமல் உடன் வர ஒப்புக் கொண்டார் நண்பர் சேஷாத்ரி. சனிக்கிழமை காலையில் இருவரும் காரில் புறப்பட்டோம்.

செங்கல்பட்டை அடுத்து ஓர் அரசமரத்தடியில் வீற்றிருக்கும் விநாயகப் பெருமானை வலம் வந்து வணங்கி விட்டு, விபூதிப் பிரசாதத்தைப் பெற்றுக் கொண்டு பயணத்தைத் தொடர்ந்தோம். அடுத்து, மதுராந்தகத்தில் இறங்கி, ஏரி காத்த ராமனின் ஆலய கோபுரத்தையும், ராமன் காத்த ஏரியையும் தரிசனம் செய்து கொண்டோம். வழி நெடுகிலும், வறட்சியால் வற்றிப் போயிருந்த நீர்நிலைகள் வான் மழையால் நிரம்பி வழிந்த காட்சி உள்ளத்தைக் குளிர்வித்தது. வாட்டி வதைக்கும் இயற்கையன்னையே வாழவும் வைக்கிறாள்! அன்னையின் அடிக்கும் கரங்களே அணைக்கவும் செய்கின்றன.

பயணம் தொடர்கிறது. திண்டிவனத்திற்குள் நுழைகிறோம். திந்திரிணிச்வரர் கொலு வீற்றிருக்கும் திசை நோக்கிக் கும்பிடுகிறோம். செஞ்சியை நோக்கிக் கார் பறக்கிறது.

செஞ்சிக் கோட்டை கண்ணுக்குத் தெரிகிறது. சரித்திரப் புத்தகத்தில் பார்த்துப் பழக்கப்பட்ட காட்சியை முதன்முறையாக நேரில் பார்த்து வியக்கிறேன். சரித்திர ஏடுகள் கண் முன்னல் புரளுகின்றன. 'வந்தானய்யா ராஜா தேசிங்கு' என்ற பழைய பாட்டு நினைவுக்கு வருகிறது.

ஸ்ரீ சேஷாத்ரி சுவாமிகள் சமாதி ஆலயத்தின் கருவறை.

பயணம் தொடர்ந்தது. அருளொளி வீசும் அருணுசலம் கண்ணில் பட்டது. மலை தரிசனம் மனத்துக்கு இதமாக இருந்தது. அருணுசலேச்வரரின் நெடிதுயர்ந்த கோபுரத்தையும் கண்டோம். நெடுநாளைய கனவு பலித்தது. புளகிதம் பொங்கியது. புண்ணியம் சேர்ந்தது.

பகல் பன்னிரண்டு மணி. செங்கம் சாலையில் இருக்கும் ஸ்ரீ சேஷாத்ரி சுவாமிகள் ஆச்ரமத்திற்குள் நுழைந்தோம். அங்கு திரு அருணுசலம் எங்களுக்காகக் காத்திருந்தார். ''வாங்கோ, வாங்கோ'' என்று அவர் உளமார வரவேற்ருர். உடன் வந்த நண்பரை அவருக்கு அறிமுகம் செய்து வைத்தேன்.

''இவர் என் நண்பர். பெயர் சேஷாத்ரி. என்னைத் திருவண்ணுமலைக்கு வரும்படி அருணுசலம் வந்து அழைத்தார். சேஷாத்ரியே என்னை இங்கு அழைத்துக் கொண்டு வந்து விட்டார்'' என்றேன் நான்.

கண்கள் கலங்க, அருணுசலம் பேச்சற்று அசையாமல் நின்ருர்.

ஆச்ரமத்திலுள்ள கிணற்றில் கை கால்களைச் சுத்தம் செய்து கொண்டு, கையில் கொண்டு வந்திருந்த பூ, பழங்களுடன் ஸ்ரீ சேஷாத்ரி சுவாமிகளின் சமாதிக் கோயிலுக்குள் நுழைந்தோம். சிறிய கருவறை. கருவறை மண்டபத்தைச் சுற்றி ஒரு பிராகாரம். அதைச் சுற்றி வந்து, சந்நிதிக்கெதிரில் கீழே விழுந்து வணங்கினேம். கருவறையின் சுவரில் மாட்டப்பட்டிருந்த படத்தில் மகான் சேஷாத்ரி கருணையே உருவாக அமர்ந்திருந்தார்.

'மகாதேவா' என்று உரக்க அழைத்தார் அருணுசலம். ஒரு பையன் வந்து நின்ருன். அவனை தீபாராதனை காட்டச் சொன்னுர். அவன் சொன்னபடியே செய்தான். நாங்கள் கற்பூர ஜோதியை கண்களில்

ஒற்றிக் கொண்டு, விபூதிப் பிரசாதத்தைப் பெற்றுக் கொண்டு உணவருந்தச் சென்றோம். சாப்பிடும் போது அருணாசலத்துடன் பேச்சுக் கொடுத்து அவரைப் பற்றித் தெரிந்து கொண்டேன்.

அருணாசலத்தின் தந்தையான கிருஷ்ண அய்யர் சிறந்த ராம பக்தர். நாம சங்கீர்த்தனத்தில் தம்மை மறந்து ஈடுபடுவார். ஸ்ரீராமநவமி, ராதா கல்யாணம் போன்ற உற்சவங்களைச் சிறப்புடன் கொண்டாடுவார். பிறருக்குப் போஜனம் அளித்து மகிழ்வதையே வாழ்க்கையின் பயனாகக் கருதிய உத்தமர். அவருக்கு நான்கு பெண்கள். வெகு காலம் ஸ்ரீராமனிடம் பிரார்த்தித்து, வரப்பிரசாதமாகப் பெற்ற பிள்ளைதான் அருணாசலம்.

இளம் பருவத்தில் வேத பாடசாலையில் வடமொழி பயின்றார் அருணாசலம். பதினாறுவது வயதில்-திருமணம் ஆன இரண்டு வருடங்களுக்கெல்லாம்-தம் தந்தையை இழந்தார். பின்னர், பரம்பரையாக வரும் புரோகிதத் தொழிலில் கிடைத்த வருமானத்தில் குடும்பத்தைக் காப்பாற்றி வந்தார். 1948-ம் ஆண்டில் அன்னையும் இவரை விட்டுப் பிரிந்தார். வளர்ந்து வரும் குடும்பத்தின் வறுமை, இவரை வாட்டியது. இருக்கும் இன்னல்கள் போதாது என்று, பஸ் விபத்து ஒன்றில் சிக்கிக் கொண்டார். பலமாகக் காயம் பட்டதால், இடது கால் பாதத்தை எடுத்து விட்டார்கள். ஓடி ஆடி சம்பாதித்தவர், பிள்ளைகளின் கையை எதிர்பார்க்க வேண்டிய முடமானார். உடலின் ஊனம், உள்ளத்தை அரித்தது. அவருக்குக் குடும்பப் பொறுப்பு அதிகரித்தது.

சோதனைகள் அலை அலையாக வந்தன. இல்லறத்தை நல்லறமாக நடத்தி வந்த மனைவியும் நோயுற்று வாடினாள். காலன், புற்று நோயாக வந்து அப்புண்ணியவதியைக் கவர்ந்து சென்று விட்டான். மஞ்சளுடன் நிம்மதியாகப் போய்ச் சேர்ந்து விட்டாள் மனைவி. கணவனின் மனமோ சுக்கு நூறாக உடைந்தது. அருணாசலத்திற்கு வாழவும் பிடிக்கவில்லை. வீட்டிலிருக்கவும் முடியவில்லை. பெற்ற பிள்ளைகளும், இல்லம் புகுந்த பெண்களும் தம்மை அலட்சியப்படுத்துவதாகத் தோன்றவே, அமைதியை நாடி ஊர் ஊராக யாத்திரை சென்றார். கடைசியில்,ஆனந்த நடம் புரியும் சபேசனின் பாதமே தஞ்சமென தில்லையம்பதியை வந்தடைந்தார். அப்போதும் அவருக்கு சாந்தி கிடைக்கவில்லை. அருகிலுள்ள புவனகிரிக்குச் சென்றார். அங்குதான் அவர் வாழ்க்கைப் பாதையில் முக்கியமான திருப்பம் ஏற்பட்டது.

ஓர் இரவு அவரது கனவில் ஸ்ரீ சேஷாத்ரி சுவாமிகள் வந்து, அவரது தோள்களின் மீது அமர்ந்து, அவர் காதுகளில் 'நமசிவாய' என்ற பஞ்சாட்சர மந்திரத்தை ஓதினார். திருமணத்தின் போது நேரில் வந்து தொட்டு ஆசீர்வதித்த மகான், அமைதி இழந்து, ஆதரவற்றிருந்தவருக்கு அடைக்கலம் தந்து விட்டார். திருவண்ணாமலைக்கே திரும்பும்படி சுவாமிகள் கூறியதாகவே கருதிய அருணாசலம், அருணாசலம் நோக்கிப் பயணமானார். இது நடந்தது 1956-ம் ஆண்டில்.

ஸ்ரீ சேஷாத்ரி சுவாமிகளின் ஆச்ரமத்தின் அருகில் அவர் வந்து கொண்டிருந்த போது, தெருவில் நின்று கொண்டிருந்த யாரோ ஒரு சாது, ''வாருங்கள், அருணுசலம்'' என்று அவரை அழைத்தார். அந்த சாதுவுடன் இன்னும் நாலைந்து பேர் பேசிக் கொண்டிருந்தனர். அவர்கள் எல்லாரும் தம் வருகைக்காகக் காத்திருந்தது போல் தோன்றியது இவருக்கு. அப்போது ஆச்ரமத்தில் கிணறு வெட்டும் திருப்பணி நடந்து கொண்டிருந்தது. ஸ்ரீ சேஷாத்ரி சுவாமிகளின் இச்சைப்படியே எல்லாம் நடக்கிறது என்ற முழு நம்பிக்கையுடன் அருணுசலம், ஆச்ரமத்திற்குள் நுழைந்தார். அன்று முதல் அம்மகானின் அதிஷ்டானத்தில் கைங்கரியம் செய்யும் பாக்கியம் அவருக்குக் கிடைத்தது.

சாப்பாட்டை முடித்துக் கொண்டு மண்டபத்திற்கு எதிரிலுள்ள மரத்தடி மேடையில் வந்து அமர்ந்தோம்.

வடப்புறத்தில் காட்சி தந்த அண்ணுமலையின் தோற்றமும், சுற்றிலும் நிலவிய நிசப்தமும், மனத்துக்கு சுகமாக இருந்தன.

''கொஞ்சம் படுக்கிறீர்களா?'' என்று கேட்டார் அருணுசலம்.

''வேண்டாம். படுப்பதற்காக நான் இங்கு வரவில்லை. சேஷாத்ரி சுவாமிகளைப் பற்றி உங்களுக்குத் தெரிந்த விவரங்களை யெல்லாம் கூறுங்கள்'' என்றேன் நான்.

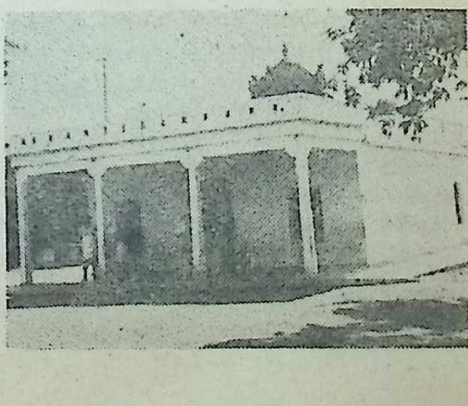
அலுவலகத்திற்கு வந்த போது என்னிடம் கூறிய விஷயங்களை மீண்டும் கூறியதோடு, சுவாமிகளின் பக்தர்களுக்கு நேர்ந்த அற்புத அனுபவங்களைப் பற்றி கர்ண பரம்பரையாகக் கூறப்படும் சில நிகழ்ச்சிகளையும் கூறினுர் அருணுசலம். சுவாமிகளின் பழக்க வழக்கங்களைப் பற்றி அவர் கூறிய விஷயங்கள் என் மனத்தில் ஆழமாகப் பதிந்தன.

மகான் சேஷாத்ரி, கடைத் தெருவில் நடந்து செல்லும் போது ஏதாவது ஓர் ஓட்டலுக்குள் நுழைவார். அங்கு இருக்கும் பலகாரங்களை வாரி இறைப்பார். ஆனுல், முதலாளி ஒன்றுமே சொல்ல மாட்டார். மாருக, மகிழ்ச்சியடைவார். அன்று அவருக்கு நல்ல வியாபாரம் ஆகும்.

சுவாமிகள் ஒரு கடைக்குள் நுழைவார். கல்லா பெட்டியைத் திறந்து பணத்தை எடுத்து வீசி எறிவார். அதைக் கண்டு கடை முதலாளி, சுவாமிகளின் காலில் விழுந்து கும்பிடுவார். அன்று அவருக்கு நிறைய லாபம் கிடைக்கும்.

துணிக் கடைக்குள் நுழைவார். கடைக்காரர் பரிதாபப்பட்டு, அழுக்கேறிய அவரது கந்தல் உடையைக் களைந்து, புது வேட்டியைக் கட்டி அனுப்புவார். மறு நாளே அதைச் சாணிச் சுருணையாக்கி விடுவார் சுவாமிகள்.

சமாதி ஆலயத் தோற்றம்.

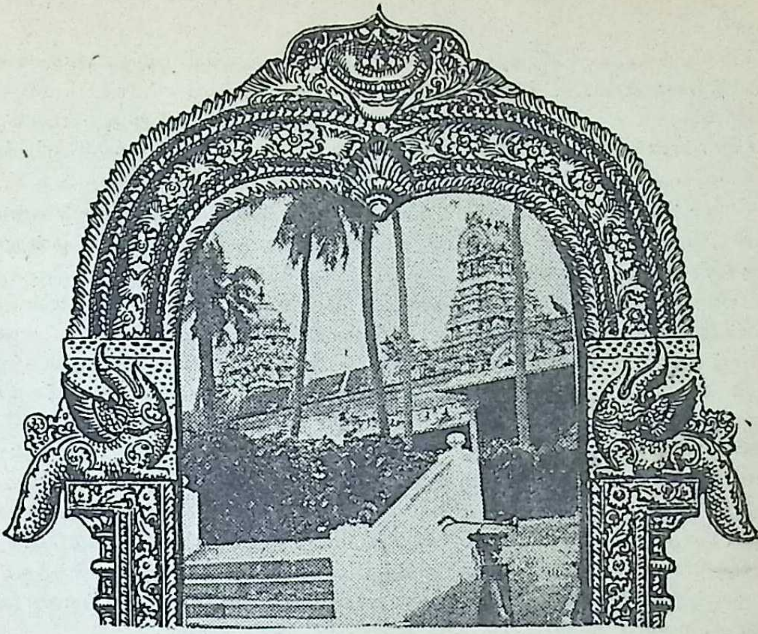
சில சமயம் புத்தாடையை அவிழ்த்துத் தெருவிலுள்ள பிச்சைக்காரனிடம் கொடுத்து விடுவார். அல்லது அதைத் துண்டு துண்டாகக் கிழித்து,முடிச்சுப் போட்டு, கன்றுக் குட்டிகளுக்கும், கழுதைகளுக்கும் நீண்ட வாலாகக் கட்டி, அவை ஓடுவதைக் கண்டு கை கொட்டிச் சிரிப்பார். எப்போதாவது யாராவது அவரைப் பிடித்து 'ஷேவ்' செய்து கொள்ள உட்கார வைப்பார்கள். பாதியிலேயே எழுந்து ஓடி விடுவார். அரை குறையாக வழிக்கப்பட்ட முகத்துடன் உடலை மறந்த பரப்பிரும்மமாகவே அலைந்து கொண்டிருப்பார்.

சுவாமிகள் சொன்ன வாக்குப் பலிக்கும். திலக் சாஸ்திரி என்பவரின் வீட்டுக்குள் ஒரு நாள் சுவாமிகள் நுழைந்து, சாஸ்திரியின் சகோதரனைப் பார்த்து, ''மணி இருக்கானே மணி. அவனை ஒரு வாரத்தில் எமன் கொண்டு போய் விடுவான்'' என்று கூறி விட்டுச் சென்று விட்டார். ஒரு வாரத்திற்கெல்லாம், நன்றாக விளையாடிக்கொண்டிருந்த மணி திடீரென்று இறந்து விட்டான்.

ஒரு சமயம் அருணாசலத்தின் தந்தை உடல் நலம் குன்றி, பிழைப்பதே கடினம் என்ற நிலையில் இருந்தார். அருணாசலத்திற்கு அழுகையே வந்து விட்டது. ஸ்ரீ அண்ணாமலையார் ஆலயத்தில் அமர்ந்திருந்த சுவாமிகளிடம் ஓடிச் சென்று கன்னங்களைக் கண்ணீர் நனைக்க,மனத்தில் தியானம் செய்து கொண்டு நின்றார். ஆனால், தந்தையின் நிலையைப்பற்றி ஒரு வார்த்தையும் கூறவில்லை. அப்போது யாரோ ஒரு பக்தர் கொண்டு வந்து வைத்த வாழைப் பழங்களில் இரண்டை எடுத்து, அருணாசலத்தின் மீது வீசி எறிந்து, 'இதைக் கொண்டு போ', 'கொண்டு போ' என்று சுவாமிகள் கூறினார். மகான் ஆசியுடன் அளித்த வாழைப்பழ பிரசாதத்தை எடுத்து வந்து தந்தைக்கு அளித்தார் அருணாசலம். மறுகணமே நோயின் கடுமை குறைந்து, தந்தை பிழைத்து எழுந்து விட்டார்.

ஸ்ரீ அருணாசலேச்வரர் ஆலயத்திலுள்ள கம்பத்து இளையனாரான ஸ்ரீ முருகன் சந்நிதியிலும், சாதுக்கள் மடத்திலும், சடைச்சி ஆச்சியம்மாள் வீட்டுத் திண்ணையிலும் சுவாமிகளுக்கு எப்போதும் படுக்கைகள் போடப்பட்டிருக்கும். எங்கெல்லாமோ சுற்றித் திரிந்து விட்டு, களைத்துப் போனால் எங்காவது ஓரிடத்தில் வந்து படுப்பார். இஷ்டம் இருந்தால் ஆகாரம் உட்கொள்வார். வேண்டாம் என்றால் நாள் கணக்கில் அதைத் திரும்பிக் கூட பார்க்க மாட்டார். அழுகிப்போன பழங்களையும், ஊசிப்போன குழம்புச் சோற்றையும் அப்படியே வைத்திருந்து, நினைத்த போது அதை அமிர்தமாக உண்டு ஆனந்தமடைவார். அதன் துர்நாற்றம் அருகில் இருப்பவர்களின் மூக்கைத் துளைக்கும்!

''1929-ம் ஆண்டில் அவர் முக்தியடைந்தார். மகானின் பூத உடலை அடக்கம் செய்த போது, ஸ்ரீ ரமண மகரிஷியே நேரில் வந்திருந்து' சடங்குகளெல்லாம் முடியும் வரை அங்கேயே மௌனமாய் நின்றிருந்தார்'' என்று அருணாசலம் இறுதியாகக் கூறிய போது, காண்பதற்கரிய அக் காட்சியைக் கற்பனையில் கண்டேன். மகரிஷியின் சமாதிக் கோயிலைத் தரிசிக்க வேண்டும் என்று தூண்டியது மனம். அருணாசலத்தின் துணையுடன் ரமணாச்ரமத்திற்குப் புறப்பட்டுச் சென்றோம்.

ஸ்ரீ மாத்ருபூதேச்வரர் ஆலயம் — ரமணாச்ரமம்

இருபது வருடங்களுக்கு முன் ஒரு கனவு கண்டேன் நான். விடிந்து எழுந்ததும் மறந்து விடும் மாயத் தோற்றம் அல்ல அது. என் உள்ளத்தில் பதிந்து, சிந்தையில் கலந்து, உணர்வோடு ஒன்றிவிட்ட அற்புத அனுபவம். நினைக்கும்போதெல்லாம் என் கண் முன்னால் நிழலாடும் காட்சி அது.

பகவான் ரமணர், கையில் தடியை ஊன்றிக் கொண்டு, ஒரு காலை இழுத்தபடி மெள்ள நடந்து வருகிறார். அவர் தோளின் மீது ஒரு குரங்கு உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கிறது. உதடுகளில் தெய்விகப் புன்னகை தவழ, தேனினும் இனிய குரலில் அவர் பேசுகிறார்: ''என்னைப் பார்க்க வரேன் வரேன் என்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறாயே யொழிய, வரவே மாட்டேங்கிறியே. அதான் வந்தேன்'' என்று அப்புனிதர் கூறியதும், நன்றி உணர்ச்சியால் பரவசமானேன். மகரிஷிக்கு நமஸ்காரம் கூட செய்யத் தோன்றாமல் பூரிப்பால் பிரமித்துப் போய் அமர்ந்திருந்தேன். நான் கொடுத்து வைத்தது அவ்வளவுதான். விழித்துக் கொண்டு விட்டேன்.

எனக்குக் காட்சி தந்த ஒரு மாதத்திற்கெல்லாம் ஸ்ரீ ரமணர் மகா சமாதியடைந்து விட்டார். உடலை விட்டுப் பிரியப் போகும் காலம் நெருங்கி விட்டது என்று தெரிந்து, எனக்குத் தரிசனம் தந்து அருள்பாலித் தாரோ என்று நான் நினைப்பது உண்டு. எனவே, பகவானை நேரில் தரிசிக்க வில்லையே என்ற குறை எனக்கு என்றுமே இருந்ததில்லை.

நான் கண்ட கனவில் ஓர் ஆச்சரியம் அடங்கி யிருந்தது. நான் கனவு கண்டபோது எனக்கு ஸ்ரீரமண மகரிஷியைப்பற்றி அதிகமாக ஒன்றும் தெரியாது. அவர் தடியை ஊன்றியபடி, காலைச் சற்று இழுத்து இழுத்து நடப்பார் என்றோ, குரங்குகளுடன் தோழனாகப் பழகுவார் என்றோ எனக்குத் தெரியவே தெரியாது. அம்மாதிரியான படங்களைக்கூட நான் பார்த்ததில்லை. எங்கள் வீட்டிலிருந்த பெரியவர்கள் சிலர் முப்பத்தைந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்பு, திருவண்ணாமலையில் ஸ்ரீ ரமணரைத் தரிசனம் செய்துவிட்டு வந்து, ''அவர் சந்நிதியில் அமர்ந்து கொண்டிருப்பதே மனச்சாந்தியைத் தருகிறது'' என்று பேசிக் கொண்டிருந்ததை நான் கேட்டிருக்கிறேன். அவ்வளவுதான். கடவுளைப் பற்றியோ, கோயில்களைப் பற்றியோ, மகான்களைப் பற்றியோ சிறிதும் அக்கறை செலுத்தாத பருவம் அது. ஆனால், ஸ்ரீரமண மகரிஷியை மட்டும் பார்க்க வேண்டுமென்ற ஆவல் என்னுள்ளே ஆழமாகப் பதிந்து விட்டிருந்தது. அப்படி யிருந்தும், திருவண்ணாமலைக்குப் போவதற்கு நான் ஒரு முயற்சியும் செய்யவில்லை. என் ஆசையை நான் யாரிடமும் கூறியதும் கிடையாது.

அந்நிலையில், ஸ்ரீரமணரின் தத்ரூப தரிசனத்தைப் பொய்த் தோற்ற மாக நான் எப்படிக் கருத முடியும்? நான் கண்டது கனவு அல்ல; சத்திய தரிசனம். சத்தியம் என்றும் இருப்பது. அது மறைவதில்லை; அழிவதில்லை.

ஸ்ரீ ரமணாச்ரமத்திற்கு முதன் முறையாகப் போகும் போது, நனவான என் கனவு கண் முன்னால் நிழற் படம் ஆட, புன்முறுவலுடன் நின்ற பகவானின் பாதங்களை மானசிகமாக வணங்கினேன். ஆச்ரமத் திற்குள் நுழைந்த போது, அடிக்கடி பார்த்துப் பழக்கப்பட்ட ஓர் இடத்துக்குப் போவதாகவே எனக்குத் தோன்றியது.

''இதுதான் மாத்ருபூதேச்வரர் ஆலயம். மகரிஷியின் தாயார் சமாதி யின் மீது எழுப்பப்பட்டுள்ள கோயில்'' என்று அருணாசலம் கூறியதும், பெரும் பேறு பெற்ற அம் மாதரசிக்கு மௌன அஞ்சலி செலுத்திக் கொண்டே கோயிலுக்குள் நுழைந்தோம்.

முன் மண்டபத்தில் ஆச்ரம அலுவலகமும், புத்தகசாலையும் இருக் கின்றன. அங்கு தெற்கு நோக்கி, தட்சிணாமூர்த்தியைப் போல் அமர்ந் திருக்கும் ஸ்ரீ ரமணரின் சிலை, கண்ணையும் கருத்தையும் பறிக்கிறது. பச்சைக் கல்லில் செதுக்கப்பட்டுள்ள அந்த உருவச் சிலை எந்தக் கணமும் உயிர்பெற்று எழுந்துவிடக் கூடும்! அத்தனை ஜீவகளை! அதைப் படைத்த கலைஞரின் கலைத் திறனை விட, அவரது ரமண பக்தியைப் பாராட்டிக் கொண்டே, மனமில்லாமல் அவ்விடத்தை விட்டு நகர்ந்தேன்.

ஸ்ரீமாத்ருபூதேச்வரர் ஆலயம், தெய்வத் தாயின் நினைவுக்கு தெய்வ மகன் எழுப்பிய தேவாலயம். பெற்ற மகனை உலகிற்கு அளித்து விட்டு,

தாய்ப் பாசத்தை ஞானத் தீயில் பொசுக்கி, முற்றும் துறந்த சந்நியாசினியாக, ஞானப்பிள்ளையின் சேவைக்கே தம்மை அர்ப் பணித்துக் கொண்ட உத்தமி அல்லவா அழ கம்மை? பந்த பாசத்தை அறுத்துக் கொண்டு, பால பருவத்திலேயே ஞான குருவாகி, அன்னையின் இறுதி மூச்சு அடங்கும் வேளையில் அவளை மடியில் கிடத்தி, மார்பில் ஒரு கரமும், தலையில் ஒரு கரமும் வைத்து, அத்தூய ஜீவனைக் கரையேற்றி வைத்த கருணை வள்ளல் அல்லவா ரமணர்? ஸ்ரீ ஆதிசங்கரரின் வாழ்க்கைச் சரிதத்தை நினைவு படுத்தும் புனித வரலாறு ஆயிற்றே அது!

ஸ்ரீ மாத்ரு பூதேச்வரர் ஆலயத்தின் கருவறை.

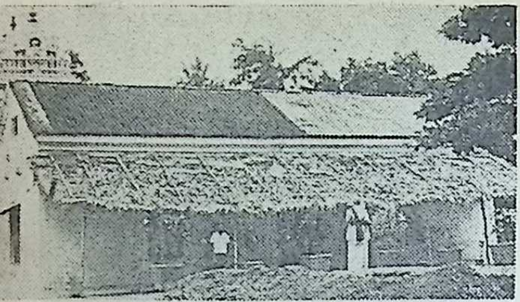
ஆலயம் சிறியதாக இருந்தாலும், அது விளக்கும் ஆன்மிகத் தத்து வம் கடலை விடப் பெரியது. கருவறையில் மாத்ருபூதேச்வரருக்கு அருகில் சிலா மேருவும், அதனடியில் ஸ்ரீசக்கரமும் இருக்கின்றன. இரண்டுமே மகரிஷியின் கரம் பட்டுப் புனிதமடைந்தவை என்று அறிந்தேன்.

முன்னால் எழில் கோலத்துடன் நிற்கும் யோகாம்பிகையையும் தரிசித்துக் கொண்டோம்.

தாயின் கோயிலைச் சுற்றி வந்தால், வலப்புறமுள்ள வாயிற்படி வழியாக தனயனின் கோயிலுக்குச் செல்லலாம். சலவைக் கற்களால் ஆன சமாதிக் கோயிலுக்கெதிரில் கண் மூடி நின்றேன். எண்ணங்களெல் லாம் ஒடுங்கி, மகரிஷியின் பிரும்ம சொரூபத்தில் மனம் லயித்தது.

அங்கிருந்து வடக்கே போனால், வலப்புறத்தில் ஒரு பெரிய கிணறு இருக்கிறது. அதில் தண்ணீருக்கு என்றுமே பஞ்சம் இருப்பதில்லையாம். 'மகரிஷி காட்டிய இடத்தில் தோண்டியதால்தான் இதில் நீர் வற்றாமல் இருக்கிறது' என்று ஒருவர் கூறினார். இடப்புறம் திரும்புகிறோம். அங்கு ஒரு ஹால். 'தயவு செய்து நிசப்தமாய் இருங்கள்' என்று அங்குள்ள ஜன்னலில் கட்டப்பட்டிருக்கும் அட்டை நம்மை வேண்டிக் கொள்கிறது.

''இதுதான் தியான மண்டபம். இங்குதான் ஸ்ரீரமணர் அமர்ந்திருப் பார். எல்லாருக்கும் இங்குதான் தரிசனம் அளிப்பார்'' என்று குரலைத் தாழ்த்தி, மிக ரகசியமாகக் கூறினார், அருணாசலம். உள்ளே நுழைந் தோம். அங்கு நிலவும் ஆழ்ந்த அமைதி, ஆன்மிக சாந்தியாகப் பரிண மித்து, நம்மையும் ஆட்கொள்கிறது.

தியான மண்டபம்

சுவர் ஓரமாக நான்கு ஐந்து பேர் கண்களை மூடித் தியானத்தில் அமர்ந்திருந்தனர். அதில் இரண்டு பேர் வெளிநாட்டுக்காரர்கள். நாங்களும் அமர்ந்தோம்.

எதிரில் பகவான், கால்களை நீட்டியவாறு ஒரு நீளமான சோபாவில் அமர்ந்திருந்தார். மாத்ரு பூதேச்வரர் ஆலய மண்டபத்திலிருக்கும் உருவச் சிலையைப் போல் அந்தப் புகைப்படமும் அத்தனை உயிரோட்டத்துடன் திகழ்கிறது. எதிரில் ஒரு குத்துவிளக்கு எரிகிறது. ஊதுவத்தியின் நறுமணம் அறையைச் சூழ்கிறது. சோபாவின் மீது வைக்கப்பட்டுள்ள புகைப்படத்தில் இருக்கும் கடிகாரமும், விளக்கும், மகரிஷி காலத்தைக் கடந்து வாழும் ஞான தீபம் என்பதை நமக்கு நினைவு படுத்துகின்றன.

அப்போது ஓர் அன்பர் வருகிறார். மகரிஷி அவரைப் பார்த்துப் புன்னகை புரிகிறார். வந்தவர் அருகில் சென்று தம் குறையைக் கூறுகிறார். மகரிஷி சிறிது நேரம் மௌனமாக இருந்து விட்டு அன்பரைக் கருணையோடு நோக்குகிறார். அந்தப் பார்வை அவர் உடலைக் கடந்து, இதயத்தில் பாய்கிறது. வந்தவரின் கண்கள் பனிக்கின்றன. ஏதோ பேச வேண்டும் என்று நினைக்கிறார். குரல் எழும்பவில்லை. திணறுகிறார். தேம்பித் தேம்பி அழுகிறார். பகவான் முகத்திலோ புன்சிரிப்பு அரும்புகிறது. வந்தவர், நமஸ்காரம் செய்து விட்டுப் போய் விடுகிறார்.

ஜன்னல் வழியாக ஓர் அணிற்பிள்ளை வருகிறது. அது மகரிஷியின் கைகளில் ஏறி விளையாடுகிறது. ரமணர் குனிந்து டப்பாவிலிருந்து முந்திரிப்பருப்பை எடுத்து அதற்குத் தருகிறார். அண்ணலின் உள்ளங்கையை அன்னையின் மடியாக நினைத்து அதில் அமர்ந்து அந்தப் பருப்பைக் கடித்துத் தின்கிறது அணில். பகவான் அதைப் பார்த்து மகிழ்கிறார்.

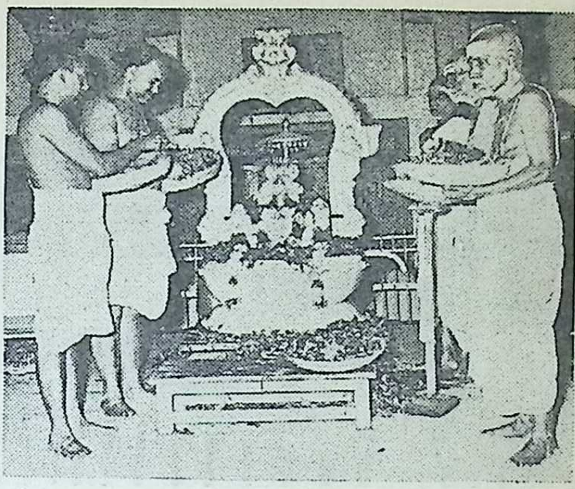
ஜன்னலுக்கு வெளியே ஒரு குரங்கு வந்து உட்காருகிறது.

''என்னடா, மறுபடியும் வந்துட்டியா? இன்னிக்கு இதோட உனக்கு மூன்று பழம் கொடுத்தாச்சு'' என்கிறார் பகவான்.

குரங்கு குழைகிறது. 'இன்னும் ஒன்னே ஒண்ணு கொடுத்துடு, இனிமே வரவே மாட்டேன்' என்று குழந்தையைப்போல் கெஞ்சும் பாவம் அதன் முகத்தில் தெரிகிறது.

''போடா..நீ எப்போதும் இப்படிப் பிடிவாதம் பிடிச்சே காரியத்தை சாதிச்சுக்கிறே'' என்று கண்டிப்புடன் பேசிய கருணாமூர்த்தி, கைத்தடியை

எடுக்கிறுர். பயந்து ஓடுவது போல் ஓடிவிட்டு, மறுபடியும் வந்து 'பழியாக உட்கார்ந்துவிடுகிறது அந்தக் குரங்கு. பகவானின் சுபாவம் அதற்கு நன்ருகத் தெரிந்திருக்கிறது. சிரித்துக்கொண்டே அவர் ஒரு வாழைப் பழத்தை எடுத்து அதற்குக் கொடுக்கிறுர். குரங்கு கையை நீட்டி அதை வாங்கிக்

ரமண மகரிஷியின் சமாதி ஆலயம்.

கொள்கிறது. 'நல்ல அம்மா, சமத்து அம்மா' என்று கூருமல் கூறி, குதித்துக் கொண்டு ஓடி விடுகிறது.

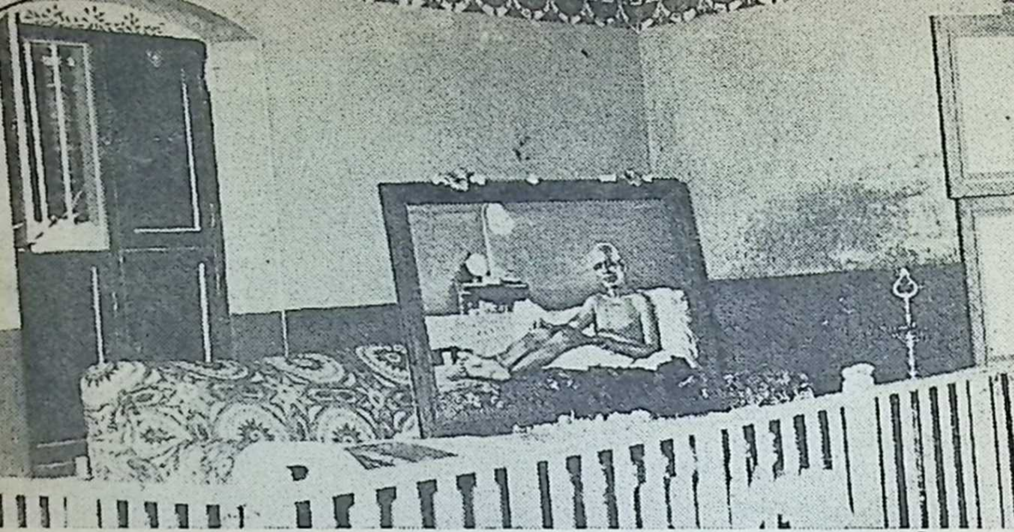
ஒரு பசு மாடு அறைக்குள் வருகிறது. ஒருவரையும் சட்டை செய்யாமல் அது நேராக மகரிஷியிடம் போகிறது. அதன் கண்களில் நீர் வழிகிறது. 'அம்மா' என்று பரிதாபமாகக் கத்துகிறது.

'லட்சுமி, உனக்கு என்னம்மா உடம்பு?' என்று கழுத்தைத் தடவி விட்டுக் கொண்டே கேட்கிறுர் பகவான். பசு அவரையே உற்றுப் பார்க்கிறது. அதன் பேச்சு அவருக்குப் புரிகிறது. வயிற்றை மிருதுவாகத் தடவிக் கொடுக்கிறுர்.

''போம்மா ... எல்லாம் சரியா போயிடும். நான் சாயந்திரம் வந்து உன்னைப் பார்க்கிறேன்'' என்று சொல்லி அனுப்புகிறுர். பசுவும் திருப்தி அடைந்து திரும்பிப் போய் விடுகிறது.

ஓர் அமெரிக்க மாது வருகிறுள். பகவானை நெருங்கி, ''எனக்கு மன அமைதியே இல்லை. அதைப் பெறுவதற்கு ஒரு வழி சொல்லுங்கள்'' என்று கேட்கிறுள்.

பகவான் புன்னகைக்கிறுர். ''அமைதி இல்லை என்று நினைப்பதற்குக் காரணமே உன் மனம்தான். எண்ணங்கள் அடங்கினுல் மனம் ஒடுங்கும். மனம் ஒடுங்கினுல் உன் ஆத்ம சொரூபம் பளிச்சென்று தெரியும். எனவே, எண்ணங்களைத் துரத்திக் கொண்டு அதன் பின்னுல் ஓடாமல், அவை எங்கிருந்து புறப்படுகின்றன என்று சிந்தனை செய். அதுவே தியானம், யோகம் எல்லாம். எண்ணங்களின் மூலத்தைக் கண்டு பிடித்தால் உனது உண்மையான தன்மை தெரிந்து விடும். 'நீ யார்?' என்பது விளங்கி விடும். உன்னை உணர்ந்து கொண்டு விட்டால், பிறகு அமைதியையும்

தரிசன அறையில் பகவானின் உருவப்படம்.

ஆனந்தத்தையும் தவிர வேறு ஒன்றுமே இருக்காது.''—இதை ஒருவர் ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்க்க, அந்த அமெரிக்க மாது அதை அப்படியே எழுதிக் கொண்டு போகிருள்.

கண்களைத் திறந்தேன். எல்லாம் மனப் பிரமையின் படப் பிடிப்பு. புத்தகங்களைப் படித்ததன் விளைவு. ஆனால், அந்தக் கற்பனைக் காட்சிகளில் சத்தியத்தின் சாயல் படிந்திருந்தன.

எழுந்து, அங்கு வைக்கப்பட்டிருந்த விபூதியை எடுத்து நெற்றியில் தீட்டிக் கொண்டு அடிமேல் அடி எடுத்து பயபக்தியுடன் அறையை விட்டு வெளியேறினேம். மறைந்ததாகக் கூறப்படும் மகரிஷி அங்கு இன்றும் அமர்ந்திருக்கிறார் என்ற உணர்வு நம்மை விட்டு நீங்க மறுக்கிறது.

இடப்புறத்தில் நந்தவனமும் அதற்கு அடுத்து ஆச்ரம மருத்துவ மனையும் இருக்கின்றன. ''இங்கேதான் பகவானுக்கு இடது கையில் ஆபரேஷன் செய்தார்கள்'' என்று சுட்டிக் காட்டினர் அருணசலம்.

மருத்துவமனையை ஒட்டினற் போல் காணப்படும் பாதையின் வழி யாகத் தான் மலைக்குச் செல்ல வேண்டும். இந்த வழியாகத்தான் மகரிஷி தினமும் மலைக்குச் சென்று சிறிது நேரம் உலவிவிட்டு வருவாராம்.

அதற்குப் பக்கத்தில், தெற்கை நோக்கி, ஆச்ரமத்தில் வளர்ந்த பசு லட்சுமிக்கு சமாதி கட்டப்பட்டிருக்கிறது. லட்சுமியின் உருவமும், லட்சுமி யின் மறைவைப்பற்றி பகவான் எழுதிய வாசகமும் நம் கவனத்தைக் கவருகின்றன.

அன்று இரண்டு பஸ்கள் நிறைய அமெரிக்க யாத்ரிகர்கள் வந்திருந்த னர். விசாரித்ததில் அத்தனை பேரும் கலிபோர்னியாவிலிருந்து வந்த மாணவ, மாணவிகள் என்று தெரிந்தது. ஏதோ ஒரு பொருட்காட்சியைக் காண்பது போல் அவர்கள் சிரித்துக் கும்மாளம் அடித்துக் கொண்டு

ஆச்ரமம் முழுதும் சுற்றித் திரிந்து கொண்டிருந்தார்கள். தென்னாட்டுக்கு வந்து அரவிந்தர் ஆச்ரமத்தையும், ரமணாச்ரமத்தையும் காணாமல் சென்றால் அவர்களுடைய 'பிக்னிக்' பூர்த்தியாகாது!

பின்னர் ஆச்ரமத்தின் சாப்பிடும் அறையையும் சமையலறையையும் காணச் சென்றோம். பகவான் வழக்கமாக அமர்ந்து உணவருந்தும் இடத்தில் ஒரு மேஜையைப் போட்டு, அதன் மீது அவர் சாப்பிடுவது போன்ற ஒரு போட்டோவையும் வைத்திருக்கிறார்கள். மகரிஷி எல்லோருடனும் சேர்ந்துதான் சாப்பிடுவார் என்றும், ஆசாரமாக இருக்க விரும்பியவர்கள் தனியே அமர்ந்து சாப்பிடுவதை அவர் தடுத்ததில்லை என்றும் அங்கிருந்த ஒரு வயோதிகர் கூறினார்.

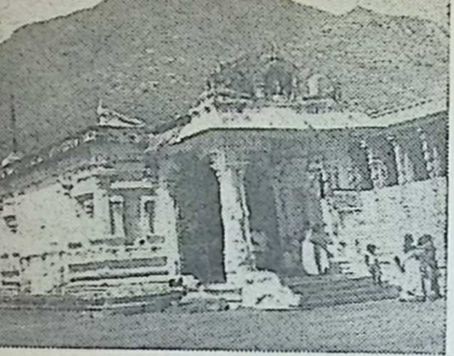
அடுத்து, பகவான் மகா சமாதி அடைந்த அறையைக் காணச் சென்றோம். அப்போது அங்கு ஒருவரும் இல்லாததால் உள்ளே செல்லாமல், வெளியிலிருந்தபடியே கண்ணாடிக் கதவு வழியாக அவர் கடைசியாகப் படுத்திருந்த சோபாவையும், சுருட்டி வைக்கப்பட்டிருக்கும் திண்டுகளையும், கைத் தடியையும், கமண்டலத்தையும் பார்த்தோம். கீழே இரு பாதுகைகள் வைக்கப்பட்டிருந்தன. நந்தா விளக்கு எரிந்து கொண்டிருந்தது. எதிரிலுள்ள பிறையில் மாட்டப்பட்டிருக்கும் காலண்டர், மகரிஷி விதேக கைவல்யம் அடைந்த தினமான 1950-ம் ஆண்டு, ஏப்ரல் 14-ந் தேதியைக் காட்டுகிறது. அருகிலிருக்கும் கடிகாரம் அவர் முக்தியடைந்த நேரமான 8-47-ஐக் காட்டுகிறது. மற்றொரு முறை வந்து, அந்த அறைக்குள் போய் எல்லாவற்றையும் தொட்டுக் கண்களில் ஒற்றிக் கொள்ள வேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன் அங்கிருந்து நகர்ந்தேன்.

வழியில், ஆச்ரமத்தின் பிரசிடெண்ட் திரு டி. என். வெங்கடராமனை நான் சந்தித்தேன். பெரிய அளவில் புதிதாகக் கட்டப்படும் மண்டபத்தைப் பற்றி பூரிப்போடு விவரித்தார் அவர். அந்த மண்டபத்தின் பிளானும் 'எஸ்டிமேட்'டும் அடங்கிய பிரசுரத்தை என்னிடம் கொடுத்தார்.

வெளியே வரும் போது அருணாசலம், அன்னையின் ஆலயத்திற்கு எதிரே உள்ள ஒரு சமாதியைக் காட்டி, ''இதுதான், மகரிஷியின் கூடவேயிருந்த பூர்வாச்ரம தம்பி நிரஞ்சனானந்தாவின் சமாதி. அவருடைய பிள்ளைதான் இப்போது நீங்கள் சந்தித்த பிரசிடெண்ட் திரு வெங்கடராமன்'' என்ற தகவலைக் கூறினார்.

திருச்சுழியில் பிறந்து, மதுரையில் வளர்ந்து வந்த வேங்கடராமனைத் தம்மிடம் அழைத்து, தன் வயப்படுத்தி தரணி காணாத தவயோகியாக்கிய ஸ்ரீ அருணாசலேச்வரரைத் தரிசித்துப் புண்ணியம் பெற ரமணாச்ரமத்திலிருந்து புறப்பட்டோம்.

ஸ்ரீ அண்ணாமலையார் ஆலயத்தை நெருங்கும்போது, பிரம்மாண்டமான ராஜ கோபுரம் நம்மைப் பிரமிக்க வைத்து, நம்முள் உயரிய சிந்தனைகளைத் தூண்டுகின்றது. வானளாவிய கோபுரமும், கோட்டையைப் போன்ற திருமதிலும் ஒரு பெரிய கோயிலைக் காணப் போகிறோம் என்ற உணர்வூட்ட, உள்ளே செல்கிறோம்.

கம்பத்து இளையனார் கோயில்

கோபுர கணபதியை வணங்கி விட்டு கம்பத்து இளையனார் கோயிலுக்குள் நுழைகிறோம். பின்னால் இருக்கும் மண்டபத்திலுள்ள ஒரு தூணில் எழுந்தருளி யிருக்கும் முருகப் பெருமானை மூலஸ்தானமாகக் கொண்ட அழகிய சிறு கோயில் அது. இங்கு தான் ஸ்ரீ சேஷாத்ரி சுவாமிகள் சாதாரணமாக இரவு நேரங்களில் தங்குவார் என்று அருணாசலம் கூறியது என் நினைவுக்கு வருகிறது.

பிரபுட தேவராயர் என்ற மன்னனின் சபையில், சம்பந்தாண்டாருடன் விவாதம் நடத்திய ஸ்ரீ அருணகிரிநாதரின் வேண்டுகோளுக்கிணங்கி முருகப் பெருமான் கம்பத்தில் காட்சி தந்தார் என்ற நிகழ்ச்சி, மண்டபச் சுவரில் தீட்டப்பட்டிருக்கிறது.

ஸ்ரீ முருகன் சந்நிதிக்கு இடப்புறம் சிவகங்கை தீர்த்தம் என்ற திருக்குளம் இருக்கிறது. அதன் மேற்குப்புறத்தில் இரண்டு பெரிய இலுப்பை மரங்கள் இருக்கின்றன. அதனடியிலும் பால ரமணர் சிறிது காலம் தங்கி யோக நிட்டையில் ஆழ்ந்திருந்தார் என்ற செய்தியை அறிகிறோம். பின்னர், சர்வசித்தி விநாயகரைத் தரிசித்துவிட்டு, ஆயிரக்கால் மண்டபத்தினுள் நுழைகிறோம். 1949-ம் வருடம் ராஜாஜி கவர்னர் ஜெனரலாக இருந்தபோது, அங்குள்ள பாதாள லிங்கேச்வரர் ஆலயத்தைத் திறந்து வைத்த செய்தியை ஒரு சலவைக் கல் நமக்கு அறிவிக்கிறது. உள்ளே சென்று பாதாள லிங்கேச்வரரைத் தரிசிக்கிறோம். இருள் மண்டிக் கிடக்கும் மிகச் சிறிய கருவறை அது. எழுபத்தைந்து ஆண்டுகளுக்கு முன் இதே இடத்தில், பூச்சிப் புழுக்கள் நெளிந்த பாழடைந்த பயங்கரச் சூழ்நிலையில், சிவலிங்கமே துணையாக, கால்களும் தொடைகளும் புண்ணாகி, இரத்தம் கசியும்படி தன்னை மறந்த சமாதியில் அமர்ந்து, ஞானத்தவம் புரிந்த பால ரமணரைக் கற்பனையில் கண்டு பரவசமடைந்தேன்.

வெளியே வந்து, உருத்திராட்ச மண்டபத்தையும் நந்தி மண்டபத்தையும் கடந்து, வல்லாள மகாராஜா கோபுர வாசலில் நுழைகிறோம். வாழ்வு கசந்து போனதால், உயிரை மாய்த்துக் கொள்ள அந்தக் கோபுரத்திலிருந்துதான் ஸ்ரீ அருணகிரியார் கீழே குதித்தார் என்றும், ஸ்ரீ ஆறுமுகக் கடவுள் பக்தனின் நிலையறிந்து, ஓடோடியும் வந்து அவரைத் தம் திருக்கரங்களில் தாங்கிக் கொண்டார் என்ற விவரத்தையும் அறிகிறோம். வலப்புறத்தில் கோபுரத்து இளையனார் சந்நிதியையும், அருணகிரியாரின் உருவச் சிலையையும் தரிசிக்கிறோம்.

வல்லாள மகாராஜாவைப் பற்றிய புராண வரலாற்றைக் கேட்கும் போது மயிர்க் கூச்செறிகிறது. இரு மனைவிகளிருந்தும் குழந்தைச் செல்வம் இல்லாமல் வாடினான் அந்த மன்னன். தான தர்மங்கள் ஏராளமாகச் செய்தால் குழந்தை பிறக்கும் என்று மந்திரிகள் கூறவே, ''என்னை

நாடி வருபவர்களுக்குக் கேட்பதையெல்லாம் அளிப்பேன்'' என்று அறிவித்தான். ஸ்ரீ அருணாசலேச்வரர், மன்னனைச் சோதிக்கும் பொருட்டுத் துறவி வேடம் புனைந்து, அரண்மனைக்கு வந்து, அன்றிரவு இன்பம் துய்க்கத் தமக்கு ஒரு விலை மாது தேவை என்று மன்னனிடம் கேட்டார். ஊர் முழுவதும் தேடியும் அன்று ஒரு பரத்தையரும் கிடைக்கவில்லை. 'கேட்டதெல்லாம் தருகிறேன் என்று வாக்களித்துவிட்டு, துறவியின் விருப்பத்தைப் பூர்த்தி செய்ய முடியவில்லையே' என்று மனம் கலங்கிய வல்லாள மகாராஜாவிடம் இளைய ராணி வந்தாள். 'மன்னா, தங்கள் வாக்கைக் காப்பாற்ற, அத் துறவிக்கு என்னையே அளிக்கிறேன். சம்மதம் தருக' என்று கெஞ்சினாள். மனைவியின் தியாக உணர்வைப் போற்றிய மன்னவனும் அதற்குச் சம்மதம் தந்தான்.

துறவி படுத்திருந்த அறைக்கு ராணி சென்றாள். அவர் அயர்ந்து நித்திரையில் ஆழ்ந்திருந்ததால் அருகில் அமர்ந்து, அவரைத் தொட்டாள். மறுகணம், துறவி படுத்திருந்த இடத்தில் பச்சிளம் குழந்தை ஒன்று சிரித்து விளையாடியது. ஆச்சரியம் அடைந்த அரசி, பாலகனை மார்போடு அணைத்து, மன்னனிடம் ஓடி, 'நம் துயரம் தீர்ந்தது' என்று மகிழ்ச்சி பொங்கக் கூறிக் குழந்தையை அவனிடம் கொடுத்தாள். அடுத்த கணம் குழந்தை மாயமாய் மறைந்து, ரிடப வாகனத்தில் அமர்ந்த அருணாசலேச்வரர் அறையில் காட்சி தந்தார். ''மன்னா, உனக்கு இனி நானே பிள்ளை. உனது ஈமச் சடங்குகளை நான் செய்து முடிப்பேன்'' என்று கூறி மறைந்தார். மகாராஜாவும் அரசிகளும் அண்ணாமலையாரே தமக்குக் குழந்தையாக வந்து அருள் புரிந்த விந்தையைக் குறித்துப் பூரிப்படைந்து, அவருக்கு அடிமைகளாகி முக்தி அடைந்தனர். இன்றும் ஆண்டுதோறும் மாசி மகத்தன்று, அண்ணாமலையார் 'பள்ளி கொண்டபட்டு' என்ற இடத்திற்குச் சென்று, வல்லாள மகாராஜாவின் ஈமச்சடங்குகளைச் செய்யும் திருவிழா நடந்து வருகிறது.

வல்லாள மகாராஜா கோபுரத்தைக் கடந்து நான்காவது பிராகாரத்தில் நுழைந்ததும், இடப்புறம், மேற்கு நோக்கிக் கண்ணைக் கவரும் கால பைரவரின் சந்நிதி இருக்கிறது. ஒரு காலத்தில் அது ஆலயத்தின் கருவறையில் இருந்ததாகவும், ஒரு நாள் தவறுதலாக உள்ளே வைத்துப் பூட்டப்பட்ட குருக்களுடைய குழந்தையின் உயிரை அவர் குடித்ததால், அங்கிருந்து இங்கே குடியேற்றப்பட்டதாகவும் அவ்வழியே சென்ற குருக்கள் ஒரு கதையைச் சொல்லி விட்டுப் போனார். தெற்குப் புறத்தில் பிரும்ம தீர்த்தம் என்ற மற்றொரு திருக்குளம் இருக்கிறது. பிராகாரத்தைச் சுற்றி வந்து, கிழக்குப் புறத்தில் இருக்கும் அழகிய கோபுரத்திற்குள் பிரவேசிக்கிறோம். அது கிளி கோபுரம்.

ஆயிரக்கால் மண்டபத்திலுள்ள
பாதாள லிங்கம்

அருணகிரிநாதர் பாரிஜாத மலர் கொண்டு வருவதற்காகத் தம் உடலை விட்டு விட்டுக் கிளி உருவம் தாங்கிச் சென்றாராம். திரும்பி வந்ததும், தம் திருமேனி காணாததால் கிளியாகவே கோபுரத்தின் உச்சியில் அமர்ந்து விட்டாராம். அந்தக் கோபுரத்தின் மீதும் அதன் முதல் நிலையிலும் அழகிய கிளிப் பதுமைகளைக் காணலாம்.

கிளி கோபுரத்தைக் கடந்து சென்றதும், காட்சி மண்டபத்திற்குள் நுழைகிறோம். அந்த மண்டபத்தில் நின்று பார்த்தால் அருணாசலத்தின் உச்சி மிக நன்றாகத் தெரிகிறது. அங்கு கார்த்திகை தீப தரிசனம் ஆகும் அதே வேளையில், இந்த மண்டபத்திலிருந்து பஞ்ச மூர்த்திகள் பக்தர்களுக்குத் தரிசனம் தருவார்கள்.

காட்சி மண்டபத்தின் வடப்புறத்தில் ஸ்ரீ காளத்திநாதர், ஸ்ரீ ஏகாம்பரேச்வரர், ஸ்ரீ ஜம்புகேச்வரர், சிதம்பரலிங்கேச்வரர் சந்நிதிகள் இருக்கின்றன. அருணாசலேச்வரர் ஆலயத்தில் பஞ்ச பூத ஸ்தலங்களும் அடங்கி யிருக்கும் அதிசயத்தைக் காண்கிறோம்.

அப்போது சந்தியா கால பூஜையை அறிவிக்கும் ஆலயமணி ஒலித்தது. அருணாசலேச்வரரைத் தரிசிப்பதற்காக விரைந்தோம். சந்நிதி மண்டபத்தின் தெற்குக் கோடியில் கம்பீரமாக வீற்றிருக்கும் கணபதி, 'என்னைத் தரிசிக்காமல் எங்கே போகிறாய்?' என்று அழைத்தார். அடுத்த ரணம் அவர் சந்நிதிக்கு ஓடினேன். சிவந்த மேனியுடனும் சிங்காரக் கபேரழகுடனும் தெய்வக்களை நிரம்பிய அத்தனை பெரிய விநாயகரை அதுவரை நான் கண்டதேயில்லை. சம்பந்த விநாயகர் என்பது அவரது திருநாமம். அவரை விட்டு நகரவே மனம் வரவில்லை. என்ன செய்வது? தீபாராதனையைக் காண, தந்தை அவசரமாக அழைக்கிறாரே!

அண்ணாமலையார் சந்நிதி மண்டபத்திற்குள் நுழையும் போதே, கைலாயம் இப்படித்தான் இருக்குமோ என்று நினைக்கத் தோன்றுகிறது.

வல்லாள மகாராஜா கோபுரம்

ஜோதி வடிவான பெருமானுக்குத் திவ்ய மங்கள தீபாரத்தி காட்டும்போது 'நாம்' என்ற தனித்தன்மை கரைந்து, அண்ணாமலையாருடன் கலந்துவிடுகிறோம். ஞானச் சுடரின் ஒளியால் அஞ்ஞான இருள் அகன்று, பேரண்டப் பெருவெளி யெங்கும் அருட்சுடர் பரவுகிறது. அகிலமெங்கும் சிவமயமாகி, மங்களம் பொங்குகிறது.

தெய்விகக் கலையழகு கொழிக்கும் அம் மண்டபத்தை அண்ணாந்து பார்த்துப் பார்த்து வியக்கிறோம். ஒவ்வொரு கம்பத்தின் அருகிலும் சென்று மனத்தைப் பறிகொடுக்கிறோம். மூலவருக்குப் பின்னால் மேற்குப் பிராகாரத்திலிருக்கும் வேணுகோபால சுவாமியைத் தரிசித்துக்

கொண்டு, வடப்புறப் பிராகாரத்திலுள்ள வாயில் வழியாக உண்ணாமுலை அம்மையின் சந்நிதிக்குப் போகிறோம்.

ஆகா! இது என்ன! ஒரு சிற்பக்கலைக் கூடமா? அல்லது, சௌந்தர்ய தேவதையே நர்த்தனம் ஆடும் இடமா? ஆதிலட்சுமி, சந்தான லட்சுமி, கஜலட்சுமி, தனலட்சுமி, விஜயலட்சுமி, வீரலட்சுமி... அடேயப்பா!... என்ன நளினம், எத்தனை அழகு? என்ன கம்பீரம்......? இதோ காலாந்தகர், வீணாதரர், வீரபத்ரர்... அப்பப்பா!... மனிதனின் கரங்களுக்கு இத்தனை மாட்சியா? உமையவள் கொலு மண்டபத்தில் உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொள்ளும் ஆயிரம் ஆயிரம் சிற்ப விநோதங்கள். பிராகாரத் தூண்களில் சின்னஞ்சிறு வேலைப்பாடுகள். அவற்றைக் கண்டு களிக்கவும், பார்த்துப் புண்ணியம் பெறவும் ஒரு பிறவி போதாதே!

ஸ்ரீ அருணாசலேச்வரர் ஆலயத்திலிருந்து சாதுக்கள் மடத்திற்குச் சென்றோம். உள்ளே ஒரு விநாயகர் சந்நிதி இருக்கிறது. நாலைந்து பேர் திண்ணையில் உட்கார்ந்திருந்தனர். ஸ்ரீ சேஷாத்ரி சுவாமிகள் அவ்வப்போது அங்கு வந்து தங்குவார் என்ற விவரத்தைத் தவிர அங்கிருந்தவர்களுக்கு வேறு ஒன்றும் தெரியவில்லை.

அங்கிருந்து அன்ன சத்திரத்திற்கு வந்தோம். ஒரு பகுதியில் இப்போது அங்கே இந்தியன் பாங்கும், தபால் நிலையமும் இருக்கின்றன. உள்ளே சென்று எட்டிப் பார்த்தோம்.

''என்ன பார்க்கிறீங்க?'' என்று அங்கிருந்த சாது ஒருவர் இருமிக் கொண்டே கேட்டார்.

''சேஷாத்ரி சுவாமிகள் இங்கே தங்கி யிருந்ததாகச் சொன்னார்கள். அந்தப் புனித இடத்தைப் பார்த்துவிட்டுப் போகலாம் என்று வந்தோம்'' என்றேன் நான்.

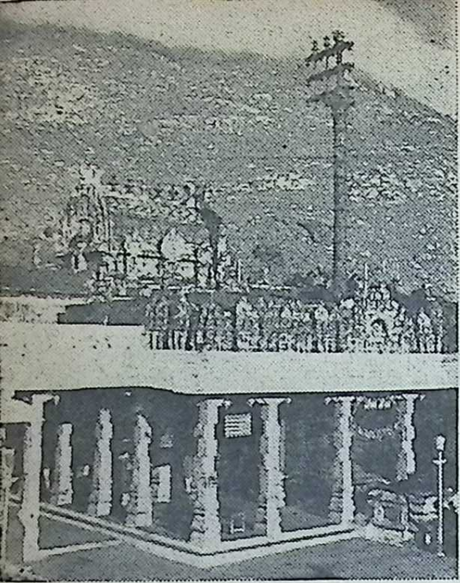
''அவர் இங்கே தங்கமாட்டார். சத்திரத்திற்குப் பின்பக்கம் ஒரு இடத்தில் வந்து சில சமயங்களில் குந்துவார், படுப்பார்.''

''நீங்க அவரை நேரில் பார்த்திருக்கிறீர்களா?''

''நான் வெளியூர்வாசி. அவரைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். அவர் ஒரு மகான். எப்போதும் சூரியனை யாவது, ஆகாயத்தையாவது பார்த்த படியே நின்று கொண்டிருப்பாராம். ஒரு நாள் வானத்தைப் பார்த்து, 'அதோ, விட்டோபா போனார்... விட்டோபா போனார்'னு சுட்டிக் காட்டினார். ஒருத்தருக்கும் ஒண்ணும் புரியலே.

கிளி கோபுரம்

அண்ணுமலையார் சந்நிதி மண்டபம்

இரண்டு மணி கழித்து, விட்டோபா சமாதியாயிட்டார்னு போளூர்லே யிருந்து தகவல் வந்தது. மகான் சேஷாத்ரிக்குத் தெரியாததே கிடையாது'' என்று ஒரு புதுக் கதையைச் சொன்னுர் அவர்.

''விட்டோபா என்பவர் யார்? போளூர் எங்கேயிருக்கிறது?'' என்று ஆவலுடன் அவரிடம் கேட்டேன் நான்.

''இங்கேயிருந்து வேலூர் போற வழியில் முப்பது மைல்லே போளூர் இருக்கு. அங்கே 'விட்டோபா, விட்டோபா'ன்னு ஒரு மகான் இருந்தார். அவர் அதிகமாப் பேசவே மாட்டார். அவர் அறுபது வருஷத்துக்கு முந்தி அடங்கிட்டார். அவர் சமாதி கோயில் கூட அங்கே இருக்கு'' என்ருர் அன்ன சத்திரத்தில் இருந்த சாது.

அன்ன சத்திரத்திலிருந்து நேரே சந்நிதித் தெருவிலுள்ள சின்ன குருக்கள் வீட்டிற்குச் சென்ருேம். அந்த வீட்டின் திண்ணையில்தான் ஸ்ரீ சேஷாத்ரி சுவாமிகள் மகா சமாதியடைந்தார். நாற்பது ஆண்டுகளுக்கு மேலாக ஓய்ச்சல் ஒழிவின்றி அலைந்த தம் உடலை அங்கு போட்டுவிட்டு, தம் இச்சையாகப் புறப்பட்டு விட்டார் அந்த மகான்.

சின்ன குருக்களின் நாட்டுப் பெண் பார்வதி அம்மாளுக்கு அறுபது வயதிருக்கும். நாற்பது வருடங்களுக்கு முன் நடந்த நிகழ்ச்சிகளை நேற்று நடந்தவை போல் அத்தனை தெளிவாக நினைவு கூர்ந்தார் அவர். சுவாமிகள் திடீரென்று வருவாராம். நேரே சமையலறைக்குப் போவாராம்.

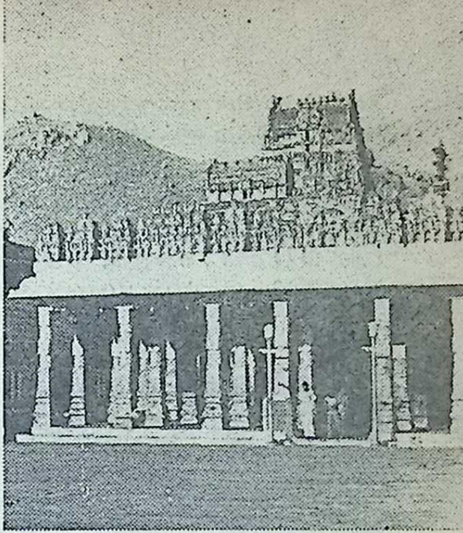
சின்ன குருக்கள் வீடு

ஏதாவது தின்பண்டம் வைத்திருந்தால் யாரையும் கேட்காமல் எடுத்துத் தின்று விடுவாராம்.

ஒரு நாள் மாலை வீட்டுக்குள் வந்த சுவாமிகள், குருக்களுக்காக வைத்திருந்த காப்பியைக் குடித்து விட்டு, ''அவன் வந்தா நான் குடிச்சுட்டேன்னு சொல்லிடு'' என்று கூறி, குழந்தையைப் போல் சிரித்துக்கொண்டே போய் விட்டாராம்.

சுவாமிகள் படுத்திருந்த திண்ணை இப்போது இல்லை. ஒன்ருக இருந்த அந்த வீடு பாகப் பிரிவினையால் இரண்டாகி விட்டதால், அந்தத் திண்ணை இடிக்கப்பட்டு விட்டது என்று பார்வதி அம்மாள் கூறினர்.

உண்ணுமுலையம்மை சந்நிதி மண்டபம்

இறுதிக் காலத்தில் சுவாமிகளின் திருமேனியைக் குளிர் காய்ச்சல் வாட்டி வதைத்தது. அதற்குப் பக்தர்களே காரணமாயிருந்திருக்கிருர்கள். சுவாமிகளுக்கு வபனமும், அபிஷேக, அலங்காரங்களும் செய்து ஒரு புகைப்படம் எடுத்து வைத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று பக்தர்களுக்கு ஓர் ஆசை பிறந்தது. ஒரு நாள் அவரைப் பிடித்துப் 'பட்டாபிஷேகம்' செய்வித்தார்கள். ஸ்நானம் செய்ய அழைத்த போது சுவாமிகள் முதலில் மறுத்தார். ''வேண்டாம். எனக்குக் குளிர் காய்ச்சல் வந்து விடும்'' என்று அவர் எச்சரித்ததையும் பொருட்படுத்தாமல் சின்ன குருக்களின் வீட்டிற்கு எதிரிலுள்ள கிணற்றடியில் அவருக்கு அபிஷேகம் செய்தார்கள் அன்பர்கள். கோயிலிலுள்ள சிவகங்கையிலிருந்தும் நீர் வந்தது. சிவலிங்கம் போல் அசையாமல் அமர்ந்திருந்த சுவாமிகளுக்கு ஆசை தீர பக்தர்கள் குடம் குடமாக அபிஷேகம் செய்தார்கள். ஒவ்வொருவரும் வாழ்க்கையில் கிடைத்த பெரும் புண்ணியமாக அதைக் கருதினர்கள்.

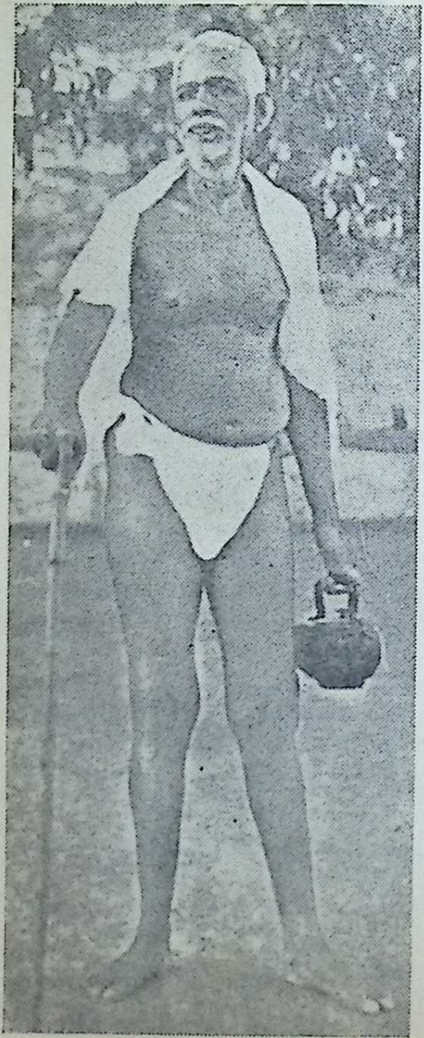
பின்னர், அவருக்கு ஆடை உடுத்தி, விபூதி பூசி, உருத்திராட்சம் அணிவித்து; சின்ன குருக்கள் வீட்டில் ஒரு நாற்காலியில் அமர்த்தி, புகைப்படம் பிடித்தார்கள். அந்தப் படத்தை எங்களுக்குக் காட்டுவதற்காக வீடு முழுவதும் தேடினர் பார்வதி அம்மாள். ஆனுல், அது கிடைக்கவில்லை.

அபிஷேகம் நடந்த மறுநாளே சுவாமிகள் கூறியபடி அவருக்குக் குளிர் காய்ச்சல் வந்து விட்டது. ஆனுல், அதைப்பற்றி அவர் கவலைப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை. காய்ச்சலுடனேயே அன்ன ஆகாரமின்றி, அவர் அலைந்து திரிந்து கொண்டிருந்தார். அவரது உடல் மெலிந்து கொண்டே வந்தது. காற்றைப் போல் பறந்தவரின் நடையில் தளர்ச்சி ஏற்பட்டது.

கடைசியில் சின்ன குருக்களின் வீட்டில் வந்து முடங்கி விட்டார். அசை வறுப் படுத்து விட்டார். யோக நித்திரையில் ஆழ்ந்து விட்டார்.

சுவாமிகளின் இறுதி நாட்களைக் கண்கலங்க விவரித்தார் பார்வதி அம்மாள். யார் சொல்லியும் சுவாமிகள் மருந்தே உட்கொள்ளவில்லை என்றும், நீர் ஆகாரம் கூட அருந்தாமல் கட்டையைப் போல் அசையாமல் படுத்திருந்தார் என்றும், அவரைப் பார்க்கும் போது ஏதோ ஒரு தவ நிலையில் இருப்பது போலத் தோன்றியதே யொழிய, நோயால் அவதி யுற்றவர் போல் தெரியவில்லை என்றும் கூறினர். மகா சமாதிக் குப் பிறகு உள்ளூரிலிருந்தும், வெளியூர்களிலிருந்தும் அங்கு வந்து கூடியவர்களில் சிலர் கண்ணீர் பெருக்கி அழுதார்கள்; சிலர் தரையில் புரண்டு கதறித் துடித்தார்கள்; சிலர் அந்தப் பேரிடியைத் தாங்காது பேய றைந்தது போல் நின்றார்கள். அன்று குருக்கள் வீடு ஒரு துயரக்கூடமாகக் காட்சியளித்த தாம். பின்னர், மகானின் தெய் வத் திருமேனியை மகாராஜா வுக்குரிய ஆடம்பரத்துடன் அடக்கம் செய்வதற்காக ஒரு வரோடு ஒருவர் போட்டியிட்ட தனுல் ஏற்பட்ட குழப் பத்தையும் பார்வதி அம்மாள் உணர்ச்சி பொங்க விவரித்தார்.

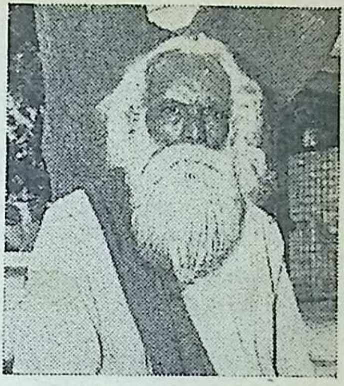
ஸ்ரீ ரமண பகவான்

சின்ன குருக்கள் வீட்டி லிருந்து மீண்டும் ஸ்ரீ சேஷாத்ரி சுவாமிகள் ஆச்ரமத்திற்குச் சென்றோம். ரமணச்ரமத்தைச் சேர்ந்த திரு ராமசாமிப்பிள்ளை, தாழ்வாரத்தில் எங்களுக்காகக் காத்திருந்தார். நாங்கள் கண்டு பேசுவதற்காக அருணசலம் அவரை வரவழைத்திருந்தார்.

நல்ல உயரம், கம்பீரமான தோற்றம்; நிமிர்ந்த நடை; வெண்தாடி; சாந்தம் நிறைந்த பார்வை; அகன்ற நெற்றி; அமைதி தவழும் முகம்.

எங்களிடம் ஒரு வார்த்தையும் பேசாமல் திரு ராமசாமிப் பிள்ளை சுவரில் சாய்ந்தபடி அமர்ந்தார். மெள்ள பேச்சைத் தொடங்கி, முதலில் அவரைப் பற்றி விசாரித்தேன். ஒருவித பரபரப்புமின்றி நிதானமாகப் பதிலளித்தார் அவர்.

திரு ராமசாமிப் பிள்ளை

அவருக்கு எழுபத்தி நான்கு வயதாகிறது. சிதம்பரத்தை அடுத்த பிமுட்லூர் கிராமத்தைச் சேர்ந்தவர். 1917-ல் ஸ்ரீ ரமணர், மலையின் மீதுள்ள ஸ்கந்தாச்ரமத்தி லிருந்த போதே வந்து தரிசித்திருக்கிறார். அதற்குப் பிறகு அடிக்கடி ரமணாச்ரமத்திற்கு வந்து போவதுண்டு.

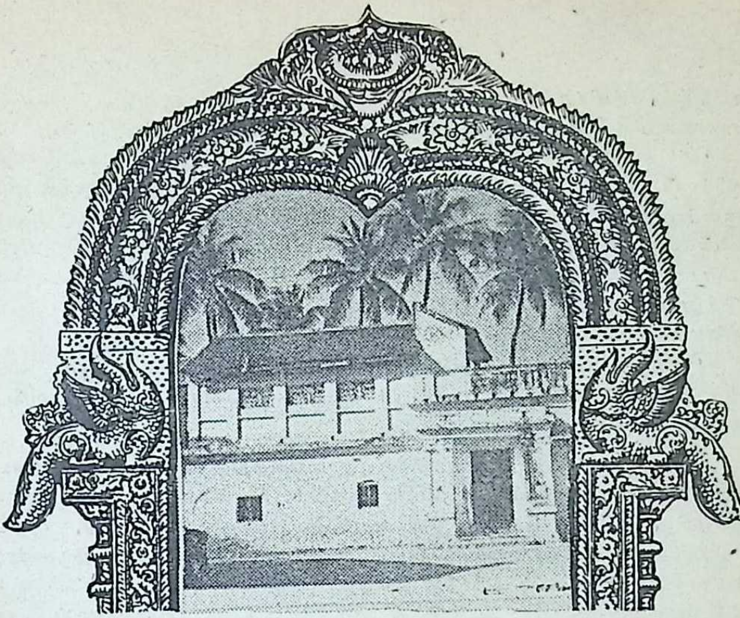
பச்சையப்பன் கல்லூரியில் படித்துக் கொண்டிருந்தவர், 1920-ம் வருஷம் ஒத்துழையாமை இயக்கத்தின் போது படிப்பை நிறுத்த வேண்டியதாயிற்று. 1922-ம் வருஷம் தாயார் மறைந்த பிறகு பகவான் கீழே இறங்கி வந்து விட்டார். அப்போதும் ஆச்ரமத்திற்கு வந்து போய்க் கொண்டிருந்த திரு ராமசாமிப் பிள்ளை, 1926-ம் வருடத்திலிருந்து அங்கேயே தங்கிப் பகவானுக்குத் தொண்டு புரியத் தொடங்கி விட்டார்.

ஸ்ரீ ரமண மகரிஷியும் ஸ்ரீ சேஷாத்ரி சுவாமிகளும் வெவ்வேறான வர்கள் அல்ல என்பது அவருடைய அனுபவம். இருவருமே ஆத்ம ஞானிகள், உடலிலிருந்தும் ஆத்ம விடுதலை பெற்று விட்ட ஜீவன் முக்தர்கள். ரமணர் மூலவர் என்றால், சேஷாத்ரி சுவாமிகள் உற்சவமூர்த்தி. ''என்னைப் பொறுத்தவரையில் இருவருமே அருணாசலேச்வரரின் பேரொளி பிரகாசித்த ஞான குருக்கள். ஆண்டவன் நம்மை ஆட் கொள்ளும் பொருட்டு கருணையினால் மனித வடிவம் தாங்கி, குருவாக நம்மிடையே நடமாடுகிறார். வேறு ஒன்றுமில்லை'' என்று கூறி, மகரிஷி ரமணரும், மகான் சேஷாத்ரியும் ஒரே ஆத்ம தத்துவத்தின் இரு வடிவங்கள் என்பதை உறுதிப்படுத்துவதற்காக ஒரு பழைய நிகழ்ச்சியைக் கூறினார் திரு ராமசாமிப் பிள்ளை. வெங்கடசுப்பையர் என்பவர் ஒரு சமயம் அருணாசலேச்வரர் ஆலயத்திற்குச் சென்ற போது அங்கு சேஷாத்ரி சுவாமிகள், சிவகங்கையின் படிக்கட்டில் அசையாமல் உட்கார்ந்திருப்பதைக் கண்டார். உலகச் சூழ்நிலைக்குச் சிறிதும் சம்பந்தமின்றி, பரப் பிரும்மமாக, பத்மாசனத்தில் ஸ்ரீ ரமணர் அமர்ந்திருப்பது வழக்கம். ஒரு கணம் கூட ஓரிடத்தில் அமர்ந்து அறியாத ஸ்ரீ சேஷாத்ரி சுவாமிகள், அன்று ஸ்ரீ ரமணரைப் போலவே அமைதியாக அமர்ந்திருந்ததைக் கண்டு ஆச்சரியப்பட்டாராம் வெங்கடசுப்பையர். அந்தக் காலத்தில் ஸ்ரீ சேஷாத்ரி சுவாமிகளை 'பெரிய சேஷாத்ரி' என்றும், ஸ்ரீ ரமணரை 'சின்ன சேஷாத்ரி' என்றும் மக்கள் குறிப்பிட்டுப் பேசியதையும் நினைவு படுத்தினார் திரு ராமசாமிப் பிள்ளை.

ஸ்ரீ சேஷாத்ரி சுவாமிகளின் ஆச்ரமத்திலிருந்து புறப்படும் போது இரவு பத்து மணிக்கு மேலாகி விட்டது. விடுதிக்கு வந்து படுக்கையில் படுத்த எனக்கு, அன்று கண்ட காட்சிகளும் பெற்ற அனுபவங்களும் மீண்டும் மீண்டும் நினைவுக்கு வந்தன. அருளொளி வீசும் அண்ணாமலையும் அருளாட்சி புரியும் அண்ணாமலையாரும் ஒரே பொருளாய் இரண்டறக் கலந்து, உள்ளத்தை அமிர்தமாய் நிறைத்ததை உணர்ந்தேன். ஆன்மிகச் செல்வர்களின் அதிசய வாழ்க்கைச் சரிதைகள் சிந்தையில் குடி புகுந்து புற உலகின் உணர்வை மெள்ள மெள்ள மறைத்தன. நித்திரை நாயகியின் சுகமான தழுவலில் என்னை மறந்து கண்ணயர்ந்தேன்.

மீண்டும் கண் விழித்த போது காலை ஆறு மணி. இதமான குளிர் காற்று வீசிக் கொண்டிருந்தது. சன்னல் வழியே எட்டிப் பார்த்தேன். அண்ணாமலையின் திவ்ய தரிசனம் ஆயிற்று. மலை முகட்டில் பனிப் படலம், திருநீறு பூசியது போல் படர்ந்திருந்தது. நண்பர் சேஷாத்ரியை எழுப்பி, இயற்கையும் இறைவனும் கொஞ்சி விளையாடும் கண்கவர்க் காட்சியைக் காட்டினேன்.

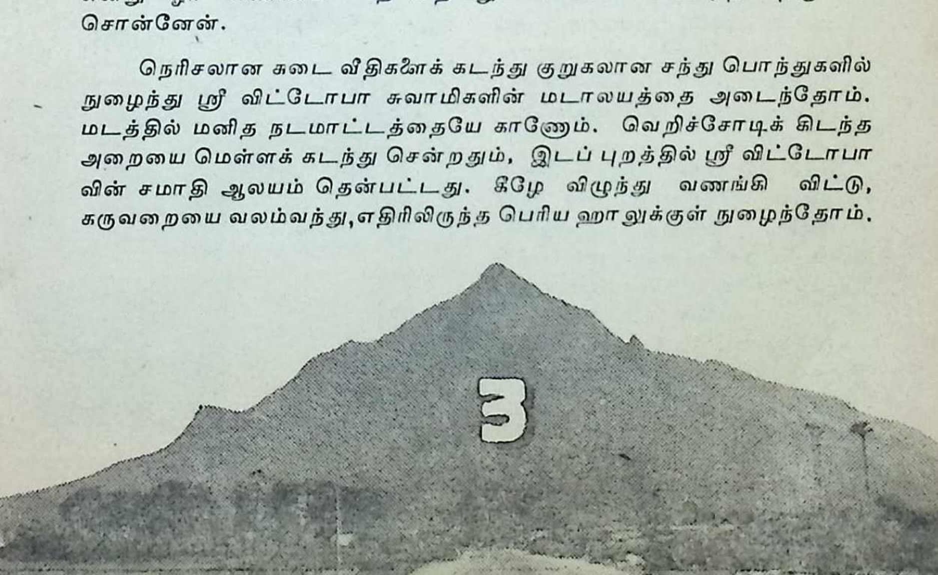
ஒரு மணியில் எங்கள் பயணத்திற்குத் தயாராகி விட்டோம். வேலூர் வழியே கீழ்மின்னலுக்குச் சென்று, இரத்தினகிரியில் உள்ள மௌன சாமியாரைத் தரிசித்து விட்டு சென்னைக்குத் திரும்ப வேண்டும் என்பதுதான் எங்கள் திட்டம். நாம் ஒன்று நினைக்க தெய்வம் வேறொன்று நினைத்து விடுகிறதே!

ஸ்ரீ விட்டோபா சுவாமிகள் மடம் (போளூர்)

வேலூரை நோக்கி எங்கள் கார் பறந்து கொண்டிருந்தது. மணி ஒன்பது இருக்கும். போளூரைக் கடந்து ஒரு பர்லாங்கு தொலைவு சென்றிருப்போம். முதல் நாள் திருவண்ணமலை அன்னசத்திரத்திலிருந்த ஒரு சாது, ஸ்ரீ விட்டோபா சுவாமிகளைப் பற்றிக் கூறியது எனக்குத் திடீரென்று நினைவுக்கு வந்தது. இறங்கி, போளூருக்குச் சென்று அவருடைய சமாதிக் கோயிலைத் தரிசித்துக் கொண்டு போகலாமே என்று ஓர் எண்ணம் தோன்றியது. உடனே காரைத் திருப்பச் சொன்னேன்.

நெரிசலான கடை வீதிகளைக் கடந்து குறுகலான சந்து பொந்துகளில் நுழைந்து ஸ்ரீ விட்டோபா சுவாமிகளின் மடாலயத்தை அடைந்தோம். மடத்தில் மனித நடமாட்டத்தையே காணோம். வெறிச்சோடிக் கிடந்த அறையை மெள்ளக் கடந்து சென்றதும், இடப் புறத்தில் ஸ்ரீ விட்டோபாவின் சமாதி ஆலயம் தென்பட்டது. கீழே விழுந்து வணங்கி விட்டு, கருவறையை வலம்வந்து, எதிரிலிருந்த பெரிய ஹாலுக்குள் நுழைந்தோம்.

மடத்தில் சாமியார் ஒருவர் வசிக்கிருர் என்பதற்கு அடையாளமாகக் காவி உடைகள் கயிற்றில் உலர்த்தப்பட்டிருப்பதைக் கண்டோம். 'சாமி ...சாமி' என்றூ குரல் கொடுத்தேன். ''இதோ வந்து விட்டேன்'' என்று கூறிக் கொண்டே நந்தவனத்தில் பூப் பறித்துக் கொண்டிருந்த சாது ஒருவர் வந்தார். எங்களுக்குள் அறிமுகம் முடிந்ததும்,விடோபா சுவாமி களின் வரலாற்றை அறிய விரும்பினேன் நான். மடாதிபதி ஸ்ரீலஸ்ரீ துரைசாமி சாது சுவாமிகள், பீரோவைத் திறந்து ஒரு சிறு புத்தகத்தை எடுத்து என்னிடம் கொடுத்து, ''இதைப் படித்துப் பாருங்கள். இதில் எல்லாம் இருக்கு'' என்ருர்.

''சாவகாசமாகப் படிக்கிறேன். விடோபா சுவாமிகள் யார், எங்கிருந்து வந்தார் என்பதைப் பற்றிச் சற்று கூறுங்கள்'' என்று அவரிடம் கேட்டேன் நான்.

''மகான் விடோபா மகாராஷ்டிர வம்சத்தில் பிறந்தவர். தையற் தொழிலாளிகள் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர். சென்னே, திருவல்லிக்கேணியில் வசித்து வந்த இவர், இள வயதிலேயே தவநிலே எய்தி, குடும்ப வாழ்க்கையில் பற்றில்லாமல், பெற்ருேரை விட்டுப் பிரிந்து திருவண்ணுமலே வந்து, பித்தராய் அலேந்து திரிந்து, கடைசியில் போளூருக்கு வந்து தங்கி விட்டார். பல ஆண்டுகள் சச்சிதானந்தப் பிரும்மமாய், சகல சித்திகளும் நிறைந்த யோகீஸ்வரராய், மௌனகுருவாய், அண்டி வந்தவர்களுக்கு அடைக்கலம் தந்து அருள் பாலிக்கும் அன்புத் தெய்வமாய் வாழ்ந்து, விதேக முக்தியடைந்தார். அவர் எத்தனேயோ அற்புதங்கள் நிகழ்த்திஞர். தீராத நோய்களேத் தீர்த்து வைத்தார். அவர் அடக்கமாகி சுமார் அறுபது ஆண்டுகள் ஆகின்றன'' என்ருர் சுவாமிகள்.

மகான் விடோபாவுக்கு அப்பெயர் தோன்றக் காரணமான நிகழ்ச்சியையும் சுவாமிகளிடமிருந்து அறிந்து கொண்டேன்.

அந்த மகானின் இயற் பெயர் யாருக்கும் தெரியாது. ஒரு நாள் போளூரை அடுத்த திருசூரில், அன்னத்திற்காக அவர் கையேந்தி தெருவில் நின்று கொண்டிருந்தாராம். அவ்வழியே சென்ற கல் நெஞ்சம் படைத்த சில கயவர்கள், 'இந்தப் பித்தனேப் பேச வைக்கிருேம் பார்' என்று கூறி இரும்பைப் பழுக்கக் காய்ச்சி வாயில்

துரைசாமி சுவாமிகளும்,
விட்டோபா சமாதியும்.

சுட்டார்களாம். அப்போது அந்த மகான், 'விட்டோபா, விட்டோபா' என்று பாண்டுரங்க விட்டலரை அறைகூவி அழைத்து அந்தப் பாவி களைக் காத்தருளும்படி வேண்டிக் கொண்டிருக்கிறார். அன்றையி லிருந்து அவருக்கு 'விட்டோபா' என்ற பெயர் நிலைத்து விட்டது.

ஸ்ரீ துரைசாமி சுவாமிகள் எங்களை ஆர். பற்குணம் என் பவரின் இல்லத்திற்கு அழைத்துச் சென்றார். அவருடைய தந்தை யார் ஸ்ரீ விட்டோபா சுவாமிகளுக் குத் தொண்டு செய்யும் பாக்கியம் பெற்ற சிலருள் ஒருவர். தந்தை யிடமிருந்து தாம் கேள்விப்பட் டிருந்த சில விஷயங்களைப் பற்குணம் கூறினார்.

விட்டோபா சுவாமிகள்

விட்டோபா மழை யென்றும் குளிர் என்றும், வெயில் என்றும் பாராமல் குப்பை மேடுகளிலும், வாய்க்கால் ஓரங்களிலும் உட்கார்ந்திருப்பாராம்.

அந்த வட்டாரத்தில் யாருக்கு உடல் நலம் சரியில்லை என்றாலும் சுவாமிகளிடமிருந்து திருநீறு பெற்றுச் செல்வார்களாம். இன்றைக் கும் அந்த ஊரில் குழந்தைகளுக்கு உடல்நலம் குன்றினால், மருத்துவமனை யைத் தேடிப் போவதில்லையாம். விட்டோபாவின் சமாதிக்கு வந்து, குழந்தையைத் தரையில் கிடத்தி, திருநீறு எடுத்துப் பூசிக் கொண்டு போய் விடுவார்களாம்.

''ஸ்ரீ சேஷாத்ரி சுவாமிகளை நீங்கள் பார்த்திருக்கிறீர்களா?'' என்று அவரிடம் கேட்டேன் நான்.

''இரண்டு மூன்று தரம் தரிசனம் செய்திருக்கிறேன். ஒருமுறை அருணாசலேச்வரர் ஆலயத்தின் அருகில் அவரைக் கண்டேன். அப்போது எதிரில் கூனிக் குறுகி ஒரு பாட்டி வந்து கொண்டிருந்தாள். அவள் சுவாமிகளுக்கு நமஸ்காரம் செய்தாள். சுவாமிகள் சட்டென்று குனிந்து, பாட்டியின் கால்களைப் பற்றி, அப்படியே தூக்கி அருகிலிருந்த கல்லில் துணி துவைப்பது போல் போட்டு அடித்தார். நான் பயந்தே விட்டேன். பாட்டி பிழைக்க மாட்டாள் என்றே நினைத்தேன். ஆனால், என்ன ஆச்சரியம்! அந்தப் பாட்டி சுவாமிகளை வணங்கி, ''புத்தி வந்தது, புத்தி வந்தது. போயிடறேன், போயிடறேன்'' என்று கன்னத்தில் போட்டுக் கொண்டே போய் விட்டாள். அவளுக்கு என்ன சாபம் நீங்கியதோ, நமக்கென்ன தெரியும்! அந்த மகான் முக்காலமும் அறிந்த சித்த ராயிற்றே'' என்றார் திரு பற்குணம்.

''உங்களுக்குத் தெரிந்த சித்த புருஷர்கள் யாராவது இப்போது இந்த வட்டாரத்தில் இருக்கிறார்களா?'' என்று கேட்டேன் நான்.

''ஓ, பூண்டியில் ஒரு சாமியார் இருக்கிறார். அவர் எங்கெல்லாமோ சுற்றித் திரிந்து விட்டு, ஏழு வருஷங்களுக்கு முன் ஒரு வீட்டுத் திண்ணையில் வந்து உட்கார்ந்து விட்டார். அங்கிருந்து நகரவே யில்லை. போன மாதம் கூட நான் சென்று தரிசித்து விட்டு வந்தேன். நீங்கள் அவரை நிச்சயம் தரிசனம் செய்ய வேண்டும்'' என்று கூறினார் பற்குணம்.

''பூண்டி எங்கே இருக்கிறது?''

''இதோ, இங்கிருந்து ஏழெட்டு மைலில் இருக்கிறது. கலசபாக்கத்தி லிருந்து இரண்டு மைல். நீங்கள் இப்போது வந்த வழியே திரும்பிப் போக வேண்டும். கட்டாயம் போய்ப் பார்த்துட்டுப் போங்க'' என்றார் பற்குணம்.

நான் நண்பர் சேஷாத்ரியைப் பார்த்தேன். 'போய்ப் பார்த்து விட வேண்டியதுதான்' என்பது போல் நண்பர் தலையை ஆட்டினார்.

ஸ்ரீ துரைசாமி சுவாமிகள் உடன் வர, நாங்கள் பூண்டி கிராமத்திற் குப் புறப்பட்டோம்.

போளூரிலிருந்து திருவண்ணாமலை செல்லும் பாதையில், ஐந்தாவது மைலில், செய்யாற்றின் கரையோரமாக வலப்புறத்தில் கார் திரும்பியது.

''இதுதான் கலசபாக்கம். இந்தச் சிற்றூரில் பூண்டி சாமியார் பல ஆண்டுகள் இருந்திருக்கிறார். வெயில் அடித்தாலும் வெள்ளம் வந்தாலும் குளிரானாலும் கடும் பனியானாலும் அவர் இந்த ஆற்று மணலிலேயே உட்கார்ந்திருப்பார்'' என்றார் ஸ்ரீ துரைசாமி சுவாமிகள்.

''அவருக்கு எந்த ஊர்? கலசபாக்கத்தைச் சேர்ந்தவர்தானா?''

''அவருடைய ஊரும் பெயரும் ஒருவருக்கும் தெரியாது. முப்பது வருஷங்களுக்கு மேலாக சுற்றிலுமுள்ள கிராமங்களிலேயே இவர் நடமாடிக் கிட்டிருந்தார். இப்போ ஆறேழு வருஷமா பூண்டிக்கு வந்து ஒரு வீட்டுத் திண்ணையிலே உட்கார்ந்துட்டார். அங்கிருந்து நகரவேயில்லை.''

''அந்தச் சாமியாருக்கு என்ன வயசு இருக்கும்?''

''பார்த்தால் சுமார் அறுபது வயசு சொல்லலாம். ஆனா, இருபத் தஞ்சு வருஷத்துக்கு முன்னே இவரைப் பார்த்தவங்க, அப்போ பார்த்த மாதிரியேதான் இப்பவும் இருக்காருன்னு சொல்றாங்க. சித்தர்களுடைய வயசை அவங்க தோற்றத்தைப் பார்த்துக் கண்டு பிடிக்க முடியாது'' என்றார் துரைசாமி சுவாமிகள்.

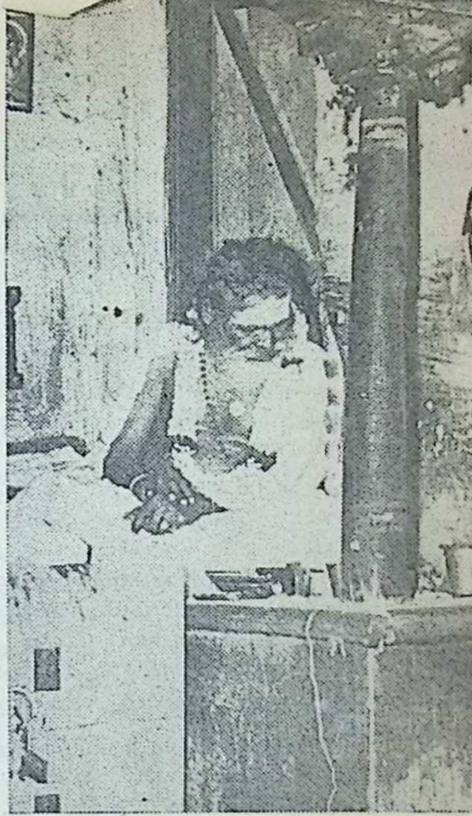
கிராமியச் சூழ்நிலையின் எழிலைப் பருகிக் கொண்டே நாங்கள் சென்றோம். நல்ல மழை பெய்திருந்ததால் செய்யாற்றில் சுமாராகத் தண்ணீர் ஓடிக் கொண்டிருந்தது. சூரிய வெப்பத்தைத் தணிக்கும் வகையில் குளிர்ந்த காற்று வீச, கரையிலிருக்கும் அரச மரங்கள் சல சலத்தன.

''பூண்டி இன்னும் எத்தனை தொலேவில் இருக்கிறது?'' என்று கேட்டேன் நான். முதன் முதலாக ஒரு சித்தரைக் காணப் போகிறோம் என்ற ஆர்வம், என் பொறுமையை இழக்கச் செய்தது.

''இதோ இன்னும் அரை மைல் கூட இருக்காது.''

''சாமியார் உட்கார்ந்திருக்கும் வீடு ஊருக்குள்ளே இருக்கா?''

''இல்லே... மெயின் ரோடிலேயே இருக்கு... பஸ் போற பாதையி லேயே இருக்கு... அதோ... ஏழெட்டு பேர் நிக்கருங்க பாருங்க... அதே வீடுதான்!... காரை இப்படியே நிறுத்திக்க லாம்...'' என்று துரைசாமி சுவாமி கள் கூறியதும் கார் ஓர் ஓரமாக நின்றது. நாங்கள் இறங்கி அந்த வீட்டை நோக்கி நடந்தோம்.

திண்ணையில் அமர்ந்திருக்கும்
பூண்டி மகான்

அது ஒரு சிறு ஓட்டு வீடு. வலப் புறத்தில் நாலடிக்கு நாலடி ஒரு திண்ணே. இடப் புறத்தில் ஒன்றரை யடிக்கு நாலடி ஒரு குட்டித் திண்ணே. அதில்தான் பூண்டிச் சாமியார் உட்கார்ந்திருந்தார். ஒரு பக்கமாகத் தலேயைச் சாய்த்து மின்னல் வெட்டுவது போல் 'பட் பட்' என்று எதிரில் நின்றிருந்தவர்களை அவ்வப்போது பார்த்தார். வலக்கையில் இரண்டு நெருப்புப் பெட்டிகள் இருந்தன. இடக்கையால் சிறு தாடியை உருவி விட்டுக் கொண்டிருந்தார். அதிலிருக்கும் பேனேயோ, அழுக்கையோ எடுத்துப் பார்ப்பது போல் அவ்வப்போது விரல்களை உன்னிப்பாகக் கவனித்து விட்டு மீண்டும் தாடியை நீவி விட்டுக் கொள்ள ஆரம்பித்தார்.

ஓர் இளேஞர் வந்தார். சாமியாருக்கு வெகு அருகில் சென்று மெள்ள ஏதோ சொன்னுர். அவர் 'ம்...' என்று உத்தரவளித்தார். இளேஞர் ஒரு சிகரெட்டைக் கையில் எடுத்து, சாமியாரின் வாயில் வைத்து, தீக்குச்சி யைக் கிழித்துப் பற்ற வைத்தார். சாமியார் தம் கையை நீட்டி, நெருப் புப் பெட்டியை வாங்கிக் கொண்டார். இப்போது, அவர் கையில் மொத் தம் மூன்று வத்திப் பெட்டிகள் அடக்கமாகி விட்டன. இடக் கையால் சிகரெட்டைக் குடித்தார். ஆனல், சாதாரணமாகப் பிறர் புகைப்பதற் கும், சாமியார் புகைப்பதற்கும் நிறைய வித்தியாசம் இருந்தது. ஒருமுறை

இழுக்கிறார். எடுக்கிறார். 'குப் குப்'பென்று புகை விடுகிறார். உடனேயே சிகரெட் உதட்டுக்குப் போகிறது. இழுக்கிறார். எடுக்கிறார். மீண்டும் இழுத்துப் புகை விடுகிறார். ஆனால், புகை அதிகமாக வெளிப்படுவதில்லை. அவர் அதை உள்ளே இழுத்து விழுங்குவதாகவும் தெரியவில்லை. இரண்டே நிமிஷத்தில் முழுச் சிகரெட்டையும் ஊதித் தள்ளி விடுகிறார்.

இரண்டு பேர் தரையில் விழுந்து கும்பிட்டு விட்டு, அவரது கால்களை தொட்டுக் கண்ணில் ஒற்றிக் கொண்டு கை நீட்டி, பயபக்தியுடன் திருநீறு கேட்கிறார்கள்.

''எடுத்துக்க''என்கிறார் சாமியார். அவர்கள் எடுத்துப் பூசிக் கொண்டு ''போய் வரேன் சாமி'' என்கிறார்கள்.

''நல்லது. போய் வா'' என்று சாமியார் உத்தரவு கொடுத்து அனுப்புகிறார். கீழே குனிந்தபடி போகிறவர்களை ஓரக் கண்ணால் ஒரு மாதிரி பார்க்கிறார். ஒரே ஒரு கணம்தான்.

ஒரு பையன் வந்தான். கையிலிருந்த கலர் சோடாவை உடைத்துச் சாமியாரிடம் கொடுத்தான். அதைப் பெற்றுக் கொண்டு, உதட்டிலிருந்து எடுக்காமல் ஒரே வாயில் குடித்து விட்டுப் புட்டியைக் கொடுத்தார். பிறகு ஒரு பெரும் ஏப்பம் விட்டார். பையன் ஒரு துணியை எடுத்துச் சாமியாரின் வாயையும் மூக்கையும் துடைத்து விட்டான். அவர் ஒரு சாதுவான குழந்தையைப் போல அசைக்காமல் முகத்தைக் காட்டினார். ''போய் வரேன் சாமி'' என்று பையன் சொன்னதும், திருநீறு எடுத்து அவன் நெற்றியில் இட்டு அனுப்பினார்.

சாமியாரையே உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன் நான். சட்டென்றுஅவருடைய பார்வை என் மீது விழுந்தது. இல்லை, ஒரு குளுமையான மின்னல் என்னைத் தாக்கியது. சீரடி பாபாவின் 'யோகப் பார்வை' யைப் பற்றிப் படித்த போது, அதன் பொருளை என்னால் முழுமையாக உணர முடியவில்லை. பூண்டி சாமியாரின் பார்வையின் மகிமையை உணர்ந்ததும் சாயிபாபாவின் அருள் நோக்கு இப்படித்தான் இருந்திருக்குமோ என்று எனக்குள் எண்ணிக் கொண்டேன் நான்.

அத்தனை நேரம் வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டு நின்றிருந்த நான். என்னையும் அறியாமல் சட்டென்று கீழே விழுந்து வணங்கி விட்டு, எழுந்து நின்றேன்.

ஓர் அம்மாள் வந்தாள். காகிதத்தைப் பிரித்து ஒரு மிட்டாயை எடுத்துச் சாமியாரின் வாயில் போட்டாள்.அவர் கையை நீட்டி அந்தக் காகிதத்தையும் வாங்கிக் கொண்டு விட்டார். சாமியாருக்கு ஏதாவது வாங்கிக் கொடுக்க வேண்டும் என்று எனக்குத் தோன்றவே, நண்பரிடம் அருகிலிருக்கும் டீக் கடையிலிருந்து ஒரு கப் காப்பி வாங்கி வரச் சொன்னேன்.

சாமியார் இஷ்டப்பட்டால்தான் நம்மிடமிருந்து வாங்கிச் சாப்பிடுவார் என்றும், அப்படி வாங்கிச் சாப்பிட்டால் அவருடைய ஆசி நமக்கு இருக்கிறது என்று அர்த்தம் என்றும் பக்கத்தில் நின்றிருந்த உள்ளூர்வாசி

என் காதில் ரகசியமாகக் கூறவே, சற்றுத் தயக்கத்துடனேயே காப்பியை அவரிடம் நீட்டி, ''காப்பி சாப்பிடுங்க சாமி'' என்றேன்.

என்னை ஒரு முறை நன்ருகப் பார்த்து விட்டு, காப்பியைக் கையில் வாங்கிக் கொண்டார் சாமியார். அப்போது அவரது விரல்களைப் பார்த்தேன். நீண்ட, பருத்த விரல்கள். நீளமான, வலுவுள்ள கைகள். அவர் எழுந்து நின்ருல் ஆஜானுபாகுவாக இருப்பார்; சந்தேகமில்லை.

தம்ளரை உதட்டிலிருந்து எடுக்காமலும், தலையை நிமிர்த்தாமலும் நாக்கினுல் சிறுகச்சிறுக உறிஞ்சியே காப்பி பூராவையும் குடித்து விட்டார். எனக்குப் பரம திருப்தியாக இருந்தது. அடுத்து, வேருெர் அன்பர் ஒரு டீ வாங்கி வந்து கொடுத்தார். அதையும் காப்பியைப் போலவே ஒரே மூச்சில் உறிஞ்சிக் குடித்தார். அவர் செய்கைகள் எல்லாமே விநோதமாக, அசாதாரணமாக இருந்தன.

சாமியாரைச் சுற்றிலும் பழங்களும், தின்பண்டங்களும் ஏராளமாகக் கிடந்தன. ஆரஞ்சு, ஆப்பிள், திராட்சை, வாழைப்பழம், லட்டு, பூந்தி, அல்வா, சாக்லெட், மிட்டாய், பிஸ்கட்... மடியின் மீது சிகரெட் பாக்கெட். இரண்டு சாக்லெட் காகிதங்கள். ரூபாய் நோட்டு ஒன்று. ஆறிப்போன காப்பியுடன் எதிரில் இரண்டு கண்ணுடித் தம்ளர்கள். சுற்றிலும் சுவாமி படங்கள். பின்னுல் மாடத்தில் ஒரு சிறு பிள்ளையார் பொம்மை. ஒரு பெரிய வேல். அவருக்கு நேரே தூணில் ஆறுமுகனின் படம். அதை அடிக்கடி பார்த்துக் கொள்கிருர். இரண்டு திண்ணைகளுக்கும் இடையே ஓர் அறை. அதில் சாமியாருக்கு அளிக்கப்படும் பொருள்கள் மலையாகக் குவிந்திருக்கின்றன. சிகரெட் பாக்கெட்டுகள், தீப்பெட்டிகள், பூமாலைகள், பழங்கள், இலைகள், காகிதங்கள் இன்னும் ஆயிரத்தெட்டு பொருட்கள் அங்கே காணப்படுகின்றன. தமக்காக அளிக்கப்படும் பண்டங்களை அந்த அறையில் தூக்கிப்போட்டு விடும்படி கூறி விடுகிருராம். அந்தத் திண்ணையிலிருந்து ஒரு துரும்பையும் அவர் அனுமதியின்றி ஒருவரும் தொட்டுவிட முடியாது!

குப்பையும் கூளமும் நிறைந்த அந்த அறையில் ஓர் அதிசயத்தைக் கண்டேன். அங்கு போடப்பட்டிருந்த பழங்கள் அழுகி, உலர்ந்து சுருங்கிப் போய் இருக்கவில்லை. துர்நாற்றமே அங்கு சிறிதும் இல்லை. ஏன், ஓர் ஈ, கொசுவைக் கூடக் காண முடியவில்லை.

அந்த வீட்டுக்கு எதிரிலுள்ள கொட்டகைக்கு அருகில் நின்றிருந்த சுப்பிரமணி என்ற நபரை எனக்கு அறிமுகம் செய்து வைத்தார்கள். அவர் ஒரு தையல் தொழிலாளி. மூன்று நான்கு வருடங்களாக சாமியாருக்குப் பணிவிடைகள் செய்து வருகிருராம். அதற்கு முன், சாமியார் பெரிய திண்ணையில் அமர்ந்திருந்த போது, அவர் யாரையும் தம்மிடம் அண்ட விடவில்லையாம். இரண்டு மூன்று வருடங்களாகத்தான் திண்ணையைச் சுத்தம் செய்யவும், உடலைத் துடைத்து விடவும் அனுமதிக்கிருராம். சுப்பிரமணி, சாமியாருக்குக் காலையிலும், பகலிலும் சிறிது ஆகாரம் கொண்டு வந்து தருகிருர். சாமியார் பசிக்கிறது என்று இதுவரை யாரையும் ஒன்றும் கேட்டதில்லை என்றும், வாயில் ஊட்டினுல்தான்

சாப்பிடுவார் என்றும், இஷ்டமில்லாவிட்டால் அதையும் நிராகரித்து விடுவார் என்றும் சுப்பிரமணி கூறினர். இரவு எட்டு மணிக்குக் காலை நீட்டி, சாமியாரைப் படுக்க வைத்து விட்டு, தானும் கீழே படுத்து விடுவாராம். சாமியார் காலையில் நான்கு மணிக்கெல்லாம் எழுந்து பழையபடி உட்கார்ந்து விடுவாராம்.

''அவர் யாருடனும் பேசுவதில்லையா?'' என்று கேட்டேன் நான்.

''நல்லாப் பேசுவாருங்க; ஆனு, இஷ்டம் இருந்தாத்தான் பேசுவாரு. சில சமயம் நான் கேட்பதற்கு நேரடியாகப் பதில் சொல்லுவார். சில சமயம் மறைமுகமாகப் பேசுவார். அதை நாம்தான் கஷ்டப்பட்டுப் புரிஞ்சுக்கணும்.''

''அவருக்குச் சொந்த ஊர் எது, அவர் பேரு என்ன என்பதைப்பற்றி யெல்லாம் நீங்க அவர்கிட்டே எப்போதாவது கேட்டிருக்கீங்களா?''

''எத்தனையோ தரம் கேட்டிருக்கிறேன். அதை மட்டும் சொல்ல மாட்டாரு... 'அதெல்லாம் தேவ ரகசியம். உனக்கேண்டா'ன்னு சொல்லி மடக்கிடுவாரு.''

''இவர் ஒரு சித்தர்னு நம்பற மாதிரி இங்கே ஏதாவது அதிசயம் நடந்திருக்கா?'' என்று நான் சுப்பிரமணியிடம் கேட்டேன்.

அவர் எதையோ சொல்லத் தொடங்கினர். சட்டென்று நிறுத்திக் கொண்டு விட்டார்.

''சும்மா சொல்லுங்க'' என்று அவரை நான் உற்சாகப்படுத்தினேன்.

''தினம் எத்தனையோ விஷயம் நடக்குது... அதையெல்லாம் நான் சொல்லலாமோ கூடாதோ... சாமியார் விஷயத்திலே ரொம்ப ஜாக்கிர தையா இருக்கணுங்க... அவர் சாதாரண சாமியார் இல்லீங்க... அவங்க அவங்களே அனுபவப் பட்டாத்தான் அவர் பெருமை புரியும்... ஒரு விஷயம் கேளுங்களேன்...இதோ இந்த டீக்கடைக்காரர்தான் தினமும் காலையிலே சாமிக்கு டீ கொடுப்பாரு...ஒரு நாள் குரல் கொடுக்காமலேயே ஸ்கிரீன் துணியை விலக்கிக்கிட்டு உள்ளே போயிட்டாரு...அவ்வளவுதான் ...திண்ணை மேலே சாமியார் இல்லையாம். அவருக்குப் பதிலா அங்கே ஒரு பெரிய மலைப் பாம்பு படுத்துக்கிட்டிருந்ததாம். டீக் கடைக்காரர் அலறிப் புடைச்சுக்கிட்டு வெளியே ஓடியாந்துட்டாரு...அப்புறம் நாங்களெல்லாம் எழுந்து 'என்னு...ஏது?' அப்படீன்னு விசாரிச்சோம்... அவருக்குப் பேச முடியலே. நல்லாப் பயந்து கிட்டாரு. அன்னி பூராவும் பேய் அறைஞ்ச மாதிரியே இருந்தாரு...அப்புறம் சாமியார்கிட்டே விஷயத்தைச் சொல் லித் துருநூறு வாங்கிப் பூசிக்கிட்ட பிறகுதான் பயம் தெளிஞ்சுது'' என்று சுப்பிரமணி கூறிக் கொண்டிருக்கும் போதே எனக்கு முதுகெலும்பில் பாம்பு நெளிவது போல் சில்லிட்டது. நேரே சாமியாரிடம் போய் அவர் காலைத் தொட்டுக் கும்பிட்டு விட்டு, விபூதியை எடுத்துப் பூசிக்கொண்டு அவரிடம் உத்தரவு பெற்றுக் கொண்டு கிளம்பினேன். இன்னொரு முறை பூண்டிக்கு வந்து சாமியாருடன் இரண்டு வார்த்தைகளாவது பேச வேண்டும் என்ற எண்ணத்துடனேயே கீழ்மின்னலை நோக்கிப் பயணமானேன்.

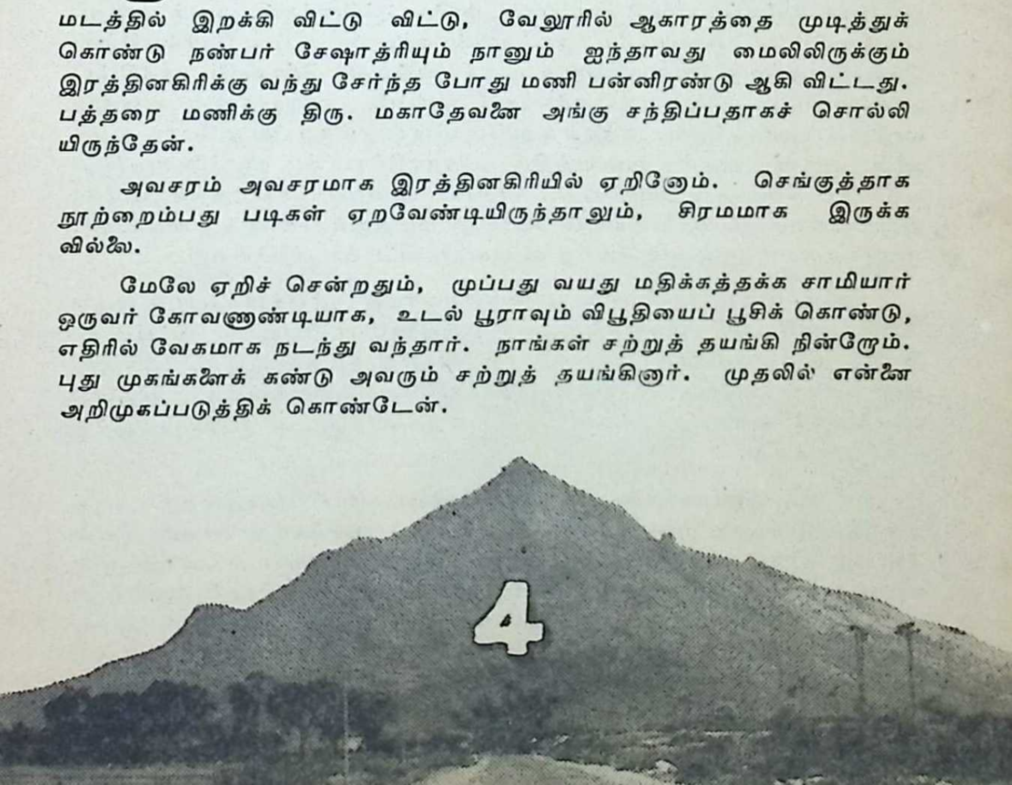

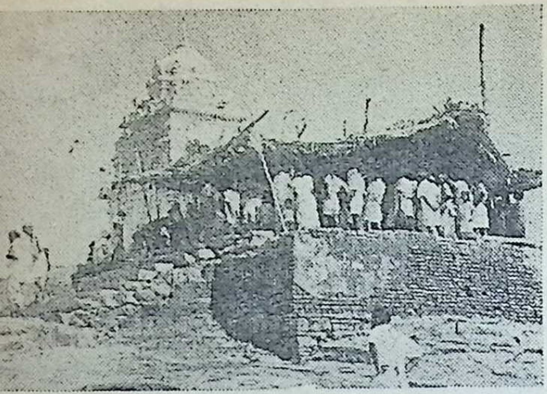
பாலமுருகனடிமை — இரத்தினகிரி

ஸ்ரீ துரைசாமி சாது சுவாமிகளைப் போளூர் ஸ்ரீ விட்டோபா மடத்தில் இறக்கி விட்டு விட்டு, வேலூரில் ஆகாரத்தை முடித்துக் கொண்டு நண்பர் சேஷாத்ரியும் நானும் ஐந்தாவது மைலிலிருக்கும் இரத்தினகிரிக்கு வந்து சேர்ந்த போது மணி பன்னிரண்டு ஆகி விட்டது. பத்தரை மணிக்கு திரு. மகாதேவனை அங்கு சந்திப்பதாகச் சொல்லி யிருந்தேன்.

அவசரம் அவசரமாக இரத்தினகிரியில் ஏறினோம். செங்குத்தாக நூற்றைம்பது படிகள் ஏறவேண்டியிருந்தாலும், சிரமமாக இருக்க வில்லை.

மேலே ஏறிச் சென்றதும், முப்பது வயது மதிக்கத்தக்க சாமியார் ஒருவர் கோவணாண்டியாக, உடல் பூராவும் விபூதியைப் பூசிக் கொண்டு, எதிரில் வேகமாக நடந்து வந்தார். நாங்கள் சற்றுத் தயங்கி நின்றோம். புது முகங்களைக் கண்டு அவரும் சற்றுத் தயங்கினார். முதலில் என்னை அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டேன்.

ஆரம்பத்தில் ஆலயம் இருந்த நிலை

''ஓ...'' என்று ஆர்வம் மிகுந்த சிரிப்புடன் எங்களை வரவேற்றார் அந்த இளம் சாமியார்.

மகாதேவன் வந்திருக்கிறாரா என்று விசாரித்தேன் நான். அவர் இன்னும் வரவில்லை என்றும், ஒரு மணிக்கு வருவார் என்றும் எங்களுக்குச் சைகை காட்டி விட்டு, எங்களைச் சந்நிதிக்கு அழைத்துச் சென்றார் சாமியார்.

ஸ்ரீ வள்ளி தெய்வயானை சமேத ஸ்ரீ ஆறுமுகப் பெருமானுக்கு வெள்ளிக் கவசங்களுடன் மிக நேர்த்தியான மலர் அலங்காரம் செய்யப்பட்டிருந்தது. சாமியார் தீபாராதனை காட்டி விட்டு எங்களுக்கு விபூதிப் பிரசாதம் அளித்தார்.

பின்னர் பக்தர்களின் கேள்விகளுக்குப் பதில் சொல்லுவதற்காக வாசற்படியில் வந்து அவர் அமர்ந்தார். அங்கு பத்துப் பதினைந்து பேர் உட்கார்ந்திருந்தனர். வரிசைப்படி ஒவ்வொருவராகத் தங்கள் குறைகளையும் கேள்விகளையும் எழுதி சாமியாரிடம் கொடுக்கிறார்கள். அவர் அதைப் படித்துவிட்டு, குறிப்பிட்ட நபர்களின் கண்களை உற்று நோக்குகிறார். கௌளி கத்துவது போல் சற்று உரக்கச் சப்தித்துக் கொண்டே குத்திட்ட பார்வையுடன் மெள்ளத் தலையைத் திருப்பி, ஆறுமுகனின் கண்களை ஊடுருவிப் பார்க்கிறார். அந்தக் கணமே மின்சாரம் பாய்வது போல் முருகனின் அருள் அவர் உள்ளத்தில் பிரகாசிக்க, நம் பிரச்னைகளுக்குப் பரிகாரம் கிடைத்து விடுகிறது. உடனே அதைக் காகிதத்தில் எழுதி, விபூதியையும் வேப்பிலையையும் போட்டு மடித்துக் கொடுத்து விடுகிறார். ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொரு விதமான கட்டளை பிறக்கிறது.

அந்த இளம் சாமியாரிடம் வருகிறவர்கள் நம்பிக்கையோடு வருவதைக் கண்டேன். அவர் இதுவரை எத்தனையோ பேய்களை ஓட்டியிருக்கிறார். இளம்பிள்ளைவாதத்தைச் சரி செய்து நடக்க வைத்திருக்கிறார் ஊமையைப் பேச வைத்திருக்கிறார். பைத்தியத்தைத் தெளிய வைத்திருக்கிறார். இதெல்லாம் அங்கு வந்தவர்களுடன் பேசியதிலிருந்து தெரிய வந்தது.

இப்படி வருபவர்கள் தங்களுக்கு இஷ்டமான பணத்தைத் தருகிறார்கள். இவ்வாறு முருகன் சந்நிதியில் சேரும் ஒவ்வொரு காசும் அவன் கோயில் திருப்பணிக்கே செலவாகிறது. இரண்டு வருடங்களுக்கு முன் கல்லும், முள்ளும், புதருமாகக் கிடந்த இடம் இன்று சீராகி வருகிறது. தங்கும் அறைகள் கட்டப்பட்டிருக்கின்றன. ஆஸ்பெஸ்டாஸ் கூரை

போடப்பட்டிருக்கிறது. சுற்றிலும், மதில் சுவர்கள் எழும்பிக் கொண்டிருக்கின்றன. இது மட்டுமா? வெள்ளிக் கவசங்கள், சர விளக்குகள், பித்தளை, எவர்சில்வர் பாத்திரங்கள், காட்ரெஜ் பீரோக்கள் என்று சொத்துக்கள் சேர்ந்து கொண்டிருக்கின்றன.

''என் முருகன் கட்டத் துணியற்ற ஏழை முருகனுகத்தான் இருந்தான். இப்போது அவன் சக்தியைக் காட்டத் தொடங்கி விட்டான். ஆறு படை வீடுகளிலும் இதே முருகன்தானே வீற்றிருக்கிறுன். அவர்களுக்கு இருக்கும் பெருமையும் புகழும் இவனுக்கும் சீக்கிரத்திலேயே வரப் போகின்றன'' என்று பெருமிதத்துடன் சிலேட்டில் எழுதிக் காட்டினுர் சாமியார். பின்னர், ஒரு நாள் வீட்டிலிருந்து அலுவலகத்திற்குச் செல்லும் வழியில் தமக்கு திடீரென்று அந்த நிலை ஏற்பட்ட விந்தையையும், மாறிய நிலையில் தாம் பெற்ற அனுபவங்களையும், எதிர்காலத் திட்டங்களையும் பற்றி இருபது பக்கங்களுக்கு மேலாக அசுர வேகத்தில் எழுதி என்னிடம் தந்தார்.

அப்போது மகாதேவனும் அவரது நண்பரும் வந்து சேர்ந்தார்கள். சேஷாத்ரியின் கையில் இருந்த கடிகாரத்தைப் பார்க்கச் சொன்னுர் சாமியார். மணி சரியாக ஒன்று. 'ஒரு மணிக்கு வருவார்' என்று அவர் சொன்னது பலித்து விட்டது. 'மகாதேவன் வரும் நேரம் சாமியாருக்கு எப்படித் தெரிந்தது?' என்ற என் ஆச்சரியத்தை என் முகபாவத்திலிருந்து புரிந்து கொண்ட சாமியார், என்னைப் பார்த்து வாய் விட்டுக் 'கலகல'வென்று ஆனந்தமாகச் சிரித்தார்.

வட ஆற்காடு மாவட்டத்தில் ஆற்காட்டிற்கும் வேலூருக்கும் இடையே யிருக்கும் மேல்விஷாரத்தை யடுத்து, பாலாற்றங் கரையில் அமைந்திருப்பதுதான் கீழ்மின்னல் கிராமம். அங்குள்ள அழகிய சிறு குன்றுன இரத்தினகிரி, அதன் இயற்கை எழிலுக்கு மேலும் அணி செய்கிறது.

அக்குன்றில் குடியிருக்கும் கலியுக வரதனுன ஸ்ரீ ஆறுமுகக் கடவுள், அருட்கவி ஸ்ரீ அருணகிரியால் பாடப் பெற்றவர். கீழ்மின்னல் கிராம மணியம் திரு கே. ஆர். கந்தசாமி முதலியாரின் குடும்பம், பரம்பரை பரம்பரையாக அம்முருகப் பெருமானிடம் மிகவும் ஈடுபாடு கொண்டு அவன் திருக்கோயிலுக்குத் திருத்தொண்டு செய்து

ஆலயத்திற்குச் செல்லும் வழி

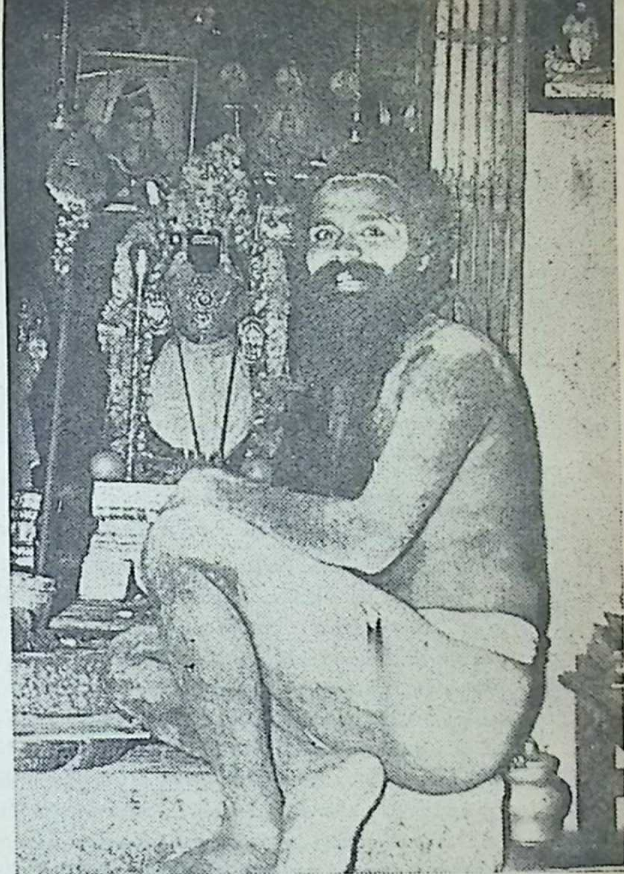
வந்திருக்கின்றது. ஆனால், கவனிப்பாரில்லாததால் நாளடைவில் விளக்கேற்றவும் வசதியின்றி அக்கோயில் பாழடைந்து போயிற்று.

ஒரு சமயம் இரத்தினகிரிக்கு அதிகமாகக் காவடிகள் வந்ததால் திருத்தணியில் அவ்வாண்டு காவடிகள் குறைந்து விட்டனவாம். அதனால் பொறாமையும் கோபமும் கொண்ட சிலர், மந்திரத்தாலும், யந்த்ரத் தாலும் இம்முருகனைச் சக்தி இழக்கச் செய்து விட்டதாக ஒரு கர்ண பரம்பரைக் கதை இருந்து வருவதைக் கந்தசாமி முதலியார் நினைவு கூர்ந்தார்.

முப்பத்தைந்து ஆண்டுகளுக்கு முன் இந்தக் கோயிலுக்குத் திருப்பணி செய்து, மூளியாகி யிருந்த சிலைக்குப் பதில் வேறொரு விக்கிரகத்தைப் பிரதிஷ்டை செய்து, குட முழுக்குப் பெருவிழா செய்து முடிக்க கந்தசாமி முதலியார் திட்டமிட்டு, ஊராரின் உதவியுடன் அப் பணியில் தீவிரமாக முனைந்தார். ஆனால், என்ன தெய்வ நிந்தனையோ தெரியவில்லை. குட முழுக்கு விழா நாளன்று முதலியாரின் மூத்த மகன் சண்முகமணி திடீ ரென்று நோயுற்று, நாற்பத்தொன்பதாவது நாள்—மண்டலாபிஷேகம் ஆன மறு நாள், எமனுலகம் சேர்ந்து விட்டான். கந்தசாமி முதலியாரின் குடும்பத்தார் மனவேதனை யடைந்தனர். ஆனால், அவர்களது முருக பக்தி என்னவோ குறையவில்லை. தவறாமல் கிருத்திகை நாளன்று குன்றேறிப் போய்க் கந்தனைக் கும்பிட்டு வந்தனர். கந்தசாமி முதலி யாரின் மனைவி சிங்காரம்மாளுக்கு முருகனின் அருள் நிரம்ப இருந்தது. அந்த அம்மாள் தலைச்சனைப் பறி கொடுத்ததைத் தன்வினை என்று நினைத் தாளேயொழிய தெய்வ தண்டனையாக நினைத்துப் பழி சுமத்தவில்லை. ‘முருகன் கோயிலில் விளக்கு எரிய வேண்டும், மதில் சுவர்களுடனும் மண்டப அலங்காரங்களுடனும் அது விளங்க வேண்டும்’ என்ற தனது கனவு நிறைவேறாமலேயே பத்தாண்டுகளுக்கு முன் அந்த அம்மையார் கண்களை மூடி விட்டாள்.

மனைவியின் ஏக்கத்தை மனத்திலேயே தேக்கி வைத்திருந்த முதலியார், இரத்தினகிரிக்கு முதலில் படியமைக்க நினைத்து, திருவலம் திருப்பணித் தொண்டர் ஸ்ரீ சிவானந்த மௌன சுவாமிகளின் உதவியை நாடினார். பல சோதனைகளுக்குப் பின்னர், அம்முயற்சியில் வெற்றியும் கண்டார். பக்தர்களைத் தன் சந்நிதிக்கு அழைத்துக் கொள்ள முருகன் திருப்படி அமைத்துக் கொண்டு விட்டான். இனி ஆலயத் திருப்பணி தொடங்க வேண்டியதுதானே! முருகன் அந்தப்பெருமையையும் கந்தசாமி முதலியாரின் குடும்பத்திற்கே அளித்தான். ஆலயம் சிறந்து விளங்க வேண்டும் என்று காலமெல்லாம் கனவு கண்ட மாதரசியின் வயிற்றில் பிறந்தவனைத் தன் உடைமையாக்கிக் கொண்டு விட்டான் முருகன். கந்தசாமி முதலியாரின் மூன்றாவது மகனான சச்சிதானந்தம், அலுவலகம் செல்லும்போது, அவரை வழி மறித்து, கருணைமாரி பொழிந்து, கட்டியிருந்த துணியைக் கழற்றி யெறிந்து, அன்றே ஓர் ஆண்டியாக்கி விட்டான். அருள் பெற்ற அந்த ஆண்டியின் திருவடிகளில் இன்று பொருள் வந்து குவிகிறது.

பச்சிளம் பாலகனை மூத்தவன் மரித்த பிறகு, கந்தசாமி முதலியாருக்கு நான்கு பிள்ளைகள் பிறந்தார்கள். கவலைகளை மறந்து ஆனந்தமாக இருக்க வேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன் அவர்களுக்கு சிவானந்தம், சச்சிதானந்தம், நித்தியானந்தம், கிருபானந்தம் என்று பெயரிட்டார் அவர். எல்லோரும் நல்ல பிள்ளைகள். குடும்பப் பாசம் மிக்கவர்கள். அதிலும் சச்சிதானந்தம் ரொம்ப சாது. உரக்கக் கூடப் பேச மாட்டான். இருட்டிலே போவதற்குக் கூட அஞ்சுவான். அவனைக் கோழை என்று கூடச் சொல்லலாம்.

பால முருகனும் அடிமையும்

பள்ளிப் படிப்பை முடித்துக் கொண்டு, இருபதாவது வயதிலேயே திருமணம் புரிந்து, மக்கட் செல்வமும் பெற்று, குடும்பப் பாசத்தில் சிக்கி, அன்பு மனைவியின் நல்லாதரவுடன் இல்லறத்தை நல்லறமாக நடத்தி வந்தார் சச்சிதானந்தம். பக்தியால் கரையும் உள்ளம் அல்ல. புண்ணியத் தலங்கள் சென்றதில்லை. புனித நூல்கள் படித்ததில்லை. புராணப் பிரவசனங்கள் கேட்டதில்லை. அரசியலில் ஆர்வம் இருந்தது. தி.மு.க. அனுதாபியாக இருந்த போதிலும் அவர் தெய்வ நிந்தனை செய்ததில்லை. தாயுடன் கிருத்திகை அன்று இரத்தினகிரிக்குச் சென்று, முருகனைக் கும்பிட்டு விட்டு வந்து விடுவார். தினமும் பஸ்ஸில் வேலூர் மின்வாரிய அலுவலகத்திற்குச் செல்லும் போது முருகன் கோயிலை நோக்கி ஒரு கும்பிடு போடுவார். அது ஒரு பழக்கம். அவ்வளவுதான். 'முருகன் பார்த்துக் கொள்வார்' என்ற ஒரு மூட நம்பிக்கையுண்டு. அதுவே ஒருநாள் திட நம்பிக்கையாக மாறும் என்று சச்சிதானந்தம் அப்போது எண்ணியதே இல்லை.

மகனின் வாழ்க்கையில் நடந்த அதிசயத்தைப்பற்றித் தந்தை சொல்கிறார்: ''இரண்டு மூன்று முறை என் மகன் மீது ஆவேசம் வந்திருக்கிறது.

மலேக்குப் படிகள் கட்டும் வேலே நின்று போன போது ஒருநாள், ''பக்தா, உன் வேலேயை உடனே தொடங்கு, நிறைவேறும்'' என்று என்னேப் பார்த்துக் கூறினர். நாங்கள் எங்கள் குல தெய்வத்திற்குப் பூஜை போட்ட போது ஆவேசம் வந்து, பூசாரியைப் போட்டு அடித்து விட்டான். என் சின்ன மகள் கல்யாணமாகி, கலங்கிய கண்களுடன் புருஷன் வீட்டுக்குப் போகும் போது, இவனுக்குத் திடீரென்று அருள் வந்தது. ''புருஷன் வீட்டுக்குப் போகும் போது அழக்கூடாது... சிரிச்சிக்கிட்டுப் போ... உனக்கு ஒரு குறையும் வராது. ஆண் குழந்தை பிறக்கும்'' என்று கூறி, வழி அனுப்பினன். அது அப்படியே பலித்தது. ஆனல் அப்போதெல்லாம் அவனுக்கு ஆவேசம் வருவது வருங்காலத்திற்கு அறிகுறி என்று எனக்குத் தெரியவேயில்லே. திடீரென்று ஒரு நாள் இவன் சாமியாராகி மலே மேல் போய்க் குந்திக் கொள்வான் என்று நான் கனவில் கூட நினேக்கவில்லே.''

''அன்னிக்காவது, அதற்கு முதல் நாளாவது இந்த நிலே ஏற்படுவதற்கான அறிகுறி ஏதாவது தெரிந்ததா?'' என்று நான் அவரிடம் கேட்டேன்.

''ஒண்ணுமேயில்லீங்க. அன்னி காலேயிலே ஆபீஸ் கிளம்பற போது பொண்டாட்டிகிட்டே இரண்டு ரூபா பணம் கேட்டான். அவ ஒரு ரூபா தான் கொடுத்தா. அப்புறம், பிசைந்த தயிர் சோறு மீந்துட்டுதுன்னு அதையும் சாப்பிட்டுவிட்டுப் போகச் சொல்லி அவ தன் புருஷன்கிட்டே சொன்ன. இவன், 'இன்னெரு ரூபாவையும் கொடுத்தாதான் சோற்றைத் தின்னுவேன்' என்று சொல்லி, பிடிவாதமா அந்த ரூபாயையும் வாங்கிக்கிட்டு ஆபீசுக்குக் கிளம்பி இருக்கான். தினம் ரோடுக்குப் போய்ப் பஸ் ஏர்றவன், அன்னிக்குக் குறுக்கு வழியிலே என் கூடவே நடந்து வந்தான். வழக்கமா ஆபீசுக்கு பாண்ட் போட்டுக்கிட்டுப் போறவன், அன்னிக்கு வேட்டி கட்டியிருந்தான். கால்லே செருப்புக் கூட இல்லே. பின்னலேயே பேசிக்கிட்டு வந்தவன், திடீர்னு படியேறி மலேக்குப் போனன். 'சரி, பிள்ளேக்கு நல்ல புத்தி வந்திருக்கு போலேருக்கு' என்று நினேச்சுக்கிட்டு நான் என் வேலேயைக் கவனிக்கப் போயிட்டேன். பத்துப் பதினேஞ்சு நிமிஷத்துக் கெல்லாம் ஊர் ஜனங்க ஒடியாந்து, 'சச்சிதா'வுக்குப் பைத்தியம் பிடிச்சுடுத்து, சட்டைத் துணி யெல்லாம் அவுத்துப் போட்டுட்டு கோவணத்தோடியா யிருக்கான்னு சொல்லி என்னேக் கூப்பிட்டாங்க. நான் கதி கலங்கிப் போய் ஓடியாந்தேன். அவன் இருந்த நிலேயைப் பார்த்துட்டு எனக்கு அழுகையே வந்துடுத்து. அவனும் என்னேக் கட்டிக்கிட்டு 'ஓ'ன்னு அழ ஆரம்பிச்சுட்டான். இது நடந்து இரண்டு வருஷம் ஆனலும் அந்த நாளே இன்னிக்கு நினேச்சா கூட அடி வயத்திலே 'கபீர்'ங்குது. இருபத்தெட்டு வயசான ஒரு பிள்ளே, அதுவும் பொண்டாட்டியையும், சின்னஞ்சிறுசா மூணு குழந்தைகளேயும் விட்டுட்டு இப்படி ஆறதுன்ன, வயத்தை எரியாதுங்களா? முதல்லே, பேய், பிசாசு, ஏவல், சூன்யம், பைத்தியம் இப்படித்தான் இருக்கும்னு நினேச்சேன். ஆன, அன்னிக்கே ஓர் அதிசயம் நடந்தது. என்னே சந்நிதிக்கு அழைச்சிக்கிட்டுப் போய், 'நம்ம விட்டுலேருந்து என்னேப் பார்க்க எல்லோரும் வண்டியிலே கிளம்பி வந்தாங்க. வர வழியிலே சக்கரம் உடைஞ்சு போய்,

சச்சிதானந்தம்
(நிலைமாறுவதற்கு முன்)

தந்தை, சகோதரர்கள்,
குழந்தைகள்.

வண்டி குடை சாஞ்சுடுத்து. ஆனா, ஒருத்தருக்கும் அடி படலே'ன்னு சாமி சொல்லிச்சு. (தம் பிள்ளையை அவர் அப்படித்தான் குறிப்பிடுகிறார்) போய்ப் பார்த்தா, அது சொன்னபடியே இருந்தது. என் மனசுக்கு மட்டும் இதெல்லாம் முருகன் அருள்னு புரிஞ்சு போச்சு. இருந்தாலும் கூடப் பொறந்தவனுங்களுக்கு ரத்த பாசம் விடுமா? என் பசங்க டாக்டர், ஜோசியர்னு கூப்பிட்டு என்னென்னவோ முயற்சி செய்து பார்த்தாங்க. ஒண்ணும் நடக்கல்லே'' என்று கந்தசாமி முதலியார் சற்று ஏமாற்றத்துடனேயே கூறினார். மகனுக்கு ஏற்பட்ட நிலையைப் பற்றி வெளியில் சாதாரணமாகப் பேசினாலும், உள்ளுக்குள் அவர் முழுமையாக சமாதானம் அடைந்து விட்டதாகத் தோன்றவில்லை. மற்றோர் அற்புதம் நிகழ்ந்து, பையன் மீண்டும் குடும்பத்திற்குத் திரும்பி வந்து விட மாட்டானா என்ற ஏக்கத்தின் சாயலை அவர் பெருமூச்சில் காண முடிந்தது. பந்த பாசங்களை மகன் அறுத்துக் கொண்டு விட்டாலும், தந்தையால் முடியவில்லை. கடந்த இரண்டு வருடங்களாகத் தினமும் இரவில் மகனுடன்தான் தங்குகிறார். வீட்டிலிருந்து எடுத்து வரும் உணவை மகனுடன் சேர்ந்தே சாப்பிடுகிறார்.

மலை மீது ஏறிச் சென்றவர், தன்னிலை மாறித் தவக்கோலம் பூண்ட விவரத்தை சாமியாரின் எழுத்துக்களிலிருந்தே அறிந்து கொள்வோம்.

'அலுவலகத்திற்குச் செல்ல நேரம் இருக்கிறதே, சாமி கும்பிட்டு விட்டுப் போகலாமே' என்ற எண்ணத்துடன்தான் அன்று படியேறிச் சென்றார் சச்சிதானந்தம். அங்கு பூஜை செய்யும் ஐயரைப்

பார்த்துக் கற்பூரார்த்தி காட்டச் சொன்னுர். எங்கு தேடியும் கற்பூரம் கிடைக்கவில்லே. ஊதுவத்தியாவது இருக்குமா என்று தேடினல், அதுவும் இல்லே. ஐயர் கையை விரித்தார். சச்சிதானந்தத்திற்கு ஆத்திரம் வந்தது. ''சே... இது என்ன சாமி? கல்லுச்சாமி. அறுபடை வீடுகளில் உட்கார்ந்து அமர்க்களப்படுத்திக் கொண்டிருப்பவனும் நீதானே. இங்கு மட்டும் உனக்கேன் இப்படியொரு வாழ்வு? கற்பூரத்திற்கும் வழியில்லாமல் திண்டாடுகிருயே'' என்று கோபத்துடன் கத்தி விட்டு, மனம் நொந்து கீழிறங்கிப் போனுர். அப்போது ஐயர் அவரைக் கூப்பிட்டு, ''தீபாராதனே தான் செய்ய முடியவில்லே. சுவாமியையாவது ஒருமுறை வலம் வந்து விட்டுப் போங்க முதலியார்'' என்று கூறினுர். 'சரி'யென்று அவர் சொன்னபடியே பிராகாரத்தைச் சுற்றி வந்து, பலிபீடத்தருகில் நின்று முருகனே உற்று நோக்கினுர். பெருமானின் திருக்கரம் அசைவது போல் தோன்றியது. சச்சிதானந்தத்தினுள் அருள் வெள்ளம் பாய்ந்தது. ஆவேசம் வந்தது. 'ஆ' என்று கர்ஜித்துக் கொண்டு ஓடி வந்து சந்நிதிப் படிகளில் விழுந்து மூர்ச்சையாகி விட்டார். இதைக் கண்டு ஐயர் அலறி யடித்துக் கொண்டு கீழே ஓடிப் போய் ஊரையே கூட்டி வந்து விட்டார்.

மூர்ச்சை தெளிந்த சச்சிதானந்தம், பேரானந்தப் பெருங்கடலில் திளேத்தார். மனேநிலே மாறினுலும் அவருக்குப் பழைய நிகழ்ச்சிகள் மறக்கவில்லே. உடைகளேக் களேந்து எறிந்து விட்டு, முருகன் மீதிருந்த அழுக்குத் துணியை எடுத்து கோவணமாகக் கட்டிக் கொண்டு விட்டார்.

அதற்குப் பிறகு எத்தனேயோ நடந்து விட்டன. குடும்பத்தாரின் பாசக் கண்ணீர், சுற்றத்தாரின் அன்பழைப்பு, ஊராரின் உருட்டல் மிரட்டல், போலீசாரின் தொந்தரவு, அரசியல்வாதிகளின் அநாவசியத் தலேயீடு எல்லாவற்றுக்கும் முருகனின் அருள் துணேகொண்டு ஈடு கொடுத்து, வைராக்கியமாக எதிர்த்து நின்று, தெய்வத் திருப்பணியில் தம்மை முழுமையாக ஈடுபடுத்திக் கொண்டு விட்டார் இந்தப் 'பாலமுருகன் அடிமை'.

'கற்பூரத்திற்கும் கதி இல்லாத கடவுளா நீ?' என்று கேட்டவரையே பழி வாங்குவது போல், குமரப்பெருமான், தன் திருக்கோயிலேப் பிரகாசிக்கச் செய்யும் திருப்பணியை அவரிடமே ஒப்படைத்த விந்தையை என்னென்பது? கடவுட் சித்தத்தை யாரால் அறிய முடியும்?

ஒரு கணத்தில் சம்சாரியை சாமியாராக்கிய முருகன், ஏனே அவருடைய பேச்சையும் பறித்துக் கொண்டு விட்டான். நிலேமாறியதிலிருந்து பேச குரலெடுத்தால், அண்டமே அதிர்ந்து தலே மீது விழுவது போலவும் பூமியே பிளப்பது போலவும் ஒரு பிரமை தட்டவே, அவர் மௌனியாகி விட்டார். சிறிது காலம் கழித்து மழலேச் சொற்களாக அரைகுறைப் பேச்சு வெளி வந்தது. தற்போது அதுவும் நின்று விட்டது. ஆனுல், அவர் பேசவில்லே என்ற குறை நமக்குத் தெரிவதில்லே. சைகைகளினுல் புரியவைக்க முடியாதவற்றைச் சிலேட்டில் எழுதிக் காட்டி விடுகிருர். முத்துமுத்தாக எழுதும் நேர்த்தியையும், எழுதிய வேகத்தில்

தொடையில் தேய்த்து அதை அழிக்கும் பாங்கையும் நேரில் பார்த்தால்தான் ரசிக்க முடியும்.

அன்பர்களின் குறைகளுக்குப் பரிகாரமாகப் பதில் எழுதித் தரும் போதும், பூஜை செய்யும் போதும் கௌளி கத்துவது போல் குரல் கொடுக்கிறாரே, அந்த சப்தத்தைத் தாம் நிலை மாறிய தினத்தன்று நள்ளிரவில் சந்நிதியில் கேட்டாராம். பின்னர், அவர் அதே போல் சப்திக்கத் தொடங்கியதும் அந்த ஒலி மறைந்து விட்டதாம். அது தமது மூலாதாரக் குருவின் உபதேசக் குரல் என்று நம்புகிறார் அவர். சில சமயம் முருகனுக்கருகில் சென்று பயங்கரமாக மூச்சை உள்ளுக்குள் இழுத்து ஊதுகிறார். வேறு மந்திரங்களோ, சுலோகங்களோ கூறுவ தில்லை. இரவில், தம் அறையில் இருக்கும் பெரிய வேலுக்கெதிரில் அமர்ந்து மணிக்கணக்கில் தியானம் செய்கிறார்.

விடியற்காலை எழுந்து விட்டால், நள்ளிரவு வரை ரொம்பவும் 'பிஸி' யாக இருக்கிறார். உதவி நாடி வருபவர்களை எந்த நேரமானாலும் சந்திக் கிறார். பக்தர்கள் துயர் தீர்க்கும்படி முருகனிடம் சென்று வேண்டிக் கொள்கிறார். சிலையின் மீது முட்டிக் கொள்கிறார். நெற்றியில் ரத்தம் கசிந்தாலும் தமக்கு உத்தரவு கிடைக்கும்வரை விடுவதில்லை.

உடல் நோய்க்காகவும் மனோ வியாதிக்காகவும் நேரில் வருபவர்களைத் தவிர, தபால் மூலம் 'அன்புத் தொந்தரவு' கொடுப்பவர்கள் ஏராளம். அத்தனை கடிதங்களையும் நிதானமாகப் படித்து, அவரவர்களுக்குத் தேவையான ஆறுதல் மொழிகளையோ, அறிவுரைகளையோ எழுதி அனுப்புகிறார். திருமணத்தை முடித்து வைப்பதிலிருந்து, தற்கொலையைத் தவிர்ப்பது வரை பல்வேறு பிரச்னைகளைத் தீர்த்து வைக்கிறார். ஒருவர் குதிரைப்பந்தயத்தில் பணம் சம்பாதிக்க வழியென்ன என்று கேட்டு எழுதி

வருங்காலத் திட்டங்களை விளக்குகிறார்.

யிருந்தாராம். 'நீ ஒரு சரியான மடையன்' என்று பச்சையாக அவருக்குப் பதில் எழுதினாராம்!

துறவுக் கோலத்தில் இருந்தாலும் பண விஷயத்தில் 'கரூர்' சாமியாராக இருக்கிறார். வரும் பணத்தை மிச்சம் பிடித்துப் பாங்கில் போடுவதில்லை. அவ்வப்போது திருப்பணிக்குச் செலவழித்து விடுகிறார்.

''எனக்குத் தேவையான போது முருகன் எங்கிருந்தாவது எப்படியாவது பணத்தை வரவழைத்து விடுகிறான். அவனுடைய எல்லையற்ற சக்தியை நினைத்து நான் வியந்து கொண்டிருக்கிறேன்'' என்று கூறுகிறார் அந்த இளம் சாமியார். அங்கு ஒரு கல்யாண மண்டபம் கட்ட வேண்டும் என்றும், அதை எல்லோருக்கும் இலவசமாகத் தர வேண்டும் என்பது தம் ஆசை யென்றும், அந்தக் கனவு நிச்சயம் நிறைவேறத்தான் போகிறது என்றும் நம்பிக்கையோடு கூறினார் அவர். 'கலியுகத்தில் நடைபெறும் எத்தனையோ அதிசயங்களில் இதுவும் ஒன்று' என்று வியந்து கொண்டே நாங்கள் அவரிடம் விடை பெற்றுக் கொண்டு இரத்தினகிரியிலிருந்து புறப்பட்டோம்.

இரண்டு நாள் பயணம் முடிந்து சென்னைக்குத் திரும்பும் வழியில் காஞ்சிபுரத்திற்குச் சென்று ஸ்ரீ காஞ்சிப் பெரியவர்களைத் தரிசனம் செய்து, என் திருவண்ணாமலைப் பயணத்தைப்பற்றியும், நான் கண்ட காட்சிகளையும், தரிசித்த சமாதிக் கோயில்களையும், கண்டு வியந்த பூண்டிச் சாமியாரையும், கீழ்மின்னல் பாலமுருகனடிமையையும் பற்றிக் கூறினேன்.

எல்லாவற்றையும் கவனத்தோடும், கருணையோடும் கேட்ட ஸ்ரீ காமகோடிப் பெரியவர்கள், ''திருவண்ணாமலையில் குகை நமசிவாயர் கோயில், பவழக்குன்று மடம், ஈசானிய மடம் முதலியவற்றைப் பார்த்தாயா?'' என்று கேட்டார்கள்.

''இல்லை'' என்றேன் நான்.

''அங்கெல்லாம் போனால் உனக்குச் சரித்திரங்கள் கிடைக்கும்'' என்றார் ஜகத்குரு.

அடுத்த முறை திருவண்ணாமலைக்குச் செல்லும் போது அந்த இடங்களைத் தவறாமல் பார்க்க வேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன் சென்னை வந்து சேர்ந்தேன்.

பூண்டி சாமியார்

ஸ்ரீ சேஷாத்ரி சுவாமிகளின் ஆச்ரமத்தையும்; ஸ்ரீ ரமண மகரிஷியின் ஆச்ரமத்தையும் பார்த்து விட்டு, அம் மகான்களைப் பற்றி எழுத வேண்டும் என்ற எண்ணத்துடனேயே நான் திருவண்ணாமலைக்குச் சென்றேன். ஆனால், அருணாசல தரிசனம், 'அருணாசல மகிமை'க்கு வழி வகுத்துத் தந்து விட்டது. இதுவரை என் கண்களுக்கு இருண்டிருந்த காட்சிகள் அந்த ஞான மலையின் பேரொளியால் 'பளிச்'சென்று தெரிந்தன. அருணாசலத்தின் நிழலில் ஞானத் தவம் புரிந்த புண்ணிய சீலர்களின் வாழ்க்கை வரலாறும், அவர்கள் நிகழ்த்திய அற்புதங்களும் எனக்கு ஒரு புது உலகத்தை அறிமுகப்படுத்தி வைத்தன. அந்த ஆன்மிகச் சூழலில் புதுப்புது அனுபவங்களைப் பெற்றேன். புளகிதம் அடைந்தேன். நான் பெற்ற இன்பத்தை இந்த வையகம் பெற வேண்டும் என்று எண்ணினேன்.

வாழ்வுக்கு வழி காட்டியாகவும், வழிக்குத் துணையாகவும் விளங்கி வரும் ஸ்ரீ காமகோடி ஞான வள்ளலின் அருளாசி எனது இந்த முயற்சிக்கும் உறுதுணையாக இருந்ததை ஒவ்வொரு கணமும் உணர்ந்தேன். 'அங்கு போ, அதைப் பார்; இதைப் படி, அவரைக் கேள்' என்று குறிப்பால் உணர்த்தியே, தெரிந்து கொள்ள வேண்டியவற்றைச் சுட்டிக் காட்டியும், புரிந்து கொள்ள முடியாதவற்றைப் புரிய வைத்தும், அவ்வாறு பெற்ற ஆத்ம லாபத்தைப் பிறருடன் பங்கிட்டுக் கொள்ளச் செய்தும், ஒன்றுமே தெரியாதவனை அருட் தொண்டுக்கு ஒரு கருவியாக்கிக் கொண்ட கருணையை என்னென்பேன்?

அருணாசலத்தின் அருள் பெற்ற ஜீவன் முக்தர்களும், பிரும்மஞானிகளும், சித்த புருஷர்களும் எப்படி வாழ்ந்தார்கள் என்பதை நாம் படித்தோ, கேட்டோ தான் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். நம் கண்ணுக்குப் புலப்படாதவர்களைக் கற்பனையில் கண்டுதான் புண்ணியம் பெற வேண்டும். அப்படியிருக்க, 'மறைந்த மகான்கள் இப்படித்தான் இருந்திருப்பார்களோ?' என்று ஓரளவு தெரிந்து கொள்ள எனக்கு ஒரு வாய்ப்புக்கிட்டியதைப் பெரும் பாக்கியமாகக் கருதுகிறேன். பூண்டி கிராமத்தில் ஒரு வீட்டுத் திண்ணையில் அமர்ந்திருக்கும் சாமியாரை எதிர்பாராமல் தரிசனம் செய்ய நேர்ந்ததும் குருநாதனின் சங்கல்ப கருணை என்றே எனக்குத் தோன்றுகிறது.

முதல் முறையாக பூண்டி சாமியாரைத் தரிசித்துவிட்டு, நான் பெற்ற அனுபவங்களை உணர்ச்சி பொங்க ஸ்ரீ காமகோடி சுவாமிகளிடம் கூறிய போது, பெரியவர்கள் அதிசயமோ ஆச்சரியமோ அடையாமல் அப்படியொரு சாமியார் இருப்பதை தாம் முன்பே அறிந்திருப்பதுபோல் அத்தனை சாதாரணமாக அச் செய்தியைக் கேட்டுக் கொண்டார்கள்.

பின்னர் மூன்று, நான்கு முறை நான் பூண்டிக்குச் சென்று அந்தச் சாமியாரைத் தரிசனம் செய்தேன். ஒவ்வொரு முறை சென்ற போதும் அவரிடம் எனக்கு ஏற்பட்ட மரியாதையும் பக்தியும் அதிகமாயின. அங்கு போனால் அந்த சந்நிதியை விட்டு வரவே மனம் இடம் கொடுப்பதில்லை. திரும்பி வந்த பிறகு, மீண்டும் எப்போது செல்லலாம் என்ற எண்ணமே மேலோங்கி நிற்கிறது.

முதல் நாளன்று நான் அவருடன் பேச முயலவில்லை. அவருடைய ஆழ்ந்த மௌனமும், அருள் பார்வையும் ஒரு நிம்மதியையும் மனத் தென்பையும் அளித்தன. 'அவருக்கு எல்லாமே தெரியும்' என்ற ஒரு நம்பிக்கை எனக்கு ஏற்பட்டது.

அடுத்த முறை சென்ற போது அவரிடம் ஏதாவது பேச வேண்டும் என்று தோன்றவே, ''சாமீ, நான் போன வாரம் வந்திருந்தேன். மறுபடியும் உங்களைப் பார்க்கணும்னு தோணிச்சு, வந்தேன்'' என்றேன். ஏதோ சொல்ல வேண்டும் என்று தோன்றியதால் சொன்னேன். அவர் பதில் கூறுவார் என்று நான் எதிர்பார்க்கவேயில்லை.

திடீரென்று அவர் பேசினார்:

''நாகரத்தினம் பிள்ளே கூட அப்படித்தான் சொல்ருரு...'நீங்க நினேச்சுக்கிட்டா நான் வந்துடணு'ங்கிருரு. அதான் ஐயா, ஆற்காடு நாகரத்தினம் பிள்ளே...வேலூர்-ஆற்காடு...''

எனக்குச் சற்று நம்பிக்கை வந்தது. கூடவே தைரியமும் வந்தது....

''சாமி பேர் என்ன? எந்த ஊர்...?'' என்று கேட்டேன்.

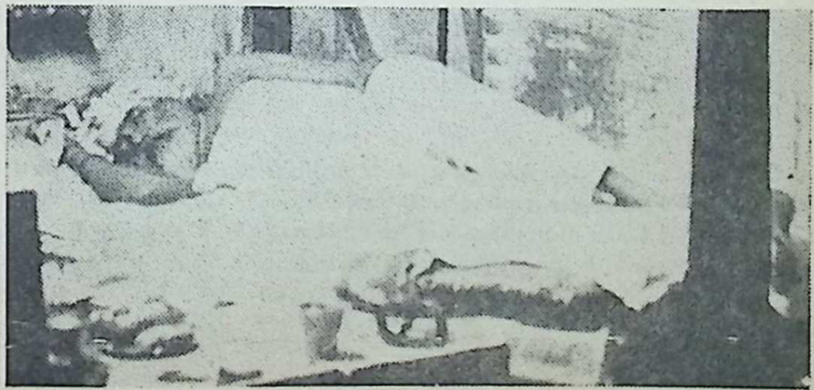
''ரைஸ் மில் கோவிந்தராஜ முதலியாருக்கு நான் என்ன செஞ்சேன். அவருதான் எனக்கு என்ன செஞ்சாரு. அதெல்லாம் அந்தக் காலம் ஐயா. நல்லது கெட்டது, ஒழுங்கு கட்டுப்பாடு...போக்கு வரத்து, நீதி, நேர்மை ...என்னுய்யா நான் சொல்றது? ரோடு போட்டானுங்க...பஸ் ஓடிச்சு, கரண்ட் வந்தது...போஸ்ட் நட்டுகினே போனுன்...கோனேரிகுப்பம், பில்லூரு, மேல் வைத்தியநாத குப்பம்......வெள்ளிக்கிழமை சந்தை... கும்பல் இருக்காதா,வரவங்க போறவங்க,பிள்ளே குட்டிங்க, அதெல்லாம் ஆட்டோமாடிக்கா நடக்க வேண்டியதுதானே...என்னுய்யா, நான் சொல்றது...? அண்ணுமங்கலம் ஆதிமூலம், ஏர்ணுமங்கலம் சிவராமன்... டோல் கேட் போட்டான்...அதுக்கு துட்டு வாங்கி ரசீது கொடுத்தான். ஆனு, அது ராத்திரி வரைக்கும்தான் செல்லும்...மறுநாள் வேறே ரசீது வாங்கிக்கினும், தெரியுமா?''—இப்படி அவர் பேசிக்கொண்டே போனுர். எனக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லே. இவர் எத்தனே வருஷத்துக்கு முந்திய விஷயங்களேச் சொல்கிருர் என்று தெரிந்து கொள்ள, ''அப்போதெல் லாம் வெள்ளேக்காரன் இருந்தானு?'' என்று நான் கேட்டேன்.

''ஜப்பான்காரன் கூட இருந்தான்'' என்று அவர் பதில் சொன்னுர்.

''சாமீ பேரு என்ன? சாமிக்கு எந்த ஊர்?'' என்று சந்தடி சாக்கில் மறுபடியும் கேட்டு வைத்தேன்.

''அதெல்லாம் சொல்ல முடியாது போய்யா?''- 'பட்'டென்று முகத்தில் அடித்தாற் போல் கூறி விட்டார் அவர்.

தூங்காமல் தூங்குகிருர்

உயர்ந்த நோக்கு

அவர் பேசுகிற விஷயங்களையும், பயன்படுத்தும் சொற்களையும் கேட்டால், கிராமியச் சூழ்நிலையில் பல காலம் அவர் பழகியவர் போல் தோன்றுகிறது. பெரும்பாலும் விவசாயம் சம்பந்தமான பிரச்னைகளைப் பற்றியே பேசுகிறார். அவருடைய பேச்சின் பொருள் நமக்குப் புரிவதில்லை. அந்த மகான் நடந்ததைப் பற்றிப் பேசுகிறாரா, நடந்துகொண்டிருப்பதைப் பற்றிப் பேசுகிறாரா, நடக்கப்போவதைப் பற்றிப் பேசுகிறாரா என்பதைப் புரிந்து கொள்ளும் பக்குவம் நமக்கேது?

பூண்டி சாமியார் நாம் கேட்பதற்கெல்லாம் பதில் கூறி விடுவதில்லை. சில கேள்விகளுக்கு நேரிடையாகப் பதில் கூறுகிறார். சில கேள்விகளுக்கு மறைமுகமாகப் பதில் கூறுகிறார். சிலருடன் மட்டுமே பேசுகிறார். பெரும்பாலும் மௌனமாகவே அமர்ந்திருக்கிறார். பழக்கப்பட்டவராக இருந்தாலும் எல்லோரையும் ஒரே மாதிரியாகத்தான் பார்க்கிறார். அவர் முகபாவத்தில் எவ்வித மாறுதலும் இல்லை.

அக்கம்பக்கத்திலிருக்கும் கிராம மக்கள் அவரைத் தரிசிப்பதற்காக வந்து கொண்டேயிருக்கிறார்கள். சிலர் தரையில் விழுந்து கும்பிட்டு விட்டு, திருநீற்றைப் பெற்றுக் கொண்டு போய் விடுகிறார்கள். ''போய் வரேன் சாமீ'' என்றால், ''நல்லது, போய் வா'' என்று கூறுகிறார். சில சமயம் தலையை மட்டும் ஆட்டுகிறார். சில சமயம் ஜடமாக உட்கார்ந்திருக்கிறார்.

அவரிடம் வரும் ஒரு சிலர் தங்கள் சொந்தப் பிரச்னைகளை அந்தரங்கமாகக் கூறுகிறார்கள். அதைக் கருணையோடு காது கொடுத்துக் கேட்கிறார். அவரவர்களுக்குத் தேவையான உபதேச மொழிகளைக் கூறுகிறார். நாட்டுப் பழமொழிகளையும் கிராமத்து மக்களுக்குத் தெரிந்த எளிய உதாரணங்களையும் கூறிப் புரிய வைக்கிறார். சிந்திக்கச் சிந்திக்க, மகத்தான தத்துவங்களும் வாழ்க்கை நெறிகளும் அவற்றில் புதைந்து கிடப்பதை நம்மால் உணர முடிகிறது.

ஒரு வயதான அம்மாள், தன் மகன் தீய பழக்க வழக்கங்களுக்கு அடிமையாகி, வீண் செலவு செய்கிறுன் என்று மனம் குமுறி சாமியாரிடம் முறையிட்டுக் கொண்டாள். அந்த அம்மாளின் நிலை கண்டு அவர் மனம் இரங்கியதை அவர் கூறிய ஆறுதல் மொழிகளில் காண முடிந்தது.

''என்னும்மா செய்யறது? கலிகாலம். பன்னண்டணு செலவு செய்தா, நாலணு மிச்சம் பிடிக்கணும். நமக்கு பிறர் சொத்து வேணும், உடமை வேணும். கால் வயத்து கஞ்சிக்கு இருந்தா போதும்...என்னும்மா நான் சொல்றது? பெத்த மனம் பித்து, பிள்ளை மனம் கல்லுங்கிற மாதிரி நீ கஷ்டப்படறே...என்ன செய்யறது? இது கலி காலம்...ஒருத்தரும் 'ஐயோ'ன்னு நினைக்க மாட்டாங்கம்மா. கால்லே முள்ளு குத்தினு பக்கத்திலே இருக்கிறவன் எடுக்க மாட்டான். அப்படிப்பட்ட காலம்மா இது! ஒழுங்கா இருந்து கொஞ்சம் துட்டு மிச்சம் பிடிச்சாதானே பொழைக்க முடியும்...சிறு துளி பெரு வெள்ளம்...அருளிலார்க்கு அவ்வுலகம் இல்லே பொருளிலார்க்கு இவ்வுலகம் இல்லே...''அந்த அம்மாள் குறுக்கிட்டு ஏதோ முணு முணுக்கிருள்.

சாமியார் தொடருகிறுர்: ''ஆமா,...பட்ட கால்லே படும். கெட்ட குடியே கெடும்னு சும்மாவா சொன்னுங்க...கெட்ட சகவாசம்...என்ன செய்யறது...கலிகாலம்மா இது...கீரையை விதைச்சா பயமில்லே. பக்கத்துலேயே முருங்கை மரத்தை வெச்சா, அதுக்கு வேலி போட்டுத் தான் ஆவணும். இல்லேன்னு காயைத் திருடிக்கிட்டுப் போயிடுவாங்க... அப்படிப்பட்ட காலம்மா இது...''

வேறெரு பக்தர் வந்தார். நண்பர் ஒருவருடன் கூட்டுச் சேர்ந்து ஏதோ வியாபாரம் செய்யப் போவதாகவும், அதற்கு சாமியாரின் ஆசி வேண்டும் என்றும் கோரினுர் அவர்.

''ஒரே தாய் வயத்திலே பொறந்த பிள்ளைங்களே ஒழுங்கா ஒத்துமையா யிருக்க மாட்டேங்கிறுங்க... சண்டை போட்டுக்கிறுங்க... நீ பார்த்து செய்'' என்று அவருக்கு அறிவுரை கூறினுர். அவர்களுக்குள் சண்டை வரும் என்று எச்சரித்தாரோ என்னவோ!

ஒரு நாள் எதையோ பற்றிப் பேசிக் கொண்டு வந்த சாமியார் திடீரென்று, ''உலகத்திலே தர்மம் போயிடுச்சு. அதனுலே ஒற்றுமை போயிடுச்சு'' என்று கூறினுர். கேட்கும்போது அது சாதாரணப் பேச்சாகத்தான் இருந்தது. ஆனுல், அதைப் பற்றி அடிக்கடி சிந்தித்துப் பார்த்த போது அது ஒரு வேதவாக்கு என்பது புரிந்தது. எத்தனை மகத்தான ஒரு சத்தியத்தை எத்தனை சாதாரணமாக, எத்தனை எளிதாக அவர் சொல்லி விட்டார் என்று அதிசயித்தேன்.

ஸ்ரீசேஷாத்ரி சுவாமிகளைப் பற்றியும், ரமண பகவானைப் பற்றியும் எழுதப் போவதாகக் கூறி, ''சாமி அந்த மகான்களைப் பார்த்திருக்கா?'' என்று கேட்டேன்.

''அவங்களைப் பற்றித் தெரியணும்னு தபோவனம் போய்யா'' என்று கூறினுர் அவர். சாமியார் எந்த இடத்தைக் குறிப்பிடுகிறுர் என்பது

அந்தக் கணம் எனக்குப் புரியவில்லே. அவர் திருக்கோயிலூர் தபோ வனத்திலுள்ள ஞானனந்தகிரி சுவாமிகளைக் குறிப்பிட்டிருக்க வேண்டும் என்பது இரண்டு நாட்களுக்குப் பிறகுதான் புலனுயிற்று. தபோவனம் சுவாமிகளை நான் ஆறு மாதங்களுக்கு முன் முதன் முறையாகத் தரிசிக்கும் பாக்கியம் பெற்றேன். பூண்டி சாமியார் மீண்டும் அவரிடம் என்னைப் போகச் சொல்கிருர்.

ஒரு நாள் பூண்டி சாமியாரிடம், ''ஸ்ரீ காமகோடி சங்கராசாரி யாரைத் தெரியுமா?'' என்று கேட்டேன்.

''கரண்ட், மோட்டார், பம்ப் செட் எல்லாத்துக்கும் சங்கராசாரி தான் கண்ட்ரோல், தெரியுமா?'' என்று பதிலுக்கு என்னிடம் கேட்டார் அவர். அந்த சமயத்தில் சாமியார் என்னவோ பேசுகிருர் என்றுதான் நினைத்தேன். ஆனல், அந்த வார்த்தைகளைப் பற்றி நினைக்க நினைக்க எனக்கு சாமியாரின் பரிபாஷை தெளிவாகப் புரிய ஆரம்பித்தது.

அறுபது வருடங்களுக்கு மேலாக தெய்வ பக்தி வளரவும், ஆத்திகம் தழைக்கவும், ஆன்மிகம் சிறக்கவும் ஸ்ரீ காஞ்சிப் பெரியவர்கள்தான் மூல காரணமாக இருந்து வருகிருர் என்பது மறுக்க முடியாத உண்மை. தமது தவ வலிமையால் பாரத மெங்கும் ஆன்மிக மின்சாரத்தைப் பாய்ச்சி வருகிருர் சுவாமிகள். மறைந்து வரும் நமது வேத நெறியையும், புதைந்து கிடக்கும் புராதன கலைச் சிறப்புக்களையும் தமது ஆன்மிகச் சக்தி யால் மீண்டும் வெளிக் கொண்டு வருகிருர். அதனுல் தார்மிக வெள்ளம் பாரதமெங்கும் பாய்ந்து, பாரெங்கும் சாந்திப் பயிர் தழைக்கச் செய் கிருர். இந்த உண்மையைத்தான் பூண்டி சாமியார் தமக்கே உரிய உதாரணத்தால் விளக்கியுள்ளார் என்று எனக்குத் தோன்றியது. சாமியார் கூறியதைப் பின்னர் ஒருசமயம் நான் காஞ்சிப் பெரியவர் களிடம் கூறிய போது சுவாமிகள் புன்முறுவல் பூத்தார்.

'அருணுசல மகிமை' முதல் கட்டுரை வெளியானதும் விகடன் இதழை எடுத்துச் சென்று பூண்டி சாமியாரின் மலரடிகளில் வைத்து ஆசி கோரி னேன். '''அருணுசல மகிமை'யைப் பற்றி எழுதறேன். அது நல்லபடியா முடிய உங்க அனுக்ரகம் இருக்கணும் சாமி'' என்றேன்.

''என்னய்யா அருணுசல மகிமை? பன்னண்டணு, பதினலணு கொடுத்தா அருணுசல புராணம் கிடைக்குது. வாங்கிப் படிச்சா போச்சு'' என்ருர்.

''அதைப் படிச்சுக்கிட்டுத்தான் வரேன் சாமி'' என்றேன் நான்.

''ஏட்டுச் சுரைக்காய் கறிக்கு உதவாது ஐயா'' என்ருர் சாமியார்.

''புஸ்தகமும் படிக்கிறேன். எல்லா இடத்துக்கும் நேரிலே போயும் பார்க்கிறேன். படித்தது, பார்த்தது எல்லாம் எனக்கு விளங்கி, அதை நான் எழுதி, அதை மத்தவங்க படிச்சு, அதனுலே நன்மை ஏற்படற மாதிரி நீங்க ஆசீர்வாதம் பண்ணணும்'' என்று உளமாரப் பிரார்த்தித்துக் கொண்டேன் நான்.

''அதெல்லாம் நாலு யுகத்து கதை, தெரிஞ்சுக்க...அதுலே செய்யுள் தான் முக்கியம்...என்னய்யா, நான் சொல்றது?'' என்றார் சாமியார்.

நான் கைகட்டி நின்று அந்த சித்த புருஷரின் அருளுபதேசத்தைப் பயபக்தியுடன் கேட்டுக் கொண்டேன். என்னுடன் பேசிக் கொண்டே சாமியார், தரிசனத்திற்கு வந்தவர்களுக்கு விபூதி, குங்குமப் பிரசாதம் கொடுத்துக் கொண்டு இருந்தார். கீழே சிந்திய விபூதியும் குங்குமமும் பிரித்து வைக்கப்பட்டிருந்த 'அருணாசல மகிமை' தொடக்கக் கட்டுரைப் படங்களின் மீது விழுந்திருப்பதைக் கவனித்தேன். உள்ளம் மகிழ்ச்சியால் பொங்கியது. அண்ணாமலையாரின் ஆலய கோபுரங்களில் பூண்டி சாமியார் விபூதி, குங்கும அபிஷேகம் செய்து விட்டிருந்தார். 'அருணாசல மகிமை' சிறக்க, பூண்டி சாமியாரின் பரிபூரண ஆசியும் கிடைத்து விட்டது.

அன்று அவரிடம் விடைபெற்றுக் கொள்வதற்குமுன், ''சாமியாரைப் பற்றி எல்லாரும் தெரிஞ்சுக்க ஆசையாயிருப்பாங்க. எனக்குத் தெரியப்படுத்தினா எழுதலாம்னு பார்க்கிறேன்'' என்றேன் நான்.

'சொல்ல முடியாது' என்றோ, 'சொல்கிறேன்' என்றோ சாமியார் கூறவில்லை.

''சரி, போய் வா'' என்று மீண்டும் வரும்படி கூறி, விபூதிப் பிரசாதம் கொடுத்து அனுப்பினார்.

எப்படியாவது தம்மைப் பற்றிய விவரங்களை அவர் தெரியப் படுத்தி விடுவார் என்ற நம்பிக்கையுடன் நான் பூண்டியிலிருந்து புறப்பட்டேன்.

அடுத்த முறை நாங்கள் பூண்டிக்குச் சென்ற போது இரவு ஒன்பது மணியாகி விட்டது. அமைதியான அந்தக் கிராமம் உறங்கி விட்டிருந்தது. சாமியாரின் திண்ணைக்கு எதிரே நின்றிருந்த ஓரிருவர் ரகசியக் குரலில் பேசிக் கொண்டிருந்தனர்.

அருகில் சென்று பார்த்தோம். மின் விசிறி சுழல, அந்தப் பரதேசி திண்ணையில் மகாராஜாவைப் போல் படுத்திருந்தார். அவருடைய இமைகள் மூடியிருந்தன. ஆனால், கால்கள் அசைந்து கொண்டே இருந்தன. விளக்கை அணைத்து விட்டு, திரையைப் போட்டார் சுப்பிரமணி.

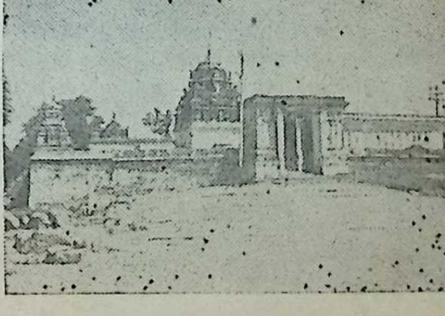
''சாமி எத்தனை மணிக்குப் படுத்தது?'' என்று கேட்டேன் நான்.

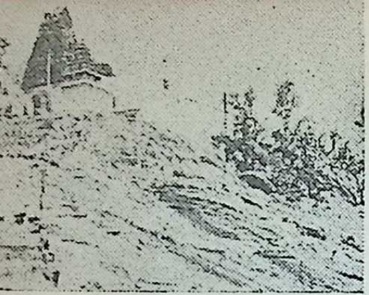
''கொஞ்ச நேரத்துக்கு முன்னே தான் படுக்க வைத்தோம்.''

''காலையில் எத்தனை மணிக்கு எழுந்திருப்பார்?''

''தூங்கினாத்தானே எழுந்திருக்க! எப்போ கூப்பிட்டாலும்

கலசபாக்கம் ஈச்வரன் கோயில்

நட்சத்திரக் கோயில்

கண்ணை முழிச்சுப் பார்ப்பாரு. படுக்க வைக்கிருங்களேன்னு சும்மா படுக்கிருரு, அவ்வளவுதான். முந்தாநாள் கூட கோயம்புத்தூரிலேருந்து பாதி ராத்திரி ஒரு பார்ட்டி வந்தது......... குரல் கொடுத்தோம். உடனே எழுந்து உட்கார்ந்து பேசிஞரு. அவங்க ஆசையா கொடுத்த பழத்தைக் கூட சாப்பிட்டாரு...... உங்களுக்கு ஏதாவது பேசணுமா? எழுப்பட்டுமா?'' என்று கேட்டார் ஓர் உள்ளூர்வாசி.

''வேண்டாம்...நான் ராத்திரி இங்கேயே தங்கப் போகிறேன். காலையிலே பார்த்துக்கலாம்'' என்று கூறி அவரைத் தடுத்தேன். அசையாமல் நாளெல்லாம் அந்தத் திண்ணையில் அமர்ந்திருந்து விட்டு, கால்களைச் சற்று நீட்டிப் படுத்திருப்பவரை எழுப்பி உட்கார வைப்பது மகா பாவம் என்று தோன்றியது எனக்கு.

எதிரிலுள்ள கொட்டகையில் ஜமக்காளத்தை விரித்தோம். அப்போது அங்கு ஒரு சாது வந்தார். நல்ல நிறம். சிரித்த முகம். அவருக்கு முப்பது முப்பத்தைந்து வயது இருக்கும்.

''இவர் பெயர் பூர்ணனந்தா. வட நாட்டிலேருந்து வந்திருக்கார்'' என்று ஒருவர் அவரை எனக்கு அறிமுகம் செய்து வைத்தார். அவருக்கு ஒரு கும்பிடு போட்டு விட்டு, ''இங்கே எப்படி வந்து சேர்ந்தீங்க'' என்று கேட்டேன் நான்.

''என் குருநாதர் கணேஷ்புரி நித்தியானந்த பாபாவின் அருள்தான் என்னை இங்கு கொண்டு வந்து சேர்த்திருக்கிறது. 'பதினைந்து ஆண்டுகள் கழித்து, மூன்றும் பிறையன்று தென்னுட்டில் ஜீவன் முக்தர் ஒருவரின் தரிசனம் உனக்குக் கிடைக்கும்' என்று அவர் எனக்கு ஆசி வழங்கினர். அவர் வாக்கு சாத்தியமாயிற்று. கடந்த மூன்றும் பிறையன்று நான் பூண்டிக்கு வந்தேன். இந்த மகானைத் தரிசித்தேன். இவர் என்னை ஆட்கொண்டு விட்டார். அன்று முதல் இங்கேயே இருக்கிறேன்'' என்று கூறி விட்டு, தன் கதையைச் சொல்லத் தொடங்கினர் அந்த சாது.

பூர்ணனந்த சுவாமிகள் தென்னுட்டைச் சேர்ந்தவர்தான். மழலை மொழியில் தமிழ் பேசுகிருர். பத்தொன்பதாவது வயதில், கும்பமேளாவைக் காண வேண்டும் என்ற ஆசையில், சொல்லிக் கொள்ளாமல் வீட்டை விட்டுக் கிளம்பிய இவர், வட நாட்டில் நுழையாத ஆச்ரமம் இல்லை, தரிசிக்காத மகான் இல்லை, காணுத தலங்கள் இல்லை. ஹரியாணுவில் ஒரு குகையில் தவம் இருந்த நிகழ்ச்சியை அவர் விவரித்துக் கொண்டிருந்த போது, பிரயாண அசதியால் எனக்குத் தூக்கம் கண்ணைச் செருகியது. ''தயவு செய்து காலையில் உங்கள் அனுபவங்களின் தொடர்ச்சியைக் கேட்கிறேன். இப்போது சற்று ஓய்வெடுத்துக் கொள்ளுகிறேன்'' என்று கூறி விட்டுக் கண்ணயர்ந்தேன். அப்போது மணி பன்னிரண்டு இருக்கும்.

விடியற்காலை நான்கு மணி. எதிரிலுள்ள டீக்கடைக்காரம்மா, பால் வாங்கிவரப் பையனை எழுப்பும் குரல் கேட்டுக் கண் விழித்தோம். ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடிப் பெரியவர்களின் விசுவரூப தரிசனத்தைக் காண் பதற்காக அவர் படுத்துறங்கும் மேனாவுக் கெதிரில் மண் தரையில் துண்டை விரித்துப் படுத்திருந்த நாட்கள் என் நினைவுக்கு வந்தன.

எழுந்து சாமியாரின் திண்ணைக்கெதிரே போய் நின்றோம். அங்கு ஒரு பூனைக்குட்டி ஓடி வந்தது. நான் ஏற்கெனவே அதை அங்கு பார்த்திருக்கிறேன். அது சாமியாரின் மடியில் தன் இஷ்டத்துக்குக் கொஞ்சி விளையாடும்; சுருட்டிக் கொண்டு படுத்துறங்கும்; தோள் மீது ஏறிக் குதிக்கும்; எதிரிலுள்ள கிண்ணத்தில் பக்தர்கள் ஊற்றி வைக்கும் பாலைக் குடிக்கும். ஆனால், சாமியார் அதைக் கண்டு கொள்ளவே மாட்டார். அவர் அதைத் தொட்டுக்கூட நான் பார்த்ததில்லை.

எங்கிருந்தோ வந்த அந்தப் பூனைக் குட்டி, அவர் படுத்திருந்த திண்ணைக் கருகில் சென்று 'மியாவ்' என்று இரண்டு மூன்று தரம் கத்திற்று. ''சுப்ரபாதம் பாடுகிறது'' என்றார் என் நண்பர் பாப்ஜி. சாமியார் விரல் களைச் சொடுக்கும் சப்தம் கேட்டது. அடுத்த கணம் டீக்கடைப் பையன் 'டீ'யை எடுத்து வந்து, 'சாமீ' என்று லேசாகக் குரல் கொடுத்தான். உடனே சாமியார் எழுந்து உட்கார்ந்து விட்டார். டீயைக் குடித்து முடித்ததும் பயங்கரமாக இருமினார். அந்த ஒலி பூண்டி கிராமத்தையே ஒரு குலுக்குக் குலுக்கி விட்டது.

அடுத்து, சுப்பிரமணி, சாமியாரின் முகத்தைத் துடைத்து விட்டு, சட்டையை மாற்றி, திருநீறு பூசி, சந்தனம் குங்குமம் இட்டு, மாலைகள் அணிவித்து, திரையை விலக்கி விட்டு அவருக்குப் பூஜை செய்தார். அங்கு கூடியிருந்தவர்களும், அப்போது திண்ணைக்கு நேரே வந்து நின்ற முதல் பஸ்ஸில் இருந்த பிரயாணிகளும் கன்னத்தில் போட்டுக் கொண்டனர்.

சாமியார் கடையைத் திறந்து விட்டார். கொடுத்து வைத்தவர்கள் வந்து தரிசனம் செய்து புண்ணியம் பெற்றுச் செல்லலாம்!

சாற்றுப் புறமுள்ள கிராமப் பகுதிகளில் இந்த சித்தர் இருபது முப்பது ஆண்டுகள் சுற்றித் திரிந்திருக்கிறார் என்று எல்லாரும் சொல்லுகிறார்கள். அந்த இடங்களைக் காண வேண்டும் என்று புறப்பட்டுச் சென்றோம். அந்தப் பகுதியில் அவர் உட் காராத கோயில் மண்டபம் இல்லை, மரத்தடி இல்லை, பாறை இல்லை. ''சாமியார் இங்கே உட்கார்ந்திருப்பார், அங்கே படுப்பார், இந்த வீட்டில் சாப்பிடு வார், அந்தக் கடைக்கு வருவார்'' என்று அந்தப் பகுதி மக்கள் எல்லா இடங்களை யும் சுட்டிக் காட்டுகிறார்கள்.

பூனைக்குட்டியுடன்

இருபத்தைந்து வருடங்களுக்கு முன் செய்யாற்றின் தென் கரையி லுள்ள மேட்டுப்பாளைய ஓடையில் இவரைக் கண்டெடுத்து, ஆற்றங்கரை யில் இவருக்கு அபிஷேகம் செய்து, ஒரு கொட்டகை போட்டு அமர்த்தி, ஆகாரம் கொடுத்திருக்கிறார்கள். அவர் பகல் பூராவும் எங்கெல்லாமோ சுற்றி விட்டு, படுப்பதற்கு இரவில் அங்கு வந்து விடுவாராம். சில சமயம் சுடுகாட்டிலும் போய்ப் படுப்பாராம். தலையில் ஒரு மூட்டையும், கையில் ஒரு மூட்டையுமாக அலைந்து கொண் டிருப்பாராம். சாமியாரிடம் அன்பு பாராட்டிய ஒருவர், அவரிடம் எதையோ எதிர்பார்த்து ஏமாந்து, அவரை அடித்துத் துன்புறுத்தவே, அங்கிருந்து கிளம்பி, புல்லூருக்குச் சென்று விட்டார். அங்கு சப்பாத்திக் கள்ளிக் காடுகளிலும், முட் புதர்களிலும் உட்கார்ந்திருந்தார். ஓடையில் வந்து குந்துவார். பேய் மழை அடித்தாலும் எழுந்திருக்க மாட்டார். வெள்ளம் வந்து அடித்துக் கொண்டு போய் விடப் போகிறதே என்று அவ்வூர் மக்கள் ஒரு கூண்டை எடுத்து வந்து அவருக்குப் பாதுகாப்பாக வைத்திருக்கிறார்கள். ஒரு நாள் பெய்த பெரு மழையின் காரணமாகப் பெருகிய வெள்ளத்தில் சாமியார் மூழ்கியே விட்டார். பின்னர், பயந்து போன கிராமப் பெரியவர்கள் அவரை எடுத்து வந்து, வைக்கோல் கொளுத்தி சூடேற்றி, பச்சையப்ப நயினார் வீட்டில் வைத்துக் காப்பாற்றினார்கள்.

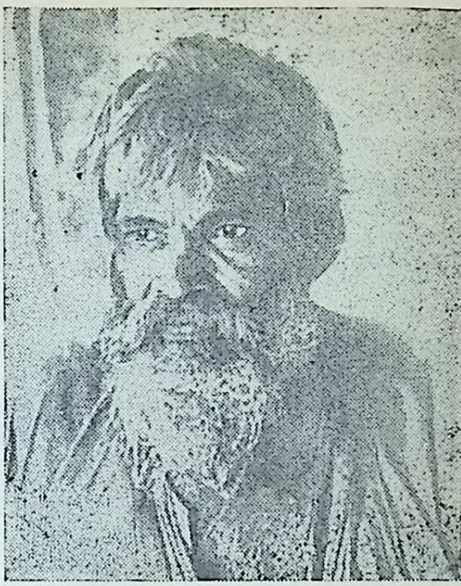
இந்தத் தகவலைப் பஞ்சாயத்து போர்டு தலைவராக இருந்த பொன்னு சாமி நயினார் கூறினார். பூண்டி சாமியாரைக் கடவுளாக மதிக்கிறார் அவர். சாமியாரைப் பற்றிப் பேசும் போது கண் கலங்கி விடுகிறார் அவர். சாமியார் மீது தனக்கு எல்லையற்ற பக்தியும் நம்பிக்கையும் ஏற்படுவதற்குக் காரணமாயிருந்த நிகழ்ச்சியையும் கூறினார் அவர்.

ஒரு சமயம் ஊரில் ஏற்பட்ட பகையின் காரணமாக இவருடைய கரும்பு ஆலை யந்திரங்களை யாரோ திருடிக் கொண்டு போய் விட்டார்கள். போலீசுக்குத் தகவல் கொடுத்தும் பயனில்லை. மனம் நொந்து போன நயினார், சாமியாரிடம் போய், களவு போன பொருள் கிடைக்குமா என்று மனத்திற்குள் கேட்டபடி கவலையோடு கை கூப்பி நின்றார்.

அப்போது சாமியார், ''பொருள் எங்கேயும் போகலையா. நாசந் தோப்புக்கிட்டே ஆத்தங்கரையிலே கிடைக்கும், போய்யா'' என்று கூறி அனுப்பி விட்டார்.

''ஆச்சரியத்தைப் பாருங்க. அன்னிக்கே மணலுக்கு மேலே ஒரு ஆணி மாதிரி தெரியுதுன்னு யாரோ தோண்டிப் பார்க்க, எல்லா சாமான்களும் கிடைச்சுப் போச்சு. திருடனுங்க புதைச்சு வெச்ச இடத்தை சாமியார் கரெக்டா சொல்லிட்டாரு...அன்னிலேருந்து எனக்கு அவர்தானுங்க கடவுள். தினம் ஒரு முறை அவரைத் தரிசனம் செய்துட்டு வந்துடுவேன். ஒண்ணுமே பேச மாட்டேன். எல்லாம் மனசிலே நினைச்சுக்குவேன். அவர் சரி பண்ணிடுவார்....இப்போது கூட என் குடும்பத்திலே ஒரு புயல் வீசிச்சு. அவர் என் பையனுடைய சொப்பனத்திலே வந்து அந்தப் பிரச்னையையும் தீர்த்து வெச்சுட்டார்'' என்று உணர்ச்சி பொங்கக் கூறினார் பொன்னுசாமி நயினார்.

அந்தப் பகுதி மக்கள் இம்மாதிரியான அதிசய அனுபவங்களை நிறைய கூறுகிறார்கள். ஒவ்வொருவர் வாழ்க்கையிலும் மறக்க முடியாதவாறு ஏதாவது ஓர் அற்புதத்தை நிகழ்த்தியிருக்கிறார் பூண்டி சாமியார்.

முன்பு இருந்த தோற்றம்

ஒரு சமயம் இரவில் ஆற்றங்கரை ஓரமாக கலசபாக்கத்தைச் சேர்ந்த ஒருவர் போய்க் கொண்டிருந்த போது சாமியார் கண்டதுண்டமாக வெட்டப்பட்டு, கை ஓரிடம் கால் ஓரிடமாக இருந்த பயங்கரக் காட்சியைப் பார்த்துப் பயந்து, அலறிக் கொண்டு ஓடி வந்தாராம். மறுநாள் சாமியார் சாதாரணமாகத் தெருவில் நடந்து போவதைப் பார்த்துப் பிரமித்துப் போய் விட்டாராம் அவர். 'பசிக்குது, ஏதாவது கொடுங்க' என்று சாமியார் இதுவரை யாரிடமும் கேட்டதே இல்லை என்று எல்லோரும் சொல்லுகிறார்கள். சில சமயம் பசியாயிருக்கும் போது கல்லையும் மண்ணையும் அவர் தின்பதைப் பார்த்தவர்களும் இருக்கிறார்கள்.

பூண்டிக்கு மேற்கே பிராயப்பட்டு, மோட்டூர், நட்சத்திரக் கோயில் முதலிய சிற்றூர்களில் அவர் நடமாடிய இடங்களுக்குச் சென்று சுற்றிப் பார்த்து விட்டு வந்தோம். பூண்டியைச் சேர்ந்த 'ஞானம்' என்பவர் சாமியாரிடம் உத்தரவு பெற்றுக் கொண்டு எங்களை அங்கெல்லாம் அழைத்துச் சென்றார். ரொம்பவும் நெருங்கிப் பழகுபவர்கள் சாமியாரைக் கேட்காமல் எதைச் செய்யவும் அஞ்சுகிறார்கள்.

நட்சத்திரக் கோயிலில், சிறு குன்றின் மீது முருகன், வள்ளி தெய்வயானை சமேதராய் எழுந்தருளியிருக்கிறார். முருகனுக்கு முன்னால் முக்கால் அடி உயரத்தில், சுயம்பூலிங்கம் ஒன்று காணப்படுகிறது. அதனால் அங்கு முருகனுக்கு சிவசுப்பிரமணியன் என்ற திருநாமம் வழங்கப்படுகிறது.

பூண்டி சாமியாரை அப் பகுதி மக்கள் தெய்வமாக வழிபடுகிறார்கள். குழந்தையாக நேசிக்கிறார்கள். அவர் திருஷ்டிபட்டால் சகல துன்பங்களும் தீர்ந்து விடும் என்றும், அவர் திருநீறு கொடுத்தால் எல்லா வியாதிகளும் மறைந்து விடும் என்றும் அனுபவத்தால் நம்புகிறார்கள்.

அவருக்கு இஷ்டமில்லை யென்றால் தலைகீழாக நின்றாலும் அவரிட மிருந்து நம்மால் பிரசாதம் வாங்கி விட முடியாது. அன்று காரில் வந்த ஒரு பக்தர் சாமியாருக்கு லஞ்சம் கொடுப்பது போல் என்னென்னவோ கொடுத்துப் பார்த்தார். எப்படியாவது அவரிடமிருந்து திருநீறு வாங்கிச் சென்று விட வேண்டும் என்று படாதபாடு பட்டார். ஆனால், சாமியார் மசியவேயில்லை. 'எடுத்துக்கய்யா' என்று கிண்ணத்திலிருந்த திருநீற்றை வந்தவரையே எடுத்துக் கொள்ளும்படிக் கண்டிப்பாகக் கூறி விட்டார். பணக்காரன்—ஏழை, தெரிந்தவன்—தெரியாதவன் என்ற பாரபட்சமே அவரிடத்தில் காண முடியாது.

'தேவைகளே அற்ற ஒரு தூய்மையான துறவி, விருப்பு வெறுப் பற்ற உண்மையான ஞானி, சரீரத்தை மறந்து, ஆத்ம சொரூபத்தில் லயித்திருக்கும் தவயோகி, நயனமொழியில் பேசி, நன்மைகள் புரியும் சித்த மகா புருஷன்' என்றெல்லாம் இவரைப் பற்றிக் கூறிக் கொண்டே போகிறார்கள். ஆனால், எந்த விளக்கத்திற்குமே பிடிபடாத புதிராக இருக்கிறார் பூண்டி சாமியார்.

அன்று சாமியாரின் எதிரில் வந்து நின்ற ஒரு பால சந்நியாசியை சந்தித்துப் பேசினேன். அவர் வட நாட்டுக்காரர். பத்திரிநாத்திலிருந்து வந்தவர். முகத்தில் தேஜஸ் பொலிகிறது. ஆங்கிலத்தில் பேசினார்.

கார்த்திகை தீபத்திற்கு முன் திருவண்ணாமலைக்கு வந்தாராம். மலையுச்சி வரையில் ஏறினாராம். அங்கிருந்து பார்த்த போது வடக்கே ஒரு ஜோதி தெரிந்ததாம். கீழிறங்கி, அதைத் தொடர்ந்து கொண்டே வந்தாராம். அந்த ஜோதி அவரைப் பூண்டிக்கு அழைத்து வந்து விட்ட தாம். அருணாசலத்தின் மகிமையைக் கண்டு வியப்பதாகக் கூறினார் அந்த பால சந்நியாசி.

''நான் இத்துடன் மூன்று நான்கு முறை பூண்டிக்கு வந்து விட்டேன். நான் எங்கு சென்றாலும் இவர் என் முன் தோன்றி இங்கே அழைத்துக் கொண்டு வந்து விடுகிறார். இம்மாதிரி ஒரு மகானை நான் இதுவரை கண்டதேயில்லை. இவரைப் புரிந்து கொள்ளவே முடியாது. இவர் எல்லா நிலைகளையும் கடந்து மிக உயர்ந்த இடத்தில் இருக்கிறார்'' என்றார் அந்த இளந்துறவி.

பூண்டியிலிருந்து சென்னைக்குத் திரும்பும் வழியில் நான் கீழ்மின்னல் இரத்தினகிரிக்குப் போனேன். பூண்டியில் நான் கண்டதையும் கேட்டதை யும் பாலமுருகனடிமையிடம் கூறினேன். அவர் ஸ்லேட்டை எடுத்து,

''எட்டாத கனி. லேசில் அறிந்து கொள்ள முடியாது. Top'' என்று எழுதி, கையை மிக உயர்த்திக் காட்டினார்.

பத்திரிநாத் சந்நியாசியும், இரத்தினகிரி சாமியாரும் பூண்டி மகானைப் பற்றி ஒரே மாதிரியான அபிப்பிராயம் கூறியதை நினைத்து ஆச்சரியப்பட்டுக் கொண்டே சென்னை வந்து சேர்ந்தேன்.

அடி அண்ணமலை ஆலய கோபுரம்

இப்பரந்த உலகத்தை ஒரு தேவாலயமாகக் கருதினல், திருவண்ணமலை தலத்தை அதன் கருவறையாகக் கொள்ளலாம். அருணசல மலையே அக் கருவறையிலுள்ள சிவலிங்கம் ஆகும்.

முழுமுதற் கடவுளான பரமசிவனே அருணசலமாக அமர்ந்திருக்கிருர். நான்முகனுக்கும் திருமாலுக்கும் அக்னி மலையாகக் காட்சி தந்த ஞானகுரு, உலகம் உய்யும் பொருட்டு ஜோதிர்லிங்க வடிவமாய்த் தரிசனம் தந்து கொண்டிருக்கிருர்.

திருவாரூரில் பிறந்தால் முக்தி; காசியில் இறந்தால் முக்தி; சிதம்பரத்தைப் பார்த்தால் முக்தி; திருவண்ணமலையை நினைத்தாலே முக்தி.

'நான்' என்ற அகங்காரத்தை அழித்து விட்டால், நம்முள்ளே ஆன்மிக ஒளி பளிச்சிடும் என்ற தத்துவத்திற்கு விளக்கமாக ஓங்கி நிற்கிறது அண்ணமலை எனும் ஞானமலை. அம் மலை தோன்றியதே ஒரு சுவைமிகு புராண வரலாறு.

ஒரு சமயம் படைக்கும் கடவுளான பிரும்ம தேவனுக்கும், காத்தல் கடவுளான மகாவிஷ்ணுவுக்கும் இடையே யார் பெரியவர் என்ற சண்டை முண்டது. தேவர்களெல்லாம் கண்டு நடுங்கும்படியும் அண்ட சரா சரங்கள் அதிரும்படியும் அவர்கள் கடுமையான போர் புரிந்தனர். இருவருடைய ஆணவத்தையும் அடக்க வேண்டும் என்று திருவுள்ளம் கொண்டார் முழு முதற் கடவுளான பரமேச்வரன். ஒரு பிரம்மாண்ட மான அக்னிமலையாக ஓங்கி நின்றார். 'இம்மலையினுடைய முடியையும், அடியையும் யார் முதலில் கண்டு பிடிக்கிறார்களோ அவரே பெரியவர்' என்று பிரும்மாவும் திருமாலும் தங்களுக்குள் ஒரு பந்தயம் வைத்துக் கொண்டார்கள். அதன்படி பிரும்மா அன்னப் பறவையாகவும், மகாவிஷ்ணு வராகமாகவும் உருவெடுத்துக் கொண்டு அம் மலையின் முடியையும் அடியையும் தேடிப் புறப்பட்டனர். பிரும்மா எத்தனை உயரப் பறந்தும் சிவபெருமானின் முடியைக் காண முடியவில்லை. விஷ்ணு எத்தனை கீழே தோண்டிக் கொண்டு போயும் அடியைக் கண்டு பிடிக்க முடிய வில்லை. இருவரும் பொறுமையை இழந்தார்கள். தோல்வியை ஒப்புக் கொண்டு விஷ்ணு திரும்பி வந்து விட்டார். ஆனால், பிரும்மா ஒரு சூழ்ச்சி செய்து வெற்றி பெறத் திட்டமிட்டார்.

உயரத்திலிருந்து கீழே வந்து கொண்டிருந்த ஒரு தாழம்பூவைப் பார்த்த பிரும்மா, தாம் சிவனின் முடியைப் பார்த்துவிட்டு வந்ததாக ஒரு பொய்யைச் சொல்லும்படி அதனிடம் வேண்டிக் கொண்டார். தாழம்பூவும் பிரும்மாவுக்கு உடந்தையாக இருந்து, அதே போல் மகா விஷ்ணுவிடம் துணிந்து ஒரு பொய்யைக் கூறியது. அதைக் கேட்டு சிவன் சினம் கொண்டார். பொய் சாட்சி கூறிய தாழம்பூ தமது பூஜைக்கு உதவாத மலராக ஆக வேண்டும் என்று சபித்தார். சூழ்ச்சி செய்து, ஏமாற்ற நினைத்த பிரும்மாவுக்குப் பூலோகத்தில் தனிக் கோயிலோ பூஜையோ இருக்கக் கூடாது என்றும் உத்தரவிட்டார்.

பிரும்மாவும் விஷ்ணுவும் தங்கள் ஆணவம் அடங்கி, உண்மை நிலை உணர்ந்தனர். தமது அக்னி வடிவத்தை மாற்றி, அப்படியே அங்கு ஒரு மலையாக நிற்க வேண்டும் என்றும், மலைக்குக் கிழக்குத் திசையில் லிங்க வடிவத்தில் எழுந்தருள வேண்டும் என்றும் சிவபெருமானிடம் அவர்கள் இருவரும் பிரார்த்திக்க, அவர் தம்மை ஒரு மலையாகவும் லிங்கமாகவும் ஆக்கிக் கொண்டார். ஜோதி மலையாக நின்ற நிகழ்ச்சியை நினைவுபடுத்து வதற்காகக் கார்த்திகை மாதத்தில், கிருத்திகை நட்சத்திரத்தன்று மலை யின் முகட்டில் தங்களுக்கு ஜோதி தரிசனம் தந்தருள வேண்டும் என்றும் அவர்கள் பரமேசுவரனிடம் வேண்டிக் கொண்டனர்.

அத் திருநாள்தான் கார்த்திகை தீபப் பெரு விழாவாக ஆண்டு தோறும் கொண்டாடப்பட்டு வருகிறது.

இந்தக் கதை, லிங்கோத்பவர் தோன்றிய வரலாற்றை விளக்கு கிறது. ஈச்வரன், அர்த்தநாரீச்வரர் வடிவம் ஏற்றதற்கு ஆதாரமாகக் கூறப்படும் ஒரு தல புராணக் கதையும் உண்டு.

கைலாசத்தில் ஒரு நாள் பரமசிவனும் பார்வதி தேவியும் வேடிக்கையாகப் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். அப்போது சிவபெருமான் தமது ஒரு கண் சூரியன் என்றும் மற்றொரு கண் சந்திரன் என்றும் தேவியிடம் கூற, அதை உடனே சோதித்துப் பார்த்து விட வேண்டும் என்று நினைத்த ஜகன்மாதா, ஜகதீசனின் இரு கண்களையும் விளையாட்டாகப் பொத்தினாள். அடுத்த கணமே ஈரேழு லோகங்களும் இருளில் மூழ்கின. சகல ஜீவராசிகளும் எதிர்பாராத பிரளயத்தில் சிக்கித் தவித்தன. கருணையே வடிவானவர் தமது முக்கண்ணைத் திறந்து ஒளி வழங்கினார். அம்பிகைக்கு உடனே அழுகையே வந்து விட்டது. பெரும் பாவம் செய்து விட்டதாக மனம் கலங்கினாள். அதற்குப் பிராயச்சித்தமாக காஞ்சிபுரத்திற்கு வந்து, கம்ப்பா நதி மணலில் லிங்கம் ஒன்று செய்து, பதியைக் குறித்துப் பூஜைகள் செய்து வந்தாள். மனம் இளகிய ஏகாம்பரநாதர் அம்பிகைக்கு ஆசி வழங்கினார். இடப் பாகத்தில் தனக்கு இடமளிக்க வேண்டும் என்று உமையவள் வேண்டினாள். திருவண்ணாமலைக்கு வந்து தவமிருந்து, தமது இடப் பாகத்தைப் பெறும்படி பராசக்திக்குக் கட்டளையிட்டார் அவர். பதியின் திருவுளப்படி பராசக்தி திருவருணைத் தலம் அடைந்து கௌதம மகரிஷியின் நல்லாதரவுடன் பவளக்குன்றில் அருணாசலேச்வரரைக் குறித்துக் கடும் தவமிருந்தாள். கார்த்திகைத் திருநாளில், சிவபெருமான் மலைமுகட்டில் ஜோதியாகத் தோன்றி, மலையைச் சுற்றி வந்து, தம்மை அடையும்படி பார்வதியிடம் கூறினார். அம்பிகை கிரிப் பிரதட்சணம் வரும் போது, மேற்குப் புறத்தில் தற்போது அண்ணாமலை ஆலயம் இருக்கும் இடத்தில் ஈசன் எருது மேலேறி வந்து ஈச்வரியை வாழ்த்தி விட்டு, பின்னர் ஈசானிய திக்கில் தமது இடப் பாகத்தில் அன்னைக்கு இடம் அளித்தார். அந்நாளின் நினைவாக இன்றும் ஆலயத்தில் கார்த்திகை தீபத்தன்று அர்த்தநாரீச்வரர் எழுந்தருளுகிறார்.

மகேசனே மாமலையாக வீற்றிருப்பதால்தான், அருணாசலத்தை வலம் வருவது பிறவி எடுத்ததன் பெரும்பயனாகக் கருதப்படுகிறது. அம்மலையை ஒருமுறை சுற்றிவருவது சம்சாரக் கடலைக் கடக்கும் தோணியாகும். ஏழு நகரங்களையும் கடந்து முக்தி அடையும் ஏணியாகும். கிரிப் பிரதட்சணம் செய்வதால் நாம் செய்த பாவங்களெல்லாம் அகன்று, நமக்குக் கிடைக்கும் புண்ணிய பலன்களைப் பற்றி அருணாசல புராணத்தில் படிக்கும்போதே மெய்சிலிர்க்கிறது.

அருணாசலத்தை ஒரு முறை வலம் வரவேண்டும் என்று ஓரடி எடுத்து வைத்தால், ஒரு யாகம் செய்த பலன் கிட்டும்; இரண்டடி எடுத்து வைத்தால், ராஜசூய யாக பலன் உண்டாகும். மூன்றடி எடுத்து வைத்தால், எல்லா யாகங்களும் செய்த பலனும் கிடைக்கும்.

மலையை வலம் வரும் போது நாம் எடுத்து வைக்கும் முதலடி, உலகையே

மலை சுற்றும் பாதையில்
ஒரு மண்டபம்

வலம் வந்த பலனைத் தரும். இரண்டாவது அடி, புண்ணிய தீர்த்தங்களில் நீராடிய பலனைத் தரும். மூன்றாவது அடி எடுத்து வைத்தால், எத்தனையோ தானங்கள் செய்த பலனைத் தரும்.

அருணாசலத்தை வலம் வருபவர்களின் காலில் பட்ட தூசி, பறந்து சென்று ஒரு நகரத்தில் விழுந்தால், அது கைலாசமாகி விடும். அத் தூசி ஒரு மனிதர் மேல் பட்டால், அவர் பிறப்பு, இறப்பாகிய பிணி நீங்கி உயர் பதவி அடைவார்.

ஐப்பசி, கார்த்திகை, மார்கழி மாதங்களிலும், வருடப் பிறப்பு அன்றும், சிவராத்திரியன்றும், கார்த்திகை தீபத்தன்றும் அருணாசலத்தை வலம் வந்தால் நிச்சயம் நற்கதி கிடைக்கும் என்று கூறப்பட்டுள்ளது.

அருணாசலத்தை ஞாயிறு அன்று வலம் வந்தால், சூரிய மண்டலத்தைப் பிளந்து சிவபதம் அடையலாம்; திங்களன்று, தேவேந்திரனைப் போல் ஏழு உலகத்தையும் ஆளலாம்; செவ்வாய் அன்று, தங்களுக்குண்டான கடனையும் தரித்திரத்தையும் தொலைத்து, பிறவிப் பிணி நீக்கலாம்; புதன் அன்று, நான்கு வேதங்களும், ஆறு சாத்திரங்களும், அறுபத்து நான்கு கலைகளும் தெரிந்த தேவர்களாகலாம்; வியாழன் அன்று, முனிவர்களுக்கும் மேலான பதவியை அடையலாம்; வெள்ளியன்று, விஷ்ணு பதமும், சனியன்று நவக்கிரகப் பலனும் பெறலாம்.

அருணாசலத்தை வலம் வந்தவர்கள் கைலாசத்திற்குள் நுழையும் போது சந்திரன் வெள்ளைக் குடை பிடிப்பான். சூரியன் தன் கைகளில் விளக்கேந்தி வருவான். தர்ம தேவதை கைலாகு கொடுப்பாள். நடக்கும் பாதையில் இந்திரன் மலர்களைத் தூவுவான். குபேரன் தண்டனிடுவான். அட்டவசுக்கள் மலர்மாரி பொழிவார்கள்.

இது மட்டுமா? மேனகையும், அரம்பையும், ஊர்வசியும், திலோத்தமையும் வீணகானம் செய்து கொண்டு, நடனமாடியபடியே வந்து நம்மை எதிர்கொண்டழைப்பார்கள். கங்கையும், யமுனையும் சாமரம் வீசுவார்கள். அமிர்தத்தையும், மலையளவு ஆடைகளையும் எடுத்துக் கொண்டு வந்து மேகம் நம்மை வரவேற்கும்; இலக்குமி தேவி மலரும், கஸ்தூரியும் கொண்டு வருவாள். நான்கு வேதங்களும் முன்னே முழங்கிக் கொண்டு வரும்.

கிரிப் பிரதட்சண பலனைப் பற்றி இம்மாதிரியான விளக்கங்களையும் வர்ணனைகளையும் படித்துவிட்டு வீட்டில் உட்கார்ந்திருக்க முடியுமா? விண்ணோரும் மண்ணோரும் சித்தர்களும் தவயோகிகளும் வலம் வந்து மேன்மையுற்ற அருணாசலத்தை ஒரு சுற்றுச் சுற்றி வர வேண்டும் என்று தோன்றவே, நண்பர் விசுவநாதனுடனும் புகைப்படக்காரர் பாபுவுடனும் புறப்பட்டுச் சென்றேன்.

எங்களுடன் ஸ்ரீ சேஷாத்ரி சுவாமிகளின் ஆச்ரமத்தைச் சேர்ந்த திரு அருணாசலத்தின் மகன் மகாதேவன், மாப்பிள்ளை கிருஷ்ணமூர்த்தி, அவரது கடைக்குட்டி ரமேஷ் மூவரும் சேர்ந்து கொண்டனர்.

அருணாசலத்தை வலம் வருவதற்கு சில விதிமுறைகள் இருக்கின்றன. நீராடி விட்டு, மடித் துணியுடுத்தி, விபூதி, ருத்ராட்சம் அணிந்து,

தானங்கள் கொடுத்துவிட்டு, உள்ளத்தில் சிவநாமம் விளங்க, உதட்டில் பஞ்சாட்சரம் துலங்க, நிறைமாத கர்ப்பிணிகள் போல் மெள்ள நடந்து செல்ல வேண்டும். கைகளை வீசி நடக்கக் கூடாது. ஏனெனில், அருவமாக வலம் வந்து கொண்டிருக்கும் தேவர்களுக்கும் சித்தர்களுக்கும் அது இடைஞ்சலாக இருக்குமாம். குடை பிடித்துக் கொண்டோ, கால்களில் மிதியடி அணிந்தோ நடக்கக் கூடாது. வாகனங்களில் செல்லவும் கூடாது.

கௌதம ஆச்ரமம்

இதை வலியுறுத்த அருணாசல புராணத்தில் ஒரு கதை கூறப்பட்டுள்ளது.

வஜ்ராங்கத பாண்டிய மன்னன் ஒருநாள் குதிரை மீதேறி வேட்டையாடப் புறப்பட்டான். அருணாசலத்தை அடுத்த காட்டில் ஒரு புனுகுப் பூனையைக் கண்டு அதைத் துரத்தினான். அது மிக வேகமாக ஓடி, அருணாசலத்தைச் சுற்றி வந்து, அரசனின் கண்ணெதிரே தரையில் விழுந்து இறந்தது. அடுத்த கணம் அப்பூனை, ஒளிமயமான தெய்வ உருவம் தாங்கி, விமானத்தில் ஏறி, வானில் காட்சி தந்தது. சற்றைக்கெல்லாம், அரசன் குதிரைமீதிருந்து கீழே விழுந்தான். அடுத்த கணம் அந்தக் குதிரையும் தரையில் விழுந்து மரித்து, பூனையைப் போலவே தெய்வ வடிவம் தாங்கி, புஷ்பக விமானத்தில் அமர்ந்தது. ஒன்றும் புரியாத வஜ்ராங்கத பாண்டியன் அத் தேவ புருஷர்களைப் பார்த்து, ''நீங்கள் யார், நீங்கள் மிருகங்களாகப் பிறக்கக் காரணம் என்ன?'' என்று கேட்டான்.

அதைக் கேட்டு ஒரு தேவ புருஷன் பதிலுரைத்தான்: ''பாண்டியனே, பயப்பட வேண்டாம். என் பெயர் கலாதரன். இவன் பெயர் காந்திசாலி. நாங்கள் முற்பிறவியில் வித்யாதரர்களாக இருந்தோம். ஊழ்வினையின் காரணமாக, ஒரு சமயம் மேரு மலைச் சாரலிலிருக்கும் தூர்வாச முனிவரின் தபோவனத்திற்குச் சென்றோம். அங்குள்ள நந்தவனத்தில் நுழைந்து, மலர்களைப் பறித்தோம். அதைக் கண்ட மகரிஷி எங்கள் மீது கோபங்கொண்டு, என்னைக் குதிரையாகவும், என் நண்பனை புனுகுப் பூனையாகவும் பிறக்கும்படிச் சபித்து விட்டார். நாங்கள் செய்த குற்றத்திற்காக மனம் வருந்தினோம். முனிவரிடம் மன்னிப்புக் கேட்டு, சாபம் நீங்க வழியில்லையா என்று உள்ளத் தூய்மையுடன் கேட்டோம். எங்கள் நிலையைக் கண்டு மாமுனிவர் மனம் இரங்கி, 'நீங்கள் இருவரும் அருணாசலத்தை வலம் வாருங்கள். உங்கள் சாபம் நீங்கப் பெற்று நற்கதியடைவீர்கள்' என்று கூறினார். அதன்படியே தங்களுடைய நன்முயற்சியால் எங்களுக்குக் கிரிப் பிரதட்சணமும், சாப விமோசனமும் கிடைத்தது. நீங்கள் கால்நடையாக வராமல், வாகனம் ஏறி மலையை வலம் வந்ததால்

வீழ்ச்சி அடைந்தீர்கள். தாங்களும் அருணசலத்தைக் கால்நடையாகவே வலம் வந்து நற்கதி அடைவீர்களாக'' என்று கூறிக் கலாதரனும் காந்திசாலியும் மறைந்தார்கள்.

பின்னர், அப் பாண்டிய மன்னன், நாடாளும் பொறுப்பை இளவரசனை இரத்திநாங்கதனிடம் ஒப்படைத்து விட்டு, துறவறம் பூண்டு, ஓர் ஆச்ரமம் அமைத்து, அருணசலேச்வரரைத் தூய மனத்துடன் ஆராதித்து, தினமும் மலையை வலம் வந்து, கோயில் திருப்பணிகள் பல செய்வித்தான். ஒருநாள் அர்த்தநாரீஸ்வரர் எருது மேல் ஏறி வந்து. அரசனுக்குக் காட்சி தந்து, ''அன்பனே, உன் குற்றம் அகன்றது, தேவேந்திரனை நீ, முன்பு எம்மை வஜ்ராயுதத்தினல் தாக்கி அபசாரம் செய்ததால், மானிடனாகப் பிறக்க நேர்ந்தது. இப்போது உன் சாபம் நீங்கி விட்டதால் மீண்டும் தேவலோகம் செல்வாயாக'' என்று ஆசி கூறி மறைந்தார்.

ஸ்ரீ சேஷாத்ரி சுவாமிகளின் சமாதியையும் ஸ்ரீ ரமண மகரிஷியின் சமாதியையும் தரிசித்துக் கொண்டு, கிரிப் பிரதட்சணத்தைத் தொடங்கினேம். செங்கம் சாலையில் சிறிது தூரம் சென்றதும், வலப் பக்கம் ஒரு விநாயகர் கோயில் இருக்கிறது. இடப்புறம் தமிழக அரசின் கலைக் கல்லூரிக் கட்டடம் எழும்பிக் கொண்டிருக்கிறது. அதற்குப் பின்னல் தொலைவில் சமுத்திர ஏரி தெரிகிறது. அதுதான் திருவண்ணமலைடவுனுக்கு குடிநீர் சப்ளை செய்கிறது என்று திரு கிருஷ்ணமூர்த்தி கூறினர்.

சற்று நடந்தால் வலப்புறம் சிம்ம தீர்த்தத்தையும், எதிரில் சிம்ம மண்டபத்தையும் காண்கிறோம்.

நடந்து கொண்டே யிருக்கும்போது இடப்புறம் இருந்த ஒரு பாறையையும் அதன் மீதிருந்த ஒரு சிறு மண்டபத்தையும் காட்டி, ''அதுதான் வைரக்கல்'' என்றான் மகாதேவன். ஆனல், அது என்னவென்று அவனுக்கே தெரியவில்லை. தெருவில் போய்க் கொண்டிருந்த ஒருவரைக் கேட்டேன். அந்த மண்டபத்தில் ஒரு கிழவி தயிர் விற்றதாக அவர் கூறினர். ''அத்தனை உயரத்தில் உட்கார்ந்து அவள் தயிர் விற்கக் காரணம் என்ன?'' என்று கேட்டேன் நான்.

''அங்கே ஒருத்தியும் தயிர் விற்கலே. தயிர் விற்ற பணத்தில் மிச்சம் பிடித்து, ஓர் அம்மாள் அந்த மண்டபத்தைக் கட்டினள்'' என்று பக்கத்தில் வந்த மற்றோர் ஆசாமி கூறினர். வேறொருவரைக் கேட்டிருந்தால், நிச்சயம் வேறொரு கதையைக் கூறி யிருப்பார்!

ஒன்றரை மைல் சென்றதும், மலைப்பாதை வலப்புறம் திரும்புகிறது. அங்கே, தூர்வாசர் ஆச்ரமம் இருந்ததற்கு அடையாளமாக ஒரு மண்டபம் இருக்கிறது. இம்மாதிரி மண்டபங்கள் வழி நெடுகிலும் நிறைய இருக்கின்றன. அந்தக் காலத்தில் அவை எதற்கு உபயோகிக்கப் பட்டனவோ தெரியாது; இப்போது சோப்பு, பீடி விளம்பரம் செய்வதற்குப் பெரிதும் பயன்படுகின்றன. அந்த மண்டபத்தைக் கட்டி வைத்தவர்களின் ஆத்மாக்கள் சாந்தியடையட்டும்!

சட்டென்று மகாதேவன் எதிர்ப்புறத்திலுள்ள ஒரு புதரைக் காட்டி. ''அங்கேதான் 'காட்டு சிவா ஆச்ரமம்' இருக்கிறது. அவர் பச்சிலை வைத்தியத்தில் கெட்டிக்காரர்'' என்ருன்.

''அவர் இப்போது அங்கே இருக்கிருரா?''

''இப்போது அந்த சாமியார் இல்லே. வேருெருத்தர் இருக்கார்.''

''காட்டு சிவா எங்கே போனுர்?''

''அவரை மாடு முட்டிடுத்து. அதனுலே அவர் இங்கே யிருந்து போயிட்டார்'' என்ருன் மகாதேவன்.

அருகிலிருந்த விநாயகர் கோயிலே அடுத்த குளத்தருகே அமர்ந்திருந்த ஒருவரிடம் கிருஷ்ணமூர்த்தி, காட்டு சிவாவைப் பற்றி விசாரித்துக் கொண்டு வந்தார்.

காட்டு சிவா, சிஷ்யரிடம் சண்டை போட்டுக் கொண்டு சேலத்துக்குப் போய் விட்டாராம்! அங்கே ஏதோ ஒரு காட்டில் வசித்து வருகிருராம். இன்னும் கொஞ்ச தூரம் சென்றதும் அவரைப் பற்றி புதியதொரு கதையைச் சொன்னுர்கள்! அவரைப் பற்றி ஒருவருக்கும் சரியான விவரமே தெரியவில்லே.

இத்தனே நேரம் மலேயின் அமைப்பையும் தன்மையையும் பற்றி ரொம்பவும் 'சீரிய'ஸாக ஆராய்ச்சி செய்து கொண்டு வந்த நண்பர் விசுவநாதன், சாமியாரைப் பற்றிய கதைகளேக் கேட்பதற்காக அருகில் நெருங்கி வந்தார்.

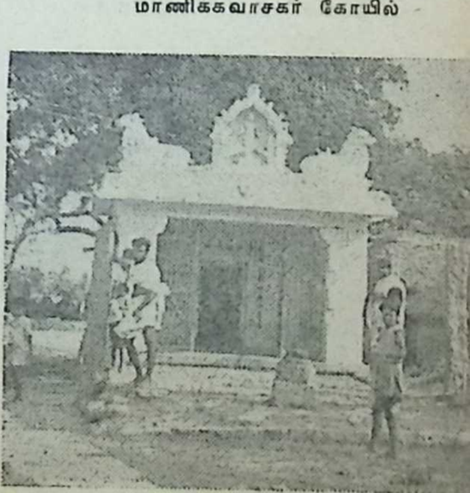
நண்பர் ஒரு பூகர்ப விஞ்ஞானி. மலேப் பாறைகளேப் பற்றி நன்ருகத் தெரிந்தவர். அருணுசலம், எரிமலேயாக இருந்திருக்க வேண்டும் என்று முதலில் சந்தேகப்பட்டவர், மலேயைச் சுற்றி மேற்குப் பக்கம் வருவதற்குள் தம் அபிப்பிராயத்தை மாற்றிக் கொண்டுவிட்டார்! ''இது ரொம்பப் புராதனமான மலே. அதில் சந்தேகமில்லே'' என்று கூறினுர்.

இம்மலே கிருத யுகத்தில் அக்னி மலேயாகவும், திரேதா யுகத்தில் ரத்தினமலேயாகவும், துவாபர யுகத்தில் பொன்மலேயாகவும், கலியுகத்தில் மரகத மலேயாகவும் இருப்பதாக அருணுசல புராணத்தில் கூறப்பட்டுள்ளதை நான் நண்பருக்கு எடுத்துச் சொன்னேன்.

மலேக்கு நேர் மேற்கில், செங்கல், சுண்ணும்புக் காரையால் ஆன ஓர் அழகிய உயர்ந்த மண்டபம் இருக்கிறது. அது பழுதடைந்து, பாழ் மண்டபமாக நிற்பதைக் காணும்போது, மனம் மிக வேதனேப்படுகிறது.

அடுத்திருப்பது, வேடு பறி மண்டபம். முன்பு ஒரு சமயம் ஸ்ரீ அண்ணுமலேயார் அவ்வழியே

மாணிக்கவாசகர் கோயில்

வீதி வலம் வந்தபோது, திருடர்கள் வந்து நகைகளைப் பறித்துச் சென்று விட்டார்களாம். அந் நிகழ்ச்சியின் நினைவாக இன்றும், சுவாமி தை மாதம் அங்கு எழுந்தருளும் போது, தீவட்டி பிடிப்பவர் வேடன் போல் வேடம் தாங்கி, மலையிலிருந்து ஓடி வருவாராம். குருக்கள் சுவாமியின் மீது இருக்கும் பூ மாலையை எடுத்து அவரிடம் கொடுப்பாராம்.

வேடுபறி மண்டபத்துக்கு எதிரே ஒரு சிறு கல்லில் நின்று, ''உண்ணாமுலைத்தாயே, பால் சோறு போடம்மா'' என்று கூவ வேண்டும் என்று மகாதேவன் கூற, ''சாமீயே சரணம் ஐயப்பா, உண்ணாமுலைத் தாயே, பால் சோறு போடம்மா'' என்று பாபு உரக்கக் குரல் கொடுத்தார். அது மலையில் எதிரொலித்தது. அவ்வொலி உள்ளத்தில் பாய்ந்து உடலை உலுக்கியது.

அடுத்து, மலையை நோக்கியவாறு தண்டாயுதபாணி, கோயில் கொண்டிருக்கிறார். அதையடுத்து கௌதம மகரிஷியின் ஆச்ரம மண்டபத்திற்குள்ளும் நுழைந்து பார்த்துவிட்டு வெளியே வந்தோம். அங்கிருந்து 'சிவன், பிரும்மா, விஷ்ணு' என்ற மூன்று சிகரங்களைத் தரிசித்துக் கன்னத்தில் போட்டுக் கொண்டோம்.

அதையடுத்து, கட்டுச்சோறு மண்டபம். பின்னர், வருண லிங்க மண்டபம். மலைக்கு மேற்குப் புறம் நிலவளமும் நீர்வளமும் நிறைந்து செழுமையாக இருக்கிறது.

அடி அண்ணாமலை ஏரியையும், வளம் கொழிக்கும் இயற்கை யெழிலையும் ரசித்துக் கொண்டே நாம் அடி அண்ணாமலை கிராமத்திற்கு வந்து சேருகிறோம். அங்கு அடி அண்ணாமலை என்னும் ஆதி அருணாசலேச்வரர் ஆலயம் இருக்கிறது. பிரும்மா பிரதிஷ்டை செய்து வழிபட்ட லிங்கம் அது. திருவண்ணாமலையைப் போலவே இங்கும் அண்ணாமலையாரும் உண்ணாமுலை அம்மையும் திருக்கோயில் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

கார்த்திகை தீபத்தின் இரண்டாம் நாளும், தை மாதம் மூன்றாம் நாளும் ஸ்ரீ அண்ணாமலையார் இக் கோயிலுக்கு எழுந்தருளுகிறார். இங்கிருக்கும் தெய்வ வடிவங்களில் கலையழகும், கருணையெழிலும் சொட்டுகின்றன. மேற்குப் பிராகாரத்தில் இருக்கும் சாஸ்தாக்களின் வடிவங்களும் உள் பிராகாரத்தில் இருக்கும் பைரவமூர்த்தியும் சொல்லில் அடங்கா கலைச் செல்வங்கள்.

திருவண்ணாமலையிலேயே தங்கி திருவெம்பாவையும் திருவெம்மானையும் பாடி அருளிய மாணிக்கவாசகப் பெருமானுக்கு அக் கிராமத்தில் ஓர் ஆலயம் எழுப்பி இருக்கிறார்கள். தீந் தமிழில் தெய்வ நெறி வளர்த்த தூயோனை வணங்கி விட்டு, வடக்கு வீதியில் நுழைந்தோம்.

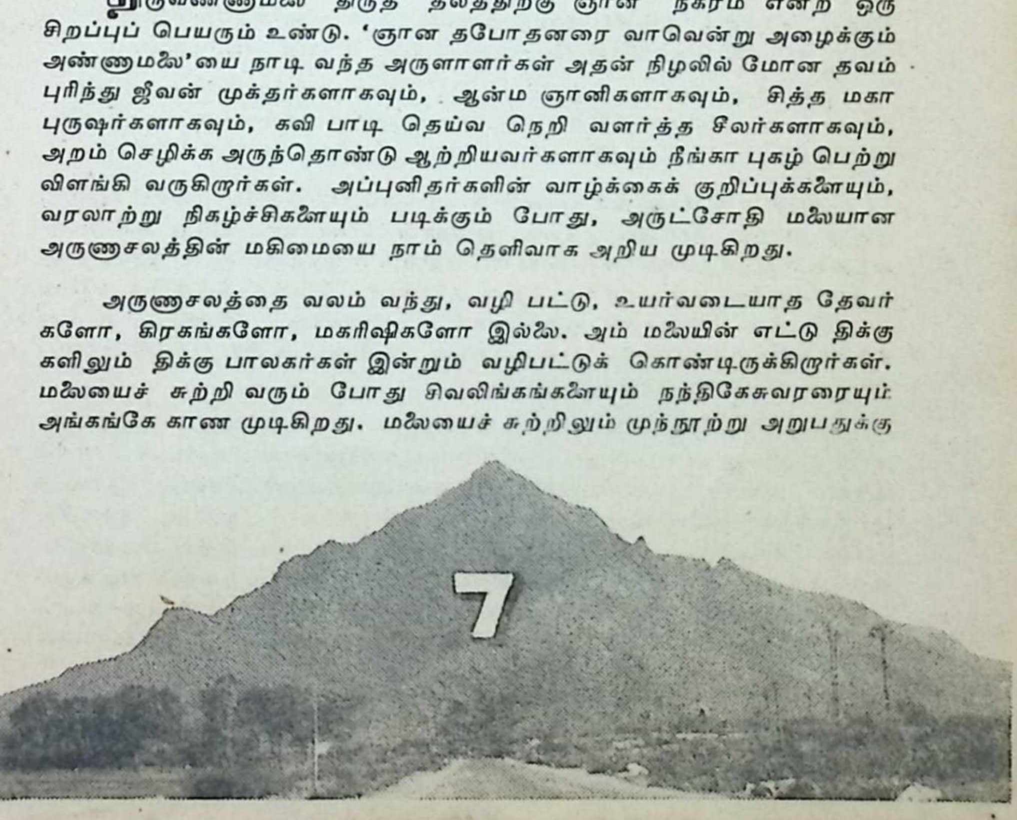
கிழக்கு நோக்கி நடந்து வரும் போது, 'பஞ்சமுக தரிசன'த்திற்காக அருணாசலத்தை அண்ணாந்து பார்க்கிறோம். எட்டு மைல் நடந்து வந்த அலுப்பு ஒரு நொடியில் பறக்க, சிவபெருமானின் ஐந்து முகங்களையும் கண்டுவிட்ட மகிழ்ச்சியில் உள்ளம் துள்ளுகிறது. பேரொளிச் சுடரில் கலந்து, பேரன்புக் கடலில் கரைந்து, பேரின்ப வானில் மிதக்கிறோம்.

ஸ்ரீ ஈசான்ய ஞானதேசிகர்

திருவண்ணாமலை திருத் தலத்திற்கு ஞான நகரம் என்ற ஒரு சிறப்புப் பெயரும் உண்டு. 'ஞான தபோதனரை வாவென்று அழைக்கும் அண்ணாமலை'யை நாடி வந்த அருளாளர்கள் அதன் நிழலில் மோன தவம் புரிந்து ஜீவன் முக்தர்களாகவும், ஆன்ம ஞானிகளாகவும், சித்த மகா புருஷர்களாகவும், கவி பாடி தெய்வ நெறி வளர்த்த சீலர்களாகவும், அறம் செழிக்க அருந்தொண்டு ஆற்றியவர்களாகவும் நீங்கா புகழ் பெற்று விளங்கி வருகிறார்கள். அப்புனிதர்களின் வாழ்க்கைக் குறிப்புக்களையும், வரலாற்று நிகழ்ச்சிகளையும் படிக்கும் போது, அருட்சோதி மலையான அருணாசலத்தின் மகிமையை நாம் தெளிவாக அறிய முடிகிறது.

அருணாசலத்தை வலம் வந்து, வழி பட்டு, உயர்வடையாத தேவர்களோ, கிரகங்களோ, மகரிஷிகளோ இல்லை. அம் மலையின் எட்டு திக்குகளிலும் திக்கு பாலகர்கள் இன்றும் வழிபட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். மலையைச் சுற்றி வரும் போது சிவலிங்கங்களையும் நந்திகேசுவரரையும் அங்கங்கே காண முடிகிறது. மலையைச் சுற்றிலும் முந்நூற்று அறுபதுக்கு

மேலான தீர்த்தங்கள் இருப்பதாக அருணாசல புராணம் கூறுகிறது. இப்போது பல தீர்த்தங்கள் கண்ணுக்கு மறைந்து அருவமாக இருக்கின்றன.

அருணாசல புராணத்தில் முக்கியமான சில தீர்த்தங்களின் பெயர்கள் கூறப்பட்டுள்ளன. கிழக்கே இந்திர தீர்த்தம், தென் கிழக்கே அக்னி தீர்த்தம், தெற்கே யம தீர்த்தம், அகஸ்திய தீர்த்தம், தென் மேற்கே நிருதி தீர்த்தம், மேற்கே வருண தீர்த்தம், வட மேற்கே வாயு தீர்த்தம், வடக்கே குபேர தீர்த்தம், வசிட்ட தீர்த்தம், வட கிழக்கே ஈசான்ய தீர்த்தம் அல்லது அசுவனி தீர்த்தம். இப் புனித தீர்த்தங்களில் அந்தந்த தேவதைகளும் முனிபுங்கவர்களும் நீராடி, தங்கள் குறை நீங்கியவர்களாய் பேரின்ப நிலை அடைந்திருக்கிறார்கள்.

ஈசான்ய திக்கில் அசுவனி தேவர்களால் ஏற்படுத்தப்பட்ட தீர்த்தத்தில் நீராடினால், 'நீசராயினும் நான்கு வர்ணங்களையும் விட மேம்பட்ட நிலை எய்தி பரமனை அடைவார்கள்' என்று அருணாசல புராண தீர்த்த சருக்கத்தில் பலன் கூறப்பட்டுள்ளது.

அப்புனித தீர்த்தத்தின் தென்கரையில் அமைந்துள்ளதுதான் ஈசான்ய ஞானதேசிகர் மடாலயம். ஸ்ரீகாஞ்சி மாமுனிவரின் கட்டளையைத் தலைமேற்கொண்டு, அம்மடத்தைக் காணச் சென்றேன்.

ஈசான்ய மடத்தின் தற்போதைய தலைவரான தவத்திரு இராமநாத சுவாமிகள் மாடியறையில் மெத்தென்ற கட்டிலில் அமைதியாக அமர்ந்திருந்தார். துளும்பாத குடம் போல் சலனமோ, சஞ்சலமோ சிறிதும் இன்றி, சாந்தம் தழுவிய புன்முறுவலோடு என்னை வரவேற்று இனிமையான தமிழில் சுவாமிகள் பேசியது என்னை மிகவும் கவர்ந்தது.

பல விஷயங்களைப் பற்றிப் பேசிக் கொண்டிருந்த போது ஸ்ரீ ரமண பகவான் ஈசான்ய மடத்திற்கு ஒரு சமயம் வருகை தந்ததைப் பற்றி தாம் கேள்வியுற்ற ஒரு நிகழ்ச்சியைக் கூறினார், ஸ்ரீ இராமநாத சுவாமிகள்.

அப்போது மடத்தில் பகவத் கீதையைப் பற்றிய ஆராய்ச்சி வகுப்பு ஒன்று நடந்து கொண்டிருந்தது. ஒருநாள் பௌர்ணமியன்று கிரி வலம் வந்தபோது ஸ்ரீ ரமணர் ஈசான்ய மடத்திற்கு எழுந்தருளினார். இராமநாத சுவாமிகளுக்கு முன்பு ஸ்ரீ மடத்தின் தலைவராக இருந்த தவத்திரு நடேச சுவாமிகளின் வேண்டுகோளுக்கிணங்கி ஸ்ரீ ரமணர் இரண்டு, மூன்று கீதை சுலோகங்களுக்குப் புதுமையான பொருள் கூறிக் கேட்போரைப் பெரும் வியப்பில் ஆழ்த்தினாராம்.

பின்னர், ஈசான்ய மடம் தோன்றிய வரலாற்றைப் பற்றியும், தற்போது அது ஆற்றி வரும் பணிகளைப் பற்றியும் சுவாமிகளிடம் விசாரித்தேன். அவர் நிதானமாக எழுந்து தம் அறைக்குள் சென்று, இரண்டு புத்தகங்களைக் கொண்டு வந்து என்னிடம் தந்தார். ஒன்று, ஈசான்ய ஞான தேசிகரின் வரலாற்றுக் குறிப்புக்கள் அடங்கிய சிறிய வெளியீடு. மற்றொன்று சேவாஸ்ரமத்தின் சிறப்பு மலர். ''இவற்றைப் படித்துப் பாருங்கள். எல்லாம் விளங்கும்'' என்று கூறி பேட்டியைச் சுருக்கமாக முடித்துக் கொண்டுவிட்டார் சுவாமிகள். ''தாங்கள் ஏற்றுக் கொண்டுள்ள

பணி சாலச் சிறந்தது. போற்றத்தக்கது. அதற்கு என்னுலான உதவியைச் செய்யக் காத்திருக்கிறேன். எது வேண்டுமாளுலும் தயங்காமல் எழுதுங்கள்'' என்று அவர் விடை கொடுத்து அனுப்பிய போது எனக்கு ஒரு புதுத் தெம்பு ஏற்பட்டது. தூய உள்ளத்திலிருந்து கிடைக்கும் ஆதரவுக்கு அருளாசியின் சக்தியுண்டல்லவா?

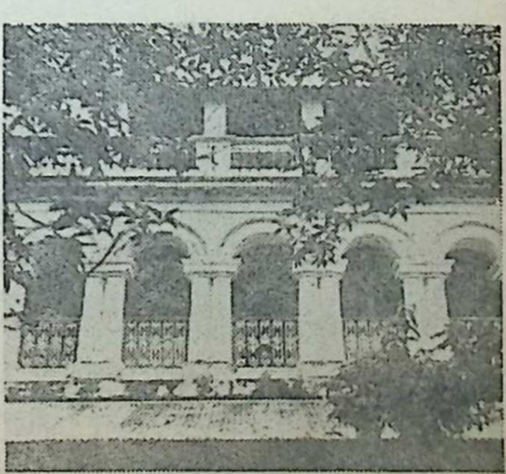
ஈசான்ய மடத்தின் சார்பில், துறவியர் சிலரின் நிர்வாகத்தின் கீழ் 'சேவாஸ்ரமம்' உண்மையான சமூகப் பணி ஆற்றி வருகிறது. நன்கொடையாளர்களின் ஆதரவோடும் மெய்யடியார்களின் துணையோடும் அது புரிந்து வரும் அருட் தொண்டு போற்றத்தக்கதாகும். ஸ்ரீ இராமநாத சுவாமிகளைச் செயலாளராகக் கொண்டு இயங்கி வரும் சேவாஸ்ரமத்தில் அநாதைச் சிறுவர்களுக்காக ஓர் இல்லம் நடத்தி வருகிருர்கள். பிஞ்சு உள்ளங்களுக்கு அறிவோடு அறநெறியும் புகட்டி வருகிருர்கள். உயர் தொடக்கப் பள்ளி ஒன்றும், உணவு விடுதிகள், நூல் நிலையம், மருத்துவ நிலையம் முதலியவையும் நிறுவி, வளரும் பிள்ளைகளின் உடல் ஆரோக்கியத்தோடு அவர்களுடைய ஆன்மிக வாழ்க்கையும் செம்மையுற அமைய வேண்டும் என்பதில் அக்கறை காட்டி வருகிறது சேவாஸ்ரமம். கல்வியோடு, நல்லொழுக்கத்தையும் தெய்வ நெறியையும் புகட்டினுல்தான், அவர்கள் பண்பும் பொறுப்பும் மிக்க குடிமக்களாக வாழ்ந்து பாரதத்திற்குப் பெருமையைத் தேடித் தர முடியும் என்ற உன்னத லட்சியத்தோடு அந்த ஆஸ்ரம நிர்வாகிகள் சேவை செய்து வருகிருர்கள்.

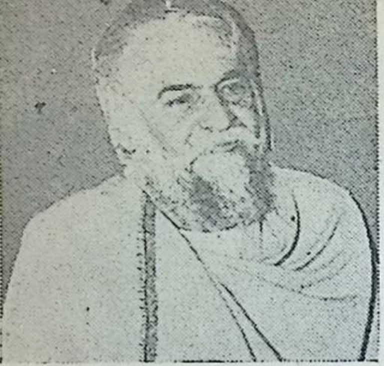
ஆதரவற்ற சிறுவர்களை அன்பால் அணைத்து, அவர்களுக்குத் தாயாகவும், தந்தையாகவும், ஆசானுகவும் இருந்து அரும்பணியாற்றி வரும் சுவாமிகளைத் தலைவராகக் கொண்ட ஈசான்ய மடம் தோன்றிய வரலாறு, கேட்போரின் உள்ளத்தைத் தூய்மைப் படுத்தி நல்வாழ்வுக்கு வழி காட்டும் மணி விளக்காக அமைந்திருக்கிறது.

சுமார் இருநூற்று நாற்பது வருடங்களுக்கு முன், ராயவேலூரில், வேளாளர் குலத்திலே திருநீலகண்ட தேசிகருக்கு முருகன் அருளால் ஒரு குழந்தை பிறந்தது. அக் குழந்தைக்குக் கந்தப்பன் என்று பெயர் சூட்டினுர் தந்தை.

வருங்காலத்தை முன்னரே அறிவிப்பவர் போல் கந்தப்பன், பிள்ளைப் பருவத்திலேயே அரிய சக்திகள் பல பெற்றிருந்தார். ஆசிரியர், பாடங்களைக் கற்றுத் தருவதற்கு முன்பே அவர் அவற்றை அறிந்திருந்தார். எதைக் கேட்டாலும் தங்குதடையின்றி ஒப்புவித்து விடுவார். சில சமயங்களில் தவயோகியைப் போல் மௌனமாகி விடுவார். இள வயதிலேயே உலகை மறந்து சமாதி

ஸ்ரீ ஈசான்ய மடம்

ஸ்ரீ இராமநாத சுவாமிகள்

நிலையில் ஆழ்ந்திருந்த இந்த அதிசயச் சிறுவனைக் கண்ட யாவரும் வியப்புற்றனர்.

இவ்வாறு அபூர்வமாக வளர்ந்த பிள்ளைக்கு ஏழாவது வயதில், சிவ தீட்சை செய்வித்து, 'தேசிகர்' என்ற பட்டத்தைச் சூட்டினர் தந்தை. கந்தப்பன் சிவ பூஜையில் எந்நேரமும் ஆழ்ந்திருப்பார்.

பதினாறு வயதில் மைந்தனுக்கு மணம் செய்விக்க வேண்டும் என்று கருதிய பெற்றோர் அவனுக்கு ஏற்ற கன்னிகை ஒருத்தியைத் தேடுவதில் முனைந்தனர். இதையறிந்த கந்தப்பன் மனம் வருந்தினர். சத்தியப் பொருளை நாடித் தியானத்தில் ஆழ்ந்திருந்தவருக்கு இல்லறம் வேம்பாகக் கசந்தது. தமக்கு மண வாழ்க்கை வேண்டாம் என்று தாயிடம் மன்ருடினர்:

''தாயே, என்னை சம்சாரக் கடலில் தள்ளாதீர்கள். நான் பேரின்பக் கடலில் மிதக்கப் பிறந்தவன். சிவபெருமானின் திருத்தலங்களைக் காண விழைகிறேன். எனக்கு உத்தரவு தாருங்கள்'' என்று கெஞ்சாத குறையாகக் கேட்ட மகனின் விருப்பத்திற்கு அந்தத் தாய் தடையாயிருக்கவில்லை. ''உன் இஷ்டம் போல் செய்'' என்று கூறி, பொங்கி வந்த கண்ணீரை உள்ளடக்கிக் கொண்டு விட்டாள்.

கந்தப்ப தேசிகர் தீர்த்த யாத்திரைக்குப் புறப்பட்டார். சிவ ரூபத்தைத் தியானித்துக் கொண்டு, சிவ நாமத்தை உச்சரித்துக் கொண்டு ஒவ்வொரு தலமாகத் தரிசித்தபடியே சிதம்பரம் வந்து சேர்ந்தார். பந்தங்களை அறுத்தெறிந்து பற்றற்ற நிலையில் ஆனந்தக் கூத்தாடும் தில்லேசனின் திருவடிகளைச் சேவித்தார். பந்தங்களற்ற துறவு வாழ்வுக்கு வழி பிறந்தது.

தில்லைநாதனின் தரிசனம், குருநாதனின் தரிசனத்திற்குக் காரணம் ஆயிற்று. சிதம்பரத்திற்குத் தெற்கேயுள்ள ஆயி குளத்தின் வடகரையில், தட்சிணாமூர்த்தியாக ஞானத் தவம் மேற்கொண்டிருந்த சித்த புருஷரான ஸ்ரீ மௌன சுவாமிகளை நாடிச் சென்றார். அம் மகானைக் கண்டதும், துறவு நிலையில் நாட்டம் சென்றது. அவர் திருவடிகளை 'சிக்'கெனப் பற்றிக் கொண்டு விட்டார்.

ஆனல், பக்குவம் போதவில்லை. வேளை பிறக்கவில்லை. குருவின் அருள் சுரக்கவில்லை. உபதேசம் கிடைக்கவில்லை. விரக்தி, வைராக்கியமாகப் பழுத்தது. கந்தப்ப தேசிகர், உடைகளைக் களைந்து கோவணாண்டியாக குருவின் சேவைக்குத் தம்மை முழுமையாக அர்ப்பணித்துக் கொண்டார். வேளை வந்தது.

மார்கழி மாதம். கடும் பனியும் கன மழையும் பெய்தது. அதைச் சற்றும் பொருட் படுத்தாமல் சிலையாக குருவின் முன் அருள் வேண்டி அமர்ந்திருந்தார், கந்தப்பர். சீடரின் உறுதி கண்டு உள்ளம் நெகிழ்ந்த

மௌன குரு, தம் மீது போர்த்தப்பட்டிருந்த கம்பளத்தை எடுத்து அவருக்குப் போர்த்தி விட்டார். அத்துடன் உண்மைத் தத்துவத்தையும் உணர்த்தி விட்டார். அருட் பார்வையாலேயே சீடரை ஆட்கொண்டு, அவரைத் தியான நிலையில் அமரச் செய்து விட்டார்.

ஞான சூரியன் உதித்து விட்டான். அஞ்ஞான இருள் அகன்றது. மருள் நீங்கியது. தூக்கம் கலைந்தது. துக்கம் தீர்ந்தது.

சஞ்சலமுற்றிருந்த மனம் சலனமற்றுத் தெளிந்தது. அங்குமிங்கும் அலைந்த புலன்கள் அசையாமல் நின்றன. 'நான்' அகன்று, ஆத்ம தரிசனம் ஆயிற்று. சித்தர்களுக்குரிய யோக தண்டும், யோகப் பட்டையும் பெற்றுக் கொண்டு ஜடாமகுடம் தரித்து, மௌன சுவாமிகளிடம் விடை பெற்றுக் கொண்டு ஞான யாத்திரைக்குப் புறப்பட்டு விட்டார் ஸ்ரீ கந்தப்ப தேசிகர்.

சிதம்பரத்திலிருந்து திருவாரூருக்கு வந்து, அங்கிருந்த ஸ்ரீ தட்சிணா மூர்த்தி சுவாமிகளிடம் சிறிது காலம் தங்கி அருளுபதேசம் பெற்றுக் கொண்டு, சிக்கில் தலத்திற்கு அருகிலுள்ள 'பொருள் வைத்த சேரிக்கு' வந்தார். அங்கிருந்த ஸ்ரீ உகந்தலிங்க ஞானதேசிகரோடு ஆன்மிக விஷயங்கள் பற்றி உரையாடி விட்டு, மனத்தை ஒரு நிலைப்படுத்தி, மௌன நிட்டை கூடி, தவமியற்ற ஒரு தக்க இடம் தேடி, வட திசை நோக்கி நடந்தார். அந்த ஞான தபோதனரை வாவென்று அழைத்தது அண்ணாமலை யெனும் கலங்கரை விளக்கம்.

திருவண்ணாமலையை அடுத்த வேட்டவலத்திற்கு அருகேயுள்ள பாக்கத்து மலையிலுள்ள ஒரு குகையில் பல ஆண்டுகள் தவத்தில் ஆழ்ந்திருந்தார் கந்தப்ப தேசிகர். அவ்வூர் வாசியான முத்துசாமி உடையார், சுவாமிகளுக்குப் பசும் பால் தந்து உபசரித்து வந்தார்.

ஒரு நாள் உடையார், வீடு கட்டுவதற்காக நிலத்தைத் தோண்டவே, அவருக்குப் புதையல் கிடைத்தது. பெரும் பணக்காரரான உடையாரைக் கண்டு ஊர் மக்கள் பொறாமை கொண்டனர். பொறாமையே பேராசையாக மாறியது. கந்தப்பரின் அருளால்தான் உடையாருக்குப் பெருந் தனம் கிடைத்தது என்று உறுதியாக நம்பிய மக்கள், சுவாமிகளிடம் சென்று தங்களுக்கும் பொருள் வாரி வழங்கும்படி அடிக்கடி தொந்தரவு செய்தனர். ஏகாந்தம் கலைந்ததால், கந்தப்ப தேசிகர் அவ்விடத்தை விட்டு நகர்ந்தார்.

பின்னர் ஸ்ரீதேசிகர், திருவண்ணாமலைக்கு தென்மேற்கிலுள்ள கோரக்கநாதர் குளக்கரையில் நிட்டை கூடியிருந்தார். அங்கு மாடு மேய்க்கும் அன்பர்கள் பால் முதலிய பொருட்களைக் கொண்டு வந்து தேசிகருக்கு அன்புடன் அளிக்க, அவரும் உவகையோடு அவற்றை ஏற்றுக் கொண்டார்.

ஸ்ரீ நடேச சுவாமிகள்

ஸ்ரீ ஞானதேசிகரின் சமாதி

அவ்வூரிலிருந்த அருணுசலம் செட்டியார் என்பவர் புத்திர பாக்கியம் இல்லாமல் வருந்திக் கொண்டிருந்தார். தவக் கோலத்தில் இருந்த தேசிகரை வணங்கி, அவருக்குத் தொண்டு புரிந்தால் தனது குறை நீங்கும் என்ற நம்பிக்கை அவருக்கு ஏற்படவே, மகானுக்குக் கைங்கர்யம் செய்து வந்தார். அவரது நம்பிக்கை வீண் போகவில்லை. அருணுசலம் செட்டியார் விரைவிலேயே ஓர் ஆண் குழந்தைக்குத் தந்தையானர்.

பாக்கத்து மலைக் குகையை விட்டு ஸ்ரீ தேசிகர் வந்ததிலிருந்து, முத்துசாமி உடையார் அவரைத் தரிசிக்காமல் மிகவும் வாடினர். அவர் கனவில் ஒரு நாள் அண்ணுமலையார், தேசிகர் போல் காட்சியளித்து, ''அன்பனே, நீ வருந்தாதே. நாம் அருணுசலத்தின் ஈசான்ய திசையில் இருக்கிறோம். அங்கு வந்து தரிசித்துக் கொள்'' என்று கூறி மறைந்தார். பின்னர் அண்ணுமலையார், ஸ்ரீ தேசிகரின் கனவில் தோன்றி, ''ஞான தேசிகா, உன்னைக் காண ஈசான்ய திசைக்கு ஒரு பக்தனை வரச் சொல்லியிருக்கிறேன். நீ அங்கு போய்க் காத்திரு'' என்று கூறி மறைந்தார்.

அருட்சுடரின் ஆணையை ஏற்று, ஈசான்ய தீர்த்தத்தின் தென் கரையிலுள்ள ஒரு பெரிய ஆல மரத்தின் கீழே சிவயோக சமாதியில் அமர்ந்தார் ஞானதேசிகர். முத்துசாமி உடையாரும் அங்கு வந்து தவயோகியைத் தரிசித்துப் பெரும் பேறு எய்தினர்.

ஸ்ரீ ஞான தேசிகர் தம்மை மறந்து சமாதியில் ஆழ்ந்திருக்கும் போது அவருக்கு இடையூறு நேரா வண்ணம் புலியொன்று வந்து காவல் காத்துப் படுத்திருக்கும். அண்ணுமலையாரே புலி வடிவம் தாங்கி தமக்குக் காவலிருக்கிருர் என்று நம்பிய ஸ்ரீ தேசிகர், 'அண்ணுமலையே, என்னரசே' என்று கூறி அப் புலியை அன்புடன் தடவிக் கொடுப்பது வழக்கம். 'புலியுடன் விளையாடும் புனிதர்' என்ற பெயரையும் பெற்ருர் தேசிகர்.

தமது யோக சக்தியால் 'கரடி வெம்புலி வாயையும் கட்டியவர்' தம் பக்தர்களின் உடல் நோயையும் மன நோயையும் தீர்த்து வைத்ததில் ஆச்சரியம் ஒன்றுமில்லை. கூடலூரைச் சேர்ந்த புதுப்பாளையம் என்னும் கிராமத்தில் வசித்த நாயக்கர் ஒருவர் சூலை நோயால் அவதியுற்ருர். அவர் இப் பெரியாரை அணுகி, அவரைப் பல முறை வலம் வந்து வணங்கி, நோய் நீங்கப் பெற்ருர்.

அந்தக் காலத்தில் அந்தப் பகுதிக்கு கலெக்டராக இருந்தவர் ஐடன் என்னும் வெள்ளைக்கார துரை. அவர் தேசிகரின் மகிமைகளைக் கேள்வியுற்று, அவரை வந்து தரிசித்தார். மகானின் அருளால் துரையின் காச நோய் இருக்குமிடம் தெரியாமல் மறைந்தது. அதனால் மகிழ்ச்சியுற்ற ஐடன் துரை, தேசிகருக்கு நிலங்கள் தானமாக அளிக்க விரும்பி, அவரிடம் உத்தரவு கேட்டார். ஆனால் தேசிகரோ, ''பரதேசிக்கு எதற்கு சொத்துக்கள்? அதோ, இரண்டு குழந்தைகளுடன் அங்கு ஒரு சம்சாரி இருக்கிறார். அவருக்கு எத்தனை பூமிதானம் செய்தாலும் தகும்'' என்று கூறி அருணசலேச்வரரிடம் போகச் சொன்னார்.

மற்றொரு சமயம் இந்தக் கலெக்டர், அலுவல் காரணமாகப் பெண்ணையாற்றின் தெற்குக் கரையில் முகாமிருக்க நேரிட்டது. அச்சமயம் திருவண்ணாமலையில் ரதோற்சவத்தை நடத்தி வைக்கும் பொருட்டு அவர் புறப்பட்டார். ஆனால், பெரும் மழையின் காரணமாக பெண்ணையாற்றில் வெள்ளம் கரை புரண்டோடியது. அதைக் கண்டு முதலில் திகைத்த துரை, குதிரையின் மீதேறி, மனத்தில் ஈசான்ய ஞான தேசிகரைத் தியானித்துக் கொண்டு அப்படியே ஆற்றில் இறங்கி விட்டார்.

அந்தக் கணம் ஓர் அதிசயம் நிகழ்ந்தது. திருவண்ணாமலையில் தமது பர்ணசாலையில் அமர்ந்திருந்த ஞான தேசிகர், திடீரென்று தமது கைகளை தென்புறமாக நீட்டி, இடப் பக்கம் தாழ்த்தினார். அருகிலிருந்து இதைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்த ஒரு பக்தர், ''தாங்கள் இவ்வாறு செய்யக் காரணம் என்ன?'' என்று கேட்கவே, அதற்கு தேசிகர், ''எவன் ஆற்றில் இறங்கினாலும் நாம் காப்பாற்ற வேண்டுமாம்'' என்று கூறி மௌனமாயிருந்து விட்டார்.

ஐடன் துரை வெள்ளத்தில் சிக்காமல் நலமாக வந்து சேர்ந்து, ஸ்ரீ தேசிகரை வணங்கி, ''தங்களுடைய கிருபையால் நான் பிழைத்தேன்'' என்று கூறி, ஆனந்தக் கண்ணீர் பெருக்கினார்.

இந்த மகானைத் தரிசிக்கப் பல பகுதிகளிலிருந்தும் அன்பர்கள் வந்து கூடினர். ஒரு சமயம் ஸ்ரீகோவிலூர் முத்துராமலிங்க ஞான தேசிகர் திருவண்ணாமலைக்கு வந்தார். அப்போது ஈசான்ய தேசிகருக்குத் தொண்டு புரிந்து கொண்டிருந்த முத்துசாமி உடையார், ஸ்ரீகோவிலூர் தேசிகரின் விரலிலிருந்த மோதிரத்தைப் பார்த்து, ''ஆகா, இது எத்தனை

ஸ்ரீ துர்க்கையம்மன் ஆலயம்

பிரகாசமாயிருக்கிறது!'' என்று வியந்தார். உடனே முத்துராமலிங்க தேசிகர், ''அப்படியானல் இந்தப் பிரகாசம் உனக்கே இருக்கட்டும்'' என்று கூறி மோதிரத்தைக் கழற்றி உடையாரிடம் கொடுத்து விட்டார். ஆசையைப் பூண்டோடு ஒழித்துவிட்ட அத் துறவி, சிறிது காலம் ஈசான்ய தேசிகருடன் தங்கி விட்டுச் சென்ருர்.

திருவண்ணுமலையை அடுத்த மண்டகுளத்தூர் வாசியான சபாபதி சுவாமிகள், காஞ்சி காமாட்சியின் பூரண அருளோடு ஈசான்ய தேசிகரை அணுகி நல்லுபதேசம் பெற்று, மேட்டுப்பாளையத்தில் சீடர்களுக்கு வேதாந்த பாடங்களை அருளி, தேசிகரின் மகிமைக்குச் சான்ருக விளங்கி வந்தார்.

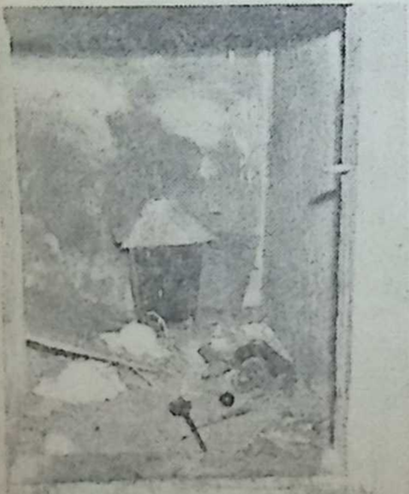
தேசிகரின் மகிமையைப்பற்றிக் கேள்வியுற்ற மக்கள், பெருங் கூட்ட மாக வந்து அன்னுரைத் தரிசிக்கத் தொடங்கினுர்கள். அவர்களுக்கு நல் வழியைக் காட்டுவதற்காக 'ஞானக் கட்டளை' என்ற நூலை இயற்றினுர். அத்துடன் தாம் முன்பு இயற்றிய அண்ணுமலையார் தோத்திரப் பாமாலை, வெண்பா, அந்தாதி, கண்ணி முதலிய நூல்களையும் ஸ்ரீ தேசிகர் சீடர் களுக்கு உபதேசித்தருளினுர்.

அருள் ஞான வடிவான இப் பெருந்தகையாளர், தாம் பரிபூரணமா கப் போகும் காலத்தை முன்பே அறிந்து அந்நாளை ஓர் ஓலையில் குறித்து, தமது இருக்கையின் கிழ் வைத்து விட்டார். பின்னர் அரைக் கண் மூடி சமாதியில் ஆழ்ந்து, சச்சிதானந்தப் பெருநிலை எய்தி, அண்ணுமலை அருள் சுடரோடு இரண்டறக் கலந்து விட்டார்.

ஸ்ரீஈசான்ய ஞானதேசிகர் அடிக்கடி தமது ஆச்ரமத்திற்கு அருகி லுள்ள ஒரு வில்வ மரத்தடிக்குச் சென்று, அங்கிருந்து அண்ணுமலையாரை தரிசித்து வருவதை கவனித்தவர்கள், அவர் திருமேனியை அவ்விடத்தி லேயே சமாதி வைத்தனர்.

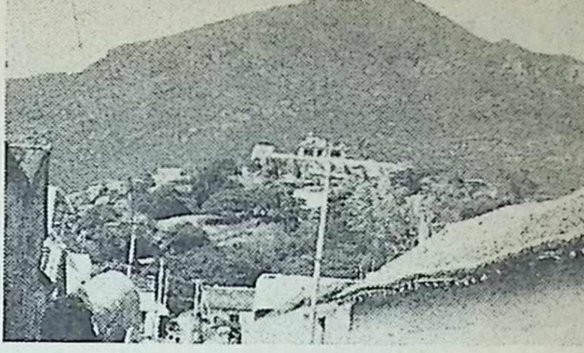
நூற்று நாற்பது வருடங்களுக்கு முன் மறைந்த அந்த ஞானசித்தரின் சமாதி ஆலயத்தைத் தரிசித்து விட்டு, நான் ஈசான்ய மடத்திலிருந்து புறப்பட் டேன்.

ஸ்ரீ ரமண பகவான்
தவமிருந்த குகை

அருணுசலத்திற்குக் கிழக்குப் புறத்தில் பவழக்குன்று இருக்கிறது. அந்தக் காலத்தில் காடாக இருந்த அப் பகுதியில்தான் கௌதம மகரிஷி பர்ண சாலை அமைத்துக் கொண்டு, ஸ்ரீ அருணு சலேச்வரரைக் குறித்துக் கடும் தவம் இருந்தார். அன்னை பராசக்தி, ஐயனின் இடப் பாகத்தைப் பெறும் பொருட்டு அருந்தவம் இயற்றிய தபோவனமும்

அங்குதான் இருந்தது. அதற்குப் பிறகு அநேக யோகியரும், சித்தர்களும் அக்குன்றில் ஞானத்தவம் புரிந்திருக்கின்றனர்.

அருணாசலமும் பவழக் குன்றும்

அக்குன்றின் அடிவாரத்தில் இருக்கும் துர்க்கையம்மன் கோயில் புராணச் சிறப்புப் பெற்றது. பொல்லாத மகிடாசுரனை வதம் செய்து, உலகின் அஞ்ஞான இருள் நீக்கிய அன்னையின் அம்சமான துர்க்கை, அங்கு எருமைத் தலைப் பீடத்தின் மீது நின்ற கோலத்தில் கம்பீரமாகக் காட்சி தருகிறாள்.

உலக நாயகனின் உடலில் ஒரு பாகம் பெறுவதற்காக உலக நாயகி மேற்கொண்ட தவத்திற்கு இடையூறாக வந்தான் மகிடாசுரன். உமையவள், வல்லமை பொருந்திய அந்த அசுரனை முறியடிக்க துர்க்கா தேவியை ஏவினாள். ஜகன்மாதாவின் கணங்கள், பைரவர், காளி, துந்துமி முதலியவர்கள் புடைசூழ, ஏழு மாதர்களும் தங்கள் தங்கள் வாகனங்களில் வர, துர்க்கை சிங்க வாகனத்தில் ஏறிக் கொண்டு போருக்குப் புறப்பட்டாள்.

அண்ட சராசரங்களையும் கிடுகிடுக்க வைத்த அம் மகிடாசுரன், போரில் தன் அசுர கணங்கள் அழிந்து விட்ட கோபத்தில், கண்களில் தீப் பொறி பறக்க, ஆயிரம் யானைகள் பூட்டிய ரதத்தில் ஏறி, பயங்கரமாகக் கர்ஜித்துக் கொண்டு வந்தான். அவனுக்குத் துணையாக பதினேரு கோடி யானை பலத்தையுடைய காந்தன், நீலன், முதுகரன், குருதி, அண்டன், நீசகன், சண்டன், முண்டன், மதுகயிடவன், தீக் கண்ணன், புகைக் கண்ணன், மாலி முதலிய பன்னிருவரும் தங்கள் தங்கள் ரதங்களில் ஏறிக் கொண்டு வந்தார்கள்.

போர்க்களத்தில் மகிடாசுரனுக்கு எதிரில் போய் நின்ற துர்க்கை, தன் கையிலிருந்த சங்கை எடுத்து மகாமேரு மலையே அசையும்படி ஊதினாள். அவ்வொலி கேட்டு அசுரர்கள் மயங்கி விழுந்தனர். இருபுறத்திலிருந்தும் பாணங்கள் மழையாகப் பொழிந்தன. துர்க்கை விட்ட பாணங்களை, மறு பாணங்கள் விட்டு மகிடாசுரன் முறியடித்தான். பின்னர், துர்க்கை தொடுத்த அர்த்த சந்திர பாணங்கள் அசுரனின் தலையில்கொம்பு போல் செருகிக் கொண்டன. உடனே மகிடாசுரன் அம்பிகையின் வில்லை முறித்தான். கோபம் கொண்ட துர்க்கை, வில்லால் அவன் முகத்தில் அடித்தாள். அவன் அம்புகளை ஏவினான். அக்னிச் சுடர் போன்ற சக்ராயுதத்தை விட்டு, அவன் தலையைக் கொய்தாள் துர்க்கை.

ஆனால், அசுரனின் உயிர் போகவில்லை. அவன் யானை முகத்தோடு வந்தான். அம்பிகையின் வாகனமான சிம்மராஜன் சீறிப் பாய்ந்து

யானையின் மண்டையைக் கிழிக்க, சினங்கொண்ட அசுரன், தன் தண்டாயுதத்தை எறிந்தான். துர்க்கை அவன் மீது வேலாயுதத்தை வீசினாள்.

பின்னர் அந்த அசுரன் குதிரை முகத்தோடு வந்தான். அது அழிந்த பின் புலியின் உருவெடுத்து வந்தான். இவ்வாறு தன் மாய சக்தியால் மாறி மாறிப் பல உருவங்கள் எடுத்து வந்து துர்க்கையைத் துன்பப்படுத்தினான்.

செய்வதறியாது திகைத்த துர்க்கையம்மன் இருகரம் கூப்பி, பார்வதி தேவியின் மலரடிகளை மனத்தில் தியானித்தாள். அடுத்த கணம் விண்ணில் அசரீரி கேட்டது:

''மகிடாசுரன் எல்லா மாய வடிவங்களும் எடுத்து முடித்துக் கடைசியில் எருமை உருவம் தாங்கி வரும் போது, நீ அவனது தலையை அறுத்துக் கீழே தள்ளி, உனது தூய பாதத்தால் மிதித்தால், தீமை பொருந்திய பாவம் தொலைந்து போகும்.''

இதைக் கேட்டதும் துர்க்காதேவி உற்சாகம் அடைந்தாள். மகிடாசுரனை சூலத்தினால் பலமாகத் தாக்கினாள். அவன் பழைய எருமை முகத்தைப் பெற்று, பலவிதமான ஆயுதங்களால் துர்க்கையைத் தாக்கினான். அவற்றையெல்லாம் விலக்கி, வாளாயுதத்தால் அசுரனின் தலையை வெட்டிச் சாய்த்துக் கால்லால் மிதித்தாள் தேவி.

அம்பாளின் பாதத்தை நினைத்தாலே சகல பாவங்களும் தொலைந்துவிடும். அப்படியிருக்க, அவளுடைய பொற் பாதங்கள் பட்டால் மாயைத் திரை விலகி, அஞ்ஞான இருள் நீங்கி, மெய்ஞ்ஞான ஒளி பிரகாசிப்பது ஓர் அதிசயமா?

அக் கோயிலில் ஒரு சுனையும், பாபநாசனேச்வரர் என்ற ஒரு லிங்கமும் இருக்கின்றன. அவை தோன்றிய வரலாறும் சுவை மிகுந்தது.

ஒரு சமயம் அகத்தியர் முதலான ஐம்பது மாமுனிவர்கள், வரமுனிவரின் ஆச்ரமத்திற்கு எழுந்தருளினார்கள். ஆனால், அம் முனிவர் கர்வம் கொண்டு தம்மைத் தேடி வந்த பெரியோர்களை முறைப்படி உபசரிக்கத் தவறி விட்டார். அதனால் கோபங்கொண்ட அம்முனிவர்கங்கள், ''எங்களை அவமரியாதை செய்ததற்காக நீ எருமைக் கடாவாகப் பிறக்க வேண்டும்'' என்று சபித்தனர். பின்னர், வரமுனி மனம் வருந்தி, ''என் பிழையைப் பொறுத்து, நீங்கள் அளித்த சாபத்திற்குப் பரிகாரம் கூற வேண்டும்'' என்று பணிவுடன் கேட்டார். அதற்கு அம் முனிபுங்கவர்கள் ''அருணாசலத்தில் சுவாமியின் இடப் பாகத்தைப் பெறுவதற்காகத் தவம் செய்து கொண்டிருக்கிற பராசக்தி உன் சாபத்தை நீக்கி உனக்கு நற்கதி அளிப்பாள்'' என்று கூறிச் சென்று விட்டனர்.

வரமுனி, மகிடாசுரனாக மாறி, ஆகாரத்திற்காகக் காடுகளில் அலைந்து கொண்டிருந்த போது, மன்னத ரிஷி என்பவரைக் கண்டான். ஒரே பாய்ச்சலில் அவர் மீது பாய்ந்து அவரை விழுங்கி விட்டான்.

அந்த ரிஷியின் கையிலிருந்த லிங்கம், மகிடாசுரனின் தொண்டையில் சிக்கிக் கொண்டு விட்டது. படிக லிங்கம் அவன் கண்டத்தில் இருந்ததால், அவன் மேன்மையுற்றான்.

ஸ்ரீ அம்பலவாண
சுவாமிகள்

மகிடாசுரனைக் கொன்று, கழுத்தைத் துண்டித்த துர்க்காதேவி, படிக லிங்கத்தைக் கண்டெடுத்து அன்னை பார்வதியிடம் கொண்டு வந்து கொடுத்தாள். நாயகியின் மீது இருந்த அன்பினாலோ என்னவோ, சுவாமி, அம்பாளின் கையிலேயே ஒட்டிக் கொண்டு விட்டார். எத்தனை உதறியும் லிங்கம் கீழே விழவேயில்லை. ஆச்சரியம் அடைந்த பார்வதிதேவி கௌதம ரிஷியிடம், ''இதற்குக் காரணம் என்ன?'' என்று கேட்டாள். அதற்கு கௌதமர், மகிடாசுரனின் கண்டத்தில் லிங்கம் இருந்ததால், அவனை சிவ பக்தனாகக் கருத வேண்டும் என்றும், அவனைக் கொன்ற பாவம் தொலைய வேண்டுமானால், ஒன்பது நதிகளின் தீர்த்தங்களில் நீராட வேண்டும் என்றும் கூறினார். உடனே அன்னை ஆணையிட துர்க்காதேவி வாளால் பாறையைப் பிளந்தாள். அங்கு ஒரு சுனை பொங்கி வந்தது. குற்றம் நீங்க வேண்டும் என்று பிரார்த்தித்து அந் நீரில் அம்பாள் ஒரு மாதம் நீராடினாள். அதன் பலனாகக் கையைப் பற்றிக் கொண்டு விடாமல் இருந்த லிங்கமும் கையை விட்டு நீங்கிற்று. அந்த லிங்கத்திற்கு 'பாப நாசனம்' என்று பெயரிட்டு, அங்கு பிரதிட்டை செய்து வழிபட்டாள். அந்தச் சுனைக்குக் 'கட்க தீர்த்தம்' என்று பெயரிட்டாள். அச் சுனையில் நீராடி, அந்த லிங்கத்தை வழிபடுபவர்கள் சகல பாவங்களினின்றும் விடுபடுவதோடு எல்ல சித்திகளும் பெற்று விளங்குவர் என்றும் ஆசீர்வதித்தாள்.

துர்க்கா பரமேச்வரியின் கோயிலில் காசி விச்வேச்வரர், அன்னபூரணி சந்நிதிகளும் இருக்கின்றன.

அங்கு துர்க்கையம்மனின் பழைய சிலை ஒன்றும், ஒரு ஸ்ரீ சக்கரமும் காணப்படுகின்றன. இந்திராணி, சாமுண்டி, பிராம்மி, மகேச்வரி, கௌமாரி, வைஷ்ணவி, வராஹி முதலிய ஏழு மாதர்களின் சிற்ப உருவங்களும் சுவரில் பதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

துர்க்கையம்மனைத் தரிசித்து விட்டு பவழக்குன்று மடத்திற்கு வந்தோம். உள்ளடங்கி, படாடோபம் ஏதுமின்றி பார்க்க மிகச் சாதாரணமாக இருந்தது அது. கதவுகள் தாளிடப்பட்டு, மனித நடமாட்டமே அற்றதாகக் காட்சியளித்தது. 'தட்டினால் திறக்கப்படும்' என்ற ஒரே நம்பிக்கையில் கதவைத் தட்டினோம். அன்பும் பண்பும் நிறைந்த ஒரு சுவாமிகள் எங்களை இன்முகத்துடன் வரவேற்றார். அவர் பவழக்குன்று மடத்தின் ஆறுவது தலைவரான அம்பலவாண சுவாமிகள் என்பதை அறிந்து கொண்டோம். அம் மடத்தைப்பற்றிய வரலாறு அடங்கிய நூல் எதுவும் பிரசுரிக்கப்படவில்லை என்று கூறினார் அவர். அம்மடம் தோன்றக் காரணமாயிருந்த ஸ்ரீ அழகானந்தரைப்பற்றி நாம் கேட்டறிந்ததைக் கூறினார்.

ஸ்ரீ பவழகிரீச்வரர் ஆலயம்

வேட்டைவலத்திற்கு அருகில் கண்டாச்சிபுரம் என்ற சிற்றூர் ஒன்று இருக்கிறது. அவ்வூரில் செங்குந்த முதலியார் மரபில் தோன்றியவர் அழகானந்தர். அவர் நல்லொழுக்கமும், தெய்வ பக்தியும் கொண்ட ஆசார சீலர். இயல்பாகவே பற்றற்றவராகவும் பரம சாதுவாகவும் இருந்தார். ஒரு நாள் அவர் தெருவில் தறிநெய்து கொண்டிருந்தபோது, தீண்டப்படாத பெண்மணி ஒருத்தி கொண்டு வந்து கொடுத்த ஆகாரத்தை வாங்கிச் சாப்பிட்டு விட்டார். அதைக் கண்ட உறவுக்காரர்கள் தாங்க முடியாத ஆத்திரம் அடைந்தனர். ஒருவர் அழகானந்தர் கன்னத்தில் ஓங்கி அறைந்தே விட்டார். அந்த ஆகாரத்தைத் துப்பி விடும்படி எல்லோரும் அவரைக் கட்டாயப்படுத்தினர். அவரும் துப்பினர். என்ன அதிசயம்? அவர் வாயிலிருந்து நறுமணம் கமழும் மலர்கள் கீழே விழுந்தன! அவரை அடித்தவர் இதைக் கண்டு மிக்க வேதனைப்பட்டார். சுற்றியிருந்தவர்கள் அவர் காலில் விழுந்து கும்பிட்டனர். அவர் ஒரு மகான் என்பதை அறிந்து தங்கள் தவற்றை மன்னித்தருளும்படி வேண்டினர்.

இந்த நிகழ்ச்சிக்குப் பிறகு அழகானந்தர் அந்த ஊரில் வெகு நாட்கள் இருக்கவில்லை. அடுத்த ஊரில், யோகசித்திகள் நிரம்பப்பெற்ற ஓர் அம்மையார் இருப்பதை அறிந்து, அவரைக் குருவாக அடைந்து, உபதேசம் பெற்றுக் கொண்டு திருவண்ணாமலைக்கு வந்து சேர்ந்தார். நான்கு வீடுகளில் உணவை யாசித்து உண்மையான துறவியாகப் பவழக் குன்றின் அடிவாரத்தில் வாழ்ந்து வந்தார். அழகானந்தரிடம் அபூர்வ சக்திகள் இருப்பதை அறிந்த சிலர், அவரிடம் வந்து, உடல் நோயும், மன நோயும் நீங்கி, சாந்தி பெற்றுச் செல்வது வழக்கம்.

ஒரு சமயம் போளூரை அடுத்துள்ள ஒரு கிராமத்திலிருந்து உடல் நலமற்ற ஒரு ராயர் அழகானந்தரைத் தரிசிக்க வந்தார். தீராத வயிற்று வலியால் அவதிப்பட்ட அவர், சுவாமிகளின் திருப்பாதங்களைப் பற்றிக் கொண்டு கண்ணீர் சொரிந்தார். ''உங்களைத்தான் தெய்வமாக நம்பியிருக்கிறேன். எப்படியாவது என் நோயைத் தீருங்கள்'' என்று கதறியழுதார்.

அழகானந்தர் அருகில் கிடந்த ஓர் எச்சில் சுருட்டை எடுத்துப் பற்ற வைத்து, அப் புகையை ராயரின் வாயில் ஊதினர். அவ்வளவுதான். மந்திரம் போட்டது போல் ராயரின் நெடு நாளைய வயிற்று வலி மாயமாக மறைந்து விட்டது. அவரது மகிழ்ச்சிக்கு அளவே யில்லை.

ராயர் பெருஞ் செல்வந்தர். பணத்தைக் கொண்டு வந்து அழகானந்தரின் காலடியில் கொட்டினர். சுவாமிகள் அதைத் தொடவில்லை. மாருக, பவழக் குன்றின் மீதுள்ள பவழகிரீச்வரர் ஆலயத்திற்குத் திருப்பணிகள்

செய்யும்படி ராயரிடம் கேட்டுக் கொண்டார். அப்படியே செய்து வைத்தார் ராயர். பின்னர், வருடா வருடம் கோயில் ஆராதனைக்காக நெல் மூட்டைகளும் அனுப்பி வைத்தார்.

ஆனல், நாளடைவில் ராயர் குடும்பத்தினர் செய்து வந்த உதவி குறைய ஆரம்பித்தது. கடைசியில் அது நின்றே போய் விட்டது. தற்போது, மடம்தான் கோயிலை நிர்வகித்து வருகிறது. இடிந்து போயிருக்கும் இக் கோயிலில் திருப்பணி செய்ய வசதியில்லை என்று கூறிய ஸ்ரீ அம்பலவாண சுவாமிகள், ஸ்ரீ காமகோடி பெரியவர்களின் அருளாசி கிடைத்தால் ஆலயத்தில் திருப்பணியும் குட முழுக்கும் நடந்தேறி விடும் என்று கூறினர்.

பவழக்குன்று மடத்தில் இருக்கும் முருகானந்த சுவாமிகளையும் சந்தித்துப் பேசினேன். தொண்ணூறுக்கு மேல் வயதான அவர், போளூரில் விட்டோபா சுவாமிகளைத் தரிசித்த நிகழ்ச்சிகளை நினைவு கூர்ந்தார். அம்மகான் எப்படி உட்காருவார் என்று தாம் உட்கார்ந்து காட்டினர்.

ஸ்ரீ அழகானந்த ஞானதேசிகர் அவர்கள் 1884-ம் வருடம், சுபானு வருஷம் கார்த்திகை மாதம் உத்திர நட்சத்திரத்தில் விதேக முக்தி அடைந்தாரென்று அவரது சமாதி நிலையத்தில் பொறித்து வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆனல், அவர் எப்போது திருவண்ணமலைக்கு வந்தார் என்பதோ, எத்தனை வயது வரை வாழ்ந்தார் என்பதோ சரியாகத் தெரியவில்லை.

பின்னர் குன்றின்மீதுள்ள ஆலயத்தைத் தரிசிக்க நாங்கள் ஏறிச் சென்றோம். நூருவது படி ஏறியதும், வடப்புறத்தில் காணப்பட்ட ஒரு போர்டை படித்த போது எங்களுக்குத் தூக்கிவாரிப் போட்டது!

பஞ்ச மூர்த்தி கோயில்.

பவளக் குன்று குகை.

1944-ம் வருஷம் முதல் இங்கிருக்கும் சாது இம் மலையில் தபஸ் செய்து கொண்டிருப்பவர்.

என்று அதில் எழுதி யிருந்தது.

போர்டு போட்டு விளம்பரப் படுத்திக் கொண்டு தவம் செய்யும் சாதுவைக் காண வேண்டும் என்று துடித்தோம்! ஆனல் 'கேட்' பூட்டப் பட்டிருந்தது.

''கூப்பிடலாமா?'' என்ருர் பாப்ஜி.

ஸ்ரீ அழகானந்த ஞானதேசிகர் சமாதி

''வேண்டாம், அவர் தவத்தைக் கலைத்த பாவம் நம்மைச் சேர்ந்து விடப் போகிறது'' என்று எச்சரித்தார் சுந்தரம்.

''சாமி!'' என்று உரக்கக் குரல் கொடுத்தார் பாப்ஜி. அடுத்த கணம் ஒரு சாமியார் வெளியே வந்து, பூட்டைத் திறந்து, எங்களை உள்ளே அழைத்துச் சென்றார். பாறையில் செதுக்கப்பட்டுள்ள பஞ்ச மூர்த்திகளுக்குத் தீபாராதனை காட்டி விட்டு நகர்ந்தார். நாங்கள் உடன் சென்றோம். அருகில் இருக்கும் ஒரு சுனையிலிருந்து ஒரு ரப்பர் குழாய் மூலம் தண்ணீர் வந்து ஒரு குடத்தில் நிரம்பிக் கொண்டிருந்தது. அருகில் சமையலுக்கான பாத்திரங்கள் காணப்பட்டன.

அந்த சாது, குகை போன்ற ஓர் அறைக்குள் குனிந்தபடியே நுழைந்து, சட்டென்று அங்கிருந்த ஒரு நாற்காலியில் உட்கார்ந்து கொண்டார்.

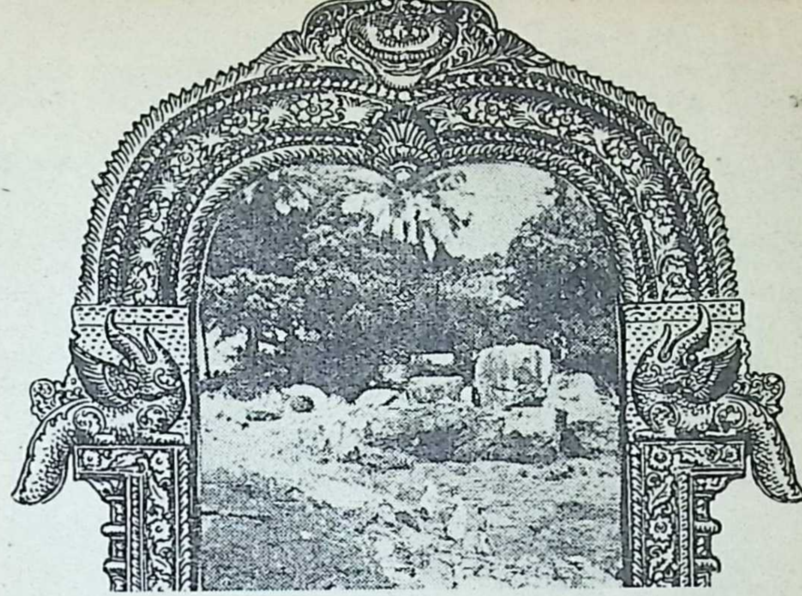
''ரமணர் இந்தக் குன்றில் தபஸ் செய்ததாகச் சொல்லுகிறார்களே, அந்தக் குகை எது?'' என்று கேட்டேன் நான்.

''இதுதான்'' என்று அந்தக் குகையைக் காட்டினார் சாது. அவரிடமிருந்து விடை பெற்றுக் கொண்டு, நாங்கள் வெளியே வந்து, குன்றேறிப் போய்க் கோயிலுக்குள் நுழைந்தோம்.

அது மிகவும் புராதனமான கோயில். தமிழ் நாட்டில் கவனிப்பாரற்று இருக்கும் பல கோயில்களில் இதுவும் ஒன்று.

அங்கு சுவாமி, பவழகிரீச்வரராக எழுந்தருளியிருக்கிறார். அச்சிவலிங்கத்தைக் கௌதம மகரிஷி பூஜை செய்ததாகப் புராணம் கூறுகிறது. அம்பாளின் திருநாமம் முக்தாம்பிகை. ஆனால், அங்கு உற்சவ மூர்த்தி சுப்பிரமணியர்தான். வள்ளி தெய்வானையுடன் ஆறுமுகர் சந்நிதியும் இருக்கிறது. அந்தக் கோயிலிலிருந்து பார்த்தால் அருணாசலமும், அண்ணாமலையார் ஆலயமும், இயற்கை அன்னையின் எழில் நடனமும் உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொள்ளுகின்றன.

அம்பாள் சந்நிதிக்கு அருகில் ஒரு சிறு குகை அறை இருக்கிறது. ஒருவர் உட்காருவதற்குக் கூட அதில் இடம் இருக்காது. ''இங்குதான் ஸ்ரீ ரமணர் தவம் இருந்ததாகச் சொல்வார்கள்'' என்று குருக்கள் கூறினார்.

கந்தாச்ரமத்திற்குச் செல்லும் வழி

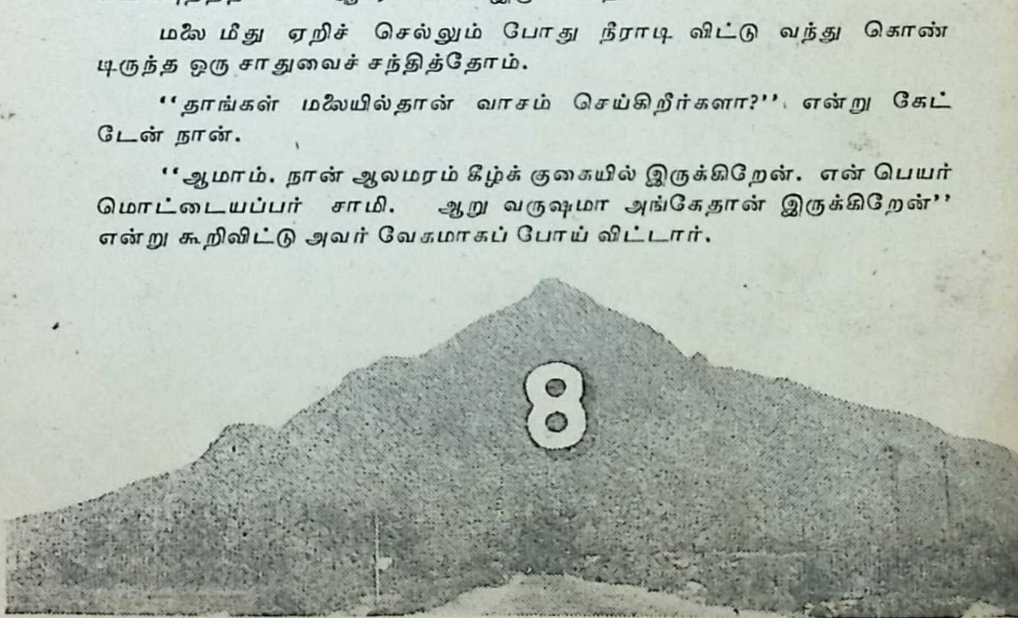
அருணாசலத்தைச் சுற்றி கிரி வலம் வந்தாகி விட்டது. ஈசானிய மடம், பவழக்குன்று மடம், துர்க்கையம்மன் கோயில், பவழகிரீச்வரர் ஆலயம் முதலியவற்றைப் பார்த்தாகி விட்டது. அடுத்து காண வேண்டியது குகை நமசிவாயர் கோயில். அது மலையின் மீது இருக்கிறது.

பேய்க் கோபுர வீதியில் நின்று பார்த்தால் மலை மீது ஒரு சிறு கோபுரம் தெரியும். அதுதான் குகை நமசிவாயரின் ஆலயம். அதற்கு வடப்புறத்தில் சில ஆச்ரமங்கள் இருக்கின்றன.

மலை மீது ஏறிச் செல்லும் போது நீராடி விட்டு வந்து கொண்டிருந்த ஒரு சாதுவைச் சந்தித்தோம்.

''தாங்கள் மலையில்தான் வாசம் செய்கிறீர்களா?'' என்று கேட்டேன் நான்.

''ஆமாம். நான் ஆலமரம் கீழ்க் குகையில் இருக்கிறேன். என் பெயர் மொட்டையப்பர் சாமி. ஆறு வருஷமா அங்கேதான் இருக்கிறேன்'' என்று கூறிவிட்டு அவர் வேகமாகப் போய் விட்டார்.

ஆலமரக் கீழ்க் குகையைப் போய்ப் பார்த்தோம். அது ஒரு சிறு குகை. மழை காலத்திலும், குளிர் காலத்திலும் ரொம்ப அடக்கமாக யிருக்கும். பாவம், கோடையில் அதில் எப்படித்தான் வாசம் செய்கிருர்களோ? அடுத்திருந்த ஆலமரம் மேல் குகையில் ஒருவரும் இல்லே. கதவு பூட்டப்பட்டிருந்தது.

அங்கிருந்து வடக்கே நடந்து சென்ருேம். மலபாரைச் சேர்ந்த ஒரு சாது, தோட்டத்தில் பூப்பறித்துக் கொண்டிருந்தார். அவர் எங்களே அன்புடன் வரவேற்று, அங்கு காண வேண்டிய இடங்களே விவரித்தார். அம் மலேயில் மொத்தம் ஐந்து தீர்த்தங்கள் இருப்பதாகக் கூறினர்: ''அதோ, குகை நமசிவாயர் கோயிலுக்கு மேலே தெரிகிறதே, அதுதான் பாத தீர்த்தம். சங்கு தீர்த்தம் வற்றிப் போய்விட்டது. அதோ அங்கே வெள்ளேச்சுவர் தெரிகிறதே, அதுதான் முலேப்பால் தீர்த்தம். அந்தக் கோடியில் இருப்பது அருட்பால் தீர்த்தம். மலே மேலே 'ஏழு சுனே' இருக்கிறது.''

''அந்தக் கட்டடம் என்ன?'' என்று கேட்டேன் நான்.

''அது தண்டபாணி கோயில். இங்கிருந்த ஓர் ஆந்திர சாமியார் அறுபது வருஷத்துக்கு முன்னே அந்தக் கோயிலேக் கட்டினர். அவர் இப்போது இல்லே. அடங்கி விட்டார்'' என்ருர் அந்த சாது.

ஆச்ரமம் மாதிரி இருக்கும் அந்தக் கோயிலில், கிழக்கு நோக்கி எழுந்தருளியிருக்கும் முருகன், பெயருக்கேற்ப எழிலுடன் காட்சி தருகிருர்.

அதற்கு அடுத்து இருப்பது கிளி குகை. அதற்கு வலப்புறத்தில் ஒரு சிவலிங்கம் இருக்கிறது. ''அது குகை நமசிவாயர் பூஜை செய்த லிங்கம்'' என்று அங்கிருந்த ஒரு சாமியார் கூறினர்.

அந்த லிங்கத்தை ஒட்டினுற் போல் இருப்பது மாமரத்துக் குகை. அங்கு ஸ்ரீ ரமண மகரிஷி சில காலம் தங்கியிருக்கிருர். இப்போது அங்கு ஒரு சாது வாசம் செய்து வருகிருர்.

மாமரத்துக் குகைக்கு அடுத்து இருப்பது 'அடிமுடி' கோயில். அயனும் மாலும் எத்தனே தேடியும் அடிமுடி காண முடியாத அண்ணுமலேயாரின் உருவச் சிலே அங்கு காணப்படுகிறது.

அடுத்தபடி நாங்கள் 'சடைச்சாமி' ஆச்ரமத்திற்குச் சென்ருேம். அவருடைய இயற் பெயர் பத்மநாப சுவாமி. அவர் கொச்சியிலிருந்து தமது இருபதாவது வயதில் அங்கு வந்தவர். ஸ்ரீ ரமணருக்கு முன்பே அருணுசலத்தை நாடி வந்து விட்டவர். அவர் அடங்கி இப்போது நாற்பத்து மூன்று வருஷங்கள் ஆகின்றன. அவருக்குப் பல வருடங்கள் தொண்டு புரிந்து வந்த மாதவானந்தாவை அங்கு சந்தித்தோம். ஸ்ரீ ரமண மகரிஷியும், பத்மநாப சுவாமியும் பல சமயங்களில் சந்தித்து வேதாந்த விசாரம் செய்திருக்கிருர்கள் என்றும், மகரிஷி, மலேயாளப் பயிற்சி பெறுவதற்கு இது மிகவும் உபயோகமாக இருந்தது என்றும் ஸ்ரீ மாதவானந்தா கூறினர்.

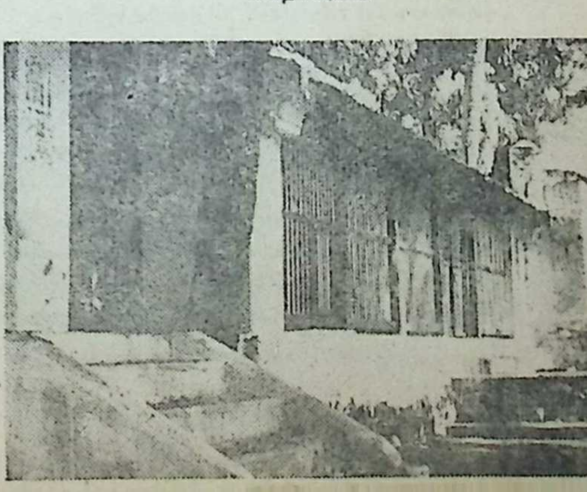
சடைச்சாமி ஆச்ரமத்திற்கு அடுத்து இருப்பது தவயோகி வடலூர் ராதாபாய் அம்மையாரின் ஆச்ரமம். ஒன்றரை மாதங்களுக்கு முன்புதான் தமது அறுபத்து மூன்ருவது வயதில் அந்த அம்மையார் மகா சமாதி யடைந்தார் என்று கேள்விப் பட்டோம். அவருக்குத் தொண்டு புரிந்து வந்த இரு பெண்மணிகள் அங்கே இருந்தனர். ராதாபாய் அம்மை யாரின் இறுதி நாட்களை உணர்ச்சியுடன் நினைவு கூர்ந்த போது துயரம் தாங்காது ஒரு பெண்மணி கண்ணீர் விட்டார்.

கடலூரைச் சேர்ந்த திரு வேலாயுதம் அவர்களின் குடும்பத்தாருக்கு வடலூர் வள்ளலார் மீது அளவு கடந்த பற்றும் பக்தியும் இருந்து வந்தது. ஆண்டுதோறும் அக் குடும்பத்தினர், வடலூருக்குச் சென்று ஆராதனையும் அன்னதானமும் செய்வது வழக்கம். திரு வேலாயுதத்தின் மகளான திருமதி ராதாபாய் சிறு வயது முதலே ராமலிங்க அடிகளாரின் அருட்பாவில் மனத்தைப் பறிகொடுத்து வந்தார். அவருக்கு உலக வாழ்க்கையில் சிறிதும் இச்சை ஏற்படவில்லை. திருமணம் செய்து கொள்ளவும் அவர் விரும்பவில்லை. அறநெறியும் அருட் தொண்டும் அவரை அழைக்கவே, தமது முப்பத்திரண்டாவது வயதில் வடலூருக்குச் சென்ருர். அங்கு விசாலாட்சி அம்மையார் என்னும் சந்நியாசினியுடன் சிறிது காலம் தங்கி, உபதேசம் பெற்று அருணுசலத்தை அடைந்தார். அருட் பெரும் சோதி அவருக்கு அடைக்கலம் தந்தது.

பன்னிரண்டு ஆண்டு காலம் மலையின் மீதுள்ள ஒரு குகையில் தன்னந் தனியாக, பொரி மாவே ஆகாரமாக தியானத்தில் ஆழ்ந்திருந்தார் ராதா பாய் அம்மையார். பின்னர், கீழிறங்கி வந்து, முலைப்பால் தீர்த்தத்தருகில் ஆச்ரமம் அமைத்துக் கொண்டார். வெள்ளை உள்ளத்திற்கு அடை யாளமாக வெண்ணிற ஆடை உடுத்தி, தவயோகியாய், ஐயனின் தியான மும் அருட்பாவின் பாராயணமும் துணையாய் இருபது ஆண்டு காலம் அங்கு வாழ்ந்து, ஒளியுடன் ஒன்றி விட்டார் அந்த மாதரசி. திருவருட் பிரகாச வள்ளலார் காட்டிய சமரச சன்மார்க்கத்தை நாடெங்கும் ஓங்கச் செய்யும் புனிதத் தொண்டையே தம் வாழ்க்கையின் ஒரே லட்சியமாகக் கொண்டிருந்த அம்மையார், ஆண்டுதோறும் தைப் பூசத்தன்று பல பிரசுரங்களை அச்சிட்டு அன்பர்களுக்கு வழங்கி, தெய்வப் பணியாற்றி வந் திருக்கிருர். ஸ்ரீ ராமலிங்க அடிகளாரைப் பற்றித் தாலாட்டு ஒன்றும் இயற்றி யுள்ளார்.

கடைசியாக இருப் பது அருட்பால் குகை. அது அருட்பால் தீர்த்தத் திற்கு மேலே இருக்கிறது. அங்கு வசிப்பது யோகினி லட்சுமி தேவி அம்மை யார். அவர் வர்க்கலையைச்

கந்தாச்ரமம்

சேர்ந்த சிவானந்த பரமஹம்சரின் சிஷ்யை. அந்த மகானுடன் பினங்கு, சிங்கப்பூர் எல்லாம் யாத்திரை செய்து விட்டு வந்தவர்.

தலைச்சேரியில் பள்ளி ஆசிரியராக இருந்த லட்சுமி தேவி, உற்றார் உறவினரை விட்டுப் பிரிந்து துறவு வாழ்க்கையை மேற்கொண்டு அருணாசலத்தில் குடியேறிவிட்டார். பன்னிரண்டு வருட காலம் அன்ன ஆகாரமின்றி மௌனமாகத் தியான நிலையிலேயே இருந்திருக்கிறார்.

அவரது ஆச்ரமத்தில் பாதாள அறை ஒன்று இருக்கிறது. அந்தப் பயங்கரக் குகையில் அவர் தவம் இருந்திருக்கிறார். அப்போது மேலே யிருந்து ஒரு சிறு கற்பாறை அவர் காலில் விழுந்து, அவரைச் சிறிது ஊன மாக்கி விட்டது. எண்பத்து நாலாவது வயதிலும் திடமாக நடமாடிக் கொண்டிருக்கும் அவர், தாமே சமையல் செய்து கொள்கிறார். உதவிக்கு ஓர் அம்மாள் வந்து போகிறாள். ஊரிலிருந்து மாதம் தவறாமல் மணியார்டர் வருகிறது.

அங்கிருந்து திரும்பி, முலைப்பால் தீர்த்தத்திற்குச் சென்றோம். அந்தக் குளத்தில் இறங்கிக் குளித்து அசுத்தம் செய்யாமல் இருக்கும் பொருட்டு ஓர் ஏற்பாடு செய்திருக்கிறார்கள். தனியாகக் கட்டப்பட்ட ஒரு மேடையில் நின்று கொண்டு, குளத்திலிருந்து தண்ணீர் எடுத்துக் குளிக்கிறார்கள். அங்கிருக்கும் ஒரு சுனை நீரையே அப் பகுதி மக்கள் குடிநீராகப் பயன்படுத்துகின்றனர்.

அங்கிருந்து விருபாட்ச தேவர் குகைக்குச் சென்றோம். குகை நமசி வாயரின் சீடர்களில் ஒருவரான விருபாட்சதேவர், அந்த குகையில் தவ மிருந்து, யோக சித்திகள் பெற்றவர். அவர் திருமேனி அங்கேயே அடக்கம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அதன் மீது விபூதி லிங்கம் இருக்கிறது.

விருபாட்ச தேவர் குகையிலும் ஸ்ரீ ரமண மகரிஷி சில வருடங்கள் தங்கியிருக்கிறார். பவழக் குன்றில் இருந்த மைந்தனைச் சந்தித்து, ஏமாற்றமடைந்து திரும்பிய மகரிஷியின் தாயார், சில வருடங்கள் கழித்து விருபாட்சி குகைக்கு வந்தார். உடல் நலம் குன்றி சிறிது காலம் அங்கேயே படுத்த படுக்கையாக இருந்தார். குணமாகி வீடு திரும்பியவர், ஓராண்டு கழித்துத் திரும்பி வந்தார். பின்னர், மைந்தனுடனேயே தங்கி விட்டார்.

விருபாட்ச தேவர் குகையிலிருந்து மேலே ஏறிச் சென்றோம். மாமரங் களும், பலாமரங்களும், தென்னையும், மலர்ச் செடிகளும் அடர்ந்த சோலை வனம் எங்களை 'வா வா' என்று அழைத்தது.

கடும் வெய்யிலில் முதுகுத் தோல் உரிய நடந்து சென்ற எங்கள் உடலை ஸ்கந்தாச்ரமத்தின் பசுமை, தென்றலாகக் குளிர்வித்தது. உலக வாழ்க்கையில் சுழன்று, துன்பம் என்ற வெப்பத்தில் தவிக்கும் உள்ளத் திற்கு ரமணர் என்ற பசுஞ்சோலை எத்தனை இதமாக இருக்கிறது.

அக்னி மலையான அருணாசலத்தில் இத்தனை குளுமை நிறைந்த ஒரு சோலையைக் கற்பனை செய்து கூடப் பார்க்க முடியாது. ஆறு ஆண்டு களுக்கு மேல், அன்புத் தெய்வம் அருந்தவம் புரிந்த தபோவனம் அல்லவா அது? அண்டி வந்தவர்களுக்கெல்லாம் ஞானப்பிள்ளை

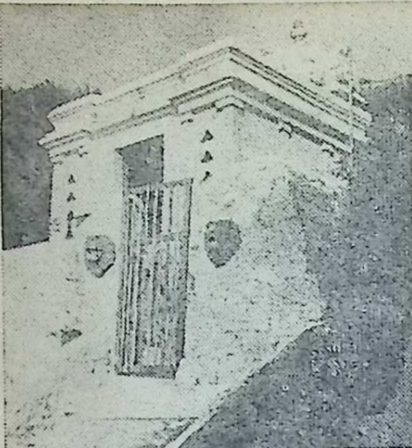
முலைப்பால் தீர்த்தம்

அருளுபதேசம் செய்து ஆட்கொள்ளும் நேரத்தில் அண்டி வந்தவர்களுக்கெல்லாம் ஞானத்தாய் அறுசுவை உண்டி அளித்து உய்வித்த புனிதத் தலம் அல்லவா ஸ்கந்தாச்ரமம்! பிள்ளைப் பாசத்தை மறக்க முடியாமல், உறவு தேடி வந்த அன்னையை துறவு நிலைக்கு உயர்த்தி, இறுதிக் காலத்தில் கால தேவன் வந்து பிடிவாதமாக நின்ற நேரத்தில், அன்புக் கடலெனப் புரண்ட உள்ளத்தில் பொங்கி வந்த துயரத்தை ஞானத் தீயில் பொசுக்கி, கடமை மறவாத தநயனாக பெற்றவளுக்குப் பெருவாழ்வு அளித்த பெருந்தகை நடமாடிய ஆச்ரமத்தின் சூழ்நிலையில் ஆனந்தமும் சாந்தியும் குடிகொண்டிருப்பதில் வியப்பேது!

கீழேயுள்ள ரமணாச்ரமத்திலிருந்து அவ்வப்போது பக்தர்கள் இங்கே வந்து, மௌனமாக அமர்ந்து விட்டுப் போகிறார்கள். ஆச்ரமத்திலிருந்து மலை ஏறி வருவது அத்தனை கடினமாக இருக்காது. நாங்கள் சென்றிருந்த போது வெளிநாட்டு ரமண பக்தர் ஒருவர் வந்திருந்தார். அவர் வேட்டி மட்டும்தான் கட்டியிருந்தார். திறந்த மார்புடன் இருந்த அவர், கீழே யுள்ள ஒரு பாறையில் அமர்ந்து, அண்ணாமலையார் ஆலய கோபுரங்களின் தெய்விக எழிலைப் பருகிக் கொண்டிருந்தார். உள்ளத்தில் பொங்கி வந்த ஆனந்தத்தை அவர் முகத்தில் காண முடிந்தது. எங்கோ பிறந்து, எத்தனையோ படித்து, செல்வம் கொழிக்கும் வாழ்க்கையில் புரண்டாலும், ஆன்மிக ஒளி பெற்று, சாந்தியின் நிழலில் நிம்மதி பெறுவதற்குப் பாரதத்திற்குத் தானே இவர்கள் வர வேண்டியிருக்கிறது!

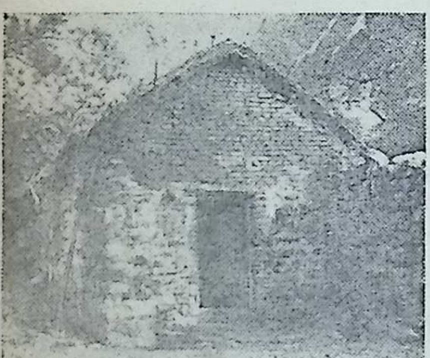
அருகிலிருக்கும் சுனையிலிருந்து பெருகும் நீர், ஒரு குழாய் வழியாகக் கொட்டிக் கொண்டே யிருக்கிறது. அதில் குளிப்பதற்காக நாலைந்து பேர் வந்திருந்தனர். அவர்களெல்லாம் அந்த ஊர்வாசிகள்.

ஸ்ரீ ரமண மகரிஷி அமர்ந்திருந்ததற்கு அடையாளமாக அங்கே ஒரு படம் வைத்து, விளக்கேற்றி வைத்திருக்கிறார்கள். அந்த இடத்தையும் அன்னை அழகம்மை தங்கியிருந்த அறையையும் காணும் போது மெய் சிலிர்க்கிறது. சிவபெருமானின் முடியிலிருந்து புனித கங்கையாக இறங்கி வரும் அருவியின் ஒலியில் பிரணவ மந்திரத்தின் ஓங்கார நாதம் கேட்கிறது. மரங்களின் 'சலசல'ப்பில் வேதத்தின் தேவ கீதம் கேட்கிறது. அங்கிருந்து அண்ணாமலையாரின் ஆலயம் கொலு பொம்மையாகத் தெரிகிறது. உச்சிகால பூசையை அறிவிக்கும் மங்கல மணி 'அருணாசலா அருணாசலா' என்று ஒலிக்கிறது. தொலைவிலிருந்து நம்மைத்

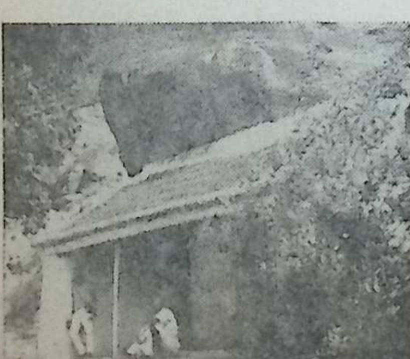

அடிமுடி கோயில்

மாமரக் குகை

விருபாட்ச தேவர் குகை

தேடி வரும் அந்த நாத அலைகள் ஒளி உருவமாக நம் முன் நிற்கிறது. 'நாம்' என்ற தனித் தன்மை மறைந்து 'அது' வாகி விடுகிறோம்.

மலையிலிருந்து இறங்கும்போது வழியிலிருக்கும் குகைநமசிவாயர் கோயிலைக் காணச் சென்றோம். அந்தக் குகையை மூடியிருக்கும் பாறை, பார்ப்பதற்கு ஒரு நந்தி படுத்திருப்பது போல் காட்சியளிக்கிறது.

தாழ்வாரத்திலுள்ள அறைக்கு வெளியே 'கே. எஸ். கந்தசாமி முதலியார்' என்ற போர்டு மாட்டப்பட்டிருந்தது. உள்ளே எட்டிப் பார்த்தோம். அங்கு ஒருவரும் இல்லை. கந்தசாமி முதலியார் 'உள்ளே' இல்லை. 'வெளியே' தான் ஒரு நாற்காலியில் உட்கார்ந்திருந்தார்.

அவரிடம் சென்று, ''வணக்கம். தங்கள் பெயர்தான் கந்தசாமி முதலியாரா?'' என்று விசாரித்தேன்.

அவர் பேசவில்லை. ''ஆமாம்'' என்று தலையை மட்டும் அசைத்தார். அவர் மௌன விரதம் மேற்கொண்டிருக்கிறார் என்று புரிந்து கொண்டு, மேலும் சில கேள்விகளைக் கேட்டு, நோட்டுப் புத்தகத்தை அவரிடம் நீட்டினேன்.

கந்தசாமி முதலியார் சென்னை திருவல்லிக்கேணியைச் சேர்ந்தவர். ரெவின்யூ போர்டில் ஓர் ஐ.சி.எஸ். அதிகாரியிடம் ஸ்டெனோவாகப் பணியாற்றி விட்டு ஓய்வு பெற்றவர். ஒரு நாள் அகத்தியர் நாடி ஜோசியத்தில் தன்னைப்பற்றி என்ன கூறப்பட்டிருக்கிறது என்பதை அறிந்து கொள்வதற்காக மாம்பலத்திற்குச் சென்றார். அதில், 'திருவண்ணாமலையி லுள்ள குகை நமசிவாயர் கோயிலுக்குச் சென்று தங்கினால் உனக்கு தெய்வ

தரிசனம் கிடைக்கும்' என்று எழுதப் பட்டிருந்தது. அதன்படியே அருணு சலத்திற்கு வந்து விட்டார்.

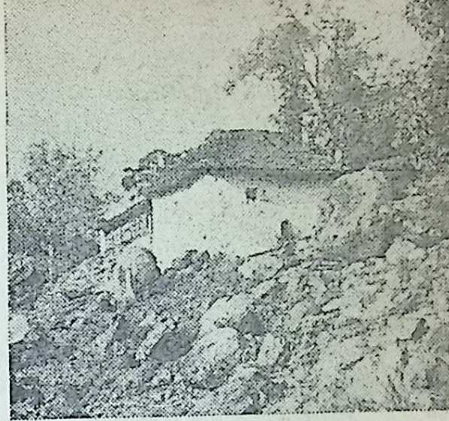
அவர் திருவட்டீச்வரர் ஆலயத் திலும், பரிபூரண விநாயகர் ஆலயத் திலும் அறங்காவலராக இருந்தவர். அவருடைய மூத்த மகன் ரயில்வேயில் உயர் பதவியில் இருக்கிருர். இவருக்கு முப்பத்து மூன்று ரூபாய் பென்ஷன் வருகிறது. சொற்ப ஆகாரத்தில் ஈச்வர தியானம் செய்து கொண்டு தெய்வ தரிசனத்தை எதிர்பார்த்து அங்கு நிம்மதியாக வாழ்ந்து வரு கிருர் முதலியார்.

அவர் எங்களைக் குகைக்குள்ளே அழைத்துச் சென்ருர். கும்மிருட்டு. திரி விளக்கை ஏற்றியதும், கிழக்கு நோக்கி அங்கு ஓர் அழகிய லிங்கம் இருப்பது தெரிந்தது.

''அதுதான் குகை நமசிவாயர். சிவ தியானத்தில் அமர்ந்திருந்தவர் அப்படியே லிங்கமாக மாறி விட்டார்'' என்று எழுதிக் காட்டினுர் முதலியார்.

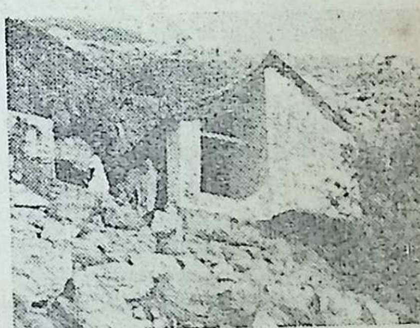
சிவலிங்கத்திற்கு இடப்புறத்தில் உண்ணுமுலையம்மையின் உருவச் சிலை இருக்கிறது. தெற்கே பார்த்தபடி தட்சிணுமூர்த்தியும் வீரபத்திரரும் எழுந்தருளியிருக்கிருர்கள்.

கந்தசாமி முதலியாரிடம் விடை பெற்றுக்கொண்டு, கீழே இறங்கி வந்தோம். மலையடிவாரத்தில் பேய்க் கோபுர வீதியில், குகை நமசிவாயர் கோயிலில் தினப்படி பூஜை செய்யும் நமசிவாயம் என்ற இளைஞரைச் சந்தித்தோம். அவர் தம் தாயாருடன் வசித்து வருகிருர். நமசிவாயம், குகை நமசிவாய தேவரின் பதினுருவது தலைமுறையைச் சேர்ந்தவர்.

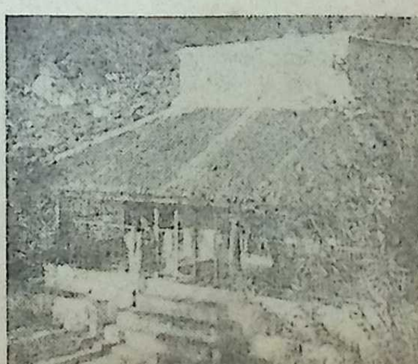

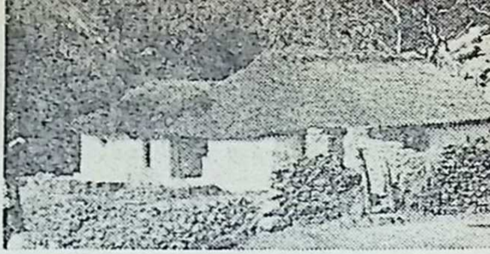
வடலூர்
ராதாபாய் அம்மையார் ஆச்ரமம்

அருட்பால் குகை

ஸ்ரீ தண்டபாணி கோயில்

சடைச்சாமி ஆச்ரமம்

குகை நமசிவாய தேவர் ஸ்ரீசைலத்திலிருந்து தெற்கே வந்த கன்னட தேசத்து வீர சைவர். சிவத்தலங்களைத் தரி சிப்பதற்காகக் குருவிடம் உத் தரவு பெற்றுத் தமிழகத்தில் யாத்திரை செய்த போது அவர் அருணாசலத்திற்கு வந்தார். அண்ணாமலையார் அவருக்கு குரு வாகவே தரிசனம் தந்து தம்மைப்பற்றித் தோத்திரப் பாடல்கள் இயற்ற அவருக்கு ஆசி வழங்கினார். மலை மீதிருந்த அந்தக் குகை யிலேயே தங்கி அவர் தவமியற்றி, யோக சித்திகள் பெற்றார். அவர் வாழ்ந்த காலத்தைச் சரியாக அறிய முடியவில்லை. ஆனால், அவர் அருணகிரிநாதருக்கு முன்பு இருந்ததாக மட்டும் தெரிகிறது.

நமசிவாய தேவர், குகைக்கருகில் உள்ள ஓர் ஆலமரத்தில் தூங்கும் ஊஞ்சலிட்டு யோக நித்திரை செய்வது வழக்கம். ஒரு நாள் அவருடைய சீடர்களில் ஒருவரான நமசிவாயமூர்த்தி அவருக்குப் பணிவிடை செய்து கொண்டிருந்தபோது, திடீரென்று 'களுக்'கென்று சிரித்தார். சீடர் சிரித்த தற்குக் காரணம் என்னவென்று குரு வினவினார். அதற்குச் சீடர், ''குரு நாதா, மன்னித்தருள வேண்டும். திருவாரூரில் தியாகராஜர் திருவீதி வலம் வரும் போது முன்னால் நாட்டியமாடிக் கொண்டு வந்த தேவதாசி களில் ஒருத்தி கால் தவறிக் கீழே விழுந்துவிட்டாள். சுற்றியிருந்த அனைவ ரும் நகைத்தனர். எனக்கும் சிரிப்பு வந்து விட்டது'' என்று பயந்து கொண்டே கூறினார்.

மற்றொரு நாள் குருவின் முன் நின்று கொண்டிருந்த சீடர், திடீரென்று தமது மேலாடையை கைகளால் தேய்த்து விட்டார். குருநாதர் அதன் காரணத்தை அறிய விரும்பினார். அதற்குச் சீடர், ''சுவாமி, தில்லையம்பதியில் சபேசனின் சந்நிதிக்கு அருகிலிருக்கும் விளக்குத் திரியை ஒரு எலி இழுத்து வந்து திரைச் சீலையின் மீது போட, அது பற்றிக்கொண்டு விட்டது. அருகிலிருந்தோர் உடனே திரையைத் தேய்த்து விட்டனர். தீ பரவாமலிருக்க அடியேனும் நன்றாகத் தேய்த்து விட்டேன்'' என்றார்.

சீடரின் ஞானதிருஷ்டியைக் கண்டு வியந்தார் குகை நமசிவாயர். குருவையும் மிஞ்சிய சீடனாக இருப்பதைக் கண்டு பெருமை அடைந்தார். அவரை மேலும் சோதித்து விட வேண்டும் என்று ஒரு நாள், தாம் உட்கொண்ட ஆகாரத்தை வாயிலெடுத்து, கையிலேந்தி, சீடரிடம் தந்து, ''நமசிவாயா, இதை மனிதனின் கால்படாத இடத்தில் போட்டு விடு'' என்று கட்டளையிட்டார். அதைப் பெற்றுக் கொண்ட சீடர், எங்கே போடுவது என்று ஒரு கணம் யோசித்து விட்டு அதை அப்படியே விழுங்கி விட்டார்.

குகை நமசிவாயர் சீடரைப் பார்த்து, ''அதை மனித நடமாட்டம் இல்லாத இடத்தில் போட்டு விட்டாயா'' என்று கேட்க, ''ஆம்..சுவாமி!

நான் அதை என் வயிற்றில் போட்டு விட்டேன். அங்கு ஒருவர் காலடியும் பட முடியாதே'' என்று விடை பகர்ந்தார். ஞான நிலையிலும் மனப்பக்கு வத்திலும் தம்மை விட சீடன் உயர்ந்து விட்டான் என்று ஐயமின்றித் தெளிந்த குருநாதர், இறுதியாக ஒரு வெண்பாவில் இரண்டு அடிகள் மட்டுமே பாடி அதை முடிக்கும்படி சீடரிடம் கூறினர். அந்த அற்புதத்தையும் செய்து முடித்தார் சீடரான நமசிவாயர். பின்னர், குகை நமசிவாயர் சீடரை நோக்கி, ''அப்பா, நீ குருவுக்கே குருவாகிவிட்ட சீடன். இனிமேல் அனைவரும் உன்னை 'குரு நமசிவாயர்' என்றே அழைப்பார்கள். இரண்டு யானைகளை ஒரே கம்பத்தில் கட்டக் கூடாது. நாம் இருவரும் ஒரே இடத்தில் இருக்கக் கூடாது. நீ சிதம்பரத்திற்குப் போ. உன் தவ வலிமையால் நடராஜனின் ஆலயத்திற்குப் பல திருப்பணிகள் நடைபெற்றாக வேண்டியிருக்கிறது'' என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினர்.

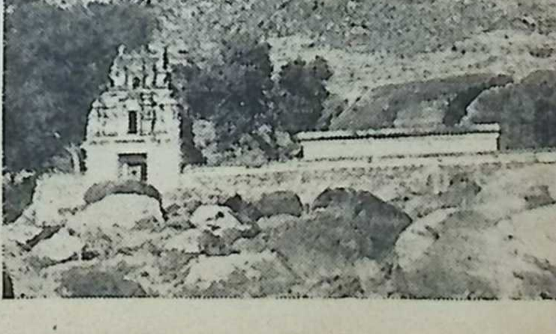
அதைக்கேட்டு குரு நமசிவாயரின் கண்கள் கலங்கிவிட்டன. ''ஐயா, தங்களை விட்டு என்னால் தனியே வாழ முடியாது. தங்கள் தரிசனமும், தங்கள் திருவடிச் சேவையும் என் உயிர்மூச்சாக இருக்க, அவற்றை விடுத்து நான் வேறு எந்தத் தலத்திற்கும் செல்ல விரும்பவில்லை'' என்று பணிவுடன் கூறினர். சீடரின் சொல் கேட்டு நெஞ்சம் நெகிழ்ந்த குருநாதர், ''நமசிவாயா, நீ சிதம்பரம் போய் தில்லேசனைத் தரிசனம் செய். அங்கு நம்மைப் போலவே, அவர் உனக்குத் தரிசனம் தந்தால், அங்கேயே இரு. இல்லாவிட்டால் மீண்டும் அருணசலத்திற்கே வந்து விடு'' என்று பணித்தார். சிதம்பரத்திற்குப் போனாலும் குருவின் தரிசனம் கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கை வந்ததும் குரு நமசிவாயர், குருவை வணங்கி விட்டு, விடை பெற்றுக் கொண்டு, கிழக்கு நோக்கிப் பயணமானர். வழியில் இருட்டி விடவே ஓர் ஆலமரத்தடியில் அமர்ந்தார். சற்றைக்கெல்லாம் அவருக்கு பசி எடுத்தது. உண்ணமுலையம்மையைக் குறித்துப் பாடினர் :

அண்ணமலையா ரகத்துக்கினியாளே யுண்ணமுலையே யுமையாளே—நண்ணி
நினைதோறும் போற்றுசெய நின்னடியருண்ண மனைதோறும் சோறு
கொண்டுவா

இவ் வெண்பாவை, குரு நமசிவாயர் இயற்றிய சமயத்தில், அண்ணமலையார் கோயிலில், தங்கத் தாம்பாளத்தில் சர்க்கரைப் பொங்கல் நிவேதனம் செய்து விட்டு, குருக்கள் மறந்து போய்ச் சந்நிதியிலேயே வைத்துப் பூட்டி விட்டுப் போய்விட்டார். பக்தனின் குரல் கேட்டு, உண்ணமுலை பெருந்தேவி தாம்பாளத்துடன் சர்க்கரைப் பொங்கலை எடுத்து வந்து குரு நமசிவாயரிடம் தந்து விட்டு மறைந்தார். அவரும் அதை வயிரார உண்டு பசியாறினர்.

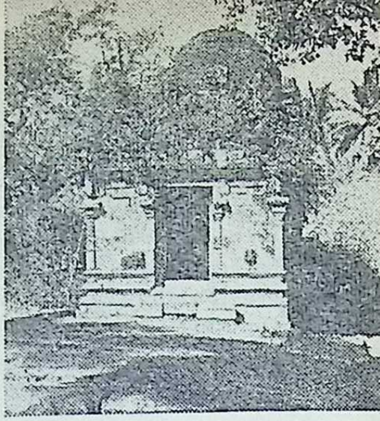
மறுநாள் குருக்கள் கோயில் கதவைத் திறந்து

குகை நமசிவாயர் கோயில்

குரு நமசிவாயர்

சமாதி ஆலயம்

பார்த்தபோது தங்கத் தாம்பாளத்தைக் காணுமல், அதைக் கள்வன் கவர்ந்து சென்று விட்டான் என்று கருதி, திகைத்துப் போனுர். அப்போது ஓர் அந்தணச் சிறுவனின் மீது ஆவேசம் வந்து சிதம்பரத்திற்குச் செல்லும் வழியில் பசியால் வாடிய குரு நமசிவாயமூர்த்திக்கு உண்ணு முலையம்மை அமுது அளித்தார் என்றும், தங்கத் தாம்பாளம் அங்குதான் இருக்கிறதென்றும் கூறினுன். அதைக் கேட்ட குருக்களும் பிறரும் அதிசயமுற்று, அண்ணுமலையாரைத் தோத்திரம் செய்து, குரு நமசிவாயர் இருக்குமிடம் தேடிச் சென்று தாம்பாளத்தையும் எடுத்து வந்தனர்.

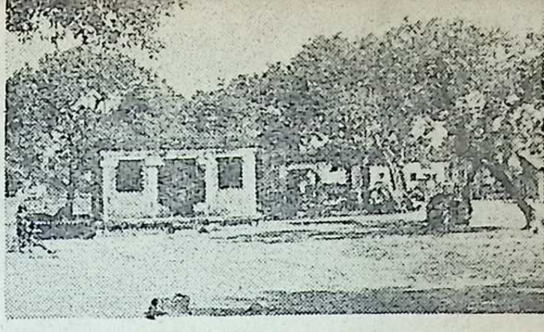
இவ்வாறு போகும் வழியெல்லாம் அந்த மகான் உண்ணுமுலைத் தாயைக் குறித்து வெண்பா பாட, கருணையே வடிவான பராசக்தி, தநயனின் பசியைத் தீர்த்து வைத்தாள். இறுதியாக, சிதம்பரத்தை அடுத்த புவனகிரிக்கு வந்த அடியார்க்கு, நான்கு கோபுரங்களின் தரிசனம் ஆயிற்று. அதைக் கண்டு ஆனந்தக் கூத்தாடினுர் குரு நமசிவாயர்.

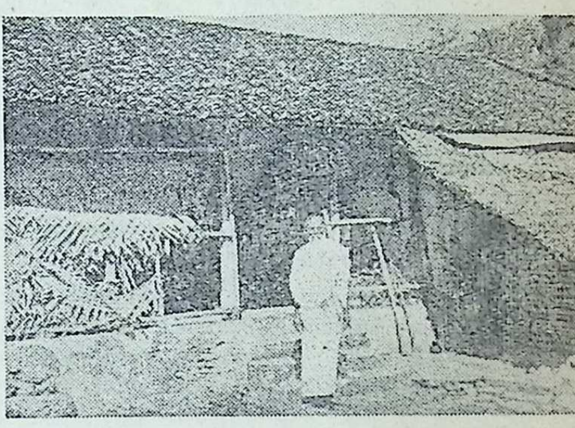
கோபுரங்க ணுன்கினையுங் கண்ட மட்டிற்குற்ற மெலாந்
தீபரந்த பஞ்சுபோற் சென்றதே—நூபுரங்க

ளார்க்கின்ற செஞ்சரண வம்பலவா நின்பாதம்
பார்க்கின்ருர்க் கென்னே பலன்

என்று நேரிசை வெண்பாவைச் சொல்லிக் கொண்டே சிதம்பரம் வந்து சேர்ந்தார். திருக்குளத்தில் நீராடி விட்டு கனகசபாபதியைச் சென்று தரிசித்தார். அருணுசலத்தில் குரு தந்த வாக்குப்படியே சபாநாயகர், குகை நமசிவாயரைப் போலவே அவருக்குத் தரிசனம் கொடுத்தார். அக் காட்சியைக் கண்டு பேரின்பத்தில் மூழ்கிய குரு நமசிவாயர் தம்மை மறந்த நிலையில் ஒரு நாழிகைக்குள் நூறு பாடல்களில் அம்பலாவணரைத் தோத்திரம் செய்து விட்டு ஓர் அறையில் அமர்ந்து நிட்டையில்

ஆழ்ந்தார். அப்போது சபாநாயகர், தில்லை மூவாயிரவரிலே பல்லக்கு ஏறும் மூன்று குருக்கள்மாரை அழைத்து, ''திருவண்ணுமலையிலிருந்து ஒரு பெரியவர் வந்திருக்கிருர். அவர் யோகத்தில் சிறந்தவர். அவராலே நமக்கு நிறைய திருப்பணிகள் நடந்தாக வேண்டியிருக்கிறது. தவநிலையில் நிம்மதியாக இருக்கும் பொருட்டு அவருக்குத் தனியாக ஓர் இடம் தரவேண்டும். எனவே, அவரை அழைத்துச் சென்று, வடப்புறம் உள்ள திருப்பாற்கடல் திருக்குளத்தருகில் அமர்த்தி விட்டு வாருங்கள்'' என்று மொழிந்தார். ஒரு முறை மாணிக்கவாசகருக்கு திருவாசகம் எழுதுவதற்காகவும், மறுமுறை உபமன்னியருக்குத் திருப்பாற்கடல் வரவழைப்பதற்காகவும் தில்லேசனின் திருவடிபட்டுப் புனிதமடைந்துள்ள தலம் அது. குரு நமசிவாயமூர்த்தியை அங்கு அழைத்துச் சென்று விட்டு விட்டு, குருக்கள்மார் கோயிலுக்குத் திரும்பி விட்டனர். அந்த இடத்திலும் சிவகாமி அன்னை அவருக்குத் தினமும் சோறு கொண்டு போய்க் கொடுத்து வந்தாள்.

மாணிக்கவாசகர் ஆலயம் (சிதம்பரம்)

குரு நமசிவாயர் மடம் (சிதம்பரம்)

எந்நேரமும் சிவயோக நிட்டையில் அமர்ந்திருந்த அந்த மகானின் தரிசனத்திற்கு வந்தவர்கள், அவர் காலடியில் பணத்தைக் கொண்டு வந்து குவித்தனர். அதைக் கண்ட குரு நமசிவாயர், ''இது ஆட்கொல்லி. இது எனக்குத் தேவையில்லை. நீங்களே வாரிக் கொண்டு போங்கள்'' என்று அங்கு வந்தவர்களுக்கு அள்ளித் தந்து விட்டார். இதைக் கண்ட தில்லை மூவாயிரவர், ''திரவியங்களை யெல்லாம் மக்கள் வாரிக் கொண்டு போகிருர்களே, தாங்கள் கோயிலுக்குள் வந்து அமர்ந்தால், மக்கள் அளிக்கும் செல்வத்தைக் கொண்டு திருப்பணிகள் செய்யலாமே என்று கூறினுர்கள். குரு நமசிவாயர் மறுத்து விடவே, குருக்கள்மார் நடராஜப் பெருமானிடம்

சென்று முறையிட்டனர். உடனே அம்பலவாணர் ஒரு வயோதிகர் போல் உருமாறி, குரு நமசிவாயரிடம் சென்று, தமக்குத் தினமும் அன்னம் அளிக்கும்படி யாசித்தார். முதலில் தயங்கிய மகான், ''அப்படியே செய்கிறேன்'' என்று வாக்களித்தார்.

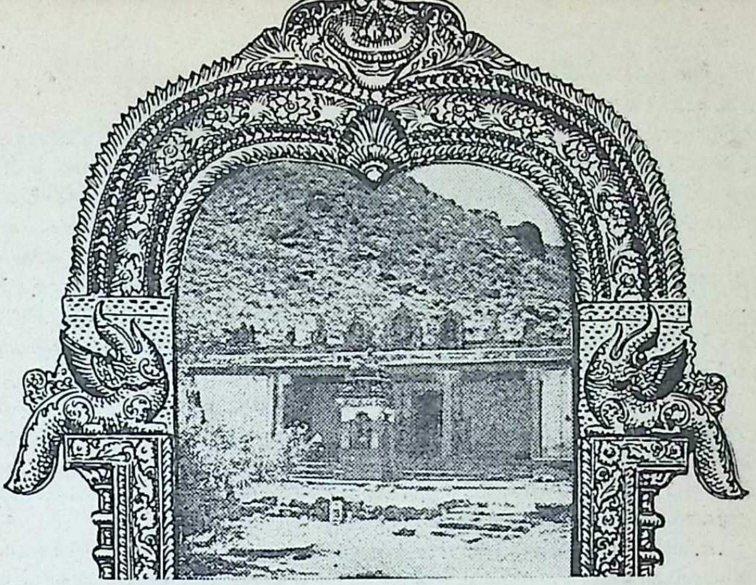
மறுநாள் தமது விருதுகளையும் பல்லக்கையும் அனுப்பி வைத்து, குரு நமசிவாயரைச் சகல மரியாதைகளுடன் கோயிலுக்குள் அழைத்து வரச் செய்தார் சபேசன்.

ஆலயத்திற்கு வந்தது முதல் குரு நமசிவாய மூர்த்தியிடம் மக்கள் பொன்னும் பொருளுமாகக் கொண்டு வந்து கொட்டினர். அதைக் கொண்டு அவர் நடராஜருக்கு சிலம்பும் கிண்கிணியும் செய்து அணிவித்து அவரைத் தோத்திரம் செய்து, அவரது ஆனந்த நடனத்தைக் கண்டு களித்து, ஆனந்தக் கண்ணீர் சொரிந்தார்.

பின்னர், குரு நமசிவாய மூர்த்தி பல ஊர்களுக்கு யாத்திரை சென்று, சிதம்பரநாதனுக்கு பல அறக் கட்டளைகளும் செய்வித்து வைத்தார். இறுதியில் திருப்பாற்கடல் திருக்குளக்கரையிலிருக்கும் திருப்பெருந்துறையில் அவர் மகாசமாதி அடைந்தார்.

ஸ்ரீ குகை நமசிவாய தேவர் 'அருணகிரியந்தாதி' என்ற நூறு பாடல்களும், ஸ்ரீ குரு நமசிவாயர் 'அண்ணாமலை வெண்பா' என்ற நூறு வெண்பாக்களும் செய்தருளியிருக்கிறார்கள்.

சிதம்பரம் நடராஜா கோயிலுக்கு வடப்புறத்தில் வேங்கான் தெருவில் குரு நமசிவாயமூர்த்தி சமாதி நிலையமும் ஸ்ரீ மடமும் இருக்கின்றன. அவையெல்லாம் கால வெள்ளத்திற்குட்பட்டு மிகவும் பாழடைந்து போயிருப்பதைக் காணும் போது நெஞ்சம் வெடிக்கிறது.

பச்சையம்மன் கோயில்

சிதம்பரத்திலுள்ள குரு நமசிவாயமூர்த்தி சமாதி ஆலயம் இருக்கும் நிலையைப் பார்த்து விட்டு மனம் வருந்தியதைப் போலவே, திருவண்ணு மலை பச்சையம்மன் கோயில் இருக்கும் பரிதாப நிலையைக் கண்டு நாங்கள் வேதனைப்பட்டோம். அருணுசலத்தின் வட கிழக்குப் பகுதியில், மலையை ஒட்டினுற் போல, தெருவிலிருந்து ஒதுங்கி, உள்ளடங்கி இருக்கிறது அந்தக் கோயில். மிகப் புராதனமான ஆலயம். அங்கு கௌதம முனிவரின் ஆச்ரமம் இருந்ததாகவும், அம்பாள் அங்கு தவம் புரிந்ததாகவும் ஒரு புராண வரலாறு உண்டு.

பச்சையம்மாளின் தரிசனம் எளிதில் கிடைத்து விடாது. மேடும், பள்ளமும், கல்லும், முள்ளும் நிறைந்த கரடு முரடான செம்மண் பூமியில் இரண்டு பர்லாங்கு நடந்தாக வேண்டும். அத்தனை சிரமப்பட்டுச் சென்று லும் அம்மன் தரிசனம் கிடைக்கும் என்ற நிச்சயமில்லை. அங்கு பூசாரி இருந்தால் நம் அதிருஷ்டம். இல்லாவிட்டால் வெளியிலிருந்தபடியே இடிந்த சுவர்களையும், முட்புதர்களையும், உடைந்து சின்ன பின்னமாகி யிருக்கும் முனீச்வரர்களின் பிருமாண்டமான சிலைகளையும்தான் பார்த்து விட்டு வர வேண்டியிருக்கும்!

ஆலயத்தினுள் நாம் அடி எடுத்து வைத்ததும், நமக்கு வடப்புறம் சப்த முனீச்வரர்களின் உருவச் சிலைகள் அலங்கோலமாகக் கிடப்பதைப் பார்க்கலாம். கைகால்கள் உடைந்து, மூக்கும் விழியும் மூளியாகி, சிதறுண்டுப் போய்க் கவனிப்பாரற்றுக் கிடக்கும் அந்தக் கலைச் செல்வங்களைக் காணும் போது நெஞ்சில் ரத்தம் கசிகிறது. அவற்றை அப்புறப்படுத்தி விட வேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன்தான் சில அன்பர்கள் சேர்ந்து பெரும் முயற்சி செய்து அறுபது வருடங்களுக்கு முன் இடப்புறத்தில் புதிய சிலைகளைச் செய்து வைத்திருக்கிறார்கள். ஆனால், பழைய சிலைகள் அகற்றப்படவேயில்லை. காலம் அழித்து விட்ட அந்தக் கலைப் படைப்புக்கள், காண்போர் கண் கலங்கும்படி இன்னமும் அங்கேயே போட்டு வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

அழிவுச் சின்னங்களிலிருந்து சிந்தையைத் திருப்பி, அழகு வடிவங்களை ஆராய்கிறோம். அவற்றின் பிருமாண்ட உருவமும் கம்பீரத் தோற்றமும் நம்மைப் பிரமிக்க வைக்கின்றன. கலைஞனின் கைவண்ணத்தை நினைத்து நினைத்துப் பூரித்துப் போகிறோம். சிலைகளின் அங்க அமைப்புக்களை அணு அணுவாக ரசித்துப் போற்றுகிறோம்.

மலையின் பின்னணியில், மனத்தைக் கொள்ளை கொள்ளும் இந்த வடிவங்களைக் காணும் போது நமது சிந்தனை உயருகிறது; உள்ளம் விரிகிறது.

அன்று எங்களுடன் அக்கோயிலின் அறங்காவலர்களில் ஒருவரான திரு பி. பி. உத்தண்டி பிள்ளை வந்திருந்தார். அவர் நம் அமைச்சர் திரு ப.உ. சண்முகம் அவர்களின் தந்தையார். பரம்பரை பரம்பரையாக அவர்கள் பச்சையம்மன் கோயிலின் அர்ச்சகர்களாக இருந்து வந்திருக்கிறார்கள். தந்தையார் காலம் வரை அந்தப் புனித கைங்கரியத்தைத் தாங்களே செய்து வந்ததாகவும், இந்தத் தலைமுறையில் அது விட்டுப் போய் விட்டதாகவும் உத்தண்டி பிள்ளை கூறினார். இருப்பினும் இன்றும் அவர்களது குடும்பம், அக் கோயிலின் ஆராதனைகளிலும், திருவிழாக்களிலும் பெரும் அக்கறையும் ஈடுபாடும் கொண்டுள்ளது. அவர்கள் அந்த அம்மனின் துணையுடன்தான் எந்த நல்ல காரியத்தையும் தொடங்குகிறார்கள்! குழந்தைகளின் காதணி விழாவானாலும், முடியிறக்கும் பிரார்த்தனையானாலும் அம்மனின் சந்நிதியிலேயே நடத்துகிறார்கள்.

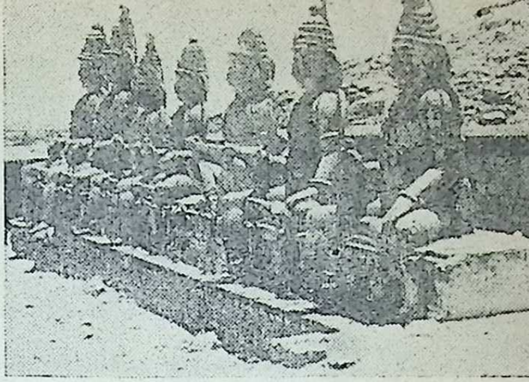
ஸ்ரீ பச்சையம்மன்

ஸ்ரீ மன்னார்சாமி

திரு உத்தண்டி பிள்ளைக்கு எழுபத்தைந்து வயது ஆகிறது. உடல் நலமும் சரியில்லை. அப்படியிருந்தும் பச்சையம்மன் கோயிலை எப்படியாவது புதுப்பித்துத் திருப்பணி செய்து விட வேண்டும் என்ற வயதைக் கடந்த துடிப்பும் ஆர்வமும் அவரிடம் இருப்பதைக் கண்டேன். அதைப் பற்றிப் பேசும்போது அவர் இளைஞராகி விடுகிறார். ''அதுக்காக என்னென்னவோ முயற்சிகள் எல்லாம் செய்துக்கிட்டிருக்கேன். எப்படியாவது திருப்பணி நடந்துடும்னு நம்பிக்கை எனக்கு இருக்கு. முதல்லே கோயிலுக்குப் போக ஒரு நல்ல ரோடு போடணும். அப்போதுதான் நிறைய ஜனங்க வந்து போக சௌகரியமாய் இருக்கும். அதுக்காக மெட்ராசுக்குக் கூட ஒரு நடை போயிட்டு வந்துட்டேன்'' என்றார் அவர்.

சப்தமுனிகள்

பேசிக் கொண்டே கோயில் மண்டபத்தினுள் நுழைந்தோம். முன் தாழ்வாரத்தின் சுவர்களில் 'விளையாட்டுக் கலைஞர்கள்' கரிக் கட்டியினால் சித்திரம் தீட்டி வைத்திருப்பதையும், கைக்கு வந்தபடி கிறுக்கி வைத்திருப்பதையும் பார்த்து மனம் நொந்தோம். அந்த மண்டபத்திலும் சப்த முனிவர்களின் வண்ண உருவச் சிலைகள் இருக்கின்றன. அத்தனையும் சுதை வேலை. பாவம், அந்த முனீச்வரர்களும் மூளியும் முடமுமாகத்தான் அமர்ந்திருக்கிறார்கள்!

அடுத்து, கருவறையினுள் அடி யெடுத்து வைக்கிறோம். உலகிலுள்ள இருளெல்லாம் ஒன்று சேர்ந்து, அங்கு குடியேறி விட்டது போல், ஒரே கும்பிருட்டாக இருக்கிறது. பூசாரி ஒரு மாதிரி விளக்கை ஏற்றினார். ''உன் ஒளி என்னை விழுங்கி விட முடியுமா? நான் எத்தனை காலமாக இங்கு இருக்கிறேன். என்னை அத்தனை எளிதாக விரட்டி விட முடியுமா?'' என்று அறையில் இருந்த இருள், அச் சுடருக்குச் சவால் விட்டது. பயங்கர கும்மிருட்டும், நாசியைத் துளைக்கும் 'குப்' பென்ற நெடியும், அசாதாரண அமைதியும் நம்மைச் சற்று திகிலடையச் செய்கின்றன. 'திக் திக்' என்று இதயம் அடித்துக் கொள்ள, அடி மேல் அடி எடுத்து வைக்கிறோம்.

சற்று நேரம் ஆனதும், பனிப்படலத்தினூடே தெரிவது போல் மங்கலாக ஒரு சிலை தெரிந்தது. அதுதான் பச்சையம்மனின் திருமேனி. அமர்ந்த திருக்கோலத்தில் அம்பிகை வீற்றிருக்கிறாள். அமைதியே உருவாக, அன்பே வடிவமாக, தரணிக்காக தவமியற்றிக் கொண்டிருக்கிறாள் அந்தத் தாய். பச்சைக் கல்லினால் ஆன அந்தப் பதுமையைப்

பச்சையம்மன் ஆலயத்தின் வெளித் தோற்றம்

பார்த்துக் கொண்டே யிருக்க வேண்டும் போலிருக்கிறது. பச்சையம்மாள் நாம் கேட்ட வரத்தை நிச்சயம் தருவாள். அன்னை நம்முடன் நெருங்கிப் பழகுவாள். சிரித்துப் பேசுவாள். அதில் சிறிதும் சந்தேகமில்லை.

''அம்பிகைக்கு வலப்புறம் இருப்பது வசிஷ்ட முனிவர். இடப்புறம் இருப்பது காத்தாயி அம்மன்'' என்று கூறிக் கொண்டே பூசாரி, கை விளக்கை வடக்கு நோக்கி எடுத்துச் சென்று, ''இதுதான் மன்னார்சாமி'' என்று காட்டுகிறார். அருகில் சென்று உற்று நோக்குகிறோம். அங்கு பரமேச்வரன் நான்கு கரங்களுடன் ஒருகாலை மடித்து ஒய்யாரமாக அமர்ந்திருப்பதைக் காண்கிறோம்.

ஞானகுரு நம் மீது கருணை கொண்டதாலோ என்னவோ நம்மைச் சூழ்ந்துள்ள அஞ்ஞான இருள் லேசாக விலகுகிறது. அதற்கு அடையாளமாக கனமான இருள் திரை சற்று விலகுகிறது. சுற்றிலும் பார்க்கிறோம். அப்பப்பா! எத்தனை தெய்வ வடிவங்கள், மகரிஷிகள், முனீச்வரர்கள், அம்மன்கள். அரைகுறை வெளிச்சத்தில் அத்தனை சிலைகளையும் சரிவரப் பார்க்க முடியவில்லை. ''இது யார், அது யார்?'' என்று ஆர்வத்துடன் விசாரிக்கிறோம். பூசாரிக்கு பாதிக்குப் பெயர் தெரிகிறது. பாதிக்குத் தெரியவில்லை. முருகன், வள்ளி, தெய்வயானை, கௌதமர் இப்படிச் சில நமக்கே புரிகின்றன. ஆனால், பல உருவங்கள் யார் என்றே புரியவில்லை.

கோயில்களைப் பற்றி ஆராய்ச்சி செய்பவர்களும் சிற்பக் கலையில் ஆர்வம் உள்ளவர்களும் பச்சையம்மன் கோயில் கருவறைக்குள் சென்று, ஆராய்ச்சி செய்ய வேண்டும். அங்கு பாழடைந்து போயிருக்கும் கலைச் செல்வங்களைப் பழுது பார்க்க வேண்டும். அவற்றில் உள்ளடங்கிக் கிடக்கும் புராண வரலாறுகளை விரிவாக எழுத வேண்டும். இருள் போர்வையில் மறைந்து கொண்டிருக்கும் நம் இணையற்ற தெய்வக் கலையை உலகம் அறியச் செய்ய வேண்டும். தமிழனின் பண்டைய பெருமைகளைப் பற்றித் தொண்டை வலிக்கப் பேசிக் கொண்டிருந்தால் மட்டும் போதுமா? அவன் சாதனைகளைப் பற்றிக் கை வலிக்க எழுதி விடுவதால் மட்டும் நம் கடமை

தீர்ந்து விடுமா? அவன் பெருமையுடன் படைத்த கலை அற்புதங்களை வருங்கால தலைமுறையினருக்குக் காத்துத் தரும் பொறுப்பு நமக்கிருக்க வேண்டாமா?

கருவறையிலிருந்து வெளியே வரும் போது இத்தகைய எண்ணங்கள் நெஞ்சில் பொங்கி எழுகின்றன.

ஆலய மண்டபத்தின் நுழைவாயிலில் நின்று மீண்டும் சப்தமுனிகளின் சிலைகளை வியப்புடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். வேதமுனி, கரிமுனி, செம்முனி, வாள்முனி, முத்து முனி, பூமுனி, கொடி முனி என்று உத்தண்டி பிள்ளை ஒவ்வொரு பெயராகச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்.

கருவறையில்
சிற்ப வடிவங்கள்

கோயிலுக்கு வலப்புறத்தில் பெரிய அளவில் ஐயனுர் கோயில் யானையும், குதிரைகளும் நிற்கின்றன.

''அந்த இடத்தில் தான் பலி போடுவார்கள். இன்னும் அந்த வழக்கம் முற்றிலும் மறைந்து விடவில்லை. மெள்ள மெள்ள அது நின்றுவிடும் என்று நினைக்கிறேன்'' என்று திரும்பி வரும்போது கூறினர் உத்தண்டி பிள்ளை.

இருமுறை திருவண்ணுமலையில் பிளேக் நோய் பரவிய போது ஸ்ரீ ரமண மகரிஷி பச்சையம்மன் கோயிலில், வந்து தங்கியிருந்ததாக நான் கேள்விப் பட்டிருந்தேன். அதைப் பற்றி உத்தண்டி பிள்ளையிடம் விசாரித்துப் பார்த்தேன்.

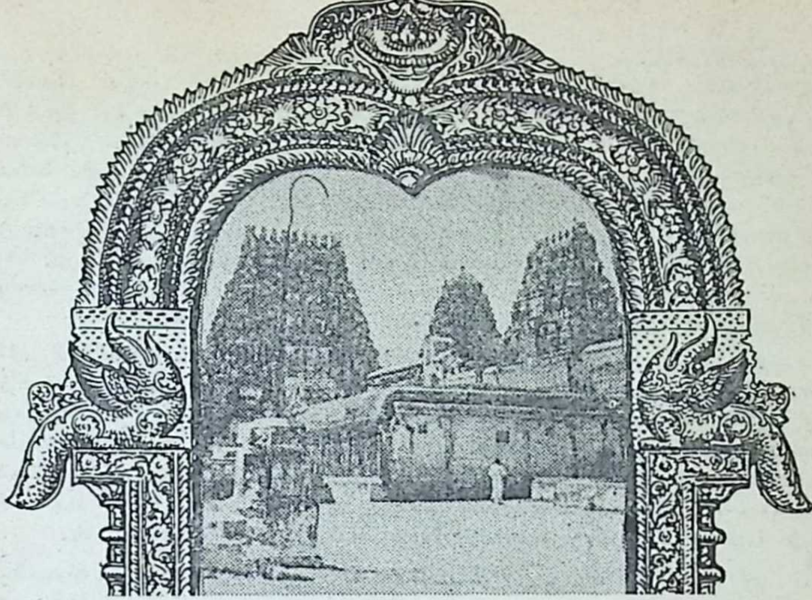
''ஆமாம். ஸ்ரீரமணர், கோயில் மண்டபத்தில் உட்கார்ந்திருப்பார். நான் சிறுவனுக இருந்த போது அவரை இங்கே பார்த்திருக்கிறேன்'' என்று நினைவு கூர்ந்தார் பிள்ளை. 'மகரிஷியைத் தரிசித்திருக்கிறேன்' என்ற பெருமிதம் அவர் முகத்தில் படரக் கண்டேன்.

ஆகா! அருணுசலத்தின் மகிமைதான் என்ன? திருவண்ணுமலைத் திருத்தலத்தின் சிறப்புத்தான் என்ன? வரலாறு கண்டறியா காலம் முதல் மகான்களின் பாத தூளிபட்டுப் புனிதமடைந்துள்ள மண் அல்லவா அது!

எங்கோ பிறந்தவர்களெல்லாம், அருணுசல ஒளியைக் கண்டு, ஒலியைக் கேட்டு, ஓடோடி வந்து, தவயோகத்தில் ஆழ்ந்து, தன்வயமாகி, ஆன்ம தரிசனம் பெற்று, அருள்நெறி பரப்பி, அகிலமே வியக்கும் வண்ணம் வாழ்ந்து, பேரொளியுடன் ஒன்றிவிட்ட வரலாறுகள், நம் வாழ்வுக்கு வழி காட்டியாக விளங்குகின்றன. அவ்வண்ணம் இந்த நூற்றுண்டில் வாழ்ந்து தங்கள் திருமேனியை மறைத்துக்கொண்டு இன்றும் நம்முடன் அருவமாக வாழ்ந்துவரும் ஸ்ரீ சேஷாத்ரி சுவாமிகளையும், ஸ்ரீ ரமண மகரிஷியையும் நேரில் தரிசிக்கும் பேறு பெற்ற பலர் நம்மிடையே வாழ்ந்து வருகின்றனர். தம் கண்ணுக்குப் புலப்படாத அம் மகான்களைப் பற்றி

நாம் எத்தனைதான் படித்தாலும் அவர்களுடன் நேரில் பழகியவர்கள் உணர்ந்து உணர்ச்சியுடன் தம் அனுபவங்களைக் கூறும்போது, நம் உள்ளம் தூய்மை அடைகிறது. கரையை உடைத்துக் கொண்டு பெருகும் வெள்ளம் போல் கண்ணீர் பொங்குகிறது. அந்தக் கண்ணீரே நம் பாவங்களைக் கழுவி நம்மைப் புனிதமாக்குகிறது.

நம் பாவங்கள் நீங்கி, பிறவிப் பெருங் கடலில் நீந்திக் கரையேற வேண்டும் என்று திருவுளம் கொண்டுதான் காமாட்சியின் சந்நிதியில் இருந்து சேஷாத்ரியையும், மீனாட்சியின் சந்நிதியிலிருந்து வேங்கடராமனை யும் அருணாசலம் தன்னிடம் அழைத்து, தன் மடியில் தவழ விட்டு, சிவ யோகத்தில் திளைக்க வைத்து, பிரும்ம ஞானத் தபோதனர்களாக மலர வைத்திருக்கிறது. அம்மையப்பன் அழைத்ததும், அன்னையின் குரல் கேட்டு ஓடிவரும் இளங் கன்றுகளாக இவ்விரு இளைஞர்களும் அப்பனை நாடி வந்த வரலாறு நினைக்க நினைக்க இனிக்கும்; சொல்லச் சொல்ல சுவைக்கும்.

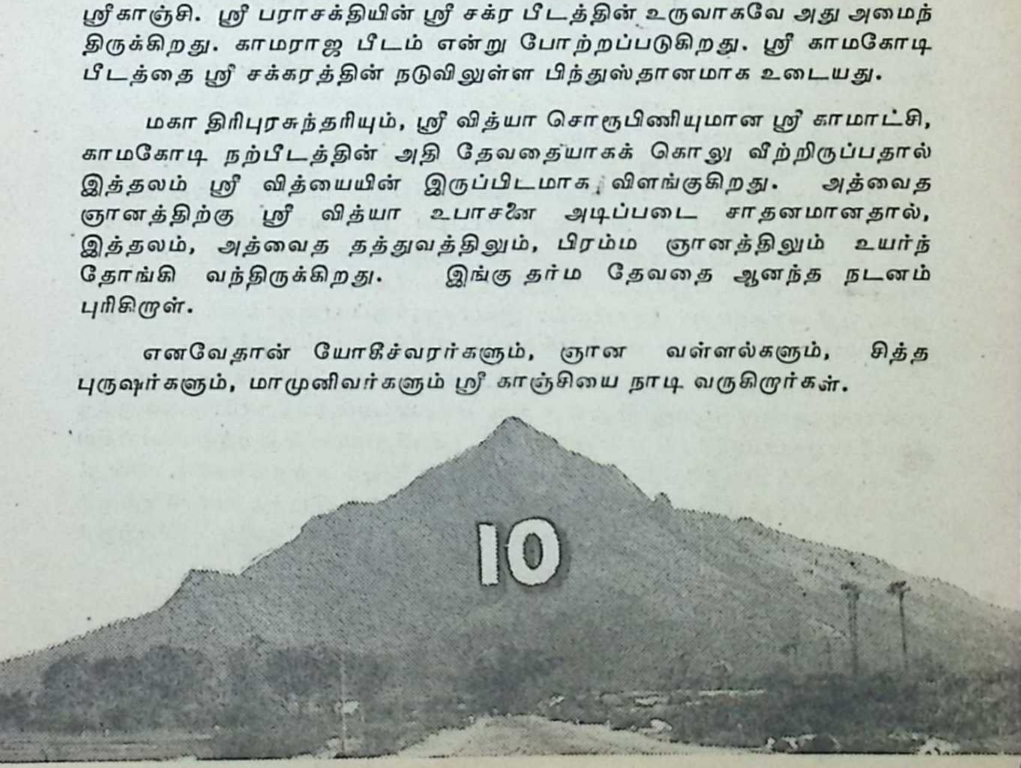

ஸ்ரீ காமாட்சியம்மன் ஆலயம் — காஞ்சீபுரம்

பாரத நாட்டின் பழம்பெரும் நகரங்களில் தலை சிறந்து விளங்குவது ஸ்ரீகாஞ்சி. ஸ்ரீ பராசக்தியின் ஸ்ரீ சக்ர பீடத்தின் உருவாகவே அது அமைந் திருக்கிறது. காமராஜ பீடம் என்று போற்றப்படுகிறது. ஸ்ரீ காமகோடி பீடத்தை ஸ்ரீ சக்கரத்தின் நடுவிலுள்ள பிந்துஸ்தானமாக உடையது.

மகா திரிபுரசுந்தரியும், ஸ்ரீ வித்யா சொரூபிணியுமான ஸ்ரீ காமாட்சி, காமகோடி நற்பீடத்தின் அதி தேவதையாகக் கொலு வீற்றிருப்பதால் இத்தலம் ஸ்ரீ வித்யையின் இருப்பிடமாக விளங்குகிறது. அத்வைத ஞானத்திற்கு ஸ்ரீ வித்யா உபாசனை அடிப்படை சாதனமானதால், இத்தலம், அத்வைத தத்துவத்திலும், பிரம்ம ஞானத்திலும் உயர்ந் தோங்கி வந்திருக்கிறது. இங்கு தர்ம தேவதை ஆனந்த நடனம் புரிகிறாள்.

எனவேதான் யோகீச்வரர்களும், ஞான வள்ளல்களும், சித்த புருஷர்களும், மாமுனிவர்களும் ஸ்ரீ காஞ்சியை நாடி வருகிறார்கள்.

அம்பிகையின் கடாட்சத்தை நாடி அடியார் திருக்கூட்டம் ஸ்ரீகாஞ்சிக்கு வருகிறது. அன்னையோ, ஐயனின் அருள் வேண்டி அருணாசலத்திற்குச் சென்றாள். இங்கு பார்வதிதேவி கம்பாநதி தீரத்தில் மணலில் லிங்கம் செய்து, ஏகாம்பரநாதனை வழிபட்டு, பின்னர் திருவண்ணாமலைத் திருத்தலம் சென்று, மெய்த்தவம் இயற்றி, சாபம் நீங்கி, ஈசனின் இடப் பாகத்தைப் பெற்றாள். இது புராண வரலாறு. ஸ்ரீ காமாட்சி தேவியின் பரிபூரண அருள் பெற்று விளங்கிய ஸ்ரீசேஷாத்ரி சுவாமிகள் ஸ்ரீ காஞ்சியில் தவம் இயற்றி, அருணாசலம் சேர்ந்து, ஒளியுடன் கலந்தது சரித்திர நிகழ்ச்சி. காலச் சக்கரம் சுழலும் போது, புராணம் சரித்திரமாகிறது; சரித்திரம் புராணம் ஆகிறது.

நம் வேத தர்மத்தின் கலங்கரைவிளக்கமாய்ப் பட்டொளி வீசி, பாரதத்தின் ஆன்மிக ஒளி பாரெங்கும் பரவக் காரணமாய் இருந்த ஸ்ரீ ஆதிசங்கர பகவான், காஞ்சிக்கு எழுந்தருளினார்கள். வேதத்தைக் காக்கவும், பிரம்மஞானத்தைப் பரப்பவும், குருபீடம் ஒன்றை அமைத்தார்கள். ஸ்ரீ வித்யையின் ரகசியங்களையும், மந்திரங்களையும் யந்திரங்களையும் பல சீடர்களுக்கு உபதேசம் செய்து அருளினார்கள். தேவி உபாசனையின் பல அம்சங்களை உலகம் அறியும் பொருட்டு இயற்றினார்கள்.

ஸ்ரீ காமாட்சியை ஆராதிப்பதற்காக சில உபாசனா முறைகளைத் தோற்றுவித்த ஸ்ரீ ஆதிசங்கரர், அவற்றைச் சரிவர நடத்தி வருவதற்காக நர்மதா நதிக்கரையிலிருந்து முப்பது தேவி பக்தர்களை, அவர்களுடைய குடும்பங்களுடன் காஞ்சிக்கு அழைத்து வந்தார். அவர்கள் ஸ்ரீ காமாட்சி தேவியை குலதெய்வமாகக் கொண்டு ஸ்ரீ வித்யையைப் பரப்பினார்கள். அவர்கள் காலத்திலிருந்து தேவி பக்தி செழித்தோங்கத் தொடங்கியது. அவர்களுக்கு 'காமகோடியார்' என்ற பெயரும் வழங்கப் பெற்றது.

காமகோடியாரின் வம்சத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் யாவரும் காமாட்சி தாசர்கள். வேதத்தை முறைப்படி அத்யயனம் செய்தவர்கள். சகல சாஸ்திரங்களையும் கற்றவர்கள். இதிகாச புராணங்களை அறிந்தவர்கள். கலியின் கொடுமையால் இந்தப் பரம்பரை, சிறிது சிறிதாக மறைந்து கொண்டே வந்து, மூன்று நான்கு குடும்பங்களே எஞ்சி நின்றன. அதர்மம் மேலோங்கி யிருந்தபோதிலும் அக்குடும்பத்தினர் மன உறுதி தளராமல், தங்கள் முன்னோர் வாழ்ந்து காட்டிய தூய வாழ்வுக்கு ஓர் எடுத்துக் காட்டாக அறநெறியை விட்டு வழுவாமல் வாழ்ந்து வந்தனர். அவர்களில் பலர் ஜோதிட சாத்திரத்தில் தேர்ச்சி பெற்று விளங்கியதால், ஸ்ரீ வரதராஜர் கோயிலில், இவர்களுக்குப் பஞ்சாங்கம் வாசிக்கும் உரிமையும், அதற்கான மான்யங்களும் அளிக்கப் பட்டிருந்தன.

காமகோடியார் மரபில், அஷ்டசகஸ்ர வகுப்பில் சுமார் நூற்று என்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்னா ஒரு மகான் அவதரித்தார். அவருக்கு காமகோடி சாஸ்திரிகள் என்று பெயர். ஸ்ரீ வித்யையில் சிறந்து விளங்கிய அவர், இளம் வயதிலேயே சகல சாஸ்திரங்களையும் கற்றறிந்தார். வேத, வேதாந்தங்களில் ஆழ்ந்த ஞானம் உடையவராக இருந்ததால் யாவரும் இவரிடம் வந்து தங்கள் சந்தேகங்களைக் கூறித் தெளிவுப் பெற்றுச் சென்றனர்.

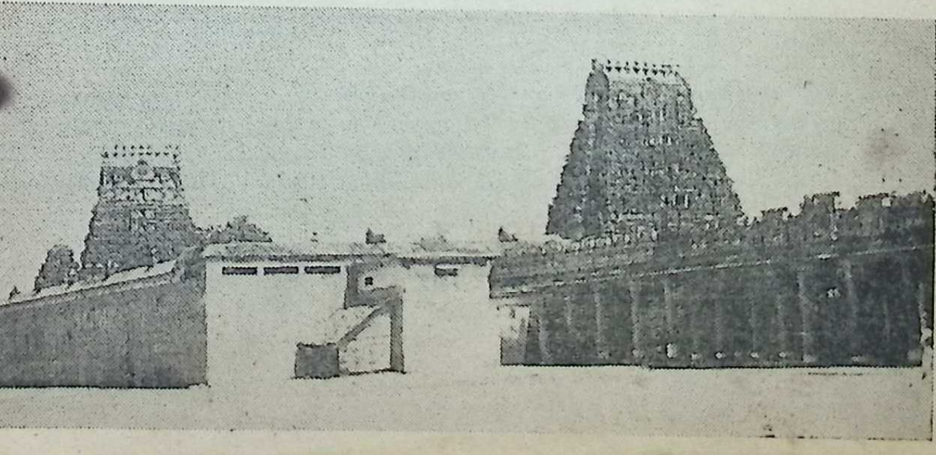
அம்பிகையின் அருள் பரிபூரணமாக நிரம்பப் பெற்றவர் ஆதலால், சங்கீத தேவதை, காமகோடி சாஸ்திரிகளுக்கு ஏவல் புரிந்து நின்ருள். தேவி பூஜையின் போது தேனினும் இனிய சாரீரத்தில், கல் மனமும் கரைந்து உருகும் வண்ணம் கண்ணீர் மல்கி கான மழை பொழிவார். சிவபெருமானையும் பெருமாளையும் அம்பிகையையும் போற்றி வட மொழியிலும் தெலுங்கிலும் பல பாடல்களை இயற்றியிருக்கிருர் இவர்.

காமகோடி சாஸ்திரிகள் ஓர் ஆசாரசீலர். எந்நேரமும் அம்பிகையின் தியானத்திலும், காயத்திரி ஜபத்திலும் ஈடுபட்டிருந்த அவரது வதனம் அருட்பிரகாசத்துடன் பொலிந்தது. வேதநெறிக்கு உட்பட்ட நியம நிட்டைகளிலும், ஆசார அனுட்டானங்களிலும் ஆழ்ந்திருந்த அவர், ஒரு மகரிஷியைப் போலவே வாழ்ந்து வந்தார். அவரது குடில், ஒரு தபோவனமாகவே காட்சி அளித்தது. அங்கு தெய்வம் கோயில் கொண்டிருந்தது. தர்மதேவதை குடியிருந்தாள். தம்மை நாடி வந்தவர்களுக்கெல்லாம் நன்னெறியைக் காட்டி, நல்லுபதேசம் செய்தருளினுர் அந்த மகான். அவரது நன்முயற்சியால் பக்தி தழைத்தது. வளம் கொழித்தது. பல அன்பர்கள் மெய்யன்புடன் மீண்டும் மீண்டும் அழைத்ததால், காமகோடி சாஸ்திரிகள் வந்தவாசி தாலூகாவிலுள்ள வழூர் என்ற சிற்றூருக்குச் சென்று தங்கினுர்.

ஆனல், சாஸ்திரிகளின் வம்சம் வளர, அம்பிகை அவருக்கு ஓர் ஆண் மகவை அருளவில்லை. சேஷம்மாள் என்ற பெண் குழந்தைக்குத் தந்தையானவர், தமது மூத்த சகோதரர் சிதம்பர சாஸ்திரிகளின் குழந்தைகளை தம் சொந்த செல்வங்களைப் போல வளர்த்து வந்தார். சிதம்பர சாஸ்திரிகளுக்கு இரண்டு திருக் குமாரர்களும் இரண்டு திருக் குமாரத்திகளும் இருந்தனர்.

அவர்களுள் கடைக்குட்டியான மரகதம், அம்பிகையின் அம்சமாகவே விளங்கினுள். அழகோடு நற்குணங்களும், நல்லியல்புகளும் கொண்ட நங்கையாக வளர்ந்தாள். சிறிய தந்தையான காமகோடி சாஸ்திரிகள், பெற்ற தாயினும் பரிவும் பாசமும் காட்டி அவளை வளர்த்தார். சீராட்டினுர், பாராட்டினுர். கற்புக்கரசியாகத் திகழ்வதற்கேற்றவாறு புராணக் கதைகளையும் தர்ம சாத்திரங்களையும் அடிக்கடி

ஸ்ரீ ஏகாம்பரேச்வரர் ஆலயம்

கூறி, அவள் சிந்தையை உயர்த்தினுர். சங்கீதமும் கற்றுத் தந்தார். துதிப் பாடல்களை மகள் மெய்யுருகப் பாடக் கேட்டு, ஆனந்தக் கண்ணீர் சொரிந்தார். பன்னிரண்டு வயதிலேயே 'சாகித்ய சங்கீத கலாநிதி' என்ற பட்டத்தைப் பெற்ருள் மரகதம்.

மரகதத்திற்கு மணம் புரியும் பருவம் வந்தது. மகளுக்கேற்ற கணவனைத் தேடி அலைந்தார் காமகோடி சாஸ்திரியார். இறுதியாகத் தமது மாணுக்கரான வரதராஜனே ஏற்ற வரன் என முடிவு செய்தார். அவரது தந்தையான சேஷாத்ரி ஜோசியரை அணுகிக் கல்யாணம் பேசினுர். எல்லாப் பொருத்தமும் பார்த்த பிறகு பெரியோர்கள் மனமகிழ்ந்து திருமணத்தை நிச்சயம் செய்தனர். ஒரு நல்ல முகூர்த் தத்தில் வரதராஜன் அக்னி சாட்சியாக மரகதத்தை மனைவியாக ஏற்றுக் கொண்டார். அத்தெய்வத் தம்பதி அம்மி மிதித்து, அருந்ததி பார்த்தனர்.

இருவரும் இல்லறம் தொடங்கினர். ஒழுக்கசீலரான கணவருக்கு அல்லும் பகலும் பணிவிடைகள் செய்து புனிதம் அடைந்தாள் மரகதம். தினந்தோறும் கணவரை நாடி வந்த சான்ருேர்களை வரவேற்று, உப சரித்து, விருந்து படைத்து, பண்பட்ட கிரகலட்சுமியாக விளங்கினுள். கணவரோடு சேர்ந்து தர்ம நூல்களையும் புராணக் கதைகளையும் படித் துயர்ந்தாள். மாலை வேளைகளில் இருவரும் ஸ்ரீ வரதராஜரையும் ஸ்ரீ ஏகாம்பரநாதரையும் தரிசித்து விட்டு வந்த பிறகே, உணவருந்தி உறங்கச் செல்வார்கள்.

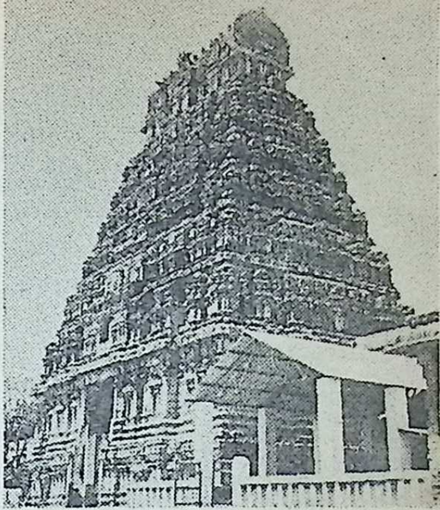
தெளிந்த நீரோடை போன்ற நிம்மதியான வாழ்வில் துயரம் கலந்து அவர்களைக் கலக்கியது. தங்கள் வாழ்வை மலரச் செய்யவும், தங்கள் வம்சத்தை விளங்கச் செய்யவும் ஒரு மகன் பிறக்கவில்லையே என்று வரதராஜ ஜோசியரும் மரகதமும் ஏக்கமுற்றனர். 'அம்பிகையின் அருள் நமக்குக் கிட்டாதோ? சந்ததியில்லாமலேயே நாம் மரித்து விடுவோமோ?' என்று இருவரும் தனிமையில் இருந்த போதெல்லாம் எண்ணி எண்ணி மருகினர்.

அவர்கள் விரதம் இருந்தனர். தான தர்மங்கள் செய்தனர். புனிதத் தலங்களுக்கு யாத்திரை சென்றனர். புண்ணிய நதிகளில் நீராடினர். அவர்கள் போகாத கோயில் இல்லை. அத்தனை செய்தும் ஒருவித பலனும் இல்லை.

காமகோடி சாஸ்திரியாரும் மனவேதனைப்பட்டார். மரகதமும் மாப்பிள்ளையும் உள்ளுக்குள்ளேயே குமைந்து, உள்ளம் குமுறும் காட்சி அவர் நெஞ்சை அறுத்தது. காமாட்சியின் சந்நிதிக்குச் சென்ருர். கண்கள் கலங்க, அன்னையைத் தோத்திரம் செய்தார். "நான் செய்த பூஜைகள் போதவில்லையா அம்மா? ஆசாரத்தில் தவறியிருந்தாலோ, என் வழிபாட் டில் குறையிருந்தாலோ எனக்குத் தண்டனை கொடு. என் குழந்தைகளை தண்டிக்க வேண்டாம். உன்னைக் கெஞ்சிக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்......

லோகநாயகியே! கருணைக் கடலே! குலக் கொழுந்து ஒன்று யாசிக்கிறேன். உன் திருக்கடாட்சம் பட்டால் பட்ட மரமும் துளிர்க்குமே, தாயே!'' என்று வெகு நேரம் கண்ணீர் விட்டுக் கதறினர்.

குலதேவி கருணை காட்டினள். பராசக்தி பக்தர்களைக் கைவிடுவாளா? அன்று இரவே, காமாட்சியன்னை சாஸ் திரியாரின் கனவில் தோன்றி, ''தம்ப திக்கு வெண்ணெய் கொடு. ஞானக் குழந்தை பிறக்கும்'' என்று கூறி மறைந்தாள். அக்கணமே விழித்துக் கொண்டு விட்டார் பெரியவர். விடியும் வரை காமாட்சி தேவியின் அருள் வெள்ளத்தில் மூழ்கித் திளைத்துக் கொண்டிருந்தார்.

ஸ்ரீ வரதராஜர் ஆலய கோபுரம்

காலையில் நீராடி விட்டு, அநுட்டானங்களை யெல்லாம் முடித்துக் கொண்டு தம்பதியை அருகில் அழைத்து தாம் கண்ட கனவைப் பற்றிக் கூறினர். இருவரும் மெய் சிலிர்த்துப் போய் செய்வதறியாது திகைத்து, மகானின் பாதங்களில் விழுந்து வணங்கினர். ஆனந்தக் கண்ணீர் பெருக் கெடுத்து ஓட, கரம் கூப்பி அம்பிகையைத் தொழுத வண்ணம் இருந்த னர். பின்னர் காமகோடி சாஸ்திரியார், நவநீதம் எடுத்து, பராசக்திக்குப் படைத்துவிட்டு, துதி செய்து, மந்திரங்கள் ஜபித்து அதை இருவருக்கும் கொடுத்து உண்ணும்படிக் கூறினர். தேவியின் பிரசாதத்தைப் பரம பக்தியுடன் பெற்று, இருவரும் உட்கொண்டனர்.

அன்னையின் அருட் பிரசாதம் அருமருந்தன்றோ? மரகதம் கருவுற் ருள். உற்ருர் உறவினர் பெரும் மகிழ்ச்சி எய்தினர். ஞானக் குழந்தை வளர்பிறை போல் வயிற்றில் வளர்ந்து வந்தது. வளைகாப்பு, சீமந்த வைபவங்கள் இனிது நடந்தேறின. மரகதத்திற்கு, மங்கையர் மலர் சூடி மகிழ்ந்தனர். புண்ணியனைச் சுமந்த புண்ணியவதியின் திருமேனி பூரண சந்திரன் போல் பொலிவுற, தந்தத்தில் கடைந்தெடுத்த பதுமை போல் தோற்றம் அளித்தாள்.

நாளும் கோளும் கூடின. விண்ணேர் ஆசி கூற, மண்ணேர் ஆசி பெற, கண்ணனுக்கு இணையான ஆண் மகவை ஈன்றெடுத்தாள் மரகதம். 1870-ம் ஆண்டு ஜனவரித் திங்கள் 22-ம் நாள், சனிக்கிழமை ஹஸ்த நட்சத்திரம் கூடிய மங்கள நாளில் காமாட்சி தேவி அளித்த வரப் பிரசாதமாக அக்குழந்தை அவனியில் அவதரித்தது.

பாட்டனரின் பெயராக அமைந்ததாலும், குலதெய்வமான வேங்கடாசலபதிக்கு உரிய சனிவாரத்தில் பிறந்ததாலும் அத்தெய்வக் குழந்தைக்கு சேஷாத்ரி என்ற திருநாமம் சூட்டப்பட்டது.

ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி பீடம்
ஸ்ரீ சங்கராசாரியார் மடம்

வளரும் குழந்தையின் திருவிளையாடல்களில், பின்னர் வாழப் போகும் மகானுக்குரிய அருமை பெருமைகளைக் காண முடிந்தது. பராசக்தி அளித்த ஞானப் பிள்ளையாதலால், தெய்வ சிந்தனையும் இறை வழிபாடும் அதற்கு இயற்கையாகவே அமைந்து விட்டன.

அன்னை மரகதத்தின் இடுப்பில் அமர்ந்து, ஆலயங்களுக்குச் சென்ற போது, பிறரைப் போலவே கைகூப்பித் தொழுதார் குழந்தை சேஷாத்ரி. பக்திப் பரவசத்துடன் தாய் துதிப் பாடல்கள் பாடும் போது மெய்ம்மறந்து கேட்ட சேஷாத்ரி, மழலை மொழியிலேயே சங்கீதப் பயிற்சி பெற்றார். நான்கு வயது நிரம்புவதற்குள்ளேயே அந்தத் தாய், மகனுக்கு கிருஷ்ணாஷ்டகம், ராமாஷ்டகம், மூகபஞ்சசதி, குருஸ்துதி முதலிய தோத்திரப் பாடல்களைக் கற்றுத் தந்தாள். தத்தித்தத்தி நடை பயிலும் போதும், தடுக்கித் தடுக்கி விழும் போதும், சேஷாத்ரி, தோத்திரங்களை முணுமுணுத்துக் கொண்டிருப்பார்.

வரதராஜ ஜோசியருக்கு ஆனந்தம் தாங்க முடியவில்லை. 'குழந்தை பிறக்குமா?' என்று ஏங்கியவர்,'ஞானக் குழந்தை பிறக்க என்ன பாக்கியம் செய்தேனோ?' என்று புளகிதம் அடைந்தார். சீடர்களுக்குப் பாடம் சொல்லிக் கொடுக்கும் போது பையனை மடியில் வைத்துக் கொள்வார். வேதாந்தப் பாடங்களை சேஷாத்ரி கவனமாகக் கேட்பார்.

தந்தை கண்களை மூடித் தியானத்தில் அமர்ந்திருப்பதைப் பார்க்கும் குழந்தை சேஷாத்ரி, தானும் அவ்வாறே அமர்ந்து, சின்முத்திரை காட்டித் தவம் இருப்பது போல் காட்சி தருவார். பார்ப்பவர்கள் பிரமித்துப் போவார்கள்!

தங்கப் பதுமையாக நடமாடிக் கொண்டிருந்த சேஷாத்ரிக்கு நான்கு வயது நிரம்பியது. ஒருநாள் தாயுடன் வரதராஜப் பெருமாள் ஆலயத்திற்குச் சென்றார். அப்போது திருவிழாக் காலம். விற்பனைக்காக ஒருவன் சாக்கு நிறைய பாலகிருஷ்ண விக்ரகங்களைக் கொண்டு வந்திருந்தான். அதைக் கண்ட சேஷாத்ரி தனக்கு ஒரு பொம்மை வேண்டும் என்று தாயிடம் கெஞ்சினார். அன்னை அதைக் காதில் வாங்கிக் கொள்ளவே இல்லை. கடைக்காரன் குழந்தையின் அழகைக் கண்டு சொக்கிப் போனான்.

''அம்மா, உங்க குழந்தையைப் பார்த்தா கிருஷ்ணனைப் போலவே இருக்குது. அது ஆசைப்பட்டுக் கேட்குது. ஒரு பொம்மையை எடுத்துக் கொள்ளட்டும்''...... என்று சொல்லி சேஷாத்ரியை அருகில் அழைத்து

தன் கையாலேயே ஒரு பொம்மையை எடுத்துக் கொள்ளும்படி கூறினன். மகிழ்ச்சி அடைந்த சேஷாத்ரி, சாக்குப் பையில் தனது சிறு கையை விட்டு, ஓர் அழகிய கிருஷ்ண விக்ரகத்தை எடுத்துக் கொண்டு, துள்ளிக் குதித்து ஓடினர். மரகதம் பணத்தை எடுத்துக் கொடுத்தாள். ஆனல், கடைக்காரன் அந்தக் காசைப் பெற்றுக் கொள்ள மறுத்து விட்டான்.

என்ன ஆச்சரியம்! அவன் கொண்டு வந்திருந்த ஓராயிரம் வெண்கல விக்ரகங்களும் அன்று மாலைக்குள் விற்பனை ஆகிவிட்டன!

மறு நாள் குழந்தை சேஷாத்ரியுடன் கோயிலுக்கு வந்த மரகதத்தைப் பார்த்து விட்டுப் பரவசமானன் அந்த வியாபாரி. பாய்ந்தோடி வந்து, ஆனந்தக் கண்ணீர் பெருக, அவள் கால்களில் விழுந்து கும்பிட்டான். மரகதத்திற்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை.

உடல் நடுங்க எழுந்து நின்ற வியாபாரியை நோக்கி, ''என்னப்பா? என்ன நடந்தது?'' என்று அன்புடன் விசாரித்தாள் மரகதம்.

அவன் தேம்பித் தேம்பி அழுதான். ''அம்மா! நீங்க பெற்ற பிள்ளை சாதாரணப் பிள்ளை இல்லே. அது அதிர்ஷ்டக் குழந்தை. அது கை வெச்ச வேளை, நான் கொண்டு வந்திருந்த விக்ரகங்களெல்லாம் வித்துப் போயிடுச்சுங்க. எத்தனையோ திருவிழாவுக்குப் போயிருக்கேன். நூறு பொம்மை கூட விற்காது. நேத்து ஆயிரம் வித்துப் போயிடுச்சு...இது தங்கக் கை, தங்கக் கை'' என்று கூறிக் கொண்டே குழந்தையின் கைகளைப் பற்றி கண்களில் ஒற்றிக் கொண்டான்; முத்தமாரி பொழிந்தான். நான்கு வயது பாலகன் 'திரு திரு'வென்று விழித்தான். பெற்றவள் பெருமையால் பூரித்துப் போனள்.

இந்தச் செய்தி ஊரெங்கும் பரவிற்று. எல்லோரும் குழந்தையை 'தங்கக் கை சேஷாத்ரி' என்றே அழைத்தனர். இந்தத் தங்கக் கை தான் பிற்காலத்தில் திருவண்ணமலை வியாபாரிகளை வாழ வைத்தது. 'நம் கடைக்குள் நுழைய மாட்டாரா, நம் பண்டங்களைத் தொட மாட்டாரா?' என்று அவர்கள் ஆவலுடன் காத்திருந்தார்கள். தங்கக் கை தொட்டதெல்லாம் துலங்கியது!

அந்த நவநீத கிருஷ்ண விக்ரகத்தை வெகு நாட்கள் வரை பூஜையில் வைத்திருந்தார் சேஷாத்ரி. அவர் துறவு நிலை மேற்கொண்டு, வீட்டை விட்டு வெளியேறிய பிறகு சுவாமிகளின் தம்பி நரசிம்ம ஜோசியர் அதை பூஜித்து வந்தார். தற்போது அந்த விக்ரகம் சென்னை, திருவல்லிக்கேணி பெரிய தெருவில் வசிக்கும் ஜோசியரின் நாட்டுப் பெண் தேவகுஞ்சரி அம்மாளின் இல்லத்தில் இருக்கிறது. ஸ்ரீ சேஷாத்ரி சுவாமிகள் பூஜித்த புனித விக்ரகம் இத்தனை அருகில் இருக்கும் என்றோ, அதைத் தரிசிக்கும் பாக்கியம் கிடைக்கும் என்றோ நான் கனவிலும் நினைக்க வில்லை. மகான்களின் சரித்திரங்களை எழுதும் போது, எதிர்பாராமல் எத்தனையோ அதிசயங்கள் நிகழ்கின்றன. நம் கண்ணுக்குப் புலப்படாத ஏதோ ஒரு சக்தி நமக்குத் துணை புரியும் விந்தையை நினைத்து நினைத்து நான் வியப்பது உண்டு.

ஒரு நாள் விகடன் அலுவலகத்திற்குத் திருவல்லிக்கேணியிலிருந்து கிருஷ்ணசாமி என்ற அன்பர் வந்தார். அவர் சேஷாத்ரி சுவாமிகளின் பெரியம்மாவின் பேரன் என்று தம்மை அறிமுகப் படுத்திக் கொண்டார். 'சுந்தரக்கா' என்ற அந்த அம்மாளுக்கு இவருடைய தந்தை, சுவீகாரப் பிள்ளை.

சேஷாத்ரி சுவாமிகளின் தம்பியான நரசிம்ம ஜோசியரின் குடும்பத்தினர் தற்போது எங்கிருக்கின்றனர் என்பதைப் பற்றி ஏதாவது தெரியுமா என்று நான் கிருஷ்ணசாமியிடம் விசாரித்தேன். அவருக்குச் சரியாகத் தெரியவில்லை. நரசிம்ம ஜோசியர் காலமாகி பல ஆண்டுகள் ஆகி விட்டதாகக் கூறிய கிருஷ்ணசாமி, அவருடைய குடும்பம் தற்போது இருக்கும் இடத்தைப் பற்றி விசாரித்துக் கூறுவதாகச் சொல்லி விட்டுச் சென்றார்.

ஒரு மாதம் கடந்தது. ஒரு நாள் கிருஷ்ணசாமி போன் செய்தார். ஸ்ரீசேஷாத்ரி சுவாமிகளின் நூற்றாண்டு ஜயந்தி விழாவுக்காகத்திருவண்ணாமலைக்குச் சென்ற போது, சற்றும் எதிர்பாராமல் அவர் தேவகுஞ்சரி அம்மாளைச் சந்தித்த விவரத்தை மகிழ்ச்சியுடன் கூறி, அம்மாளின் முகவரியையும் கொடுத்தார். சுவாமிகள் பூஜித்த கிருஷ்ண விக்ரகம் அந்த இல்லத்தில் இருப்பதாகவும், எப்போது வேண்டுமானாலும் நான் வந்து பார்க்கலாம் என்று தேவகுஞ்சரி அம்மாள் கூறியதாகவும் தெரிவித்தார். தமது ஆசிரமத்திலேயே, தமது சமாதி ஆலயத்தின் சந்நிதியிலேயே, தமது நூறாவது பிறந்த நாள் விழாவன்று இவ்விருவரையும் சந்திக்க வைத்து, விக்ரகம் இருக்கும் இடத்தைச் சுட்டிக் காட்டிய சேஷாத்ரி சுவாமிகளின் கருணையை நினைத்து உள்ளம் உருகினேன்.

ஒன்றே முக்கால் அங்குலமே உயரமுள்ள அழகிய விக்ரகம் அது. தவழும் கோலத்தில் இருக்கும் அந்த நவநீத கிருஷ்ணனின் திருமேனியைக் கண்டதும் பக்தியை விட பாச உணர்வே மேலிடுகிறது. புன்னகை தவழும் அவனது திருவதனத்தை விட்டு அகலவே கண் மறுக்கிறது. உருண்டு திரண்ட கைகளும் கால்களும் லட்சணமாக அமைந்திருக்கின்றன. கழுத்தில் மாலை, கைகளில் காப்பு, காதில் கடுக்கன், இடுப்பில் அரைஞாண்; எந்தக் கோணத்திலிருந்து பார்த்தாலும் கொள்ளையழகு சொட்டுகிறது.

அந்தப் பாலகிருஷ்ணனைப் பார்க்கும் போது பால சேஷாத்ரியைப் பார்ப்பது போலவே தோன்றியது. 'வெண்ணெய் கொடு. ஞானக் குழந்தை பிறக்கும்' என்று ஸ்ரீ காமாட்சி தேவி கனவில் தோன்றி அருள் பாலித்ததால் பிறந்த சேஷாத்ரியும், திரண்ட ஞானத்திற்கு அடையாளமாக வெண்ணெயைக் கையிலேந்தித் தவழும் தெய்வக் குழந்தையும் எனக்கு வெவ்வேறாகத் தெரியவில்லை.

எனக்கென்னவோ அந்தப் பாலகிருஷ்ணனை அப்படியே அள்ளிக் கொண்டு போய் காஞ்சி மாமுனிவரிடம் காட்டி விட வேண்டும் என்ற பேராவல் தோன்றியது. அந்த அம்மாளிடம் கேட்டேன். அவரும் பெரு மகிழ்ச்சியுடன் ஒப்புக் கொண்டார்.

அன்றே காஞ்சிக்குப் புறப்பட்டுச் சென்றேன். ஸ்ரீ ஆசாரிய சுவாமிகள் அப்போது தங்கியிருந்த கொல்லா சத்திரத்தை அடைந்த போது அண்ணல், அன்னையின் தரிசனத்திற்காக ஸ்ரீ காமாட்சியம்மன் ஆலயத்திற்குச் சென்று கொண்டிருந்தார். சில பக்தர்கள் சுவாமிகளைப் பின்தொடர்ந்தனர். நானும் அவர்களுடன் சேர்ந்து கொண்டேன். கையில் கிருஷ்ண விக்ரகத்தை ஏந்தி காமாட்சியை வலம் வந்து, ஜகத்குருவுடன் ஜகன்மாதாவைத் தரிசிக்கும் பாக்கியம் பெற்றேன்.

திரும்பி வரும் போது, சுவாமிகளிடம் விக்ரகத்தைக் காட்டுவதற்காக நெருங்கினேன். நான் பேச்சைத் தொடங்குவதற்குள், சுவாமிகள் அருகிலிருந்தவர்களிடம் விஷ்ணு சகஸ்ரநாம பாராயணத்தைத் தொடங்கச் சொன்னார்கள். நான் பேசாமல் ஒதுங்கிக் கொண்டேன். எப்படிக் குறுக்கிடுவது? பாராயணத்துடனேயே கொல்லா சத்திரத்திற்கு வந்து சேர்ந்தோம்.

கைப் பெட்டியிலிருந்த கண்ணன் தன் ஆயிரம் திருநாமங்களைக் காது குளிரக் கேட்டுத் தனக்குள்ளேயே பூரித்துக் கொண்டிருந்தான்.

பாராயணம் முடிந்ததும் சுவாமிகள் சத்திரத்தின் வாயிலிலேயே, அடியார்களின் திருவடி மண்ணே மெத்தையாகச் சுருண்டு படுத்து, கண்ணயர்ந்து விட்டார்கள்.

மறுநாட் காலையில்தான் விக்ரகத்தை சுவாமிகளிடம் காட்ட முடியும் என்று நினைத்த நான், தெரு ஓரத்திலிருந்த மணலில் துண்டை விரித்துப் படுத்தேன். அருகிலிருந்த ஸ்ரீ கச்சபேச்வரர் ஆலயத்திலிருந்து கிளம்பிய வாண வெடிகள், வான் பூங்காவில் வண்ண வண்ணப் பூக்களைச் சிந்தி, விண்ணதிர முழங்கிக் கொண்டிருந்தன. பிரும்மோற்சவம் முடிந்து பஞ்சமூர்த்திகள் வீதி உலா புறப்படத் தயாராயிருந்தனர்.

மணி பத்து இருக்கும். நாதசுரத்திலிருந்து பிறந்த தேவகானம் காற்றில் மிதந்து வந்து இன்பத் தேனாக காதில் பாய்ந்து கொண்டிருந்தது.

''சுவாமி புறப்பட்டாச்சு. இன்னும் அஞ்சு நிமிஷத்திலே தெரு முனைக்கு வந்து விடும். பெரியவா எழுப்பச் சொல்லியிருக்கா. மறந்துடாதே'' என்று காமாட்சி கோயில் ஸ்ரீகார்யம் ஜானகிராம ஐயா யாரிடமோ சொல்லிக் கொண்டிருந்தார். என்னுள் நம்பிக்கை பிறந்தது.

சற்றைக்கெல்லாம் சுவாமிகள் எழுந்து, தெரு முனைக்குச் சென்று, ஒவ்வொரு மூர்த்தியாகத் தரிசித்து விட்டு, அத்தனை தெய்வங்களையும் வலம் வந்து, ஒரு வார்த்தையும் பேசாமல் சத்திரத்திற்கு வந்து மீண்டும் படுத்துக் கொண்டு விட்டார். அன்றே மூலா நட்சத்திரம் வந்து விட்டதால் சுவாமிகள் மௌனம் ஏற்றுக் கொண்டு விட்டார் என்று அங்கே பேசிக் கொண்டார்கள். கற்பூர தீபாராதனை காட்டிய பெண்டிரும், பிறரும் விடை பெற்றுக் கொண்டு விட்டனர்.

கொல்லா சத்திரம்

சுவாமிகளுக்குத் தொண்டு புரியும் ஸ்ரீகண்டன், பெரியவரின் காதருகில் சென்று, விக்ரகத்துடன் நான் காத்துக் கொண்டிருந்ததை மெள்ளக் கூறினர். நானும் ஸ்ரீ ஆசாரிய சுவாமிகளின் அருகில் போய் நின்றேன்.

ஒரு நிமிஷம் கழித்து சுவாமிகள் கண்களைத் திறக்காமலேயே தம் திருக்கரத்தை என் பக்கம் நீட்டினர். மலர்ந்த தாமரை போன்ற அந்த உள்ளங்கையை உற்று நோக்கினேன். அறுபது ஆண்டுகளுக்கு மேலாக சந்திரமௌளீச்வரரை பூஜித்த கரத்தில், அறுபதுக்கு மேற்பட்ட வியாஸ பூஜைகள் செய்த கரத்தில், ஆயிரம் ஆயிரம் பேருக்கு ஆசி வழங்கும் கரத்தில், அகிலத்தையே வாழவைக்கும் கரத்தில், தருமம் வளர்க்கும் அத் தங்கத்தொட்டிலில், 'தங்கக் கை சேஷாத்ரி' பூஜித்த கிருஷ்ண விக்ரகத்தைத் தவழ விட்டேன். அந்தக் கணம், அந்த ஒரு கணம் பெரும் பேறு எய்தினேன். பிறவியின் பயனைத் துய்த்தேன். பிறவா பேருலகம் ஏகினேன்.

கண்களைத் திறக்காமலேயே, கண்ணனைத் தடவிக் கொடுத்தார் சுவாமிகள். அவன் தங்கத் திருமேனியை அங்கம் அங்கமாகத் தொட்டு ரசித்தார். தலைக் கொண்டையை, நாசியை, உதட்டை, கழுத்தை, கரத்தை, வெண்ணெய் உருண்டையை, மார்பை, இடுப்பை, நீட்டிய காலை, பஞ்சுப் பாதத்தை, பிஞ்சு விரலை வாஞ்சையுடன் தடவிக் கொடுத்தார். அன்னை யசோதையின் அன்புத் தழுவலில் கண்ணன் திளைத்துப் போனன். காமாட்சியன்னையின் அருள் வெள்ளத்தில் சேஷாத்ரி மூழ்கித் திளைத்தார்.

தவழும் தெய்வக் குழந்தையை, நடமாடும் தெய்வமாம் ஸ்ரீ ஆசாரிய சுவாமிகள் கண்களில் ஒற்றிக்கொண்டார். நெற்றியிலும் சிரசிலும் வைத்துக் கொண்டார். புனிதத்தோடு புண்ணியம் கூடியது. என் உடலெல்லாம் ஆடியது.

வானேர் வண்ண மலர்களைத் தூவினர். பன்னீர் மழை பொழிந்தது. எங்கும் நறுமணம் கமழ்ந்தது. ஏகாம்பரேச்வரரும், வரதராஜப் பெருமாளும் காமாட்சி தேவியும் அங்கு வந்து நின்று உள்ளம் குளிர்ந்தனர்.

விளையும் பயிர் முளையிலே தெரியும். நான்காவது வயதுலேயே கைராசியைக் காட்டி தம் மகிமையை வெளிப்படுத்தி விட்டார் சேஷாத்ரி. ஐந்தாவது வயதில் ஒரு நல்ல நாளில் முறைப்படி அவருக்குக் கல்வியைத் தொடங்கி வைத்தனர் பெற்றேர். மகான் காமகோடி சாஸ்திரிகள், ஸாரஸ்வத மகா பீஜ மந்திரத்தைத் தர்ப்பையினல் பேரப் பிள்ளையின் நாவில் எழுதினர். பஞ்சாட்சரத்தையும் அஷ்டாட்சரத்தையும் உபதேசித்தருளினர்.

அம்பிகையருளிய ஞானப் புதல்வன் அல்லவா? , கலைவாணி கைகட்டி சேவகம் புரிந்தாள். அதன் காரணமாக வடமொழியை மிக விரைவாகக் கற்றுக் கொண்டார் சேஷாத்ரி. அதில் காவியம், நாடகம் எல்லாம் எளிதில் பயின்ருர். படிப்பில் வயதுக்கு மீறிய அக்கறை காட்டினர். கற்றதெல்லாம் கவனத்தில் நின்றது. தமிழார்வமும் இருந்தது.

கம்ப ராமாயணம், திருக்குறள், நன்னூல், நைடதம் எல்லாம் கற்ருர். வீட்டிலிருக்கும் போது அன்னையிடம் சங்கீதம் பயின்ருர்.

ஏழாவது வயதில் சேஷாத்ரிக்கு முன்னின்று உபநயனம் செய்து வைத்தார் காமகோடி சாஸ்திரிகள். சந்தியாவந்தனத்தின் அவசியத்தையும் காயத்திரி மந்திரத்தின் மகிமையையும் சிறுவனின் மனத்தில் பதிய வைத்தார். வேத பாடசாலையில் சேர்த்து முறைப்படி வேதாத்யயனம் செய்வித்தார். தர்க்கம், வியாகரணம் எல்லாம் பயின்ற பிறகு தம்மிடம் வந்து, அத்யாத்ம வித்தையையும், மந்திர ரகசியங்களையும் அறிந்து கொள்ளும்படி பணித்தார். பாட்டனுரின் சொற்படியே சேஷாத்ரி வேத சாஸ்திரக் கடலில் மூழ்கி நல்முத்துக்களை எடுத்துக் குவித்துக் கொண்டார்.

ஸ்ரீ சேஷாத்ரி சுவாமிகள் பூஜித்த கிருஷ்ண விக்ரகம்

ஐந்தாறு வருடங்கள் சென்றன. ஒருநாள் வழக்கப்படி பாடசாலைக்குச் செல்லும் முன் தந்தை வரதராஜரை நமஸ்கரிக்க வந்தார் சேஷாத்ரி. செல்வ மகனைக் கண்டதும் உணர்ச்சி வசப்பட்ட தந்தை, அவரை அப்படியே கட்டித் தழுவினுர். அவருக்குப் பேச்சு எழவில்லை. தொண்டை அடைத்தது. கண்ணீர் பொங்கியது. சேஷாத்ரி திகைத்துப் போய் நின்று விட்டார். அப்போது அங்கு வந்த மரகதம், செய்வது அறியாது திகைத்துப் போனுள். அவள் இதயம் படபடவென்று அடித்துக் கொண்டது. கவலையால் முகம் சுருங்கியது.

''திடீரென்று உங்களுக்கு என்ன துயரம் வந்தது? ஏன் பேசாமல் இருக்கிறீர்கள்? உங்கள் மனத்தில் இருப்பதை என்னிடமிருந்து கூடவா மறைக்க வேண்டும்?'' என்று மனைவிக்குரிய உரிமையுடன் கேட்டாள் மரகதம், கன்னங்களில் நீர் வழிந்தோட. வரதராஜன் பேசினுர்:

''எனக்கு ஒன்றுமே சொல்லத் தோன்றவில்லை மரகதம். நம் குழந்தையின் ஒழுக்கத்தையும், குணத்தையும், புத்திக் கூர்மையையும் குறித்து ஊரார் புகழ்ச்சியாகப் பேசுவதைப் பற்றி நினைத்துக் கொண்டிருந்தேன். அப்போது அவன் வந்து நமஸ்கரித்தான். என்னுள் பொங்கிய ஆனந்தம் கண்ணீராக வெளி வந்தது. வேறென்றுமில்லை'' என்று கூறவே, தாய் தந்தையரை ஒரு முறை வலம் வந்து நமஸ்கரித்து விட்டு சேஷாத்ரி பாடசாலைக்குச் சென்று விட்டார்.

பின்னர் வரதராஜர், மரகதத்தை அருகில் அழைத்து மெல்லிய குரலில் கூறினுர்:

''காமாட்சியின் அருளால் நீ எனக்கு மனைவியாக வாய்த்தாய். அன்பு நிறைந்த உன் பணிவிடைகளால் எனக்கு எல்லையற்ற மகிழ்ச்சியைத் தந்தாய். நான் செய்த பாக்கியம், உன் வயிற்றில் சேஷாத்ரி பிறந்தான். ஆனால், அவன் புகழோடு வாழப் போவதைக் காண எனக்குக் கொடுத்து வைக்கவில்லை. காமாட்சி என்னை அவசரமாக அழைக்கிறாள். நான் விடை பெற்றுக் கொள்கிறேன். நாளை சூரியோதயத்திற்கு முன் நான் புறப்பட்டு விடுவேன். நீ இன்னும் சிறிது காலம் இருந்து விட்டு, சேஷாத்ரி யின் அருமை பெருமைகளைக் கண்ணால் கண்டு, காதால் கேட்டு ஆனந்தம் அடைந்த பிறகு என்னிடம் வா!''

கணவன் இவ்வாறு மொழிந்ததைக் கேட்ட மரகதத்திற்குத் தலை சுற்றியது. மூர்ச்சையாகி 'தடார்' என்று தரையில் சாய்ந்தாள்.

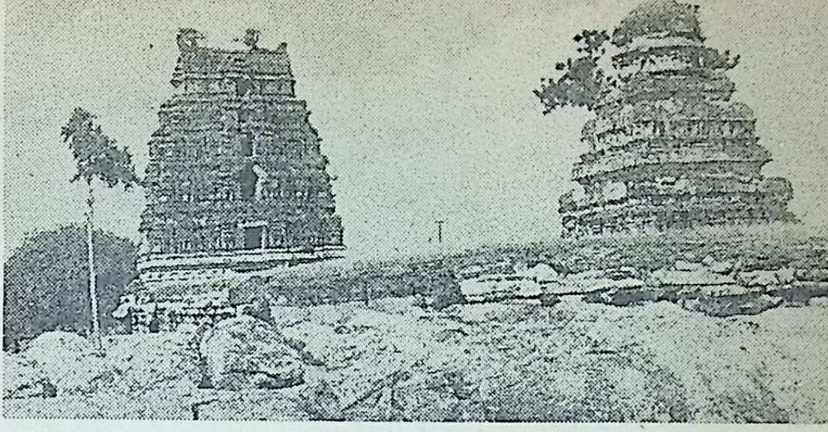
வரதராஜர் பதறியே போய் விட்டார். முகத்தில் தண்ணீர் தெளித்து அவளைத் தெளிய வைத்து, ''மரகதம், நீ இத்தனை பெரிய கோழையா? அறிவு மிகுந்த நீ, மன உறுதியோடு இருக்க வேண்டாமா? அழுது புலம்புவதால் ஆவது ஒன்றும் இல்லை. நடக்கப் போவது நடந்தே தீரும்'' என்று கூறி அவளைத் தேற்றினார். ஞான நிலையிலிருந்து கணவர் பேசினார். பாச வலையிலிருந்த மரகதம் துடித்துப் போனாள்.

அன்று முழுவதும் ஏகாம்பரேச்வரர் ஆலயத்திலும் காமாட்சியம்மன் ஆலயத்திலும் தியானத்தில் ஆழ்ந்திருந்தார் வரதராஜர். இரவில் வெகு நேரம் கழித்து இல்லம் வந்து உணவருந்தாமலேயே படுக்கச் சென்று விட்டார்.

நள்ளிரவில் திடீரென்று அவருக்கு உடல் நலம் குன்றியது. காலனின் வருகைக்கு முன்னறிவிப்பாக, அவரது நாடி தளர்ச்சியடைந்தது.

விடியற்காலை நேரம். கிழக்கு வெளுக்கத் தொடங்கியது. புள்ளி னங்கள் துயில்வோரை எழுப்பின. ஆனால், அந்த இல்லத்தில் எல்லோரும் விழித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். இரவு முழுவதும் அவர்கள் தூங்கவே யில்லை.

துயரம் தாளாது கண்ணீர் சொரிந்து கொண்டிருந்த சேஷாத்ரியை அருகில் அழைத்து இறுகத் தழுவிக் கொண்டார் தந்தை. ''அப்பனே எனக்கு ஆண்டவன் நல்ல மரணத்தையே அளித்திருக்கிறார். இறுதிவரை நினைவு தப்பாத நோய் என்னை பீடித்திருக்கிறது. இது யோகீச்வரர்களுக் குக் கூட எளிதில் கிட்டாது. அதைக் குறித்து நான் மகிழ்ச்சியடைகிறேன். நீயும் மனத்தைத் தேற்றிக் கொள். இதோ என் காலடியில் காலன் காத்திருக்கிறான். அவன் என்னை அழைத்துச் செல்லும் வரை நேரத்தை வீணாக்காமல் நான் தியானத்தில் ஆழ்ந்திருக்கப் போகிறேன். அதற்கு முன் உனக்கு ஒன்று கூற விரும்புகிறேன். எத்தனை சாஸ்திரங்கள் கற்றா லும் அனுபவமே முக்கியம். அனுபவ ஞானமே எல்லாவற்றிலும் பெரிது. இதை மறக்காதே'' என்று கூறி விட்டு இமைகள் மூடி, தியானத்தில் ஆழ்ந்து விட்டார் வரதராஜர்.

ஸ்ரீ வராகேச்வரர் ஆலயம் (தாமல்)

திக்பிரமை பிடித்தவள் போல் மரகதம் கணவன் அருகிலேயே அமர்ந்திருந்தாள். காலன் வந்து கணவனின் உயிரை தன் கண்ணெதிரி லேயே பறித்துச் சென்ற போது அரற்றினுள், அலறினுள், தலைவிரி கோலமாய்த் தரையில் முட்டி மோதிக் கொண்டாள். காலனுக்குக் கண் இல்லை, காது இல்லை, இதயமும் இல்லை. திரும்பிக் கூட பாராமல் வரதராஜரின் உயிரோடு அவன் போயே விட்டான்.

மங்கல வாழ்விழந்த மரகதத்திற்கு உலகமே இருண்டிருந்தது. வாழ்க்கையே சூன்யமாகி விட்டது. அவளுக்கு இரவில் உறக்கமே வர வில்லை. தப்பித் தவறி அசதியால் சற்றுக் கண்ணயர்ந்தால், கணவர் கனவில் வந்து அவள் பக்கத்தில் அமருவார்; அன்புடன் பேசுவார். அந்தக் காட்சிகள் உண்மை போலவேயிருக்கும். கண் விழித்ததும் மாயத் தோற்றம் மறைந்து, மனவேதனை அதிகமாகும்.

சில சமயம், விழித்துக் கொண்டிருக்கும் போதே கணவர் அழைப் பது போல் அவளுக்கு ஒரு பிரமை தட்டும். ''இதோ வந்துட்டேன்ணு'' என்று குரல் கொடுத்துக் கொண்டே ஓடுவாள். பிறகு, உண்மை நிலை அறிந்து புலம்புவாள். பாவம், இப்படியொரு நரக வாழ்க்கை.

ஆகாரத்தைக் குறைத்துக் கொண்டாள் மரகதம். எந்நேரமும் தியானமும் ஜபமுமாக சந்நியாசினியாகக் காலம் கடத்தினுள். கண்ணீர் சிந்தியபடியே இருந்த தாய்க்கு, கண்ணின் மணிகளான சேஷாத்ரியும் நரசிம்மனும் சற்று ஆறுதல் அளித்தார்கள். இருவரையும் கட்டித் தழுவு வாள். ஒரு கணம் பாசத்தால் கட்டுண்டு, பேரின்பத்தில் மிதப்பாள். அடுத்த கனம், 'நம் செல்வங்களின் அறிவைப் பாராட்ட கணவன் இல்லையே' என்று நினைத்துக் கொள்வாள். துக்கம் தொண்டையை அடைக்கும். பொங்கி வரும் கண்ணீரைப் புடவைத் தலைப்பால் துடைத்துக் கொள்வாள்.

ஸ்ரீ சேஷாத்ரி சுவாமிகளின் உறவினர் வசித்ததாகக் கூறப்படும் வீடுகள் (தாமல்).

மரகதத்தின் கோலமும் அவள் படும் வேதனையும் ஞானக் கிழவரான காமகோடி சாஸ்திரிகளையே உலுக்கியது. இடம் மாறினால் இதய கனம் சற்றுக் குறையலாம் என்று கருதி, மரகதத்தையும் குழந்தைகளையும் காஞ்சிபுரத்திலிருந்து வந்தவாசிக்கு அருகிலிருக்கும் வழூருக்கு அழைத்துச் சென்றார். அமைதி தவழ்ந்த அந்தக் கிராமத்தின் சூழ்நிலை, துயரத்தில் ஆழ்ந்தவளுக்கு சற்று மனச் சாந்தியை அளித்தது.

சேஷாத்ரிக்கு அப்போது பதினான்கு வயதே நிரம்பி இருந்தது. அறிவுச் சுடராகப் பிரகாசித்த சிறுவனுக்கு உபநிடதங்கள், பிரும்ம சூத்திரங்கள், பகவத் கீதை யாவற்றையும் போதித்தார் பாட்டனார். தம் வம்சத்திற்குரிய மந்திர ரகசியங்களை உபதேசித்தார். வேதாந்த சாஸ்திரங்களைப் புகட்டினார். தாம் அறிந்த வித்தைகளை யெல்லாம் குலவிளக்குக்குக் கற்றுத் தந்தார். ஒளியிலிருந்து ஒளி பிறந்தது.

பதினைந்தாவது வயது நிரம்புவதற்குள்ளேயே சேஷாத்ரி, புராண இதிகாசங்களைக் கற்றுணர்ந்து விட்டார். அச்சமயத்தில் நிகழ்ந்த ஒரு நிகழ்ச்சி இதற்கோர் எடுத்துக் காட்டாக விளங்குகிறது.

திருவாங்கூர் திவானாயிருந்த சர் சி. பி. ராமசாமி ஐயரின் தாய்வழி பாட்டனாரான வெங்கடசுப்பய்யர் அப்போது வந்தவாசியில் தாசில்தாராக இருந்தார். ஸ்ரீமத் பாகவதமும் ராமாயணமும் கேட்க வேண்டும் என்று அவர் காமகோடி சாஸ்திரிகளை நாடி வந்தார். மரகதத்தையும் சேஷாத்ரியையும் அழைத்துக்கொண்டு வந்தவாசிக்குச் சென்று, வெங்கடசுப்பய்யர் இல்லத்திலேயே ஓராண்டு தங்கினார் சாஸ்திரிகள். மூப்பின் காரணமாக உடல் தளர்ச்சியுற்றிருந்ததால் சேஷாத்ரியைக் கொண்டே தாசில்தாரின் விருப்பத்தை நிறைவேற்றி வைத்தார். சிறுவன் சேஷாத்ரி, சுலோகங்களைப் படித்து, பொருள் கூறியதைக் கேட்டு அதிசயிக்காதவர்களே இல்லை.

காமகோடி சாஸ்திரிகளுக்குத் தொண்ணூறுக்கு மேல் வயதாகி விட்டது. ஏதாவது ஒரு நோய் அவரை வாட்டிக் கொண்டே யிருந்தது. அதனால் எல்லோரும் புறப்பட்டுக் காஞ்சிபுரம் வந்து விட்டார்கள்.

காஞ்சிபுரம் வந்த சில நாட்களுக்குள்ளேயே தமது இறுதிக் காலம் நெருங்கி விட்டதை உணர்ந்தார் காமகோடி சாஸ்திரிகள். அவர் ஆபத் சந்நியாசம் பெற்றுக் கொள்வது என்று முடிவு செய்து, காஞ்சியிலுள்ள உபநிஷத் பிரும்ம மடத்திற்குச் சென்றார். அப்போது மடாதிபதியாயிருந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ணானந்த சரஸ்வதி சுவாமிகள், சாஸ்திரியாருக்கு

முறைப்படி சந்நியாச தீட்சையளித்து, 'பிரும்மானந்த சரஸ்வதீ' என்ற யோகப் பட்டத்தையும் வழங்கினர்.

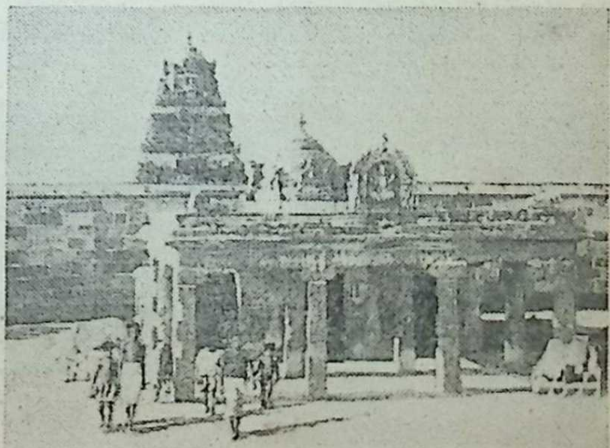
துறவுக் கோலம் பூண்ட பிறகு ஸ்ரீ வரதராஜப் பெருமாள் கோயிலில் சக்கரத்தாழ்வார் சந்நிதியிலேயே தங்கி யிருந்தார், பிரும்மானந்த சரஸ்வதீ என்ற காமகோடி சாஸ்திரிகள். மரகதம், பிள்ளைகளுடன் சென்று தினமும் பெரியவருக்குப் பிட்சை யளித்து வந்தாள்.

சேஷாத்ரி சுவாமிகளின் அத்தை வெங்கலட்சுமி அம்மாள் தம் கணவர் சுந்தரமய்யருடன் காஞ்சிக்கு மேற்கே எட்டாவது மைலி லிருக்கும் தாமல் என்ற கிராமத்தில் வசித்து வந்தாள். சுந்தரமய்யரின் சகோதரரான பரசுராம சாஸ்திரிகள் காஞ்சீபுரம் வந்து பிரும்மானந்த சரஸ்வதீ சுவாமிகளை தாமலுக்கு அழைத்துச் சென்ருர். பத்து தினங்களுக் கெல்லாம் சுவாமிகள் ஸித்தி யடைந்து விட்டார். அவரை அங்குள்ள பாம்புக் கால்வாய் என்று அழைக்கப்படும் சர்ப்ப நதிக் கரையிலேயே அடக்கம் செய்தார்கள்.

ஸ்ரீ காமகோடி சாஸ்திரியாரின் அதிஷ்டானத்தைத் தரிசித்து வர லாம் என்று தாமலுக்குச் சென்றேன். ஆனல், சமாதிக் கட்டடம் இருக் கும் இடத்தைக் கண்டு பிடிக்கவே முடியவில்லை. அந்த ஊரில் தற்போது உள்ள வயோதிகர்களுக்குக் கூட அதிஷ்டானத்தைப் பற்றி நிச்சயமாக ஒன்றும் தெரியவில்லை. அந்த ஊர் மணியக்காரர், சர்ப்ப நதிக் கரையில் ஓர் இடத்தைக் காட்டி, ''இங்கு ஒரு சமாதிக் கட்டடம் இருந்துதுங்க. இந்த மனையை வாங்கினவரு,மேலே இருந்த கட்டடத்தை இடிச்சுட்டாரு. தோண்டிப் பார்த்தால் உள்ளே ஒருவேளை கட்டடம் இருக்கலாம்'' என்று கூறினர். தற்போது சேஷாத்ரி சுவாமிகளின் உறவினர் யாருமே அந்த ஊரில் இல்லை. ஒரு காலி மனையையும் இரண்டு பழைய ஓட்டு வீடுகளையும் காண்பித்து, ''இங்கே தான் சேஷாத்ரி சுவாமிகளின் பந்துக்கள் வசித்த தாகக் கேள்வி'' என்று ஓரிருவர் கூறினர்.

ஸ்ரீ காமகோடி சாஸ்திரிகள் சில வருஷங்கள் தங்கியிருந்த வழூர் கிராமத்திற்குச் சென்றேன். காஞ்சீபுரம்—வந்தவாசி பாதையில், வந்தவாசிக்கு இரண்டு மைல்களுக்கு முன்னல் கிழக்கே திரும்பும் பாதையில் நான்காவது மைலில் அந்த அமைதியான சிறு கிராமம் இருக்கிறது. உள்ளே நுழையும் போதே அழகான குளமும் அதன் கரையில் ஒரு பெருமாள் கோயிலும் கண்ணில் படுகின்றன. கோயில் சிதலமாகி, பூஜை யெல்லாம் நின்று போய் பாழடைந்து

ஸ்ரீ பிரும்மபுரீச்வரர் ஆலயம் (வழூர்)

காணப்படுகிறது. முட்புதர்களும் அசுத்தங்களும் நிறைந்த கோயிலில் மூலவர் மாத்திரம் பரிதாபமாக நின்று கொண்டிருக்கிறார்.

அக்கோயிலுக்குத் தெற்கே ஒரு காலத்தில் அக்ரகாரம் இருந்திருக்கிறது. அதை அகரம் என்கிறார்கள். அங்கிருந்த பத்துப் பதினைந்து வீடுகளில் ஒரு வீட்டில்தான் காமகோடி சாஸ்திரிகள் வசித்திருக்க வேண்டும். அந்த வீடுகள் ஒன்று கூட இப்போது இல்லை. தற்போது காலி மனைகளைத்தான் காணலாம்.

திக்கற்ற மரகதத்திற்கு மைத்துனர் ராமசுவாமி ஜோசியரும், ஒரகத்தி கல்யாணியும் பெரும் ஆதரவாக இருந்தனர்.

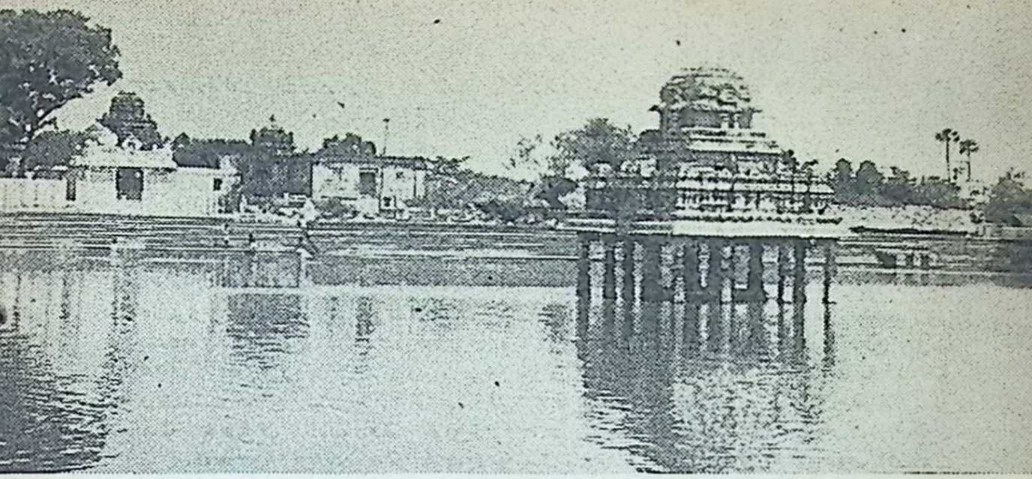
கணவனை இழந்ததிலிருந்தே ஊண், உறக்கம் குறைந்து விட்ட மரகதம், தந்தையின் பிரிவுக்குப் பிறகு ஆகாரத்தை அடியோடு குறைத்துக் கொண்டு விட்டாள். பாதி நாள் உபவாசம் இருந்தாள். ஜபத்திற்கும் தியானத்திற்கும் அதிக நேரத்தை ஒதுக்கினாள்.

சேஷாத்ரிக்கு பதினாறு நிரம் பிபதினேழாவது வயது நடந்து கொண்டிருந்தது. மகனை அழைத்துப் பக்கத்தில் அமர்த்தி, தான் கற்றுத் தந்த சுலோகங்களைச் சொல்லச் சொல்லிக் கேட்பாள். வேத மந்திரங்களை ஓதச் சொல்லி, அவனது சன்னமான குரலைக் கேட்டு மகிழ்வாள். வேதாந்தக் கருத்துக்களுக்குப் பொருள் கேட்டுப் பூரிப்பாள். பக்தி, ஞான யோகங்களைப் பற்றி விவாதிப்பாள். காமகோடி சாஸ்திரிகள், தேவியின் மீது இயற்றியுள்ள கீர்த்தனங்களை இருவரும் சேர்ந்து பாடுவார்கள். சேஷாத்ரியைப் பொறுத்தவரையில் அன்னை காமாட்சி வேறு, அன்னை மரகதம் வேறு இல்லை; தாயைக் கண்டால் அவருக்கு அத்தனை பக்தி, அத்தனை அன்பு, அத்தனை பரவசம்.

உடல் மெலிந்து, உள்ளம் தளர்ந்து அணு அணுவாக மரித்துக் கொண்டிருந்த மரகதம், அன்பு மகனுக்குத் திருமணம் செய்து பார்க்க

ஸ்ரீ கைலாசநாதர் ஆலயம், காஞ்சீபுரம்.

சர்வ தீர்த்தத் திருக்குளம்—காஞ்சீபுரம்.

வேண்டும் என்று விரும்பினுள். ஆனல், அந்த ஆசையை அவள் யாரிடமும் வெளியிடவில்லே.

தாமலில் இருந்த அத்தை வெங்கலட்சுமிக்கு காகினி என்று ஒரு பெண் இருந்தாள். தன் பெண்ணே சேஷாத்ரிக்குக் கொடுத்து விட வேண்டும் என்று அவளுக்குக் கொள்ளே ஆசை. வரதராஜருக்கும் அப்படியோர் எண்ணம் இருந்ததை அவள் அறிவாள். ஒரு நாள் வெங்கலட்சுமி புறப்பட்டு காஞ்சீபுரம் வந்தாள். ராமசுவாமி அண்ணுவிடம் மெள்ள பேச்சைத் தொடங்கினுள். ஆனல், இந்த சம்பந்தம் வேண்டவே வேண்டாம் என்று கண்டிப்பாகக் கூறி, சகோதரியின் அந்த எண்ணத்தை முளேயிலேயே கிள்ளி எறிந்து விட்டார் ராமசுவாமி ஜோசியர்.

''ஏன் அண்ணு அப்படிச் சொல்றே?'' என்று கவலேயுடன் கேட்டாள் வெங்கலட்சுமி.

''வெங்கு, சேஷுவின் ஜாதகத்தை நான் அலசிப் பார்த்துட்டேன். அது சந்நியாச யோக ஜாதகம். அவனுக்குக் கல்யாணமோ குடும்ப வாழ்க்கையோ கிடையவே கிடையாது. அதனுல்தான் அப்படிச் சொன்னேன். நீ வேறு இடம் பார்ப்பதுதான் நல்லது'' என்று அடித்துக் கூறி விட்டார் அவர். வெங்கலட்சுமிக்குத் தூக்கிவாரிப் போட்டது. முறைப் பையன் கிடைக்க வில்லேயே என்ற ஏக்கம் அவளுக்கு இருந்தாலும், நல்ல வேளேயாக அண்ணன் உண்மையைச் சொன்னுரே என்ற மகிழ்ச்சியும் முகத்தில் பளிச்சிட்டது.

அண்ணனுக்கும் தங்கைக்கும் இடையே கூடத்தில் நடைபெற்ற இந்தக் 'கல்யாண'ப் பேச்சு, முற்றத்தில், வாத மரத்தடியில் ஜபம் செய்து கொண்டிருந்த மரகதத்தின் தலேயில் பேரிடியாக விழுந்தது. மைத்துனர் கூறியது அவள் இதயத்தை சுக்கு நூருக உடைத்தெறிந்தது. மகனேப் பற்றி அவள் கட்டிய கோட்டைகளெல்லாம் தவிடு பொடியாயின. ''ஐயோ! என் தலேயில் பெரிய கல்லாகத் தூக்கிப் போட்டு

விட்டார்களே'' என்று கதறி அப்படியே அம் மரத்தடியில் மூர்ச்சையாகி விழுந்து விட்டாள் மரகதம்.

கோயிலிலிருந்து திரும்பிய சேஷாத்ரி, மயக்கம் தெளிந்து, பேயறைந்தது போல் படுத்திருந்த தாயை அணுகி, ''அம்மா, உனக்கு என்னம்மா உடம்பு?'' என்று பரிவுடன் விசாரித்தார்.

''கண்ணே, எனக்கு இனிமேல் என்னடா இருக்கிறது? என்னைப் போல் ஒரு பாவி பிறக்கவே வேண்டாம். உனக்கொரு கல்யாணம் செய்து பார்க்கலாம் என்று நினைத்தேன். அந்த ஆசையிலும் மண் விழுந்து விட்டது. இனிமேல் இந்த உடம்பில் உயிர் எத்தனை நாள் ஒட்டிக் கொண்டிருக்குமோ தெரியாது'' என்று கூறிவிட்டு, குமுறிக் குமுறி அழுதாள். தாயின் துயரத்திற்கான காரணத்தை அறிந்த சேஷாத்ரி, சிறிய தந்தை அத்தனை வெளிப்படையாக விஷயத்தை உடைத்துச் சொல்லி யிருக்க வேண்டாம்'' என்று வருத்தப்பட்டார். வேறு என்ன செய்வார், பாவம்!

பத்து நாட்களுக்கெல்லாம், காகினிக்கும், திருப்பத்தூர் வெங்கடரமணனுக்கும் தாமலில் திருமணம் நடந்தேறியது. அத் திருமணத்திற்கு காஞ்சிபுரத்திலிருந்து ஒருவரும் போகவில்லை!

மரகதம் தன் பயணத்திற்குத் தயாராகி விட்டாள். அவள் வந்த காரியம் முடிந்து விட்டது. பிடிவாதமாக உபவாசம் இருந்து உடலை வாட்டி வருத்தினாள். கணவனைப் பிரிந்து, மகனுக்காக உயிரைப் பிடித்துக் கொண்டிருந்தவள், இப்போது பறந்து போய் விடத் துடித்தாள். இந்தப் பேரழகனை, குணக் குன்றை, குலக்கொழுந்தை குடும்பம் நடத்த வேண்டிய பருவத்தில், துறவிக் கோலத்தில் எப்படிக் காண்பது? மனத்தை எத்தனை கல்லாக்கிக் கொண்டாலும், அந்தக் கோலத்தைக் காணும் போது வயிறு பற்றி எரியாதா? 'ஐயோ, என்னால் முடியாது, முடியவே முடியாது.'

உரித்த நாராக உடல் மெலிந்து வாட, படுத்த படுக்கையாகி விட்டாள் மரகதம். மருந்து உட்கொள்ளவும் மறுத்தாள். தம்பி நரசிம்மனோடு அருகில் நின்ற சேஷாத்ரி, கண்ணீர் மணிகளை மாலைகளாகத் தொடுத்து, அன்னையின் திருவடிகளுக்குச் சாத்திக் கொண்டிருந்தார்.

அன்று ஏகாதசி புண்ணிய தினம். சேஷாத்ரியை தன்னருகில் அழைத்து அணைத்துக் கொண்டாள் மரகதம். 'அம்பசிவே' என்ற காமகோடி சாஸ்திரிகளின் கீர்த்தனத்தை தாயும் மகனும் சேர்ந்து சுருதி சுத்தமாக உள்ளம் உருகப் பாடினர்.

பின்னர் மரகதம், ஆதிசங்கரரின் பஜகோவிந்தத்திலிருந்து,

சத்ஸங்கத்வே நிஸ்ஸங்கத்வம் நிஸ்ஸங்கத்வே நிர்மோகத்வம்
நிர்மோகத்வே நிஸ்சலதத்வம் நிஸ்சலதத்வே ஜீவன் முக்தி:

என்ற சுலோகத்தை, மூன்று முறை சேஷாத்ரியின் மார்பில் அடித்து அடித்துக் கூறினாள்.

சான்றோருடன் நெருக்கமுடன் பழகப் பழக உலகப் பற்றும் பாசமும் குறையும். பற்றற்று வைராக்கியமாக வாழ்ந்தால், மனத்தை மறைக்கும் மாயை விலகி விடும். அஞ்ஞானத் திரை விலகினுல், உண்மைப் பொருள் புலப்படும். சத்திய தரிசனம், இந்த வாழ்விலேயே முக்தியை அளிக்கும்.

தாய், மகனுக்கு ஜீவன்முக்த நிலைக்கான வழியைச் சுட்டிக் காட்டினுள். பிரும்மஞான தத்துவத்தை உபதேசித்தருளினுள்.

பின்னர், 'சிதம்பரத்தைக் கண்டால் முக்தி, திருவாரூரில் பிறந்தால் முக்தி, காசியில் மரித்தால் முக்தி, அருணுசலத்தை நினைத்தாலே முக்தி' என்ற வடமொழி சுலோகத்தை மைந்தன் நெஞ்சில் கையை வைத்து மூன்று முறை கூறினுள். அந்த ஒலி, அருணுசல ஒளியாக சேஷாத்ரியின் உடலில் பாய்ந்தது. 'அருணுசலா, அருணுசலா, அருணுசலா' என்று மும்முறை வாய் விட்டுக் கூறினுள் மரகதம். அண்ணுமலையை நினைத்த மாத்திரத்திலேயே மோட்ச சாம்ராஜ்யத்தின் மணிக்கதவம் மரகதத்திற்காகத் திறந்தது. மங்கல மணியோசை, அந்த மாதர்குல மாணிக்கத்தின் வருகையை முழங்கியது. சேஷாத்ரியைப் பெற்றெடுத்த பெண்ணரசியைக் கண்டு புண்ணியம் பெற விண்ணரசர்கள் எல்லோரும் அங்கு கூடி விட்டனர்.

தாயின் புனித உடலை தன் மார்பில் தாங்கிக் கொண்டார் சேஷாத்ரி. திட வைராக்கிய யோகத்தில் திளைத்திருந்த போதிலும் அந்த ஒருகணம் துடித்தே போய் விட்டார். 'அம்மா' என்று அலறியே விட்டார். அம் மூன்றெழுத்து மாமந்திரத்தில் அடங்கியுள்ள சக்திக்கு ஈரேழு உலகத்திலும் ஈடு இணை உண்டோ?

தாய் தந்தையரை இழந்த சேஷாத்ரியையும், நரசிம்மனையும் குழந்தைகளற்ற ராமசுவாமி தம்பதி கண்ணும் கருத்துமாக வளர்த்து வந்தனர். பெற்றோர் இல்லாத குறை அவர்களுக்கு இருக்கக் கூடாது என்பதற்காக அவர்களை எப்போதும் மகிழ்ச்சியாக வைத்துக் கொண்டனர். இருப்பினும் சேஷாத்ரிக்குக் குடும்ப வாழ்க்கையில் பற்றோ, பாசமோ ஏற்படவில்லை. மரணப் படுக்கையில் அன்னை உபதேசித்த ஞான வைராக்கியம் அவர் சிந்தையோடு கலந்தது. அருணுசலம் அவரை அழைத்தது.

பெற்றவளைப் பறிகொடுத்த சேஷாத்ரி, பேரருளின் துணையை நாடினுர். பெரும் பொழுதை பூஜையறையில் கழித்தார். அங்கு அன்னை காமாட்சி, ஸ்ரீராமர் படங்களுடன் ஐந்து சிகரங்களுடன் கூடிய அருணுசலத்தின் சித்திரமும் இருந்தது. அருணுசல மலையை அவர் நேரில் கண்டதில்லை. அன்னை கூறிய சொல், உள்ளத்தில் புகுந்து சிந்தையில் குடியேற, அதன் வடிவத்தைக் கற்பனையில் கண்டு அதை அப்படியே சித்திரமாகத் தீட்டி வைத்திருந்தார்.

காலையில் ஐந்து மணிக்குப் பூஜையறையில் நுழைந்து, கதவைத் தாளிட்டுக் கொண்டால், பகல் ஒரு மணிக்கோ, இரண்டு மணிக்கோ தான் வெளியில் வருவார். எந்நேரமும் 'அருணுசலேசா', 'சோணுத்திரி

நாதா' என்று உரக்கச் சொல்லிக் கொண்டிருப்பார். விடிய விடிய துர்க்கா ஸூக்தத்தை ஜபித்துக் கொண்டிருப்பார். அன்ன ஆகாரத்தை மறந்து விட்டார். உறக்கத்தைத் துறந்து விட்டார். சிறிய தந்தையும் சிற்றன்னையும் கவலை கொண்டனர். ''சேஷு, பட்டினி கிடந்து, கண் விழித்து இப்படி ஓயாமல் பூஜை செய்தால் அப்புறம் உடம்புக்கு ஏதாவது வந்து விடும். வேண்டாமப்பா. உன் வயசுக்கு இத்தனை தீவிரமான உபாசனை கூடாது. குறைத்துக்கொள்'' என்று அடிக்கடி கூறினார்கள்.

வீட்டில் தொந்தரவு அதிகரிக்கவே, ஆலயங்களில் பொழுதைக் கழிக்கத் தொடங்கினார் சேஷாத்ரி. காலையில் ஸ்ரீ வரதராஜர் கோயிலில் சக்கரத்தாழ்வார் சந்நிதியில் அமர்ந்து ஜபம் செய்வார். மாலையில் காமாட்சி கோயிலைச் சுற்றிச் சுற்றி வருவார். சந்நிதியில் அமர்ந்து மூக பஞ்சசதியை கண்ணீர் மல்க சொல்லித் தோத்திரம் செய்வார். அம்பாளுக்கு நமஸ்காரம் செய்தபடியே இருப்பார்.

சில சமயம் இரண்டு நாட்கள் சேர்ந்தாற் போல் வீட்டுக்கு வரவே மாட்டார். ராமசுவாமி ஜோசியர் ஊரெல்லாம் தேடி, ஏதாவது ஒரு வீட்டுத் திண்ணையிலோ கோயில் மண்டபத்திலோ அவரைக் கண்டு பிடித்து நல்ல வார்த்தைகள் கூறி, வீட்டுக்கு அழைத்து வருவார். சிறிய தந்தையின் அன்புக் கட்டளைக்குக் கீழ்ப்படிந்து இரண்டு மூன்று நாட்கள் வீட்டில் தங்கியிருப்பார். மறுபடியும் தெருவில் சுற்றக் கிளம்பி விடுவார்.

அழுக்குத் துணி. எண்ணெய் காணாத தலைமுடி. தாடி வளர்த்த முகம். அதில் குங்குமப் பூச்சு. இந்தக் கோலத்துடன், வாயில் எதையோ முணு முணுத்துக்கொண்டு, சித்தப் பிரமை பிடித்தவன் போல் இளைஞர் சேஷாத்ரி, வீதிகளில் திரிந்து கொண்டிருந்ததைக் கண்ட தாய்மார்களின் வயிறு பற்றி எரிந்தது.

உறவினரும் ஊரிலுள்ளவர்களும் ராமசுவாமி ஜோசியரிடம் வந்து சேஷாத்ரியைப் பற்றி ஓயாமல் ஏதாவது சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

''வரவர ரொம்ப மோசமாயிண்டிருக்கான். தெருவிலே யார் போனாலும் அவர்கள் கால்லே விழுந்து நமஸ்காரம் பண்றான். சூரியனைப் பார்த்துப் பார்த்துக் கும்பிடறான். நீர்க் காக்கை போல் சும்மா குளத்திலே முழுகி முழுகி எழுந்திருக்கிறான். ஏதாவது கேட்டா உரக்கச் சிரிக்கிறான். ஓயாமெ ஏதாவது உளறிண்டே யிருக்கான். நேற்று காமாட்சி கோயில்லே எனக்கு மானமே போயிடுத்து'' என்று உறவினர் ஒருவர் கூறி வருத்தப்பட்டுக் கொண்டார்.

''ஆமா, நான் கூடப் பார்த்தேன். முந்தா நாள் ஏகாம்பரேச்வரர் கோயில் மண்டபத்திலே உட்கார்ந்துண்டு என்னமோ ஜபம் பண்ணிக் கொண்டிருந்தான். 'என்னடா சேஷு பண்ணிண்டிருக்கே'ன்னு நான் கேட்டேன். ''கர்மம் தொலையறத்துக்காக ஜபம் பண்றேன் மாமா''ன்னான். 'என்ன ஜபம்டா பண்றே?'ன்னு கேட்டேன். உடனே 'காமோ கார்ஷீத் மன்யுர கார்ஷீத்—காம: கரோதி நாஹம் கரோமி' என்று வேத மந்திரத்தைச் சொல்லி, அதைத்தான் ஜபிக்கிறேன்னான். அப்புறம் என்னை

உட்காரச் சொல்லி அந்த மந்திரத்தின் அர்த்தத்தை எடுத்து ரொம்பத் தெளிவா சொன்னுன். அடேயப்பா! என்ன படிப்பு, என்ன ஞானம்! நான் அப்படியே திகைச்சுப் போயிட்டேன். 'மாமா, இதுவரைக்கும் நான் இந்த மந்திரத்தை லட்சம் தடவை ஜபிச்சுட்டேன். இன்னும் அரை லட்சம் பாக்கி யிருக்கு. நீங்களும் சொல்லுங்கோ. அப்போதான் கர்மம் தொலேயும். கர்மம் தொலேஞ்சாதான் மோட்சத்துக்குப் போகலாம். மோட்சத்துக்குப் போகணும்னு உங்களுக்கு ஆசையில்லேயா?'ன்னு என்னேக் கேட்டான். ரொம்ப நன்னுப் பேசருன். அவன் பைத்தியம் இல்லே. வயசுக்கு மீறின ஞானம் வந்துடுத்து. வேறே ஒண்ணுமில்லே'' என்று குடும்ப நண்பர் ஒருவர் ஜோசியருக்கு ஆறுதல் சொல்லி விட்டுப் போனுர்.

சிறுவன் ஒருவன் ஓடி வந்தான். ''மாமா, மாமா, வந்து பாருங்கோ. நம்ம சேஷு, வரதராஜப் பெருமாள் வரார்னு, வீதியிலே இருக்கிற எச்சில் இலேயை யெல்லாம் எடுத்து ஓரமாப் போட்டிண்டிருக்கான். தனக்குத் தானே என்னமோ பேசிண்டிருக்கான். எல்லாரும் பார்த்துச் சிரிக்கிறு'' என்று ராமசுவாமி ஜோஸ்யரை அழைத்தான். அவர் தலேயில் அடித்துக் கொண்டார். உலகத்துக்கு ஓர் அதிசயப் பிள்ளேயா யிருக்க வேண்டியவனின் கதி, ஊர் சிரிக்கும்படி ஆகிவிட்டதே என்று நினேத்துக் குமைந்தார்.

இரண்டு வாரங்கள் கடந்தன. கோயில்களுக்குச் சென்று ஜபம் செய்வதை சேஷாத்ரி நிறுத்திக் கொண்டு விட்டார். காலேயிலும் பகல் பொழுதிலும் வீட்டில் இருப்பார். அந்தி வேளேயில் வீட்டை விட்டுப் போனுல் பிறகு மறுநாள் காலேயில்தான் வீடு திரும்புவார். இரவில் எங்கு போகிறுர், எங்கு படுக்கிறுர் என்று ஒருவருக்கும் தெரியவில்லே. ராமசுவாமிக்குப் பெரும் கவலேயாகிவிட்டது. சேஷாத்ரியிடம் விசாரித்துப் பார்த்தார். ஆனுல், அவரோ சிறிய தந்தைக்குப் பதிலே சொல்லாமல் சிரித்து விட்டுப் போய் விட்டார்.

பத்து நாட்கள் கழித்து அந்த மர்மம் புரிந்தது. சேஷாத்ரி தினமும் இரவில் மயானத்திற்குச் சென்று ஜபம் செய்கிறுர் என்ற செய்தி ஜோசியரின் காதில் விழுந்த போது அவர் மிகவும் வேதனேப்பட்டார். ஜனங்களுடைய தொந்தரவு பொறுக்க முடியாமல் தனிமையை நாடி சுடுகாட்டிற்குச் சென்று விட்டார் சேஷாத்ரி!

ஒரு நாள் சிறிய தந்தை, சேஷாத்ரியிடம் மன்றுடினுர் :

''அப்பா, சேஷு! மயானத்திற்கெல்லாம் போகாதே! அந்த அசுத்த மான இடத்தில் ஜபம் செய்வானேன்? வீட்டிலேயோ கோயிலிலேயோ ஜபம் செய்தால் என்ன?''

சேஷாத்ரி சிரித்தார்: ''அதுவா அசுத்த பூமி? அது ஸ்ரீ ருத்ரரின் பூமி அங்கு ஜபம் செய்தால் ஈசுவரன் சீக்கிரம் பலன் அளிப்பார். வெளியில் ஆயிரம் தடவை மந்திரத்தை ஜபித்துப் பெறும் பலனே, மயானத்தில் ஒரே ஒரு தரம் ஜபித்துப் பெற்று விடலாம்'' என்று அவர் கூறவே,

ராமசுவாமி ஜோசியருக்குக் கோபம் வந்து விட்டது. அன்று மாலை சேஷாத்ரி வெளியே கிளம்ப முடியாமல் அவரை ஓர் அறையில் அடைத்துப் பூட்டி விட்டார்.

ஆனால், எதிர்பாராதது நடந்து விட்டது. சேஷாத்ரி உள்ளுக்குள்ளே தாழ்ப்பாள் போட்டுக் கொண்டு ஜபத்திலும், தியானத்திலும் ஆழ்ந்து விட்டார். நான்கு நாட்கள் வெளியே வரவேயில்லை. உணவு உட்கொள்ளவும் மறுத்து விட்டார்.

சேஷாத்ரியின் உண்ணாவிரதத்தையும் சத்தியாக்கிரகத்தையும் கண்டு ராமசாமி பயந்தே போய் விட்டார். பிள்ளை பட்டினி கிடந்து இறந்து விட்டால் பழி. அவரைத்தானே சேரும். வேறு வழியில்லாமல் கதவைத் திறந்து விட்டு விட்டார். சேஷாத்ரி மயான ஜபத்தை மீண்டும் தொடங்கி விட்டார். தீவிரமான உபாசனையில் இறங்கி விட்டார். உடலை மேலும் வருத்திக் கொண்டார். உள்ளத்தில் ஒளி பிறந்தது. அது முகத்தில் பிரதிபலித்தது. அதைக் கண்டு உலகம் வியந்தது.

ஆனால், சிறிய தந்தைக்கோ சேஷாத்ரியின் போக்கு சிறிதும் பிடிக்கவில்லை. சமயம் வாய்த்தபோதெல்லாம் அவரிடம் தன் கோபத்தை வெளிப்படுத்தினர்.

அன்று சனிக்கிழமை. வீட்டில் எல்லோரும் எண்ணெய் தேய்த்து நீராடும் தினம். மணி பத்தாகி விட்டது. சேஷாத்ரி இன்னும் மயானத்திலிருந்து வீடு திரும்பவில்லை. ராமசுவாமி ஜோசியருக்குத் தாங்க முடியாத கோபம். அதை யாரிடம் காட்டுவது? 'இன்று எண்ணெய் தேய்த்துக் கொள்ளப் போவதில்லை' என்று வெறுப்புடன் ஒரு மூலையில் போய் உட்கார்ந்து விட்டார்.

சேஷாத்ரி வந்தார். ஒவ்வொரு வாரமும் அவர்தான் சிற்றப்பாவுக்கு எண்ணெய் தேய்ப்பது வழக்கம். எண்ணெய்க் கிண்ணத்தை கையிலெடுத்துக் கொண்டு ஜோசியரிடம் சென்றார். அவர் திரும்பிக் கூட பார்க்கவில்லை.

''சேஷு! உன் சித்தப்பா இன்னிக்கு எண்ணெய் தேய்ச்சுக் கொள்ளப் போறதில்லையாம்'' என்றாள் சித்தி கல்யாணி அம்மாள்.

''ஏன் சித்தி?'' என்று ஆச்சரியத்துடன் கேட்டார் சேஷாத்ரி.

''உன்னைப்பற்றித்தான் அவருக்குக் கோபம். வரவர நீ சொன்ன பேச்சையே கேட்கமாட்டேங்கறயாம்'' என்றாள் சித்தி.

''இதென்னடா வம்பாப் போச்சு. என்னைப் பத்தி இவர் ஏன் வருத்தப்படணும்? நான் என் நிலையில் இருக்கேன். அவரவர் நிலையிலே அவரவர் இருந்துட்டா உலகத்திலே ஒருத்தருக்கும் வருத்தமே இருக்காது'' என்று சிரித்துக் கொண்டே கூறிய சேஷாத்ரி, சிற்றப்பாவின் அருகில் சென்று ''என் மேலே கோபமா சித்தப்பா?'' என்று வேடிக்கையாகக் கேட்டுக் கொண்டே அவர் தலையில் எண்ணெயை வைத்துத் தேய்த்தார்.

திடீரென்று எண்ணெய் தேய்ப்பதை சற்று நிறுத்தி விட்டு, முற்றத்திற்கு வந்து ஆகாயத்தை அண்ணாந்து பார்த்து விட்டு, கூடத்திற்குத் திரும்பி வந்தார் சேஷாத்ரி.

''வானத்திலே என்ன பார்த்து விட்டு வந்தே?'' என்று கேட்டார் ராமசுவாமி.

''ஒன்றுமில்லே சித்தப்பா. ஆகாயத்தில் தேவதைகள் பாடிக் கொண்டு போனார்கள். சப்தம் கேட்டது, போய்ப் பார்த்தேன்'' என்று வெகு சாதாரணமாகப் பதில் கூறிவிட்டு, சிற்றப்பாவின் தலையில் தாளம் போட்டுக் கொண்டே அழுத்தித் தேய்த்தார்.

சேஷாத்ரி ஏதோ பிதற்றுகிறார் என்று நினைத்த ராம்சுவாமி, ''தேவதைகள் மட்டும்தான் போகிறார்களா? கந்தர்வர்கள் போக வில்லையா?'' என்று நகைத்துக் கொண்டே ஏளனமாகக் கேட்டார்.

''ஓ! கந்தர்வர்களும் போகிறார்களே. சிலருக்கு இறக்கையும் இருக்கு. ரொம்ப அழகாக இருக்கா......கந்தர்வ கானம் கேட்க தேனாயிருக்கு....''

''என்ன ராகம் பாடிண்டு போறா?''

''பிலஹரி...... அற்புதமா யிருந்தது.''

''உனக்கு சரியான பைத்தியம் பிடித்து விட்டது? அவா பாடிண்டு போனா உன் காதுலே மட்டும்தான் விழுமா? ஏன் என் காதுலே விழலே?''

சேஷாத்ரி லேசாகச் சிரித்தார். ''சித்தப்பா, உலக பந்தத்துலே சிக்கிண்டு இருக்கிற கர்மிகள் காதுலே அதெல்லாம் விழாது...எல்லாத்தையும் துறந்துட்டு, சுதந்திரமா, தன் நிலையிலே இருக்கிறவா காதுலேதான் அது விழும்'' என்று கூறி விட்டுப் போய் விட்டார் சேஷாத்ரி.

ஆகாயத்தில் சேஷாத்ரி கந்தர்வகானம் கேட்ட செய்தியை ராமசாமி நான்கு பேரிடம் சொல்ல, அது ஊரெல்லாம் பரவ, 'சேஷாத்ரிக்கு மூளை குழம்பி விட்டது' என்பதே காஞ்சீபுரம் முழுவதும் பேச்சாகி விட்டது.

சேஷாத்ரியின் நிலையைப் பற்றி அவரவர் புத்திக்கு எட்டிய வரையில் விதவிதமாக விளக்கம் தந்ததோடு, ஆளுக்கொரு வைத்தியமும் சொன்னார்கள். சிலர், 'அவனுக்குக் கல்யாணம் செய்து விட்டால்' பைத்தியம் தெளிந்து விடும்' என்றும் யோசனை கூறினார்கள்.

அதை ஒருவர் ராமசுவாமி ஜோசியரிடம் நேரில் வந்து சொன்னார்:

''நான் சொல்றேன்னு கோவிச்சுக்காதிங்கோ ஜோசியரே. சேஷாத்ரி இப்படிப் பித்தனா அலையறதுக்குக் காரணம் நீங்கதான்'' என்று அவர் ஒரு கல்லைத் தூக்கிப் போட்டார்.

ஜோசியருக்குத் தூக்கிவாரிப் போட்டது! ''நான் காரணமா?'' என்று கேட்பது போல் வந்தவரைப் பார்த்து விழித்தார் அவர்.

''ஆமா! நீங்க எதையோ சொல்லி அவன் கல்யாணத்தை நிறுத்திட்டேள். சந்நியாச யோகமாவது, மண்ணாங்கட்டியாவது! கல்யாணம் நடந்திருந்தா அவன் தலையெழுத்தே மாறிப் போயிருக்கும். அது நின்னு

போனதினுலேதான் அவன் புத்தி தடுமாறிப் போச்சு... நீங்க செய்தது ரொம்பத் தப்பு. சொந்த அப்பன் இருந்திருந்தா இப்படிச் செய்திருக்கவே மாட்டார்; முதல்லே ஒரு பொண்ணைப் பார்த்து சேஷுக்கு கல்யாணத்தைப் பண்ணி வையுங்கோ. அப்புறம் அவன் போக்கே மாறிப் போயிடும் பாருங்கோ'' என்று அவர் அடித்துப் பேசினுர். உறவினர்களில் சிலரும் இதே அபிப்பிராயத்தைத் தெரிவித்தார்கள்.

ராமசாமி ஜோசியருக்கு உண்மையிலேயே நெஞ்சு வெடித்து விடும் போலாகி விட்டது. ஜாதகத்தைப் பார்த்து ஏதோ ஜோசியம் சொல்லப் போக, இப்படியொரு பழி வந்து சேர்ந்து விட்டதே என்று இடிந்து போனுர் அவர். பையனுக்கு ஒரு கல்யாணத்தைச் செய்து விட்டால் அந்தப் பழியைத் துடைத்து விடலாம் என்று தீர்மானித்து, தீவிரமாக பெண்ணைத் தேட ஆரம்பித்தார். பாவம், எங்கு போய் பெண் கேட்டாலும் அவருக்கு ஏமாற்றமே காத்திருந்தது. பித்துப் பிடித்துப் பேய் போல் மயானத்தில் அலைபவனுக்கு யார் துணிந்து பெண்ணைக் கொடுப்பார்கள்? மரியாதையுடன் ஏதோ சாக்குப் போக்கைச் சொல்லி ஜோசியரை அனுப்பி விட்டார்கள்.

தம் உள்ளக் குமுறலை ஜோசியர் ஒரு நாள் சேஷாத்ரியிடம் தெரிவித்தார். தமக்கேற்பட்ட அவப் பெயரைக் கூறி வருந்தினுர். சேஷாத்ரி தம் சிறிய தந்தைக்கு ஆறுதல் கூறினுர்:

''சித்தப்பா, நீங்கள் ஏன் வீணுக வருத்தப்படறேள்? ஊரில் நாலு பேர் நாலுவிதமாகத்தான் பேசுவா. கல்யாணம் பண்ணிக்கலையேன்னு நான் வருத்தப்பட்டாத்தானே அந்தப் பழி உங்களைச் சேரும். எனக்கு கல்யாணத்திலே கொஞ்சமும் ஆசை கிடையாது. நீங்கள் உண்மையைச் சொல்லி எனக்கு ரொம்ப ஒத்தாசை பண்ணியிருக்கேள். ஊரார் சொல்ருன்னு என் கல்யாணத்துக்கு ஒருவித முயற்சியும் செய்ய வேண்டாம். கல்யாணம் பண்ணிக்கச் சொல்லி நீங்க என்னைக் கட்டாயப் படுத்தினு, நான்அப்புறம் வீட்டுப் பக்கமே வரமாட்டேன்; ஊரைவிட்டே போயிடுவேன்'' என்று சுய புத்தியோடு, தெளிவாகவே பேசினுர்.

இதைக் கேட்டு சமையலறையிலிருந்த கல்யாணி அம்மாள் பதறிப் போய் ஓடி வந்தாள் :

''அப்பா சேஷு, அப்படி யெல்லாம் இன்னெருதரம் பேசாதே. எனக்கு நெஞ்செல்லாம் 'படபட'ன்னு அடிச்சிக்கிறது. உன் கல்யாணத்தைப் பத்தி இனிமே ஒருத்தரும் பேசமாட்டோம். நீ கல்யாணமே பண்ணிக்க வேண்டாம். ஆத்துலே இருந்தா போதும். மன்னி சாகற போது உன்னைக் கவனிக்கச் சொல்லிட்டுப் போயிருக்கா. நீ எங்கேயாவது போயிட்டேன்னு, நான் ஒரு நிமிஷம்கூட உயிரோடு இருக்கமாட்டேன்'' என்று கூறி, தேம்பித் தேம்பி அழுதாள். பின்னர் கணவரைப் பார்த்து, ''இதோ பாருங்கோ, நீங்க உங்க வேலையைக் கவனியுங்கோ; இனிமே குழந்தைகிட்டே கல்யாணத்தைப் பற்றிப் பேசாதிங்கோ. உங்களுக்குப் புண்ணியமா போகட்டும்'' என்று

கெஞ்சாத குறையாக வேண்டினாள். அத்துடன் அந்த வீட்டில் கல்யாணப் பேச்சே அடியோடு நின்று விட்டது.

ஒரு நாள் தாமலிலிருந்து வந்த பரசுராம சாஸ்திரிகள் சேஷாத்ரியைத் திருத்தும் நோக்கத்துடன் அவரைத் தம் அருகில் அழைத்தார்.

''அப்பா, உன் பக்தியையும் ஜபதபங்களையும் ரொம்ப மெச்சறேன். ஆனால், நீ சுடுகாட்டுக்குப் போய் ஜபம் பண்றது சரியில்லை. அது சாஸ்திரத்திற்கு விரோதம். அதை மட்டும் நிறுத்தி விடு'' என்று கேட்டுக் கொண்டார்.

சேஷாத்ரி தாம் செய்வது சரியே என்று வாதம் செய்யத் தொடங்கினார். இருவரும் சமஸ்கிருதத்திலேயே மூன்று மணி நேரம் தர்க்கம் புரிந்தனர். கடைசியாக சேஷாத்ரி, ''நான் நைஷ்டிகப் பிரம்மசாரி. உபாசகன். உபாசகனுக்கு இன்ன நேரத்தில், இன்ன இடத்தில் ஜபம் செய்ய வேண்டும் என்கிற கட்டுப்பாடெல்லாம் கிடையாது'' என்று அடித்துக் கூறி, சாஸ்திரியாரை மேற்கொண்டு பேச வொட்டாமல் செய்து விட்டார். கோபங் கொண்ட சாஸ்திரிகள், ''நீ என்ன சொன்னாலும், தினமும் சுடுகாட்டிற்குப் போய் விட்டு வீட்டிற்குள் வந்து நுழைவது அநாசாரம்'' என்று கடுமையாகச் சாடினார். ''சரி, இனிமேல் வீட்டுக்குள் வரவில்லை'' என்று வெளியேறி விட்டார் சேஷாத்ரி. அன்றையிலிருந்து கோயில்களிலும், குளக் கரைகளிலும், மரத்தடியிலும் அவர் பொழுதைக் கழித்தார். வீட்டுக்கே வருவதில்லை.

அச்சமயத்தில் ஹரித்வாரத்திலிருந்து காஞ்சீபுரத்திற்கு ஒரு யோகீச்வரர் வந்திருந்தார். அவருக்கு பாலாஜி சுவாமிகள் என்று பெயர். நான்கு சீடர்களுடன், சர்வ தீர்த்தக்கரையிலுள்ள விசுவநாத சுவாமி ஆலயத்தில் தங்கியிருந்த அவர், பார்ப்பதற்குத் தட்சிணாமூர்த்தியைப் போலவே இருந்தார்.

சர்வ தீர்த்தக்கரையில் அனைவருக்கும் தரிசனம் தந்து கொண்டிருந்த பாலாஜி சுவாமிகளைக் கண்டதும் சேஷாத்ரி, உணர்ச்சி வசப்பட்டு கண்கள் கலங்க அவரது காலில் விழுந்து வணங்கினார். ஞானகுருவின் அருட் பார்வையில் மெய்ம்மறந்து போனவர், தட்சிணாமூர்த்தி அஷ்டகத்தை 'கணீர்' என்று சொன்ன போது அவரையும் அறியாமல் கன்னங்களில் கண்ணீர் வழிந்து கொண்டே இருந்தது. அம் மகான் சாந்தமுடன் பால உபாசகனை நோக்கி, ''குழந்தாய், வருந்தாதே! இப்படிசோ உட்கார்'' என்று சமஸ்கிருதத்தில் மொழிந்தார்.

சேஷாத்ரியும் கட்டுண்ட நாகம் போல், சுவாமிகளின் அருகிலேயே அமர்ந்தார். அக்கணமே அம்மகானுக்கு அடிமையானார்.

இருவரும் சாஸ்திர சம்பந்தமான விஷயங்களைப் பற்றி வெகு நேரம் பேசிக் கொண்டிருந்தனர். குருவின் அருள் நோக்கு சீடனின் மீது கருணை மழையைப் பொழிந்து கொண்டிருந்தது. பார்வையாலேயே உபதேசித் தருளி விட்டார் அந்த பரமஹம்சர்.

சுவாமிகள் உத்தரவு கொடுத்தும் கூட அந்த இடத்தை விட்டு சேஷாத்ரி நகரவேயில்லை. அக்கணமே சுவாமிகளுக்கு ஐந்தாவது சீடராகி, அவருக்குப் பணிவிடைகள் செய்யத் தொடங்கி விட்டார்.

சேஷாத்ரிக்குப் பட்டண்ணு என்றொரு நண்பர் இருந்தார். அவரும் பாலாஜி சுவாமிகளின் சேவையில் தம்மை அர்ப்பணித்துக் கொண்டார். இருவரும் ஒருநாள் சுவாமிகளின் பாதங்களில் விழுந்து, தங்களுக்கு உபதேசம் செய்தருளும்படி வேண்டினர். சுவாமிகள், பட்டண்ணுவுக்கு தேவி மந்திரத்தை உபதேசித்தார். சேஷாத்ரியின் வைராக்கியத்தைக் கண்டு அவர் ஞான சந்நியாசத்திற்கு மிகவும் ஏற்றவர் என்று தீர்மானித்து முறைப்படி சந்நியாசம் கொடுத்து, மகா வாக்கியங்களை உபதேசித் தருளினர்.

உள்ளத்தில் என்றோ சந்நியாசியாகி விட்ட சேஷாத்ரி, உருவிலும் உடையிலும் தற்போது அந்த ஆச்ரமத்தை ஏற்றுக் கொண்டு விட்டார். உலக இச்சைகளைத் துறந்தவர், பேரின்பத்தில் லயித்து, ஜீவன் முக்த ராய், யோக சித்தராய், ஞானப் பித்தராய், தன் நிலை உணர்ந்து தன்னிச்சையாய்த் திரியும் தவப் பெருநிதியாய் பிரும்மானந்தக் கடலில் நீந்தித் திளைத்துக் கொண்டிருந்தார்.

அன்று சேஷாத்ரி தந்தையின் சிரார்த்த தினம். திதியில் சேஷாத்ரி எப்படியாவது கலந்து கொள்ள வேண்டும் என்று கல்யாணி அம்மாள் மிகவும் பிடிவாதமாயிருந்தாள். எங்கிருந்தாலும் குழந்தையைத் தேடிக் கண்டுபிடித்து, எப்படியாவது வீட்டுக்கு அழைத்துவரும்படி முதல் நாள் அவள் கணவரிடம் அழுது புலம்பினள். வேறு வழியில்லாமல் பையனைத் தேடிச் சென்ற ராமசுவாமி ஜோசியர், தெருவில் அலைந்து கொண்டிருந்த சேஷாத்ரியைக் கட்டிப் பிடித்து, இரண்டு பேர் உதவி யுடன் வீட்டுக்கு இழுத்து வந்தார். இந்தக் காட்சியை ஊரே வேடிக்கை பார்த்தது.

''நான் சந்நியாசி. எனக்குக் கர்மமெல்லாம் தொலைந்து விட்டது. சந்நியாசிக்கு சிரார்த்த சடங்குகளெல்லாம் கிடையாது'' என்று சத்தம் போட்டுக் கொண்டே வந்தார் சேஷாத்ரி.

''அதெல்லாம் தெரியாது. இது உன் சித்தியின் கட்டளை. இன்று பூராவும் நீ வீட்டை விட்டுப் போகக் கூடாது. என்ன ஆனாலும் நான் உன்னை விடப் போவதில்லை'' என்று கூறிய ராமசுவாமி ஜோசியர், சேஷாத்ரியை ஓர் அறையில் தள்ளிப் பூட்டி விட்டு, சாவியைத் தம் இடுப்பில் பத்திரமாகச் செருகிக் கொண்டார்.

சுமார் இரண்டு மணி இருக்கும். சிரார்த்தம் முடிந்தது. முதாதையரின் ஆசியைப் பெற வேண்டிய சடங்கு நடைபெற வேண்டும். அதற்காக சேஷாத்ரியை அழைத்து வர ஜோசியர், அறைக் கதவைத் திறந்தார். அக்கம் பக்கத்திலிருப்பவர்களும் வேடிக்கை பார்க்கக் குழுமி யிருந்தனர். வைதிகர்களும் ஆவலுடன் காத்திருந்தனர்.

ராமசுவாமி ஜோசியர் மெள்ள அறைக்குள் நுழைந்தார். சுற்றிப் பார்த்தார். மூலை முடுக்குகளிலெல்லாம் தேடினார். சேஷாத்ரியைக் காணவில்லை.

பூட்டிய அறையிலிருந்து யோக சித்தர் சேஷாத்ரி மாயமாய் மறைந்து விட்டார்!

இந்தச் செய்தி ஒரு நொடியில் ஊரெங்கும் பரவி விட்டது. அந்த அற்புத நிகழ்ச்சியைப் பற்றித்தான் எல்லோரும் பேசிக் கொண்டிருந்தனர். ராமசுவாமி ஜோசியரும், கல்யாணி அம்மாளும் 'பிள்ளையின் யோக மகிமையைப் புரிந்து கொள்ளாமல், அவன் மனம் நோகும்படி நடந்து கொண்டோமே' என்று வருத்தப்பட்டனர்.

ஸ்ரீ சேஷாத்ரி சுவாமிகளின் வரலாற்றில் இந்த நிகழ்ச்சியைப் பற்றிப் படித்தபோது எனக்குப் புல்லரித்தது. அத் திருவிளையாடலை அவர் நிகழ்த்திக் காட்டிய அந்த வீட்டையும், அந்த அறையையும் காண வேண்டும் என்ற பேரவா என்னுள் எழுந்தது. காஞ்சீபுரம் சென்று யார் யாரையோ கேட்டுப் பார்த்தேன். ஒருத்தருக்கும் அந்த வீடு இருக்குமிடம் தெரியவில்லை.

வயதானவர்களை யெல்லாம் விசாரித்துப் பார்த்தேன். ஒரு பயனுமில்லை. நண்பர் ஒருவர், கொல்லா சத்திரத்திற்கு எதிரிலுள்ள ஒரு சிறு ஓட்டு வீட்டைக் காட்டி, "இங்கேதான் சேஷாத்ரி சுவாமிகளின் மனுஷா இருந்ததாகச் சொல்லுவா" என்று கூறினார். அந்த வீட்டுக்குள் சென்று பார்த்தேன். அது மிகப் பழைய வீடுதான். ஆனால், 'ஸ்ரீசேஷாத்ரி சுவாமிகள் வசித்த வீடு அதுதான்' என்று எப்படி உறுதிப் படுத்திக் கொள்வது? நேரே ஸ்ரீ காஞ்சிப் பெரியவரிடம் சென்றேன். வேறு எங்கு செல்வேன்?

"ஸ்ரீசேஷாத்ரி சுவாமிகள் வசித்த இல்லம் எது என்று சரியாகத் தெரியவில்லை. பெரியவாளுக்குத் தெரிஞ்சா......" என்று மெள்ள பேச்சைத் தொடங்கினேன் நான்.

சுவாமிகள் யோசனையில் ஆழ்ந்தார்.

"எதிர் வீடு என்று சொல்லுகிறார்களே, அதுவாக இருக்குமோ?" என்று கேட்டேன்.

"அது இருக்காது" என்பதுபோல் தலையை அசைத்து விட்டு மீண்டும் சிந்திக்க ஆரம்பித்தார் சுவாமிகள். (அந்த வீட்டில் ஸ்ரீ சேஷாத்ரி சுவாமிகளின் சகோதரரான ஸ்ரீ நரசிம்ம ஜோசியரின் குடும்பம் வசித்ததாகப் பின்னர் கேள்விப்பட்டேன்.)

ஸ்ரீ ஆசாரிய சுவாமிகளிடம் விளக்கம் கேட்டு விட்டுக் காத்திருந்தால் போதும். விடை எப்படியோ கிடைத்து விடும். அனுபவத்தில் ஏற்பட்டுள்ள நம்பிக்கை அது. அந்த நம்பிக்கையோடு காத்திருந்தேன்.

சுவாமிகள் மெள்ளப் பேசினுர்: ''ஸ்ரீ உபநிஷத் பிரும்ம மடத்துக்குப் பின்னுலே அஞ்சாறு சின்ன வீடுகள் இருக்கு. ஏதோ ஒரு வீட்டிலே ரங்கநாதன்னு ஒரு புரோகிதர் இருக்கார். அவர் அஷ்டசகஸ்ர வகுப்பைச் சேர்ந்தவர். அவரைப் போய்க் கேட்டுப் பாரு. அவருக்கு ஒருவேளை தெரிஞ்சிருக்கலாம்.''

காஞ்சிப் பெரியவர் இவ்வாறு சாதாரணமாகப் பேசித்தான் அற்புதங்களை நிகழ்த்திக் காட்டுவார். அவர் குறிப்பால் உணர்த்துவார். கோடி காட்டுவார். பொறுமையோடு நாம் தேடிக் கொண்டு போனுல், இருள் விலகி, உண்மை பிரகாசிப்பதைக் காணலாம்.

அவசர அலுவல்கள் காரணமாக உடனேயே காஞ்சீபுரத்தைவிட்டுப் புறப்பட வேண்டி யிருந்ததால் அன்று நான் திரு ரங்கநாதனை சந்திக்க இயலவில்லை. இரண்டு மாதங்கள் கழித்துத்தான் அவரைச் சந்திக்க முடிந்தது.

''இந்த ஏழையைத் தேடி எப்படி வந்தீர்கள்?'' என்று கேட்டார் திரு ரங்கநாதன். அவரைப் பார்த்து விசாரிக்கும்படி சுவாமிகள் என்னை அனுப்பி வைத்ததைப்பற்றி நான் கூறியபோது அவர் கண்கள் கலங்கி விட்டன.

''என்னையும் ஒரு பொருட்டாக மதித்து, என்னை நினைவு வைத்துக் கொண்டு உங்களை என்னிடம் அனுப்பி வைத்த அவர் கருணையே கருணை. அந்த மகான் இருக்கிறதிஞலேதான் ஊர்லே கொஞ்சமாவது மழை பெய்கிறது'' என்று கூறியவர், உணர்ச்சிவசப்பட்டு சிறிது நேரம் எதுவுமே பேச முடியாமல் திணறினுர். நான் வந்த காரியத்தை மீண்டும் நினைவுபடுத்திய பின்னர்தான் திரு ரங்கநாதன் பேசினுர்:

''ஸ்ரீ சேஷாத்ரி சுவாமிகள் வசித்த வீடு எது என்று எனக்கு நிச்சயமாகத் தெரியாது. சின்ன காஞ்சீபுரத்திலே யானை கட்டித் தெருவுலே இருக்கிறதாக எங்க பெரியவா சொல்லிக் கேள்விப்பட்டிருக்கேன். பெரிய தோப்பும் துரவுமாக இருக்குமாம்.''

ஸ்ரீ சேஷாத்ரி சுவாமிகள் வசித்த வீடு—சின்ன காஞ்சீபுரம்.

அதற்கு மேல் அவருக்கு ஒன்றும் தெரியவில்லை. அவருக்கு நன்றி தெரிவித்துவிட்டு அங்கிருந்து கிளம்பி, நேரே சின்ன காஞ்சீபுரம் சென்ருேம். யானை கட்டித் தெருவில் அப்படியோர் இடமோ, வீடோ இல்லை எனக் கூறிவிட்டார்கள். அப்படியிருந்தும் நான் நம்பிக்கையை இழக்கவில்லை.

பாழடைந்து, பரிதாபமாகக் காட்சி தரும் வீட்டின் பின்புறம்

உடன் வந்த உள்ளூர்வாசி பத்மநாபன் என்னை நல்லப்பா ஜீயப்பங்கார் என்ற பெரியவரிடம் அழைத்துச் சென்றார். படிப்பும், படிப்புக்கேற்ற பண்பும் நிறைந்த முகப் பொலிவு. வீடு தேடி வந்தவர்களை இன்முகத்துடன் வரவேற்று, உதவி புரியத் துடிக்கும் உயர்ந்த குணம். நாங்கள் நாடி வந்த விஷயத்தைப் பற்றி அவரிடம் கேட்டோம். படுத்திருந்தவர் உற்சாகத்துடன் எழுந்து உட்கார்ந்தார். எங்களையும் உட்காரச் சொன்னார்:

''நான் சொல்லும் வீடு தெற்கு வீதியின் கீழ்க்கோடியில் இருக்கிறது. இப்போது அது நாலு கை மாறிவிட்டது. நாற்பது வருடங்களுக்கு முன் என் நண்பர் ஒருவர் அந்த வீட்டில் குடியிருந்தார். 'நான் குடியிருக்கும்

வீடு சேஷாத்ரி சுவாமிகள் இருந்த வீடு' என்று அவர் சொல்லியிருக்கிறார். அதனால்தான் அத்தனை நிச்சயமாகக் கூறுகிறேன். வாருங்கள், அந்த வீட்டைக் காட்டுகிறேன்'' என்று அவர் எங்களை அழைத்தார். நேரத்தை கடத்தாமல் நாங்கள் புறப்பட்டுச் சென்றோம்.

ஒரு மாடி வீட்டைக் காட்டி, ''இதுதான் நான் சொன்ன வீடு. இதில்தான் என் நண்பர் குடியிருந்தார்'' என்று சுட்டிக் காட்டினார் ஜீயப்பங்கார் சுவாமி.

அந்த வீட்டுக்குச் சென்று கதவைத் தட்டினோம். நான்கைந்து குழந்தைகளைத் தவிர அந்த வீட்டில் பெரியவர்கள் ஒருவரும் இல்லாத தால் ஒன்றுமே விசாரிக்க முடியவில்லை. பின்புறம் சென்று பார்த்தோம். தென்னை மரங்கள் அடர்ந்த பெரிய தோப்பாக இருந்தது. திரு ரங்க நாதன் கூறிய அடையாளங்களைக் கொண்டு இந்த இடமாகத்தான் இருக்க வேண்டும் என்று தீர்மானித்தோம். இருப்பினும் சந்தேகம் தீரவில்லை. மனத்திற்கு முழுமையான திருப்தி ஏற்படவில்லை. அந்த மாடி வீட்டிற்குக் கிழக்கில், அதை ஒட்டினாற்போல் ஓர் ஒட்டு வீடு இருந்தது. அதுவாக இருக்குமோ என்ற சந்தேகம் தோன்றியது.

அந்தச் சிறு வீட்டுக்குப் பக்கத்தில் ஒரு காலி மனை. அதையடுத்து ஒரு சிறு திண்ணை. அதில் ஒரு கிழவர் சுருண்டு படுத்திருந்தார்.

''அவரைக் கேட்டுப் பாருங்க. அவரு இதே ஊர்தான். அவருக்கு தொண்ணூறுக்கு மேலே வயசாவுது. ஒருவேளை அவருக்குத் தெரிஞ்சிருக் கும்...'' என்று ஓர் வயதான அம்மாள் சொன்னார்.

அந்தக் கிழவரைக் குரல் கொடுத்து எழுப்பினோம். அவர் மெள்ள எழுந்து உட்கார்ந்தார். எங்களையும் எங்கள் கேள்வியையும் புரிந்து கொள்ளவே அவருக்குப் பத்து நிமிடங்கள் பிடித்தன.

''பெரியவரே, இதோ இந்தப் பக்கத்து வீட்டிலே யார் இருந்தாங் கன்னு உங்களுக்கு ஞாபகம் இருக்கா?''

''எது...... அந்த மாடி விடா......? அது நான் கட்டினதுதான். அது பஞ்சாங்கக்கார ஐயர் வீடு'' என்றார் கிழவர்.

அம்முதியவரின் பெயர் கிருஷ்ணப்ப முதலியார். கொத்து வேலை மேஸ்திரியாக இருந்திருக்கிறார்.

''அதுக்கு பக்கத்து விட்டுலே யார் இருந்தாங்க?''

''அங்கேயும் அவங்க மனுஷாதான் இருந்தாங்க. பெரியவரு இறந்துட்டாரு...... அப்புறம் அவங்களெல்லாம் வீடுங்களை வித்துட்டு வேறே எங்கேயோ போயிட்டாங்க.''

''இந்த வீட்டிலே சேஷாத்ரின்னு ஒருத்தர் இருந்தாரே, நீங்க பார்த்திருக்கீங்களா?''

கிழவர் ஞாபகப்படுத்திப் பார்க்கிறார். அவருக்கு ஒரு பெயரும் நினைவுக்கு வரவில்லை.

''அவரு கூட சின்ன வயசுலேயே சாமியார் ஆயிட்டாராமே, உங்களுக்கு ஞாபகம் இல்லையா...?''

எங்கேயோ 'மினுக்' என்று மின்னுவது போல் கிழவருக்கு ஒரு கணம் லேசாகப் பழைய நினைவு வருகிறது.

''சிவப்பா, ஒடிசலா ஒரு புள்ளையாண்டான் இருந்தாரு... அவரு... வீட்டை விட்டுப் போயிட்டாரு...... அப்புறம் பெரியவங்களும் செத்துட்டாங்க... மத்தவங்க, வீடு, தோட்டம் துரவு எல்லாத்தையுமே வித்துட்டு போயிட்டாங்க. அப்புறம், ரெண்டு தரம் ஐயரைப் பார்த்தேன். பெரிய காஞ்சிபுரத்திலே எங்கேயோ இருக்கிறதாகச் சொன்னாரு. நான் சரியா கேட்டுக்கலே.''

கிழவர் கூறிய அந்த சிறிய ஓட்டு வீட்டில்தான் சேஷாத்ரி சுவாமிகள் வசித்திருக்க வேண்டும் என்று என் உள்ளுணர்வு கூறவே, அந்தச் சிறிய வீட்டினுள் நுழைந்தோம்.

வாசற் கதவு சற்று திறந்திருந்தது. ரேழியில் ஒரு பெரியவர் படுத்துக் கொண்டிருந்தார். அவரை எழுப்பி, வீட்டைப் பார்க்க வேண்டும் என்று கூறினோம். அவரும் உடனே எழுந்து எங்களுக்கு வழி விட்டார்.

அந்த வீட்டை முன் பக்கம் இடித்துக் கட்டி யிருக்கிறார்கள். வலப் புறம் இருந்த அறைக்குள் எட்டிப் பார்த்தேன். 'சேஷாத்ரி சுவாமிகளை, அவருடைய சிறிய தந்தை ராமசுவாமி ஜோசியர் இந்த அறையில் தான் பூட்டி வைத்திருந்தாரா? இங்கிருந்துதான் சுவாமிகள் மாயமாய் மறைந்தாரோ?' —இவ்வாறு நான் எண்ணிய உடனேயே உடலில் மின்சாரம் பாய்ந்தது போன்ற ஓர் அதிர்ச்சி ஏற்பட்டது.

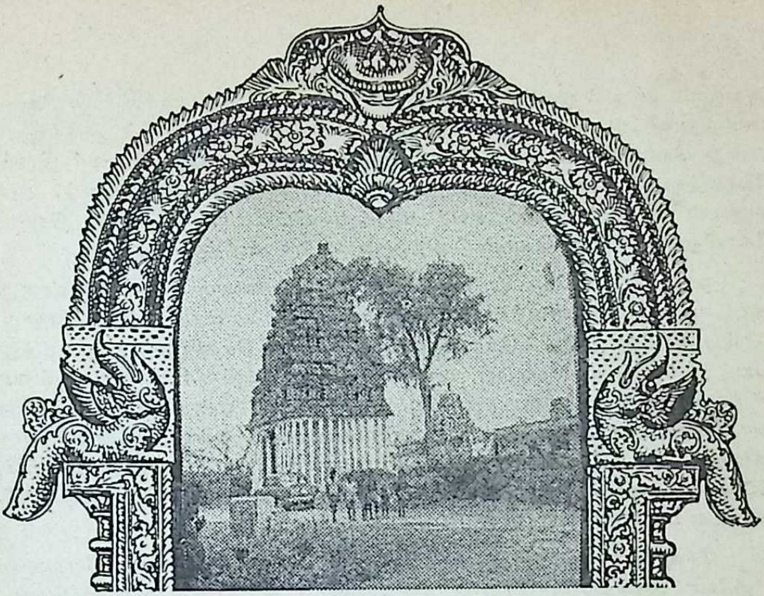
உள்ளே சென்றோம். இரண்டாம் கட்டு பாழடைந்து கிடந்தது. முற்றத்தில் இருக்கும் கிணறு மூடப்பட்டிருந்தது. இடிந்த செங்கற்சுவர்களையும், உதிர்ந்த காரையையும் பார்த்த போது நூறு வருடங்களுக்கு முன் கட்டப்பட்ட வீடாகத்தான் இருக்க வேண்டும் என்று தோன்றியது. 'ஸ்ரீ சேஷாத்ரி சுவாமிகள் இந்த வீட்டில்தான் வசித்திருக்க வேண்டும்' என்ற எண்ணம் வேரூன்றியது.

''இதையெல்லாம் கூட நல்லா இடிச்சுட்டுப் புதுசாக் கட்டப் போருங்க...'' என்ருர் அங்கு இருந்தவர்.

எனக்குப் பகீர் என்றது. சரித்திரச் சின்னங்களை அழிக்கிருர்களே என்று உள்ளூற வருந்தினேன். நமக்குப் புனித சரித்திரம். அவர்களுக்குச் சாதாரண வீடுதானே!

அந்த அழிவுச் சின்னங்களைப் புகைப் படம் பிடித்துக் கொண்டு, நேரே கொல்லா சத்திரத்திற்குச் சென்று, சுவாமிகளிடம் நாங்கள் கேட்டவற்றையும் பார்த்தவற்றையும் கூறினேன். 'அந்த வீடுதாஞ?' என்ற சந்தேகம் மட்டும் மனத்தின் ஒரு மூலையில் ஏனே என்னைக் குழப்பிக் கொண்டிருந்தது.

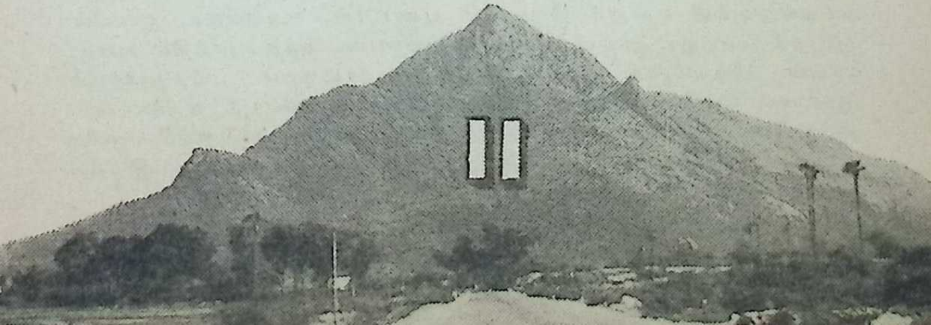
சுவாமிகள் நான் கூறியவற்றைப் புன்னகையுடன் மௌனமாகக் கேட்டுக் கொண்டார். என் மன நிலையை அறிந்து, 'அந்த வீடாகத்தான் இருக்கணும்' என்று கூறி என் சந்தேகத்திற்கு முற்றுப் புள்ளி வைத்தார்.

ஸ்ரீ முக்தீச்வரர் ஆலயம் — காவேரிப்பாக்கம்.

வீட்டிலிருந்து மாயமாய் மறைந்த சேஷாத்ரியை ஊரெல்லாம் தேடிப் பார்த்தார்கள். கோயிலில், குளக்கரையில், மண்டபத்தில், மயானத்தில், சத்திரத்தில், மரத்தடியில் எங்கு தேடியும் அவரைக் காண வில்லை. சிறிய தந்தையும் சித்தியும் வேதனையால் மனம் வெதும்பிப் போனார்கள். 'தாங்கள் கண்டிப்புடன் நடந்து கொண்டதால்தான் பிள்ளை ஊரைவிட்டே ஓடி விட்டான்' என்ற பழிக்கு ஆளானோமே என்று நெஞ்சு வெடிக்கக் குமுறி அழுதார்கள்.

சில நாட்கள் கழித்து சேஷாத்ரி காவேரிப்பாக்கத்தில் இருப்பதாக செய்தி வந்தது. காஞ்சீபுரத்திலிருந்து மேற்கே இருபதாவது மைலில் இருக்கும் அந்த ஊருக்குச் சுவாமிகள் எப்படிப் போனார், ஏன் போனார் என்று ஒருவருக்குமே தெரியவில்லை. அவ்வூரில் சேஷாத்ரியின் பெரிய தாயாரான 'சுந்தரக்கா' என்ற சுந்தரம்மாள் வசித்து வந்தார். வேறு சில உறவினரும் இருந்தனர். ஆனால், சுவாமிகள் அவர்களுடைய வீடுகளுக்குச் செல்லவில்லை. அங்குள்ள முக்தீச்வரர் ஆலயத்திலேயே தங்கியிருந்தார்.

அவருடைய ஒன்று விட்ட தம்பியான சேஷு என்பவர், சுவாமிகளைப் பார்த்து விட்டு வீட்டுக்குச் சென்று, 'அண்ணு கோயிலில் இருக்கிறுர்' என்று சொல்லவே, அவர்கள் எல்லோரும் ஓடோடி வந்து, அவர் இருந்த கோலத்தைக் கண்டு பதறித் துடித்தனர். எத்தனை அழைத்தும், அவர்களுடன் வீட்டுக்கு வர அவர் மறுத்து விட்டார். எனவே, தினமும் கோயிலுக்கு உணவு கொண்டு வந்து அவருக்கு அளித்து வந்தனர்.

ஒருநாள் தம்பியுடன் சேஷாத்ரி, கோயிலை வலம் வந்து கொண்டிருந்தார். வடக்கு மதிற்சுவரின் ஓரமாக இருந்த புன்னை மரத்தடியிலிருந்து ஒரு பாம்பு அப்போது சீறிக்கொண்டு வந்தது. தம்பி சேஷு அதைப் பார்த்துப் பயந்து, ''அண்ணு, பாம்பு, பாம்பு'' என்று கத்தினுர். சேஷாத்ரியோ, சிறிதும் பதட்டம் அடையாமல், ''இங்கே வா'' என்று அந்தப் பாம்பை வாஞ்சையுடன் அழைத்தார். தாய் அழைக்க, துள்ளிக் குதித்து வரும் குழந்தையைப் போல் அப் பாம்பு வேகமாக ஊர்ந்து வந்து, சேஷாத்ரியின் மேல் ஏறி, அவர் கழுத்தை மூன்று முறை சுற்றிக் கொண்டு தலையின்மீது குடையைப் போல் படம் எடுத்து நின்றது.

சேஷுவுக்கு வியர்த்துக் கொட்டியது. நடுநடுங்கிப் போனவர், ''ஐயோ! அண்ணுவைப் பாம்பு கடித்து விட்டது'' என்று அலறிக்கொண்டு வெளியே ஓடினுர்.

சற்று நேரத்தில் அங்கு ஒரு பெரும் கூட்டமே கூடி விட்டது. சுந்தரம்மாள் வயிற்றிலும் வாயிலும் அடித்துக் கொண்டாள். உறவினரெல்லாம் வயிற்றில் நெருப்பைக் கட்டிக் கொண்டு செய்வதறியாது திகைத்து நின்றனர்.

சற்றைக்கெல்லாம் அந்தப் பாம்பு சேஷாத்ரியின் உடலிலிருந்து இறங்கி மெள்ள ஊர்ந்து சென்று எங்கோ மறைந்து விட்டது.

ஸ்ரீ அலங்காரவல்லி சமேத முக்தீச்வரர் எழுந்தருளி யிருக்கும் காவேரிப்பாக்கம், புராணச் சிறப்புப் பெற்ற தலமாகும்.

அகத்திய முனிவரிட்ட சாபம் நீங்கும் பொருட்டு, அன்னை காவேரி அங்கு ஏரி வடிவில், கைலாசநாதனைக் குறித்துத் தவம் இருந்தாள். ஸ்ரீபத்ம புராணத்தில் 'கவேர நகரம்' என்றும், வரலாற்றில் 'சதுர்வேதி மங்கலம்' என்றும் இது குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

பரமனும் பார்வதிதேவியும் சோமகன் என்ற அரசனுக்கு வேடுவன், வேடுவச்சியாகக் காட்சி தந்து திருவிளையாடல் புரிந்த புண்ணிய பூமி இது. கைலாசபதி மானுக மாறிய போது அம்பிகை அதன் கழுத்தை அலங்கரிக்கும் நவரத்ன மாலையாக மாறியதால், சிருங்காரநாயகி என்றும் அலங்காரவல்லி என்றும் திருநாமம் பூண்டாள். அம்பிகை, ஐயனின் ஒப்புதல் பெற்று, அரசனின் வளர்ப்பு மகளாக அந்தப்புரத்தில் வளர, பரமன், பிரும்மசாரி வேடம் புனைந்து, நாட்டியம் பயிற்றுவிக்கும் ஆசானுக உள்ளே புகுந்து அவளை மயக்கி, மணம் புரிந்து கொண்ட தலம் இது. முக்தீச்வரர், காவேரியின் சாபத்தைப் போக்கி அவளை அகத்திய முனிவருக்கு மணம் முடித்து வைத்ததாகவும் இத்தல வரலாறு கூறுகிறது.

இத்திருத்தலத்தில் சேஷாத்ரி, அலங்காரவல்லியைக் குறித்துக் கடும் தவம் இருந்ததால், அம்பிகை அவருக்குக் காட்சி தந்து பூரண ஞானம் அருளியதாகக் கூறப்படுகிறது.

ஸ்ரீமுக்தீச்வரர் ஆலயத்திலுள்ள நவராத்திரி மண்டபத்தில் அன்ன ஆகாரமின்றி ஸ்ரீ சேஷாத்ரி சில நாட்கள் நிட்டையிலிருந்தார்.

அப்போது ஒருநாள் சுவாமியின் பெரியம்மாவான சுந்தரக்கா வந்து அவரைச் சாப்பிட வரும்படி வீட்டுக்கு அழைத்தார். சுவாமி, தயிர் சாதமும், புளியஞ் சாதமும் செய்து வரும்படி பெரியம்மாவிடம் கூறினர். சுந்தரக்கா அவ்விதமே செய்து கொண்டுவர, சேஷாத்ரி தயிர் சாதத்தை லிங்கமாகச் செய்து, புளியஞ் சாதத்தினல் அர்ச்சனை செய்தார். பிறகு அந்த லிங்கத்தைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டு, எதிரிலுள்ள குளத்தில் இறங்கிக் கழுத்தளவு நீரில் நின்று இரண்டு நாட்கள் தவமிருந்தார்.

சேஷாத்ரி, காவேரிப்பாக்கத்தில் இருக்கும் செய்தியை அறிந்து, காஞ்சீபுரத்திலிருந்து சிறிய தந்தை ராமசுவாமி ஜோசியரும் சிற்றன்னை கல்யாணி அம்மாளும் அங்கு வந்து சேர்ந்தனர்.

உலகத்தையும் உடலையும் மறந்து, அற்புத சமாதியில் ஆழ்ந்திருந்த புத்திரனைக் கண்டு இருவரும் பக்திப் பரவசத்தில் ஆனந்தக் கண்ணீர் சொரிந்தனர். அவர் நிட்டை கலைந்து கண்களைத் திறக்கும் வரை அருகிலேயே காத்திருந்தனர்.

பிரும்மானந்தத்தில் திளைத்திருந்த சேஷாத்ரி, கண்களைத் திறந்து அருளொளி படர, சுற்றி யிருந்தவர்களைப் பார்த்தார். சிற்றப்பாவும் சித்தியும், கலங்கிய கண்களுடன் தம் அருகில் நிற்பதையும் கவனித்தார். ஆனல், அந்தப் பார்வையில் பாச உணர்வு இல்லை; வைராக்கியப் பொலிவு இருந்தது. ராமசுவாமி ஜோசியர் ஆவேசம் வந்தவர் போல் கத்தினர்:

''குழந்தே! எங்களை மன்னித்து விடப்பா. உன் மகிமை தெரியாமல் உன்னைத் துன்புறுத்தி விட்டோம். நீ எங்களை விட்டு எங்கும் போய் விடாதே. நீ இல்லாமல் எங்களால் வாழ முடியாது'' என்று கதறிக் கொண்டே சேஷாத்ரியின் கால்களில் விழுந்து நமஸ்கரித்தார்.

கல்யாணி அம்மாளும் உணர்ச்சி வசப்பட்டாள். அழுதுகொண்டே பேசினள்:

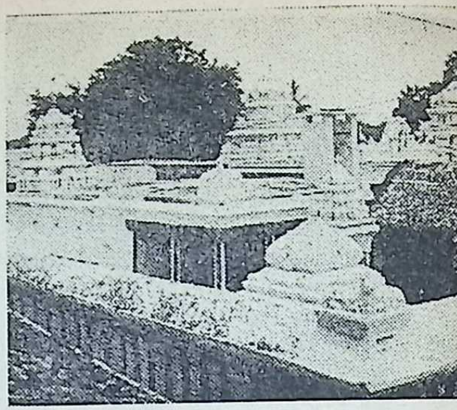
''அப்பா, சேஷு! உன்னை இந்தக் கோலத்தில் பார்க்கவா மன்னி எங்கிட்டே உன்னை ஒப்படைச்சுட்டுப் போனள்? நீ வீட்டை விட்டுப் போனதிலிருந்து எனக்கு சோறு தண்ணி இறங்கலே டாப்பா. நான் தூங்கி எத்தனை நாளோ ஆச்சு. நீ எங்களோட வந்துடு. உன்னைக் கோவில்லே வெச்சுக் கும்பிடறேன். எப்படியோ இருக்க

ஸ்ரீ முக்தீச்வரர் ஆலய சந்நிதித் தெரு

திருப்பத்தூரில் அத்தை மாப்பிள்ளை
வெங்கடரமணய்யர் வசித்த வீடு

ஸ்ரீ முத்துக்குமாரசுவாமி ஆலயம்
(திருப்பத்தூர்)

வேண்டியவன், இப்படிப் பரதேசி மாதிரி, அன்ன ஆகாரம் இல்லாமெ சுத்திண்டிருக்கியே ! ராஜா மாதிரி இருப்பியே! கன்னம் ஒட்டி, கண்கள் இடுங்கி, தாடியும் மீசையுமா அநாதை மாதிரி ஆயிட்டியே! நாங்க உயிரோட இருக்கிறபோது நீ ஏன் இப்படி யெல்லாம் இருக்கணும்? வந்துடு. இப்பவே புறப்படு'' என்று தாய்க்குரிய ஆதங்கத்துடன் புலம்பினுள் கல்யாணி அம்மாள்.

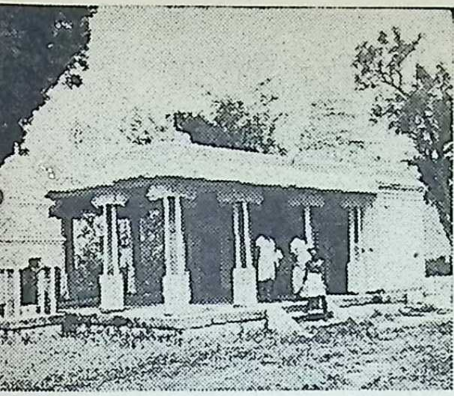
சேஷாத்ரி சிரித்தார். தமக்கு இனி குடும்ப வாழ்க்கையோ வீட்டு வாசமோ கிடையாது என்று அவர்களுக்கு எடுத்துக் கூறினுர். ஆறுதல் வார்த்தைகள் கூறி அவர்களைத் தேற்றினுர். திரும்பிப் போகும்படி மன்றுடிக் கேட்டுக் கொண்டார்.

ஆனுல், அஞ்ஞானத்தில் சிக்குண்டவர்கள், அந்த பிரும்மஞானியை மீண்டும் மீண்டும் சம்சார பந்தத்தில் சிக்க வைக்க முயன்றுர்கள்.

பேச்சு பயனற்றுப் போகவே, சேஷாத்ரி மௌன விரதம் ஏற்றுக் கொண்டார். 'பிள்ளையின் மனம் மாருதா, உடன் வர மாட்டானு?' என்ற அசட்டு நம்பிக்கையுடன் வெகு நேரம் அங்கேயே நின்றிருந்து விட்டு, ராமசுவாமி ஜோசியரும் கல்யாணி அம்மாளும் ஏமாற்றத்துடன் காஞ்சிபுரம் திரும்பி விட்டனர்.

கடும் தவமியற்றிக் கொண்டிருந்த சேஷாத்ரியைத் தரிசிக்கவும், அவரது ஆசியைப் பெறவும், அக்கம் பக்கத்திலிருக்கும் கிராமங்களிலிருந்து மக்கள் காவேரிப்பாக்கம் வந்த வண்ணம் இருந்தனர். நாளுக்கு நாள் பக்தர் கூட்டம் பெருகவே, தனிமையை நாடி ஒரு நாள் அங்கிருந்து புறப்பட்டு விட்டார் அவர்.

இரண்டு மூன்று மாதங்கள் கடந்தன. சேஷாத்ரி இருக்குமிடம் ஒருவருக்கும் தெரியவில்லை. 'இந்த ஊரில் பார்த்தேன்' 'அந்த ஊரில் பார்த்தேன்' என்று செய்திகள் வந்து கொண்டிருந்தன. 'செங்கற்பட்டில் இருக்கிறுர்' என்ற செய்தியைக் கேட்டு அங்கு போனுல், 'வந்தவாசிக்குப் போய் விட்டார்' என்று சொல்லுவார்கள். வந்தவாசிக்குப் போனுல்,

ஸ்ரீ பிரும்மேச்வரர் சுவாமி ஆலயம்
(திருப்பத்தூர்)

ஸ்ரீ திந்திரிணீச்வரர் ஆலயம்
(திண்டிவனம்)

'காலையில் கோயிலில் பார்த்தேன். அப்புறம் எங்கே போனாரோ, தெரிய வில்லை' என்பார்கள். இப்படி தமது யோக மகிமையால் பல இடங்களில் தோன்றி மறைந்து கொண்டிருந்தார் சேஷாத்ரி.

எங்கெல்லாமோ சுற்றித் திரிந்து விட்டுக் கடைசியில் திண்டிவனம் வந்து சேர்ந்தார். அப்போது அவர் மௌனமாக இருந்தார். யாருடனும் பேசுவதில்லை. முக்கியமான விஷயமா யிருந்தால் எழுதித்தான் காட்டுவார். எல்லோரும் அவரை 'மௌன சுவாமிகள்' என்றே குறிப்பிட்டனர்.

ஒரு நாள் சேஷாத்ரி சுவாமி அந்த ஊரில் தம்மை ஆதரித்து வந்த வர்களிடம் நிட்டையில் இருக்க தமக்குத் தனிமையான இடம் வேண்டு மென்று கேட்டார். டி. கே. கண்ணய்யர் என்பவர் திந்திரிணீச்வரர் கோயிலைச் சேர்ந்த குப்புசாமி குருக்களிடம் இதைக் கூறி, கோயிலிலுள்ள யாக சாலையைத் திறந்து விடும்படிக் கேட்டுக் கொண்டார். குப்புசாமி குருக்களும் அவ்வாறே செய்தார். சேஷாத்ரி அந்த அறைக்குள் சென்று அமர்ந்தார். வெளியே பூட்டிக் கொள்ளும்படியும், ஒரு மாதம் கழித்துக் கதவைத் திறக்கும்படியும் கூறிவிட்டு, தியானத்தில் ஆழ்ந்து விட்டார். அவரது பக்தர்களும் சுவாமிகளின் ஆணைப்படியே செய்தனர்.

நான்கு நாட்கள் சென்றன. ஐந்தாவது நாள் காலையில் குப்புசாமி குருக்களுக்குக் கவலை வந்து விட்டது. ''இப்படி ஆகாரமில்லாமல் இவர் தியானத்தில் இருக்கிறாரே, உயிருக்கு ஆபத்து ஏற்பட்டால் என்ன செய் வது? அந்தப் பழி நம்மைத்தானே வந்து சேரும். அது மட்டுமா? அவர் இறந்து விட்டால் கோயில் அசுத்தமாகி விடுமே! அதைப் போக்குவதற் கான சடங்குகளைச் செய்ய யார் பணம் கொடுப்பார்கள்? கடைசியில் நான்தான் கஷ்டப்பட வேண்டியிருக்கும்'' என்றெல்லாம் நினைத்து மனத் தைக் குழப்பிக் கொண்டார். அது அச்சமாக மாறியது. கதவைத் திறந்து

சுவாமிகளை வேறு எங்கேயாவது அழைத்துப் போய் விடும்படி பக்தர் களிடம் மன்றுடினர்.

கண்ணய்யர் வேறு வழியில்லாமல் கதவைத் திறந்தார். உள்ளே சேஷாத்ரி மரக் கட்டையைப் போல் தியானத்தில் ஆழ்ந்திருந்தார். அதைக் காண ஊர் ஜனங்களெல்லாம் கூடி விட்டனர். அரை மணி கழித்து சேஷாத்ரி நிட்டை கலைந்து கண் விழித்துப் பார்த்தார். குருக் களின் எண்ணத்தை மெள்ள அவரிடம் தெரிவித்தார் கண்ணய்யர். உடனே சேஷாத்ரி அவ்விடத்தை விட்டு எழுந்து வெளியே வந்து விட்டார்.

பக்தர்களும் சீடர்களும் சேஷாத்ரி சுவாமியைப் பின் தொடர்ந் தனர். 'இது திருவண்ணுமலைக்குப் போகிறது' என்று எழுதிக் காட்டி விட்டு வேகமாக நடந்தார் சுவாமி. மார்செட்டிக் குளத்தின் வழியே போகும் போது கரையிலுள்ள கிளாக்காயைப் பறித்துத் தரும்படி கேட்க, உடன் வந்தவர்கள் பறித்துக் கொடுத்தனர். அதில் கொஞ்சம் புசித்துக் கொண்டே ஐயன்தோப்பு என்ற கிராமத்திற்கு வந்தார் சுவாமி. அப் போது காலை வேளையானதால், பின் தொடர்ந்து வந்த மூவரும் நீராடச் சென்றனர். அவர்கள் திரும்பி வருவதற்குள் சேஷாத்ரிசுவாமி எங்கேயோ மாயமாக மறைந்து விட்டார்!

அடுத்த சில மாதங்கள் சுவாமி எங்கே சஞ்சரித்துக் கொண்டிருந்தார் என்பது தெளிவாகத் தெரியவில்லை. காஞ்சீபுரத்திற்குத் தெற்கேயுள்ள தூசி, மாமண்டூர் கிராமத்திலுள்ள பாண்டவர் குகையில் அவர் தவமிருப்பதாகச் செய்தி பரவவே, கூட்டம் கூட்டமாக மக்கள் அங்கு சென்றுர்கள். நரசிம்ம ஜோசியரும் தமையனைக் காண வேண்டும் என்ற ஆவலில் ஓடி வந்தார். ஆனல்,அங்கே சுவாமியைக் காண முடியவில்லை. அவர் அதற்குள் வேறு எங்கோ சென்று விட்டார்!

அடுத்து, சுவாமி வட ஆற்காடு மாவட்டத்திலுள்ள திருப்பத்தூரில் காணப்பட்டார். அங்குள்ள முத்துக்குமாரசுவாமி ஆலயத்திலும், கோட்டை வீதியிலுள்ள பிரும்மேச்வர சுவாமி ஆலயத்திலும் அவர் சிறிது காலம் தங்கி யிருந்தார். பிரும்மா தவம் புரிந்த தலம் அது. மிகப் புராதனமான கோயில். அன்னை திரிபுரசுந்தரியைக் காணக் கண்கோடி வேண்டும்.

சுவாமியின் அத்தை வெங்கலட்சுமியின் பெண் காகினிக்கும் சேஷாத்ரிக்கும் நடந்திருக்க வேண்டிய திருமணத்தை விதி தடுத்து விட்டது. பின்னர் அவள் வெங்கடரமணய்யரை மணந்து திருப்பத்தூ ரில் குடித்தனம் நடத்தி வந்தாள். சேஷாத்ரியோ, இல்லற வாழ்க்கை யைத் துறந்து, மனம் போன போக்கில் அலைந்து திரிந்து, அதே திருப்பத் தூருக்கு வந்து சேர்ந்தார்.

காஞ்சீபுரத்திலிருந்து ராமசாமி ஜோசியர் தம் சகோதரியின் மாப்பிள்ளையான வெங்கடரமண ஐயருக்கு எழுதிய கடிதத்தில், ''சேஷாத்ரியைத் திருப்பத்தூரில் கண்டால் எனக்குத் தெரிவிக்கவும்''

என்று கூறியிருந்தார். கடிதம் வந்த ஒரு வாரத்திற்கெல்லாம் சேஷாத்ரியைக் கடைத் தெருவில் கண்ட வெங்கடரமணய்யர், அவரிடம் நல்ல வார்த்தைகள் பேசி, கூடவே அழைத்துச் சென்றார். காஞ்சிபுரத்திலிருந்து வந்திருந்த கடிதத்தைக் காட்டினார். பின்னர் அவரை வீட்டுக்குள் வரும்படி அழைத்தார்.

ஆனால், சுவாமி உள்ளே வர முடியாது என்று கண்டிப்பாகக் கூறி, வெளித் திண்ணையிலேயே உட்கார்ந்து விட்டார்.

ஸ்ரீ சேஷாத்ரி சுவாமிகள்

அவரது வாடிய முகத்தையும், ஒட்டிய வயிறையும், பரட்டைத் தலையையும் கண்ட அத்தை வெங்கலட்சுமி மனம் புழுங்கினாள். கேட்ட கேள்விகளுக்கு அவர் விட்டேத்தியாகப் பதில் கூறியதைக் கேட்டு அவள் நெஞ்சு குமுறியது. பொங்கி வந்த கண்ணீரை அடக்கிக் கொண்டு, ''உள்ளே வாயேம்ப்பா'' என்று அழைத்தாள். அதை சேஷாத்ரி காதில் சரியாகப் போட்டுக் கொண்டதாகவே தெரியவில்லை. தெருவை வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தவர், லேசாகப் புன்னகை புரிந்தார்.

காகினிக்கு மார்பு படபடவென்று அடித்துக் கொண்டது. தன் கணவராக ஆகியிருக்க வேண்டிய தன் சொந்த அம்மாஞ்சி பரதேசியாய், பரப் பிரம்மமாய் திண்ணையில் அமர்ந்திருக்கும் கோலத்தைக் கண்டு துடித்துப் போனாள். ''ஐயோ, பாவம்'' என்று அவள் பெண் மனம் வருந்தியது. அவரை ஏதாவது விசாரிக்க வேண்டும் என்று அவளுக்குத் தோன்றியது. அவரோடு பேசுவது குற்றமோ என்று அஞ்சி, பேசாமலிருந்து விட்டாள். அவள் இருந்த பக்கம் கூடத் திரும்பிப் பார்க்கவில்லை சேஷாத்ரி.

ஏதோ ஆகாரம் கொண்டு வந்து கொடுத்தார்கள். அதை உண்டு திண்ணையிலேயே படுத்து விட்டார் சேஷாத்ரி. அவருக்குத் துணையாக வெங்கடரமணய்யரும் பக்கத்திலேயே படுத்துக் கொண்டார்.

விடியற்காலை வாசலில் நீர் தெளித்து, கோலம் போட வந்த வெங்கலட்சுமி, திண்ணையில் சேஷாத்ரியைக் காணாமல் திடுக்கிட்டுப்

போனுள். வெங்கடரமணய்யரும் எழுந்து, தெருவெங்கும் தேடினுர். ஊரெல்லாம் சுற்றிப் பார்த்தார்.

சேஷாத்ரி சுவாமி திருப்பத்தூரிலேயே இல்லே! அவர் அருணு சலத்தை நோக்கி நடந்து கொண்டிருந்தார்.

போளூரிலிருந்து வேலூர் செல்லும் பாதையில், பத்தாவது மைலில், 'சந்தவாசல்' என்ற சிற்றூர் இருக்கிறது. அதைக் கடந்து மேற்கே மூன்று மைல்கள் சென்ருல், 'படவீடு' என்ற கிராமத்தை அடையலாம். அங்கு அன்னே பராசக்தி, ரேணுகாம்பாளாகக் கோயில் கொண்டிருக்கிருள். தென்னகத்திலுள்ள முக்கியமான பிரார்த்தனேத் தலங்களில் இதுவும் ஒன்று.

பண்டைக் காலத்தில் அங்கு மாமன்னர்களின் ராணுவம் தங்கியிருந்த தால் அவ்விடத்திற்குப் 'படைவீடு' என்ற பெயரும் உண்டு. அப்பகுதி யிலுள்ள மலேக்காடுகளில் வேடுவர்கள் தங்கியிருந்த காரணத்தால் 'படை வேடு' 'படவேடு' என்ற பெயர்களேயும் அது பெற்றுள்ளது.

அகில உலக நாயகி அருளாட்சி செலுத்தும் திருச் சந்நிதியில் இயற்கையன்னே எழில் நடம் புரிவதில் வியப்பில்லே. மண் வளமும், நீர்வளமும் நிறைந்த பூமி அது. தென்னேயும், வாழையும், மா மரங்களும், பசுமையான சோலேகளும் கண்களுக்கு விருந்தளித்து உள்ளத்தைக் குளிர்விக்கின்றன. இந்த ரம்மியமான சூழ்நிலேயில், சுற்றிலும் கம்பீர மாக நிற்கும் மலேகளுக்கு மத்தியில், மலேமகள் மோனத் தவம் புரிந்து கொண்டிருக்கிருள்.

ஸ்ரீ ஜமதக்கினி முனிவரின் ஆச்ரமம் இருந்த அந்தப் பகுதியில் கமண்டல நதி பாய்ந்தோடுகிறது. ஸ்ரீ ராமபிரானும் பக்த ஆஞ்சநேயரும் அங்கு எழுந்தருளி யிருக்கிருர்கள். சிறு குன்று ஒன்றின் மீது முருகப் பெருமான் கோயில் கொண்டிருக்கிருர்.

ஸ்ரீ ரேணுகாம்பாளே இன்றைக்கெல்லாம் பார்த்துக் கொண்டிருக்க லாம். மிகப் பெரிய உருவம். நான்கு கரங்களிலும் உடுக்கை, கத்தி, சூலம், கபாலம் ஏந்தி, ராஜசிம்மாசனப் பீடத்தில் அமர்ந்திருக்கும் திருக் கோலம். அஞ்ஞானத்தைச் சுட்டெரித்துக் கலேஞானம் வழங்கும் அருள் நோக்கு.

கீழே அன்னே சுயம்பு மூர்த்தியாக வீற்றிருக்கிருள். வலப்புறத்தில் ஸ்ரீ ஆதிசங்கரர் பிரதிஷ்டை செய்த பாணலிங்கத்தை குருக்கள் நமக்குக் காட்டுகிருர். உற்று நோக்கி, உள்ளம் சிலிர்க்கக் கன்னத்தில் போட்டுக் கொள்கிருேம்.

திருப்பத்தூரை விட்டுக் கிளம்பிய ஸ்ரீ சேஷாத்ரி சுவாமிகள், ஸ்ரீ ரேணுகா தேவி அம்மனேத் தரிசிப்பதற்காக ஐவாது மலேக் காடுகளேக் கடந்து, கல்லும் முள்ளும் நிறைந்த பாதைகளில் நடந்து, கழனிக் காடுகளில் புகுந்து படவேடு புனிதத் தலத்திற்கு வந்து சேர்ந்தார்.

இரண்டு நாட்கள் அன்னையின் அரவணைப்பில் மூழ்கித் திளைத்தார். காஞ்சியில் காமாட்சியாகக் காட்சி தந்த அம்பிகை, காவேரிப்பாக்கத்தில் அலங்காரவல்லியாக அருள் புரிந்த ஜகன்மாதா, படவேட்டில் ரேணுகாம்பாளாக ஸ்ரீ சேஷாத்ரி சுவாமிகளை ஆட்கொண்டாள்.

படவேட்டிற்கு ஏழாவது மைலில் ஆத்துவாம்பாடி என்ற ஒரு குக்கிராமம் உள்ளது. போளூரிலிருந்து எட்டாவது மைலில் உள்ள கேளூரைக் கடந்து நான்கு மைல்கள் சென்றால் அந்தக் கிராமத்தை அடையலாம். அடுத்து, சுவாமிகள் அக்கிராமத்திற்குச் சென்றார்.

ஸ்ரீ சேஷாத்ரி சுவாமிகளின் பெரிய அத்தை லட்சுமி அம்மாள். அவளுடைய பிள்ளை வெங்கடரமண சாஸ்திரி. அவர் அப்போது ஆத்துவாம்பாடியில் கிராம முனிசிப்பாக இருந்தார். ஆனால், அவர் வீட்டுக்கு சுவாமிகள் போகவில்லை. அந்தக் கிராமத்தின் வழியாக எங்கோ சென்று கொண்டிருந்தவர், அத்தானின் கண்களில் பட்டார். அவ்வளவுதான்!

குடும்பத்தைத் துறந்து, வீட்டை விட்டுத் திருவண்ணாமலையை நோக்கிப் புறப்பட்ட சேஷாத்ரி சுவாமிகள், வழியில் தம் உறவினர் வசித்த ஊர்களுக்கெல்லாம் சென்றிருக்கிறார். அதன் காரணம் புரியவில்லை. அவர்கள் எல்லோரும் தம்மைக் காணும்படி செய்தாரே யொழிய, அவர்களுடன் உறவாடவில்லை. பிறப்பால் பிணைக்கப்பட்டவர்களுக்குப் பரகதி கிடைக்க வேண்டும் என்று அவர்களுக்கெல்லாம் தரிசனம் தந்தருளவே அவர் அங்கெல்லாம் சென்றதாகத் தோன்றுகிறது.

ஆத்துவாம்பாடி கிராமத்தில் ஆயக்குட்டை என்றொரு குளம் இருக்கிறது. அதில் ஒரு நாள் கிராம முனிசீப் வெங்கடரமண சாஸ்திரி நீராடிக் கொண்டிருந்த போதுதான் சேஷாத்ரி சுவாமிகள், கையில் ஒரு குச்சியைச் சுழற்றிக்கொண்டே கரையோரமாக நடந்து போய்க் கொண்டிருந்தார். அம்மாஞ்சியை அடையாளம் கண்டு கொண்டு விட்டார் அத்தான். ''சேஷு...குழந்தே...'' என்று கையைத் தட்டிக் கூப்பிட்டார். சுவாமிகள் திரும்பிப் பார்த்தார். ஆனால், நிற்கவில்லை. வேகமாக நடந்து கொண்டே யிருந்தார்.

ஸ்ரீ ரேணுகாம்பாள் ஆலயம் (படவேடு)

ஆயக்குட்டையில் ஸ்ரீ வெங்கடரமண சாஸ்திரியாரின் கொள்ளுப் பேரன்

அத்தான் வெங்கடரமண சாஸ்திரி அவசரம் அவசரமாகத் தலையைத் துவட்டிக் கொண்டு அவர் பின்னாலேயே ஓடினார். சுவாமிகளின் கையைக் கெட்டியாகப் பற்றிக் கொண்டு வீட்டுக்கு வரும்படி கெஞ்சாத குறையாக அழைத்தார். வீட்டுக்கு வர முடியாது என்று அவர் கண்டிப்பாக மறுத்து விட்டார்.

''உன்னைப் பார்த்து எத்தனையோ நாள் ஆறது. ரொம்ப நேரம் தங்கவேண்டாம். இத்தனை தூரம் நடந்து வந்திருக்கியே. கொஞ்சம் ஆத்துக்கு வந்து ஒரு வாய் பால் சாப்பிட்டு விட்டுப் போயேன்... வாப்பா...'' என்று அத்தான் அன்போடு அழைத்தார். அன்புக்குக் கட்டுண்டவர் போல் அவர் பின்னாலேயே நடந்து வந்து அத்தானின் வீட்டு வாசலிலேயே நின்று விட்டார் சுவாமிகள்.

வீட்டுக்குள் சென்று பால் எடுத்துக் கொண்டு வருவதற்குள் சுவாமிகள் அங்கிருந்து புறப்பட்டு விட்டார். பால் பாத்திரத்துடன் ஓட முடியாத காரணத்தால், தலையாரியை விரட்டினார் கிராம முனிசீப்: ''வேகமாகப் போய், அவரை எப்படியாவது இங்கு அழைச்சிண்டு வா.''

தலையாரி வேகமாக நடந்தார். அதைவிட வேகமாக நடந்தார் சுவாமிகள். அடுத்துள்ள துரிஞ்சிக்குப்பம் என்ற கிராமத்தை நோக்கிப் போய்க் கொண்டிருந்தார் அவர்.

இது நடந்து இப்போது எண்பது வருடங்களுக்கு மேல் ஆகிவிட்டன. சுவாமிகளும் வெங்கடரமண சாஸ்திரியாரும் மறைந்து விட்டார்கள். ஆனால், ஆத்துவாம்பாடியும் ஆயக்குட்டையும் அப்படியே இருக்கின்றன.

நாங்கள் ஆயக்குட்டையைக் காணச் சென்ற போது, அதில் ஒரு சிறுவன் குளித்துக் கொண்டிருந்தான். புதிதாக யாரோ கிராமத்திற்கு வந்திருக்கிறார்களே என்று அவன் எங்களை ஆச்சரியத்துடன் பார்த்து விட்டு, எங்களிடம் விசாரித்தான்:

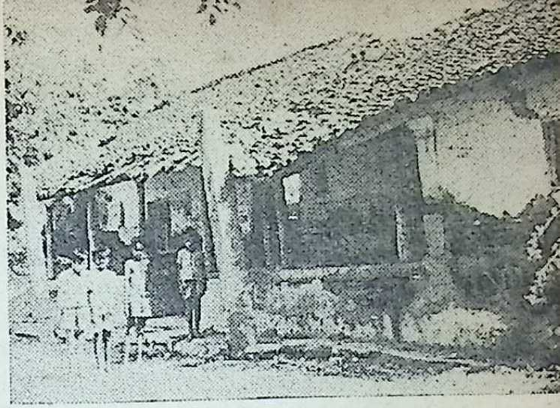
''நீங்களெல்லாம் யாரு? எங்கே யிருந்து வந்திருக்கேள்? உங்களுக்கு யாரைப் பார்க்கணும்?''

''எங்களுக்கு ஊர் மெட்ராஸ். இந்த ஊர் மணியக்காரரைப் பார்த்துச் சில விஷயங்கள் விசாரிக்கலாம்னு வந்திருக்கோம். அவர் வீட்டிலே இல்லை. வசூலுக்குப் போயிருக்கிறாராம்.''

''நான் அவர் பிள்ளை தான். உங்களுக்கு என்ன வேணும்.''

''சேஷாத்ரி சுவாமி கள்னு ஒருத்தர் இருந் தார். அவர் இந்த ஊருக்கு வந்திருக்கார். அதைப் பற்றி விசாரிக்கணும்னு தான் வந்திருக்கோம்.''

''எனக்கு அவரைத் தெரியுமே... எங்களுக்கு அவர் உறவு. அவரைப்பற்றி அப்பா எனக்கு நிறைய சொல்லி யிருக்கார்.''

ஸ்ரீ வெங்கடரமண சாஸ்திரியார் வசித்த வீடு

''எப்படி உறவு?''

''அதாவது, எங்க அப்பாவுக்கு வெங்கடரமண சாஸ்திரின்னு ஒரு தாத்தா இருந்தார். அவர் சேஷாத்ரி சுவாமிகளோட சொந்த அத்தான்.''

எங்களுக்குத் தூக்கி வாரிப்போட்டது. என்ன ஆச்சரியம்? குளத்தில் குளித்துக் கொண்டிருந்த ஒரு பையனிடம் எதையோ விசாரிக்கப் போக, அவன் சுவாமிகளுக்கு உறவு என்கிறானே! எண்பது வருடங்களுக்கு முன் இந்த ஆயக்குட்டையில், வெங்கடரமண சாஸ்திரி குளித்ததைப் பற்றிப் படித்து விட்டு இங்கு வந்தால், அதே ஆயக்குட்டையில் அவருடைய கொள்ளுப் பேரன் இன்று குளித்துக் கொண்டிருக்கிறானே!

வெங்கடரமண சாஸ்திரி எண்பது வருடங்களுக்கு முன்பு வசித்த வீடு அப்படியே இருக்கிறது. அதாவது அதில் காலம்தான் கை வைத்திருக் கிறது. மனிதர் கை வைக்கவேயில்லை!

பழைமையான சின்னங்களைப் பார்க்கும் போது அதைச் சுற்றி நிகழ்ந்த சரித்திர நிகழ்ச்சிகள் கண்முன் பசுமையாகக் காட்சியளிக் கின்றன. அந்த வீட்டைப் பார்த்த போது வாசலில் ஸ்ரீ சேஷாத்ரி சுவாமிகள் நிற்பதும், பால் கொண்டு வர வெங்கடரமண சாஸ்திரிகள் பரக்கப் பரக்க உள்ளே ஓடுவதும் கண் முன் நிழற்படம் ஆடின:

வசூலுக்குச் சென்றிருந்த மணியக்காரர் சற்றைக்கெல்லாம் வந்து சேர்ந்தார். அவர் பெயரும் வெங்கடரமணன் தான். அத்தான் வெங்கட ரமண சாஸ்திரியின் புத்திரர்களில் ஒருவரான அருணாசல சாஸ்திரியின் குமாரர். சுவாமிகளைப் பற்றித் தம் தாயாரும், பாட்டியும் சொல்லியுள்ள கதைகளைப் பெருமையோடும் பூரிப்போடும் கூறினார் அவர்.

ஆத்துவாம்பாடியிலிருந்து ஸ்ரீ சேஷாத்ரி சுவாமிகள் அடுத்திருக்கும் துரிஞ்சிக்குப்ப கிராமத்திற்குச் சென்றதாகவும், அங்குள்ள 'சந்நியாசிப் பாறை' என்று அழைக்கப்படும் ஒரு மகானின் சமாதியைத்

தரிசித்ததாகவும் நான் படித்திருந்தேன். அதைப் பற்றி வெங்கட ரமண ஐயரிடம் விசாரித்தேன். அந்த மகானைப் பற்றி அவர் கூறிய வரலாறு என் நெஞ்சை அள்ளியது. அதைப் பற்றி நினைக்கும் போதெல்லாம் புல்லரிக்கிறது.

மூந்நூறு வருடங்களுக்கு முன் சோழ தேசத்திலிருந்து ஒரு சந்நியாசி காசி யாத்திரைக்குப் புறப்பட்டார். அவருக்குப் பூர்வாசிரமத்தில் ஒரு பெண் உண்டு. இளம் வயதிலேயே கணவனை யிழந்தவள் அவள். காசிக்குத் தன்னையும் அழைத்துச் செல்லும்படி 'தந்தை'யிடம் மன்றுடினுள். அவர் மறுத்தார். அது தாம் ஏற்றுக் கொண்டுள்ள ஆச்ரமத்திற்கு உகந்ததல்ல என்று எத்தனையோ எடுத்துச் சொன்னுர். ஆனால், அந்தப் பெண் கேட்கவில்லை. கண்ணீர் விட்டு அழுதாள். உலகத்தைத் துறந்தவருக்கு, உறவை உதறித் தள்ள முடியவில்லை. சம்மதித்தார். இருவரும் யாத்திரையாகத் துரிஞ்சிக்குப்பம் வந்து சேர்ந்தார்கள்.

அந்தக் கிராமத்தில் நிறைய அந்தணர் குடும்பங்கள் இருந்தன. அவர்களிடம் பிட்சை பெற்றுச் சிறிது காலம் அங்கு தங்கலாம் என்று அந்தப் பெரியவருக்கு ஏனே தோன்றியது. ஊரின் எல்லையில் மலை அடிவாரத்தில் தமக்கு ஒரு பர்ண சாலையை அமைத்துக் கொண்டார். சற்றுத் தொலைவில் 'பெண்'ணுக்கும் ஒரு குடில் அமைத்துக் கொடுத்தார். தினமும் ஊருக்குள் சென்று, அந்தணர் வீதியில் அன்னம் பெற்று வந்து, தாமும் உண்டு மகளுக்கும் அளித்து வந்தார்.

ஒரு நாள் அவர், கையில் கப்பரை ஏந்தி அன்னம் யாசிக்கச் சென்ற போது எல்லார் வீட்டுக் கதவுகளும் அடைக்கப்பட்டிருந்தன. தினமும் அன்போடும் பரிவோடும் உணவு அளித்தவர்கள் எல்லாம் அன்று வீட்டுக்குள்ளேயே முடங்கிக் கிடந்தார்கள்.

'இப்படியும் ஒரு நாள் கழிய வேண்டும் என்பது ஆண்டவனின் திருவுள்ளம் போலும்' என்று நினைத்துப் பட்டினியோடு அமர்ந்திருந்த துறவியிடம் மாடு மேய்க்கும் சிறுவர்கள் நான்கைந்து பேர் வந்தனர்.

''சாமீ, இன்னிக்கு உனக்கு யாரும் சோறு போடலே, இல்லியா?'' என்று ஒருவன் கேட்டான்.

''ஆமாண்டா தம்பி. எல்லார் வீட்டுக் கதவுகளும் சாத்தியிருந்தது'' என்றுர் பெரியவர் வெகுளித்தனமாக.

''அது ஏன் தெரியுமா சாமி? நீ ஒரு பாப்பாத்தியை வெச்சிக்கிட்டிருக்கியாம். உனக்கு இனிமே சோறே போடப் போறதில்லையாம். நேத்து எல்லாரும் பேசிக்கிட்டாங்க'' என்றுன் சிறுவன், சிரித்துக் கொண்டே. எத்தனை பயங்கரமான குற்றச்சாட்டை எத்தனை சாதாரணமாகச் சொல்லி விட்டான்?

தர்ம வழி நின்றவர் தர்ம சங்கடப்பட்டார். சத்திய நெறி தவருதவர் தவருன எண்ணம் பரவக் காரணமாய் இருந்து விட்டோமே என்று குமுறி விட்டார். சத்தியத்தில் மாசு படிய விடலாமா?

அந்தச் சிறுவர்களை அருகில் அழைத்து, வறட்டியும் சுள்ளியும் எடுத்து வரச் சொன்னுர் சந்நியாசி. அதைச் சிதையாக அடுக்கினுர். அதில் தம் பெண்ணைப் படுக்கும்படி கூறினுர். கையிலிருந்த தண்டத்தை உயரே தூக்கி ஏதோ மந்திரத்தை ஜபித்தார். சத்திய தேவன் அக்னி ஜ்வாலையாகத் தோன்றினன். மறுகணம், சத்தியசீலரின் நற்பெயரில் மாசுபடியக் காரணமாய் இருந்த மங்கையைச் சாம்பலாக்கி விட்டு மறைந்து விட்டான். அப்பெண் எரிந்து போன இடத்தை இன்றும் 'பாப்பாத்திக் குளம்' என்று அழைக்கிருர்கள்.

'பெண்' மறைந்த மறு கணம் அருகிலிருந்த வற்றிப் போன பெரிய ஏரியில் இறங்கினுர் அந்த சந்நியாசி. அதில் ஒரு குழியைத் தோண்டும்படி அச் சிறுவர்களைப் பணித்தார். விளையாட்டுப் பிள்ளைகள், அதையும் ஒரு விளையாட்டாகவே நினைத்து 'மள மள'வென்று பள்ளம் தோண்டினுர்கள். அதில் இறங்கினுர் சந்நியாசி. அருகிலிருக்கும் கற்பாறையை எடுத்து அக் குழியை மூடிவிட்டு மணலை அள்ளிக் கொண்டு போகும்படி அச் சிறுவர்களிடம் கூறினுர். அச் சிறுவர்கள் அதையும் ஒரு விளையாட்டாக எண்ணி அப்படியே செய்தனர். மடியில் அள்ளி வைத்துக் கொண்ட மணல், கடலையாகவும், கற்கண்டாகவும் மாறின. சிறுவர்களின் குதூகலத்துக்குக் கேட்கவா வேண்டும்?

வெள்ளைக் கோட்டுக்குள் தெரிவதுதான்
சந்நியாசிப் பாறை

சந்நியாசி ஜீவசமாதி அடைந்துவிட்டார். அதற்கு அடையாளமாக சந்நியாசிப் பாறை இன்றும் இருக்கிறது.

அப் பகுதி மக்கள் பய பக்தியுடன் ஆண்டு தோறும் ஆடி மாதத்தில் 'சந்நியாசிப் பாறை'க்குப் பூசை போடுகிருர்கள். பூசை செய்து விட்டுத் திரும்புவதற்குள் பேய் மழை கொட்டி, அப் பகுதியே வெள்ளக் காடாகி விடுகிறதாம்!

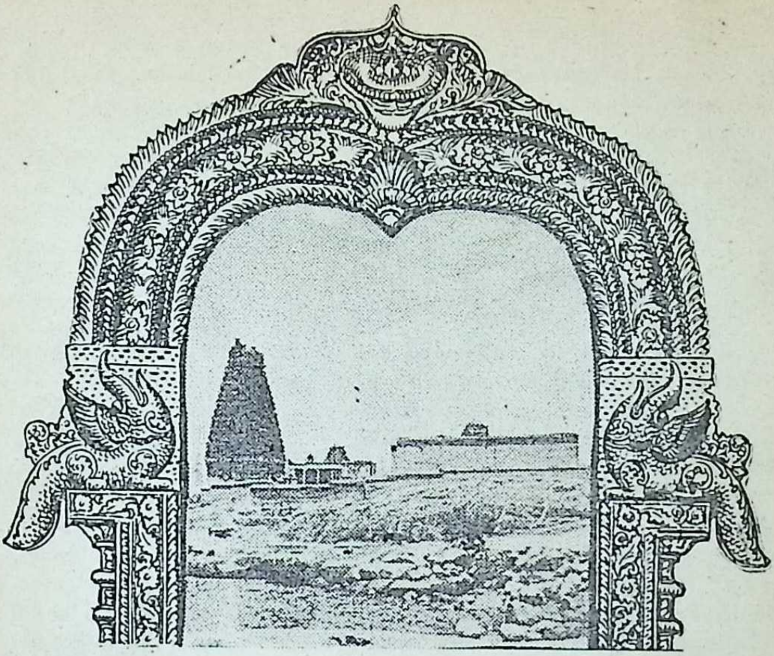
அந்த மகானின் நற் பெயருக்குக் களங்கம் கற்பித்த அந்தணர் குடும்பம் ஒன்றுகூட தற்போது துரிஞ் சிக்குப்பத்தில் இல்லை. ஆண்

வழிச் சந்ததியே பூண்டோடு அழிந்து விட்டதாகவும், பெண் வழிச் சந்ததிகள் சிலர் எங்கோ இருப்பதாகவும் மணியக்காரர் கூறினர்.

இந்த வரலாற்றைக் கேட்டதிலிருந்து சந்நியாசிப் பாறையைத் தரிசிக்காமல் திரும்ப எங்கள் மனம் இடம் தரவில்லை. ஆத்துவாம்பாடி வாசி ஒருவரின் துணையோடு, கடும் வெய்யிலில், வயற் காடுகளையும், வரப்பு மேடுகளையும் கடந்து இரண்டு மைல்கள் நடந்து சென்று பெரிய ஏரி மைதானத்தை அடைந்தோம். அதன் மத்தியில் தரை மட்டத்தில் இருக்கும் அந்தப் பாறையைக் கண்டதும் உடலில் ஒரு சிலிர்ப்பு ஏற்படுகிறது. சத்தியத்தின் தூய்மையைக் காத்த மகான் ஒருவரின் காலடியில் நிற்கும் உணர்வு நம்மைப் பற்றிக் கொள்கிறது. வெகு அருகில் செல்லவோ, அப் பாறையைத் தொடவோ துணிவு பிறப்பதில்லை.

உடன் வந்தவர், நீராடி விட்டு மடித் துணியுடன், தேங்காய் உடைத்து, சூடம் கொளுத்தி, பாறையை வணங்கி எழுந்தார். நாங்களும் பய பக்தியுடன் அந்த சத்தியப் பாறையை வலம் வந்து, கீழே விழுந்து வணங்கி எழுந்தோம்.

சத்திய ஒளி பரப்பும் இந்தப் பாறையைத் தரிசித்து விட்டு, நித்திய ஒளி பரப்பும் அருணாசலத்தை அடைந்தார் ஸ்ரீ சேஷாத்ரி சுவாமிகள்.

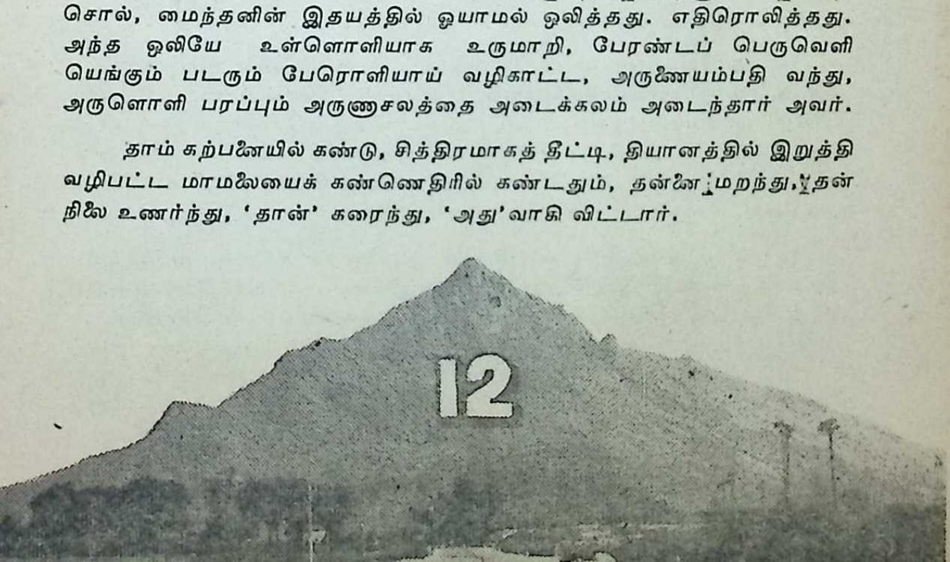

ஸ்ரீ அதுல்ய நாதேச்வரர் ஆலயம் (அறையணிநல்லூர்)

ஸ்ரீ சேஷாத்ரி சுவாமிகள் எங்கெல்லாமோ சென்று விட்டுத் திருவண்ணாமலைக்கு வந்து சேர்ந்ததும், சொந்த வீட்டிற்கே திரும்பி வந்து விட்டதைப் போல் உணர்ந்தார்.

அன்னை மரகதம் மரணப் படுக்கையில் கூறிய 'அருணாசலா' என்ற சொல், மைந்தனின் இதயத்தில் ஓயாமல் ஒலித்தது. எதிரொலித்தது. அந்த ஒலியே உள்ளொளியாக உருமாறி, பேரண்டப் பெருவெளி யெங்கும் படரும் பேரொளியாய் வழிகாட்ட, அருணையம்பதி வந்து, அருளொளி பரப்பும் அருணாசலத்தை அடைக்கலம் அடைந்தார் அவர்.

தாம் கற்பனையில் கண்டு, சித்திரமாகத் தீட்டி, தியானத்தில் இறுத்தி வழிபட்ட மாமலையைக் கண்ணெதிரில் கண்டதும், தன்னை மறந்து, தன் நிலை உணர்ந்து, 'தான்' கரைந்து, 'அது'வாகி விட்டார்.

மலையாக வீற்றிருக்கும் அருணாசலமே, அர்த்தநாரீச்வரராக, உண்ணாமுலையம்மன் சமேத அண்ணாமலையாராக ஆலயத்தினுள் அமர்ந்திருக்கும் திருக்கோலத்தைக் கண்டு மனத்தைப் பறி கொடுத்தார் ஸ்ரீ சேஷாத்ரி சுவாமிகள். அம்மையையும் அப்பனையும் எந்நேரமும் கண்டு களித்துக் கொண்டிருந்தார். கோயிலில் சிவலிங்கமாய்ச் சமாதி கூடி நிட்டையில் அமர்ந்திருப்பார். சட்டென்று எழுந்து, உற்சவ மூர்த்தியாய்த் தெருவில் அலையத் தொடங்கி விடுவார். உலகைத் துறந்து, உடலை மறந்து, உன்மத்தராய், மெய்ஞ்ஞானப் பித்தராய் மோன தவமியற்றிக் கொண்டிருந்தார் சேஷாத்ரி.

அருணாசலத்துடன் ஐக்கியமாகி விட்ட பிள்ளையைப் பற்றி அஞ்ஞானத்தின் காரணமாக சிற்றப்பா ராமசுவாமி ஜோசியரும், சித்தி கல்யாணி அம்மாளும் கவலைப் பட்டுக் கொண்டிருந்தனர். 'குழந்தை எங்கு இருக்கிறானோ? எப்படி இருக்கிறானோ? சாப்பிட்டானோ? தூங்கினானோ?' என்று எந்நேரமும் ஏக்கமுற்றிருந்தனர். பெற்றவனைக் காட்டிலும் அதிகமாகப் பாசம் வைத்து வளர்த்து விட்டதால், பிரிவாற்றாமை தாங்காமல் கலக்கமுற்றாள் கல்யாணி அம்மாள். சேஷாத்ரியின் 'கதி'யை நினைத்து நினைத்து மனத்திற்குள் மறுகினாள், உருகினாள், உருக் குலைந்து போனாள். ஊண், உறக்கம் துறந்து, உடல் மெலிந்து, உள்ளம் நலிந்து உயிருக்காகப் போராடியவளை, உற்றார் உறவினர் துயரக் கண்ணீரோடு சூழ்ந்து நின்றனர். காலனுக்குக் கருணை பிறந்தது. கடிதில் வந்து கல்யாணியை அழைத்துச் சென்று விட்டான்.

மனைவியை இழந்து, மனமுடைந்து ஆறுதல் கூறுவாரின்றி அமர்ந்திருந்த ராமசுவாமி ஜோசியருக்கு, அத்தான் ஆத்துவாம்பாடி வெங்கடரமண சாஸ்திரியாரிடமிருந்து வந்த ஒரு கடிதம் சற்று மன நிம்மதியை அளித்தது. அக் கடிதத்தில் அவர், ஸ்ரீ சேஷாத்ரி திருவண்ணாமலையில் சுற்றிக் கொண்டிருக்கும் செய்தியைத் தெரிவித்திருந்தார். உடனே பறந்து சென்று 'குழந்தையைக் காண வேண்டும்' எனத் துடித்தார் ஜோசியர். எப்பாடு பட்டாவது அவரை மீண்டும் காஞ்சிபுரத்திற்கே திரும்ப அழைத்து வந்து விட வேண்டும் என்று முடிவு செய்தார்.

மறு நாளே ராமசுவாமி ஜோசியரும் சேஷாத்ரியின் தம்பி நரசிம்ம ஜோசியரும் திருவண்ணாமலைக்குப் புறப்பட்டுச் சென்றனர். கோயில் குளமெல்லாம் நுழைந்து புறப்பட்டனர். எங்கும் சேஷாத்ரியைக் காண முடியவில்லை. கடைசியில் ஏதோ ஒரு தெருவில் அவரைக் கண்டனர். அவர் அப்போது இருந்த கோலம் ராமசுவாமி ஜோசியரின் வயிற்றைக் கலக்கியது. தம்பியின் கண்களைக் குளமாக்கியது.

அழுக்குத் துணி, பரட்டைத் தலை, ஒட்டிய கன்னங்கள், குழி விழுந்த கண்கள், வாடிய வயிறு. சோறு தண்ணீர் இல்லாமல், பைத்தியக்காரனைப் போல் தனக்குத் தானே ஏதோ பேசிக் கொண்டு கவனிப்பாரற்றுச் சென்ற சேஷாத்ரியை அப்படியே கட்டிக் கொண்டு 'ஓ'வென்று கதறி விட்டார் ராமசுவாமி ஜோசியர். "சேஷு, குழந்தே, உன் சித்தி போயிட்டாடா. அவ கொடுத்து வெச்சவ. உன்னை இந்தக் கோலத்திலே

பார்க்காமெ போய்ச் சேர்ந்துட்டா அந்த மகராசி. நான் என்ன பாவம் பண்ணி இன்னும் உயிரோட இருக்கேனோ தெரியலே... அப்பனே... நீ என்னோட இப்பவே காஞ்சிபுரத்துக்கு வந்துடு. இன்னும் கொஞ்ச நாள் தான் நான் உயிரோட இருப்பேன். அதுக்கப்புறம் நீ எங்கேயாவது போ!...இப்படி நீ அநாதை மாதிரி பட்டினியா அலைஞ்சிண்டிருக்கிற போது எனக்குச் சோறு இறங்குமா?..... வந்துடு.... சொல்றத்தைக் கேளு!....'' என்று நடுத் தெருவில் நாலு பேர் பார்க்கிறார்களே என்ற கூச்சம் கூட இல்லாமல் கதறினார். நரசிம்ம ஜோசியரோ, ''அண்ணா, அண்ணா'' என்று அலறியபடி சுவாமிகளைத் தழுவிக் கொண்டார். கன்னத்தைத் தடவிக் கொடுத்தார். அவிழ்ந்திருந்த வேஷ்டியைக் கட்டி விட்டார். தலையைக் கோதி விட்டார்.

சேஷாத்ரி சுவாமிகள் உணர்ச்சி வசப்பட்டதாகவே தெரியவில்லை. கண்கள் சூன்ய வெளியை வெறித்துப் பார்க்க, உதடுகள் ஏதோ முணு முணுத்தன. பந்தபாசங்களை என்றோ அறுத்துக் கொண்டு விட்டவருக்கு, உறவினரின் அன்பும் பரிவும் இரும்புத் தளைகளாகக் கனத்தன. அவர்கள் பிடியிலிருந்து தப்பித்துக் கொண்டு மனம் போன போக்கில் நடக்க ஆரம்பித்தார் அவர்.

ஊர் ஜனங்கள் வேடிக்கை பார்த்து நின்றனர். அவர்களுக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை. ''பாவம், பையனைப் பார்த்தால், களையா நல்லா இருக்கான். புத்திசுவாதீனம் இல்லாமல், வீட்டை விட்டு ஓடி வந்துட்டான் போலிருக்கிறது. பெத்தவங்க வயிறு பத்தி எரியாதா?'' என்று பேசிக்கொண்டார்கள். அன்றுதான் முதன் முதலில் திருவண்ணாமலை வாசிகள் தங்கள் ஊரில் இப்படியொரு ஜீவன் நடமாடிக் கொண்டிருப்ப தைப் பற்றித் தெரிந்து கொண்டார்கள்.

ராமசுவாமி ஜோசியர் கடையில் பட்சணம் வாங்கி வைத்திருந்தார். ''இதையாவது சாப்பிடேன்'' என்று சேஷாத்ரியிடம் வாஞ்சையுடன் கொடுத்தார். அதில் கொஞ்சம் எடுத்துச் சாப்பிட்டு விட்டு, கையை அழுக்கு வேட்டியில் துடைத்துக் கொண்டே திரும்பிப் பார்க்காமல் வேகமாய்ப் போய் விட்டார் சேஷாத்ரி.

ராமசுவாமி ஜோசியரும், நரசிம்ம ஜோசியரும் நம்பிக்கையை இழக்கத் தயாராயில்லை. சேஷாத்ரி மனம் மாறி ஒரு வேளை காஞ்சிபுரம் திரும்பி விடலாம் என்று நினைத்து இரண்டு நாட்கள் திருவண்ணாமலையிலேயே தங்கி, சேஷாத்ரியைப் பார்த்த போதெல்லாம் அவர் எதிரில் போய் நின்றனர்.

ஸ்ரீ கைலாசநாதர் ஆலயம்
(விழுப்புரம்)

அமிருதக் கடலில் மிதப்பவரைச் சம்சாரக் குட்டையில் அமிழ்த்தி விட முயன்றார்கள்.

பேரருளின் திட்டம் வேறாக இருக்கும் போது, பெற்றவரின் திட்டம் பலிக்குமா? இறுதியில் நம்பிக்கையை இழந்து இருவரும் காஞ்சீபுரத்துக்கே திரும்பி விட்டனர். திருவண்ணாமலையிலிருந்து புறப்படுவதற்கு முன், ராமசுவாமி ஜோசியர் அன்ன சத்திரத்தின் மணியக்காரரிடம் சென்று, சேஷாத்ரி அங்கு வரும் போதெல்லாம் அவருக்கு வயிறு நிறையச் சோறு போடும்படி கேட்டுக் கொண்டார். மக்களின் ஆன்மிகப் பசியைப் போக்குவதற்காக அவதரித்தவர்களின் வயிற்றுப் பசியைப் பற்றிப் பேதை உலகம் கவலைப்படத்தான் செய்கிறது!

இத்துடன் சுவாமிகளுக்கு உறவினரின் தொந்தரவு தீர்ந்து விட்டது. அவருடைய மகிமை தெரியத் தெரிய ஊர் மக்களின் தொந்தரவு அதிகமாயிற்று. உள்ளத்தால் அவர் வாழ்ந்த உலகத்திற்கும், உடலால் வாழ்ந்த உலகத்திற்கும்தான் எத்தனை வேற்றுமை! அவரது சிந்தனை, சொல், செயல் மூன்றும் அவர் கண்டு களித்த உலகத்திற்கேற்ப அமைந்திருந்தன. மனமும், புத்தியும் பிரும்மத்தில் லயித்து விடும் பெரு நிலை அது. அந்நிலையைப் புரிந்து கொள்ள முடியாத உலகம், இத்தகைய மகான்களுக்குப் 'பைத்தியம்' என்று எளிதாகப் பட்டம் சூட்டி விடுகிறது. இந்தப் பைத்தியக்கார உலகத்தைக் கண்டு அந்த மகான்கள் பரிதாபப்படுகிறார்கள்.

இப்படிப்பட்ட 'பைத்தியம்' இந்தப் 'பைத்தியக்கார' உலகத்தில் நாற்பது ஆண்டு காலம் நடமாடி விட்டு, லீலைகள் பல புரிந்துவிட்டு, தன் சத்திய நிலையைப் பல்லாயிரம் மக்களுக்கு உணர்த்தி விட்டு, நம் கண்களிலிருந்து மறைந்து விட்டார். நூறு ஆண்டுகளுக்கு முன் ஸ்ரீ காஞ்சியில் அவதரித்து, பராசக்தியின் மடியில் தவழ்ந்து, தபோதனராய் அருணாசலத்தை வலம் வந்து, அந்த ஒளியுடன் ஒன்றி, அவனிக்கோர் அருட்சுடராய், கருணைக் கனலாய் இன்றும் ஒளி வீசிக் கொண்டிருக்கிறார்.

ஸ்ரீ சேஷாத்ரி சுவாமிகள் தமது பத்தொன்பதாவது வயதில், அதாவது 1889-ம் ஆண்டில் அருணாசலத்திற்கு வந்தார். ஏழு ஆண்டுகள் கழித்து, 1896-ம் ஆண்டு செப்டம்பர் மாதம் முதல் தேதி, மார்க்கண்டேயனின் வயது நிரம்பிய ஒரு சிறுவர் மதுரையிலிருந்து திருவண்ணாமலைக்கு வந்து சேர்ந்தார். அவரும் அருணாசல ஒலி உள்ளத்தில் ஒலிக்க, அதைத் தேடி வந்தவர் தான். ஐம்பது ஆண்டுகளுக்கு மேல் 'அப்ப'வின் அரவணைப்பில் திளைத்து விட்டு, சரீரத்தைச் சட்டையெனக் களைந்தெறிந்துவிட்டு, அருட்பெரும் ஜோதியோடு கலந்து விட்டவர்.

அவர் அருணாசலம் நாடி வரப் போகிறார் என்பதை அறிந்திருந்தவர் போல், ஏழாண்டுகளுக்கு முன்பே ஸ்ரீ சேஷாத்ரி சுவாமிகள் அங்கு வந்து விட்டிருந்தார்! சேஷாத்ரி சுவாமிகள் பராசக்தியின் அம்சம். ஸ்ரீ ரமண மகரிஷிகள் குமரக் கடவுளின் அம்சம். மைந்தனின் தவயோகத்திற்கு உறுதுணையாக இருந்து, இடையூறின்றி நடத்தித் தர உமையவள் மிக அக்கறையோடும், பரிவோடும் முன்பே அங்கு வந்து காத்திருந்தாளோ?

அந்தச் சிறுவர் மதுரையிலிருந்து சென்னைக்குச் செல்லும் புகை வண்டியில் பயணம் செய்து கொண்டிருந்தார். அவர் தம் 'தந்தையை'க் காண திருவண்ணாமலைக்குச் செல்கிறார். ஆனால், திருவண்ணாமலை எங்கிருக்கிறது, அதற்குச் செல்ல வழியெது என்பதெல்லாம் அவருக்குத் தெரியாது. வீட்டில் ஏதோ ஒரு 'அட்லாஸை'ப் பார்த்ததில், திண்டிவனத்தின் அருகில் திருவண்ணாமலை இருப்பதைக் கண்டு, அந்த ஸ்டேஷனுக்கு ஒரு டிக்கெட் வாங்கி யிருந்தார். கையிலிருந்த மூன்று ரூபாயில் இரண்டு ரூபாய் பதின்மூன்று அணாவுக்கு டிக்கெட் வாங்கி, மீதிச் சில்லறையை மடியில் செருகி யிருந்தார். அது பத்திரமாக இருக்கிறதா என்று அடிக்கடி தொட்டுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

ஆறும் பாரம் படித்துக் கொண்டிருந்த அந்தப் பள்ளிச் சிறுவர், வீட்டில் ஒரு கடிதத்தை எழுதி வைத்து விட்டு, யாரிடமும் சொல்லிக் கொள்ளாமல் 'ஓடி' வந்து விட்டார். அவரை 'அப்பா' அவசரமாக அழைத்து விட்டார்! யாரிடமும் சொல்லிக் கொள்ள நேரமில்லை அவருக்கு!

ரயிலில் தூங்கி வழிந்து கொண்டிருந்தார் அந்தச் சிறுவர். அது அவருடைய இயல்பு. அது சாதாரணமான தூக்கம் அல்ல. தூங்காமல் தூங்கும் யோக நித்திரை. உடலை மறந்த சமாதி நிலை. ஊனக் கண்ணால் பார்ப்பவர்களுக்கு அது சாதாரணத் தூக்கம்தான்!

அந்தப் பெட்டியில் ஒரு முஸ்லிம் பெரியவர் பிரயாணம் செய்து கொண்டிருந்தார். அவர் அரிய விஷயங்களைப் பற்றி எல்லோருடனும் பேசிக் கொண்டிருந்தார். ஆனால், அந்தச் சிறுவர் மட்டும் எதுவுமே பேசாமல் மௌனமாய் அமர்ந்திருந்தார். அந்தப் பெரியவர் சிறுவனின் அருகில் போய் உட்கார்ந்து பேச்சுக் கொடுத்தார்:

''தம்பி, எங்கே போறே?''

''திருவண்ணாமலைக்கு.''

''அப்படியா? நானும் அங்கேதான் போறேன்.''

''என்ன, திருவண்ணாமலைக்கா?''

''இல்லை. அதற்கு முன்னாலேயே இறங்கிடுவேன். நான் திருக்கோயிலூருக்குப் போறேன்.''

''என்ன, இந்த ரயில் நேரே திருவண்ணாமலைக்குப் போகிறதா?'' என்று ஆச்சரியத்துடன் கேட்டார் சிறுவர்.

''இல்லை. நீ எந்த ஸ்டேஷனுக்கு டிக்கெட் வாங்கியிருக்கே, தம்பி'' என்று சிரித்துக் கொண்டே கேட்டார் பெரியவர்.

''திண்டிவனத்திற்கு.''

''திண்டிவனத்திற்கா? எதுக்கு அந்த ஊருக்கு டிக்கெட் வாங்கினே? விழுப்புரம் ஜங்ஷனில் இறங்கி, திருவண்ணாமலைக்குப் போக வேறே ரயில் மாறணும்'' என்றார் அந்த முஸ்லிம் அன்பர்.

அந்தச் சிறுவருக்கு இது புது செய்தியாக இருந்தது. 'எந்த வழி யாக இருந்தால் என்ன? போக வேண்டிய இடத்திற்குப் போய்ச் சேர வேண்டியதுதானே முக்கியம்' என்று நினைத்துக் கொண்டார். இந்தக் கருத்து அவரது சிந்தனையைக் கிளற, உட்கார்ந்திருக்கும் ரயில், சுற்றி யிருக்கும் பிரயாணிகள், அவர்கள் பேசும் பேச்சு எல்லாம் மறைந்து, உணர்வற்றவராய் உறக்கத்தில் ஆழ்ந்து விட்டார்.

கண் விழித்த போது அச் சிறுவருக்குப் பசி வயிற்றைக் கிளறியது. காலையில் சாப்பிட்டதுதான், பாவம்!

திருச்சி ஸ்டேஷனில் ரயில் நின்றது. ஒருவன் பேரிக்காய் விற்றுக் கொண்டு போனான். அரையணா கொடுத்து இரண்டு பேரிக்காய்களை வாங்கினார். ஒன்றைச் சாப்பிட்டவுடனேயே அவருக்குப் பசி அடங்கி விட்டது. அது அவருக்கு ஆச்சரியத்தை அளித்தது. 'மதுரையில் மூன்று வேளை தின்றாலும் பசி அடங்காதே. இப்போது ஒரு காயைத் தின்றதுமே பசியடங்கி விட்டதே!'

விடியற்காலை மூன்று மணிக்கு ரயில் விழுப்புரம் வந்து சேர்ந்தது. ஆனால், எங்கு தேடியும் முஸ்லிம் பெரியவரைக் காணவில்லை. சிறுவர் சற்று நேரம் ஸ்டேஷனிலேயே தங்கி விட்டு, விடிந்ததும் ஊருக்குள் சென்றார். எங்கெல்லாமோ சுற்றினார். திருவண்ணாமலைக்குச் செல்லும் சாலை எதுவென்பது தெரியவில்லை. ரயிலில் போகக் கையில் காசும் இல்லை. வழி கேட்கலாம் என்றால், வெட்கம் ஒருபுறம்; 'நீ யார்? எங்கிருந்து வருகிறாய்?' என்று யாராவது கேட்டு விட்டால் என்ன செய்வது என்ற பயம் மறுபுறம்.

ஓயாத அலைச்சலால் அவருக்கு களைப்பு மேலிட்டது. பசியெடுத்தது. புதுச் சத்திரத்தில் இருந்த ஓர் ஓட்டலுக்குச் சென்று உணவு கேட்டார். ஓட்டல்காரர், 'பகல் ஒரு மணிக்குத்தான் சாப்பாடு கிடைக்கும்' என்றார். திண்ணையில் சுருண்டு படுத்திருந்த சிறுவர், 'அருணாசலா' 'அருணாசலா' என்று முனகிக் கொண்டிருந்தார்.

ஒரு மணிக்கு எழுந்து வயிறாரச் சாப்பிட்டார். கையிலிருந்த இரண்டரையணாவை எடுத்து முதலாளியிடம் கொடுக்க, அவர் அதை வாங்கிக் கொள்ள மறுத்து விட்டார். அந்த ஓட்டல்காரர் கொடுத்து வைத்தவர். தன்னையுமறியாமல் பெரிய புண்ணியம் செய்து விட்டார். அது அவருடைய முன்னோர்கள் செய்த தவப் பயன்.

விழுப்புரத்திலிருந்து திருவண்ணாமலைக்குப் போகும் ரயிலில் ஏறினார் அந்தச் சிறுவர். பத்து மைலில் இருக்கும் 'மாம்பழப்பட்டு' ஸ்டேஷனுக்கு ஒரு டிக்கெட் வாங்கி யிருந்தார். கையில் இருந்தது இரண்டரையணா தானே! இரண்டணா சார்ஜில் மாம்பழப்பட்டு வரையில்தான் பிரயாணம் செய்யலாம். இறங்கி, திருவண்ணாமலைக்கு நடக்க வேண்டியதுதான்!

ஸ்ரீரமண பகவான் இளவயதில் விழுப்புரம் மண்ணை மிதித்துவிட்டுத் தான் திருவண்ணாமலை திருத்தலத்திற்குச் சென்றார். அந்தப் புனித மண்ணை மிதித்துவிட்டு வரலாம் என்று புறப்பட்டுச் சென்றோம். அந்தப் புண்ணிய

மண்ணிலேதான் ஸ்ரீ காஞ்சி ஆசாரிய சுவாமிகள் அவதரித்தார். ஸ்ரீரமணர் அங்கு வந்தபோது, சுவாமிகள் இரண்டு வயதுக் குழந்தையாக மழலை பழகிக் கொண்டிருந்திருக்க வேண்டும் என்பது நினைவுக்கு வரவே, அவர் பிறந்த இல்லத்தைத் தரிசிக்கச் சென்றோம்.

ஸ்ரீ ஞானனந்தகிரி சுவாமிகள்

அனுமார் கோயில் தெருவில், மாற்றியமைக்கப்பட்டுள்ள அந்தப் புனித இல்லத்தை நெருங்கும் போதே வேத கோஷம் விண்ணை முட்டியது. வேதம் காக்கப் பிறந்தவரின் இல்லம், இன்று சிறுவர்கள் வேதம் பயிலும் குருகுலமாக மாறியிருப்பது எத்தனை பொருத்தம்!

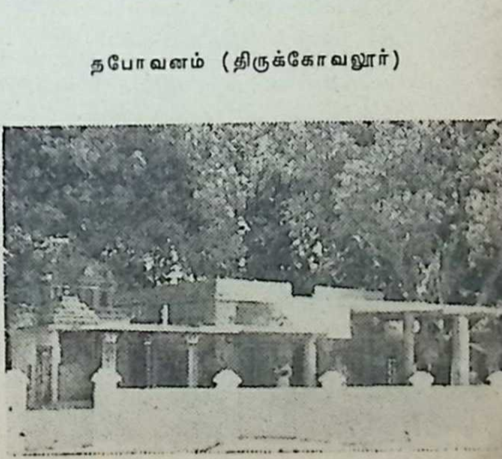
மூலைக்கு மூலை, பால்மணம் மாறாத பாலகர்கள் ஆசானுக்கு முன் அடக்கமுடன் அமர்ந்து வேதம் ஓதிக் கொண்டிருந்ததைக் கண்டதும், வாழையடி வாழையாகத் தழைத்து வரும் நம் வேத கங்கை,வற்றாத ஜீவ நதியாய்ப் பாரதத்தை வளப்படுத்தி, பாரெல்லாம் புனிதப்படுத்தும் காட்சி என் கண்முன் ஓடியது.

வேத நாதம் செவியில் ஒலிக்க, வேதப் பொருளாம் கைலாச நாதனைத் தரிசிக்க ஆலயத்திற்குச் சென்றோம். அப்போது காலை ஒன்பதரை மணியிருக்கும். கோயில் வெறிச்சோடிக் கிடந்தது. தீபாராதனை காட்டவோ விபூதிப் பிரசாதம் தரவோ அங்கு ஓர் அர்ச்சகர் கூட இல்லை. மாறாக, இரண்டு மூன்று சிறுவர்கள் முன் மண்டபத்தில் 'நெட்' கட்டி ஆனந்தமாக 'ரிங் டென்னிஸ்' விளையாடிக் கொண்டிருந்தார்கள்! அதைக் கண்டு மனம் ஒருகணம் வேதனைப்பட்டது.

மறுகணம், 'நாமெல்லோருமே ஆண்டவன் ஒருவன் இருப்பதை மறந்து, விளையாட்டுப் பிள்ளைகளாகத்தானே வாழ்நாளை வீணடித்துக் கொண்டிருக்கிறோம். பரமனின் கருணையை நமக்கு நினைவூட்டி, ஆன்மிக ஒளியை நமக்குக் காட்டி, நம்மை நல்வழியில் நடத்திச் செல்லத்தானே சேஷாத்ரிகளும், ரமணர்களும், சந்திரசேகரர்களும் நம்மிடையே அவ்வப்போது அவதரிக்கிறார்கள் என்று நினைத்து ஒருவாறு நிம்மதியடைந்தேன்.

உள்ளத்தில் நம்பிக்கையொளி பிறந்தது.

தபோவனம் (திருக்கோவலூர்)

விழுப்புரத்தில் ரயில் ஏறி பத்து மைல் தொலைவிலுள்ள

மாம்பழப்பட்டு ஸ்டேஷனில் வந்து இறங்கினர் சிறுவர் வேங்கடராமன். பின்னர், ரயில் பாதை ஓரமாகவே நடக்க ஆரம்பித்தார். அப் பாதை திருவண்ணமலைக்குப் போய்த் தானே ஆக வேண்டும்!

'அருணசலா, அருணசலா' என்று வாய் முணு முணுக்க, வேறெந்த சிந்தனையும் இன்றி, பத்து மைல்களுக்கு மேல் நடந்து விட்டார் வேங்கட ராமன். மாலை நேரமாகி விட்டது. சூரியன் இன்னும் முழுமையாக மறையவில்லை. உயரமான பாறையின் மீது தெரிந்த ஒரு கோபுரத்தின் உச்சியில் பொற் கிரணங்கள் பட்டுப் பள பளத்ததைக் கண்டு, அதை நோக்கி வெகு வேகமாக நடந்தார்.

அதுதான் அறையணிநல்லூர். பாறைகளால் அழகு செய்யப்பட்ட ஊராதலால் அதற்கு அப் பெயர் வந்தது. இப்போது அது 'அரகண்ட நல்லூர்' என்று வழங்கப்படுகிறது. ஆனல், அதன் பொருள் விளங்க வில்லை. அறைகண்டநல்லூர், அரகண்டநல்லூராக மருவியிருக்கலாம்!

அந்த ஆலயத்தில் ஸ்ரீ அதுல்ய நாதேச்வரர், சௌந்தர்ய கனகாம் பிகையுடன் வீற்றிருக்கிறர். தீந்தமிழில், ஒப்பிலா மணீச்வரர் என்றும், ஸ்ரீ அழகிய பொன்னம்மை என்றும் அவர்கள் அழைக்கப்படுகிறர்கள்.

அந்தக் கோயிலின் தென் பிராகாரத்தில் 'சம்பந்தர் பாதம்' என்று நாலடி உயரமுள்ள பீடம் ஒன்று இருக்கிறது. அதன் மீது பாதங்கள் பதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அதனருகிலிருந்து பார்த்தால் அருணசல மலை, சாட்சாத் சிவபெருமானின் திருமுக மண்டலத்தைப் போலவே தோற்றம் அளிக்கிறது. அறையணிநல்லூர் ஆலயத்திலிருந்து அண்ணமலையைத் தரிசிக்கும்போது உள்ளத்தில் பேரானந்தம் பொங்குகிறது. அத்தோற்றம் ஆன்மிகக் கிளர்ச்சியைத் தூண்டுகிறது. சொல்லில் அடங்கா சுகானுபவ மும் சாந்தியும் ஏற்படுகிறது. வாழ்க்கையில் ஒரு முறையாவது காண வேண்டிய அற்புதக் காட்சி அது.

அறையணிநல்லூர் ஆலயத்திற்குத் திருஞான சம்பந்தமூர்த்தி சுவாமிகள் வந்த போது அவருக்கு அருணசல ஜோதி தரிசனம் ஆயிற்று. உவகை மேலிட்டவராய், 'அது என்ன மலை?' என அருகிலிருந்தவர் களிடம் கேட்டார். "அதுதான் அருணசலம்" என்று கூறினர்கள். அங்கிருந்தபடியே, 'உண்ணமுலை உமையாளொடும்' என்ற பதிகத்தைப் பாடிப் பரவசமானர். அக்கணமே, அவருக்கு அருணையம்பதி செல்ல வேண்டும் என்ற ஆவல் மேலிட்டது. ஆனல், எப்படிப் போவது என்று அவருக்குத் தெரியவில்லை.

அப்போது அங்கு ஓர் அந்தணப் பெரியார் வந்தார். அவர் கையில் பூக் குடலை ஒன்று இருந்தது.

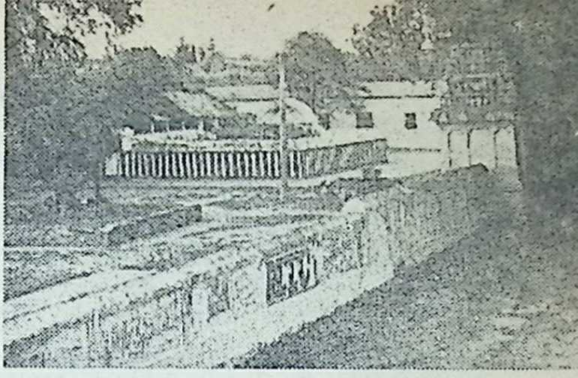
அம் முதியவரை அணுகி, கெஞ்சாத குறையாகக் கேட்டார் திருஞான சம்பந்த சுவாமிகள்:

"ஐயா, தங்களுக்கு அருணசலத்திற்கு வழி தெரியுமா?"

"தெரியுமே. நான் தினமும் காலையில் அருணசலத்திலிருந்துதான் இங்கு வந்து சுவாமி பூஜைக்காகப் பூப் பறித்துச் செல்கிறேன்.

''அப்படியா? என்னை அங்கு அழைத்துச் செல்கிறீர்களா? சோணுசல நாதனை நான் தரிசிக்க வேண்டும்.''

''வாருங்களேன், போகலாம்......'' என்று கூறி, அப் பெரியவர் திருஞான சம்பந்தரை அருணுசலத்திற்கு அழைத்துச் சென்ருர். செல்லும் வழியில் 'அருணுசல மகிமை' பற்றி அவருக்கு விரிவாக எடுத்துக் கூறினர்.

ஸ்ரீ ரகோத்தம சுவாமிகள் பிருந்தாவனம்
(திருக்கோவலூர்)

அந்த அந்தணப் பெரியார் வேறு யாருமல்ல; அருணுசலேச்வரரே பூப்பறிக்கும் பிராமணராக வந்து, தம் பக்தனை அருணுசலத்திற்கு அழைத்துச் சென்ருர்.

ஞான சம்பந்தர் பாதம் பட்டுப் புனிதமடைந்துள்ள அறையணி நாதேச்வரரின் ஆலயத்திற்குத்தான் சிறுவர் வேங்கடராமன் வந்து சேர்ந்தார். அவர் வந்த போது, கோயில் கதவு திறந்திருக்கவில்லை. எனவே, கோபுர வாயிலிலேயே அமர்ந்து விட்டார்.

சிறிது நேரம் கழித்து கோயில் அர்ச்சகரும் பிறரும் வந்தனர். அவர்களுடனேயே வேங்கடராமனும் கோயிலுக்குள் நுழைந்து, மண்டபத்தில் அமர்ந்து, தியானத்தில் ஆழ்ந்தார். சற்றைக்கெல்லாம் 'பளிச்'சென்று ஆயிரம் கோடி சூரியர்கள் பிரகாசிப்பது போல் அவருக்கு ஒரு 'ஜோதி தரிசனம்' ஆயிற்று. கண் விழித்துப் பார்த்தார். எந்தத் திசையிலிருந்து அவ்வொளி வந்ததென்றே தெரியவில்லை. சுவாமி சந்நிதிக்குள் சென்று பார்த்தார். அங்கும் அந்தப் பேரொளியைக் காண முடியவில்லை. மீண்டும் வெளியே வந்து சுற்றிலும் பார்த்தார். மேற்கில் ஒரு மலைச் சிகரம் தெரிந்தது. சற்றுமுன் கண்ணுக்குத் தெரிந்த ஜோதி, அந்தச் சிகரத்தில் அடங்குவதைக் கண்டார். 'அப்பன்' உறையுமிடம் அவருக்குத் தெரிந்து விட்டது. திருஞான சம்பந்தரை அழைத்துக் கொண்ட அருணுசல ஜோதி, வேங்கடராமனையும் ஆட் கொண்டது.

பூஜை முடிந்து எல்லோரும் வெளியில் வரும் போது, வேங்கடராமனும் வெளியே வந்தார். அவருக்குப் பசி எடுத்தது. 'பிரசாதம் கிடைக்குமா?'' என்று ஏங்கினர். கூச்சத்தை விடுத்து கையை நீட்டிக் கேட்டும் விட்டார்.

ஆனுல், அந்த சுயம்பாகி கொடுத்து வைக்காதவர். அஞ்ஞானத் திரை அவர் கண்களை மறைத்து விட்டது. ஏதோ ஒரு சோம்பேறிச் சிறுவன் சோறு கேட்கிருன் என்று நினைத்து, ''கொடுக்க

முடியாது'' என்று சிறுவரை விரட்டிவிட்டார். விழுப்புரத்தில் இருந்த ஓட்டல்காரருக்குக் கிடைத்த புண்ணியம், ஆண்டவனின் அருகிலேயே இருந்தவருக்குக் கிடைக்கவில்லையே!

அறையணிநல்லூர் ஆலயத்தில் பூஜையை முடித்து விட்டு, அர்ச்சகரும் குழுவினரும் கிழையூரிலுள்ள ஸ்ரீ பெரியநாயகி சமேத வீரட்டேச்வரர் ஆலயத்திற்கு வந்தனர். வேங்கடராமனும் அவர்களைத் தொடர்ந்தார். சுயம்பாகி அவரை முறைத்துப் பார்த்துக்கொண்டே வந்தார். கோயிலுக்குள் நுழைந்ததும் வேங்கடராமன், சுவாமி சந்நிதிக்கு நேரே அமர்ந்து சமாதியில் ஆழ்ந்து விட்டார்.

அறையணிநல்லூர் தென்பெண்ணை ஆற்றின் வடகரையில் இருக்கிறது. அங்கிருந்து ஒன்றரை மைல் தூரம் சென்றால் ஆற்றின் தென்கரையிலுள்ள கிழையூரை அடையலாம். அது திருக்கோயிலூர் என்னும் திருக்கோவலூரைச் சேர்ந்தது. அங்குதான் வீரட்டேச்வரர் ஆலயம் இருக்கிறது.

சிவபெருமான் வீரநகை புரிந்து, தமது வீரச் செயலால் துட்டர்களை அழித்து அன்பர்களுக்கு அருள் புரிந்த தலங்கள் எட்டு. அதில் இரண்டாவதாகக் குறிப்பிடப்படுவது திருகோவலூர் வீரட்டானம்.

இந்தத் தலத்தில் ஈச்வரன், இருள் அரக்கனை வதம் செய்துள்ளார், சிவபெருமான் அந்தகாசுரனை அழித்ததால், 'இங்கு 'அந்தகாந்தர்' என்ற காரணப் பெயரோடு எழுந்தருளியுள்ளார்.

இக்கோயிலில் 'பெரியானை கணபதி' வீற்றிருக்கிறார். இந்த விநாயகரைத்தான் ஔவைப்பாட்டி மலர்களால் அர்ச்சனை செய்து, தெய்விகப் பாடல்களால் துதி செய்து வந்தாள். ஒரு நாள் சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரும், சேரமான் பெருமாளும் கைலாயம் செல்லப் போகிறார்கள் என்பதை அறிந்து, தாமும் அவர்களோடு போவதற்குத் துடித்தாள் ஔவைப் பாட்டி. அவசர அவசரமாகக் கணபதியைத் துதி செய்தாள்.

பெரியானை கணபதி சிரித்தார்: ''அம்மா, ஏன் அவசரப்படுகிறாய்? அவர்கள் போய்ச் சேருவதற்குள் உன்னை நான் கைலாயம் கொண்டு போய்ச் சேர்க்கிறேன். நீ வழக்கம் போலவே நிதானமாகப் பூஜை செய்'' என்று சொன்னார். ஔவைப் பாட்டியும் 'சீதக்களப' என்ற அகவலைப் பாடி, யானைமுகத்தோனைத் தோத்திரம் செய்தாள்.

கணபதி, விசுவரூபம் எடுத்து, தமது தும்பிக்கையால் ஔவைப்பாட்டியைத் தூக்கி அப்படியே கைலாயத்தில் கொண்டு போய்ச் சேர்த்து விட்டார். தங்களுக்கு முன்னால், கைலாயத்தில் வந்து காத்திருந்த தமிழ்ப் பாட்டியைக் கண்ட சுந்தரரும் சேரமான் பெருமாளும் அதிசயித்தனர்.

முருகப் பெருமான் சூரபத்மனை இரண்டு கூறுகளாக்க, ஒன்று மயிலாகவும், மற்றொன்று சேவலாகவும் மாற, மயிலை வாகனமாகவும். சேவலைக் கொடியாகவும் ஆக்கிக் கொண்டார். பின்னர், அசுரனைக் கொன்ற பாவம் நீங்க, திருக்கோவலூர் வந்து, சிவபெருமானை லிங்க வடிவில் பூஜை செய்து, பாவம் நீங்கப் பெற்றார்.

ஆலயத்தின் உள்பிராகாரத்தில் இருக்கும் அந்தகார சம்ஹார மூர்த்தி விக்ரகம் ஓர் அழகு வடிவம். அதை முழுமையாகக் கண்டு ஆனந்திக்க எங்களுக்குக் கொடுத்து வைக்க வில்லை. அது இருளில் இருந்தது. ஒரு கைவிளக்காவது ஏற்றிக் காட்டும்படி அங்கு இருந்த அர்ச்சகரிடம் வேண்டிக் கொண்டேன். அதை எளிதாக அவர் செய் திருக்கலாம். ''விளக்குப் போடுகிறவர் இன்னும் வரவில்லை'' என்று, முருகனின் தலையில் தண்ணீரைக் கொட்டிக் கொண்டே அலட்சியமாகக் கூறிவிட்டார் அவர். அந்தக்காந்தர் அந்தகாரத்தில் மூழ்கிக் கிடப்பது தான் பொருத்தம் என்று அந்த அர்ச்சகர் நினைத்து விட்டாரோ என்னவோ!

ஸ்ரீ பெரியநாயகி அம்மை, சுவாமிக்கு இடப்புறம் தனிக் கோயில் கொண்டு அருள் பாலிக்கிருள்.

பூஜை முடிந்து எல்லோரும் புறப்பட்டனர். வேங்கடராம னுக்குப் பசி தாங்க முடியவில்லை. மீண்டும் அன்னம் யாசித்தார். சுயம்பாகி மறுபடியும் மறுத்து விட்டார். சிறுவரின் முகம் சுருங்கி விட்டது.

இதையெல்லாம் பார்த்துக் கொண்டிருந்த மேளக்காரருக்கு மனம் இளகியது. பட்டினியால் வாடும் சிறுவரின் மீது இரக்கம் பிறந்தது. அர்ச்சகரைப் பார்த்து, ''ஐயா, என் பங்கை இந்தச் சிறுவனுக்குக் கொடுத்துடுங்க. எனக்கு சாதம் வேண்டாம்'' என்று கூறி விட்டார். சுயம்பாகி முகத்தைச் சுளித்துக் கொண்டே அன்னத்தை வேங்கடராம னுக்கு அளித்தார்.

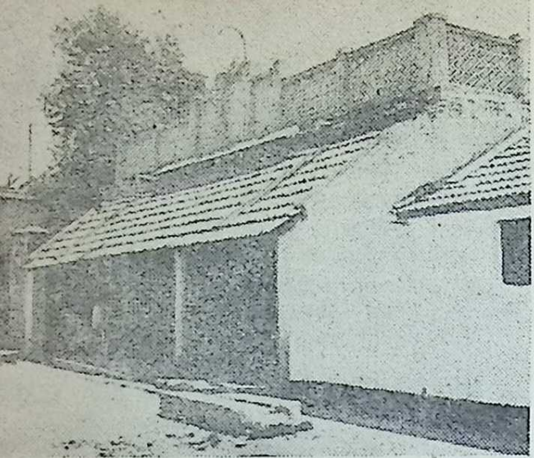
விழுப்புரம் ஓட்டல்காரரை விட, ஒரு படி உயர்ந்து விட்டார் அறை யணிநல்லூர் மேளக்காரர்.

உணவு வியாபாரி பணம் பெற்றுக் கொள்ளாமல் உணவளித்தார். கோயில் சுயம்பாகி ஆண்டவன் பிரசாதத்தை அடியாருக்குக் கொடுக்க மறுத்தார். மேளக்காரரோ, தன் பங்கைத் தியாகம் செய்து, தான் பட்டினி கிடந்து, பசித்தவருக்கு அன்னம் அளித்தார். பிறர் பசியைப் போக்குவதில் மிகவும் உயர்ந்த நிலை எது என்பதை உலகிற்கு எடுத்துக் காட்டவே, பகவான் பசித்தவர் போல் நடித்ததாகத் தோன்றுகிறது.

கையில் சாதத்துடன் வீதியிலுள்ள சாஸ்திரிகள் ஒருவர் வீட்டிற்குச் சென்றார் வேங்கடராமன். குடிக்க நீர் கேட்டார். அதைக் கொண்டு வருவதற்குள் சமாதியில் ஆழ்ந்து, 'உறக்க'த்தில் சற்று தூரம் நடந்து சென்று கீழே விழுந்து விட்டார். விழிப்பு ஏற்பட்டதும், சிதறிய அன்னத்தை எடுத்துப் புசித்து, நீரருந்தி, நித்திரையில் ஆழ்ந்து விட்டார்.

மறுநாள் ஆகஸ்ட் 31-ம் தேதி. கோகுலாஷ்டமி புண்ணிய தினம். வேங்கடராமன் அருணசலத்திற்குப் புறப்பட்டாக வேண்டும். எப்படிப் போவது? இருபது மைல்கள் நடப்பதா? அது முடியாத காரியம்.

ரயிலில் செல்ல வேண்டுமானால், பணம் வேண்டுமே! சிந்தித்தார் சிறுவர் வேங்கடராமன். அப்போது காதில் இருந்த தங்கக் கடுக்கன்

சுந்தரமந்திரம்
(ஸ்ரீரமணர் பிறந்த இல்லம்.)

அவரது நினைவிற்கு வந்தது. அதை யாரிடமாவது அடகு வைத்து விட்டால் என்ன?

அந்த ஊரில் முத்து கிருஷ்ண பாகவதர் என்று ஒருவர் இருந்தார். அவர் தேர்ச்சி பெற்ற சங்கீத வித்துவான். அவருடைய இல்லத்திற்குச் சென்றார் வேங்கடராமன். ஸ்ரீ கிருஷ்ண ஜயந்தி அன்று கிருஷ்ணனே தங்கள் வீடு தேடி வந்து விட்டதாக மகிழ்ச்சி அடைந்தாள் பாகவதரின் மனைவி.

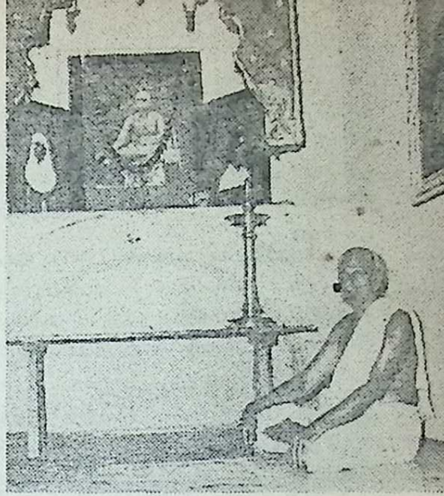
வேங்கடராமனுக்கு மகிழ்ச்சியுடன் உணவளித்து உபசரித்தனர் அத் தம்பதி. பின்னர் மெள்ளக் கடுக்கனைப் பற்றிய பேச்சை எடுத்தார் வேங்கடராமன். திருவண்ணாமலைக்குப் போகத் தமக்குப் பணம் வேண்டும் என்றும், தம் கடுக்கனை வைத்துக் கொண்டு, பணம் தரும்படியும் பாகவதரிடம் கேட்டார். கடுக்கனை வாங்கிப் பார்த்தார் பாகவதர். அது இருபது ரூபாய் பெறும் என்று மனத்துக்குள்ளேயே எடை போட்டு, வேங்கடராமனிடம் நான்கு ரூபாய் கொடுத்தார். கடுக்கனைப் பிறகு மீட்டுக் கொள்வதற்காகத் தமது விலாசத்தையும் ஒரு சீட்டில் எழுதிக் கொடுத்தார்.

கிழையூருக்குச் சென்று விசாரித்துப் பார்த்ததில் முத்துகிருஷ்ண பாகவதரின் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் ஒருவரும் தற்போது அந்த ஊரில் இல்லை என்று தெரிய வந்தது. அடகு வைக்கப்பட்ட கடுக்கன் தற்போது யாரிடம் இருக்கிறது என்பதும் ஒருவருக்கும் தெரியவில்லை.

வேங்கடராமன், பாகவதரின் வீட்டை விட்டுப் புறப்படுவதற்கு முன், பாகவதரின் மனைவி அவரிடம் கோகுலாஷ்டமிக்காகச் செய்த பட்சணங்களை ஒரு காகிதத்தில் கட்டிக் கொடுத்தாள். மாலையில் கண்ணனுக்கு நைவேத்தியம் செய்வதற்கு முன்பே சிறுவருக்கு அதைக் கட்டிக் கொடுத்து விட்டாள். அப்படிச் செய்வதை அந்த அம்மாள் அபசாரமாகக் கருதவில்லை. வீடு தேடி வந்த பிள்ளை, சாதாரணமான பிள்ளையாக அவள் தூய உள்ளத்திற்குத் தோன்றவில்லை.

வெளியே வந்த வேங்கடராமன், பாகவதர் எழுதிக் கொடுத்த விலாசத்தைக் கிழித்துப் போட்டார். எவரிடம் போனால் பிறகு வேறெந்த விலாசத்தையும் தேடி அலைய வேண்டாமோ, அந்தப் பரம்பொருளிடம் போகிறவருக்கு மனிதரின் விலாசம் எதற்கு? பிறவி எடுத்தவர்களைப் பாவப் படுகுழியிலிருந்து மீட்கப் போகிறவர், சாதாரணக் கடுக்கனை மீட்பதற்காகவா திரும்பி வரப் போகிறார்?

அன்று இரவு திருக்கோயிலூர் ரயில் நிலையத்தில் உறங்கினுர் வேங்கடராமன். ஸ்ரீ உலகளந்த பெருமாளும், ஸ்ரீ வீரட்டேச்வரரும், ஸ்ரீரகோத்தம சுவாமிகளின் பிருந்தாவனமும் துலங்கும் ஞான பூமியில் இரண்டு இரவுகள் கழித்தார் அவர்.

ஸ்ரீ ரமணர் பிறந்த அறை

திருக்கோயிலூர் சென்ருல், தபோவனத்தின் ஞான நிழலில் சிறிது நேரமாவது தங்காமல் வர முடியுமா? தவ கங்கையாம் ஸ்ரீ ஞானனந்தகிரி சுவாமிகளின் அருள் நோக்கைப் பருகாமல் திரும்ப முடியுமா?

ஸ்ரீரகோத்தம சுவாமிகளின் பிருந்தாவனத்தை வலம் வந்துவிட்டு, நாங்கள் தபோவனம் சென்ருேம். ஓராண்டுக்கு முன், முதன் முறையாக நான் சுவாமிகளைத் தரிசனம் செய்வதற்குக் காரணமாயிருந்த நண்பர் ஸ்ரீராம் அங்கு இருந்தது தெய்வச் செயலாக அமைந்தது. நான் பூண்டி சாமியாரைத் தரிசித்ததையும், அவர் என்னைத் தபோவனம் போகச் சொன்னதையும்பற்றி சுவாமிகளிடம் நேரிலேயே கூற வேண்டும் என்ற பேராவலுடன் உட்கார்ந்திருந்தேன். அப்போது ஸ்ரீராம் என்னருகில் வந்து, என் உள்ளக்கிடக்கையை அறிந்து, ஏகாந்தத்தில் வீற்றிருந்த தவச் செல்வரிடம் என்னை அழைத்துச் சென்ருர்.

பளபளக்கும் திருமேனியுடன் மோகனப் புன்னகை தவழ அமர்ந்திருந்த மகானின் பாதங்களில் விழுந்து எழுந்தேன். அந்த வசிகர வதனத்தின் ஆன்மிகக் கவர்ச்சியில் கட்டுண்டு, பேச்சிழந்து அவர் எதிரில் கை கட்டி நின்றிருந்தேன். என்ன ஆச்சரியம்! என் மனத்தில் இருந்ததை, நான் சொல்ல எண்ணியதை, சுவாமிகளே கூறி விட்டார்:

திருவண்ணமலை சரித்திரம் எழுதுவதும், பூண்டி சாமியாரைத் தரிசித்ததும், அவர் தபோவனம் போகச் சொன்னதும் அறிந்து மகிழ்ந்தோம்.

மகான் தொடர்ந்து மதுரக் குரலில் அருள்மாரி பொழிந்தார்:

மகான்களின் ஜீவிய சரித்திரங்கள் நிறைய எழுதி மக்களிடையே மறுமலர்ச்சி ஏற்பட ஒரு தூண்டுகோலாக இருக்க வேண்டுகிருேம். கலைமகளின் கடாட்சம் பரிபூரணமாக இருக்கவும், அருள் தொண்டு புரியவும், வெற்றி பெறவும் பிரார்த்திக்கின்ருேம்.

தேன் தமிழையும் ஞானப் பாலையும் குழைத்து ஆசி அமிருதமாக வழங்கினுர் குருநாதர். அந்த அருள் வெள்ளத்தில் மூழ்கித் திளைத்த என் உள்ளம் பேரானந்தத்தில் கரைந்து, கண்ணீராகப் பெருக்கெடுத்தது.

திருவண்ணுமலைக்கு ரயிலில் சென்று கொண்டிருந்தார் வேங்கட ராமன். வீட்டை விட்டுப் புறப்படுவதற்கு முன் எழுதி, அலமாரியில் அவர் வைத்து விட்டு வந்த கடிதத்தைப் படித்து விட்டு வீட்டில் இருந்த வர்கள் அவரை எங்கெல்லாம் தேடினுர்களோ? துக்கம் தாங்காமல் அவருடைய தாயார் எப்படித் துடித்துப் போனுளோ?

வேங்கடராமன் பிரயாணம் செய்த புகை வண்டி திருவண்ணு மலையை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது. அருணுசலத்தைத் தரிசிக்கத் துடித்துக் கொண்டிருந்த சிறுவரின் மனம், 'ரயில் இன்னும் வேகமாகப் போகக் கூடாதா?' என்று ஏங்கியது.

புது ஊரைப் பார்க்கப் போகிருேம் என்ற ஆர்வமும் ஆவலும் இருந்த போதிலும், பிறந்த ஊரைப் போல் அது இருக்குமா என்ற சந்தேகம் அச் சிறுவருக்குத் தோன்ருமல் இல்லை. 'திருச்சுழியைப் போல் உலகில் வேறு ஊர் இருக்க முடியுமா? அந்தக் கோயிலையும் குளத்தையும் போல் வேறு எங்காவது காண முடியுமா?' என்று தமக்குத்தாமே கேட்டுக் கொண்டார் அவர்!

பூமிநாதர் கோயிலிலுள்ள 'கௌவைக் கடல்' என்ற திருக்குளத்தில் இளவயதில் ஆசை தீரக் குளித்தும் நீச்சலிட்டும் கும்மாளம் அடித்ததும் அவர் நினைவுக்கு வந்தது. அந்தத் தண்ணீரில் கந்தகம் கலந்திருப்பதால் அதில் குளிக்கும்போதெல்லாம் அவர் கால்களில் அணிந்திருந்த வெள்ளிக் காப்பு சற்றுக் கறுத்து விடும். அதை அம்மா பார்த்து விட்டால், 'குளத்தில் குளித்தாயா?' என்று கோபித்துக் கொள்வாள். அதற்காக, குளித்துக் கரையேறியதும் அந்த வெள்ளிக்காப்பைத் துணியால் தேய்த்துத் தேய்து சுத்தம் செய்வார். அந்த நாட்களை நினைத்தபோது அவருக்கு சிரிப்பு வந்தது.

கருவறையில் திருமேனிநாதர்தான் எத்தனை கம்பீரமாக வீற்றிருப் பார்! துணைமாலையம்மை என்ற சகாயவல்லி அம்பிகையின் கண்களில் தான் எத்தனை கருணை! ஒருசமயம் வேங்கடராமனுக்குத் தாங்க முடியாத துக்கம் வந்து விட்டது. அழுகையழுகையாக வந்தது. அதற்கு என்ன காரணம் என்று கூட அவருக்குத் தெரியாது. சின்ன வயதுதானே! என்ன செய்வது என்று புரியாமல், நேரே கோயிலுக்குச் சென்ருர். சகாயவல்லி அன்னையின் சந்நிதியில் போய் அமர்ந்தார். கண்களை மூடி, கைகளைக் கூப்பி, ''அம்மா, எனக்கு அழுகையா வரது. என்னைக் காப்பாத்து, தாயே'' என்று வேண்டிக் கொண்டார். சற்றைக்கெல்லாம், அவரையும் அறியா மல் ஓர் ஆனந்த ஊற்று அவருள் பெருக்கெடுத்துப் பொங்கி வழிந்தது. அது உடலெங்கும் பரவி, அவரை உலுக்கியது. பரவசத்தில் மேனி யெல்லாம் சிலிர்த்தது. எல்லாமே அவருக்கு இன்பமயமா யிருந்தது. கோயிலில் இருந்த எல்லாருமே சந்தோஷப்படுவது போல் தோன்றியது. துள்ளிக் குதித்தபடி சிரித்துக் கொண்டே வீட்டுக்கு ஓடி வந்தார்.

இத்தனை ஆண்டுகள் கழித்து அந்த நிகழ்ச்சியை நினைத்துக் கொண்டவர், அன்று அனுபவித்த அதே ஆனந்த லயிப்பில் ஒருகணம் ஆழ்ந்தார்.

பெற்ற தாயையும் பிறந்த மண்ணையும் நன்றியுடன் நினைக்காத வர்கள் இருக்க முடியுமா? முற்றும் துறந்தவர்களானாலும், தம் தாய்க்கு நெஞ்சில் ஓர் ஆலயம் அமைத்து வழிபட்டுத்தான் ஆகவேண்டும். உலகத்தையே வீடாகக் கருதும் துறவிகளும் பிறந்த ஊரைப் பெருமை யுடன் போற்றாமல் இருக்க மாட்டார்கள்.

ஸ்ரீ ரமண மகரிஷி பிறந்த ஊரையும், பிறந்த இல்லத்தையும், அவர் இளவயதில் வழிபட்ட திருமேனிநாதரையும், துணைமாலையம்மை யையும் தரிசித்து வருவதற்காகப் புறப்பட்டுச் சென்றோம்.

திருச்சுழி, மதுரையிலிருந்து தென் கிழக்கே முப்பது மைல் தொலைவில், ராமநாதபுரம் மாவட்டத்தில் இருக்கிறது. மதுரையிலிருந்து அருப்புக்கோட்டைக்குப் போகும் பாதையில் இருபது மைல் சென்றால், கரியாபட்டி என்ற ஊரையடுத்து திருச்சுழிக்கு ஒரு பாதை பிரிகிறது. நேரே அருப்புக்கோட்டைக்குச் சென்று அங்கிருந்து கிழக்கே எட்டு மைல் வந்தால் திருச்சுழியை அடையலாம். ரயிலில் செல்ல விரும்புகிறவர்கள் விருதுநகர்—மானாமதுரை ரயில் பாதையிலுள்ள 'திருச்சுழி' ஸ்டேஷனில் இறங்க வேண்டும்.

தல புராணங்களிலும், தேவாரப் பாடல்களிலும் இவ்வூர் திருச்சுழியல் என்றே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. பெரும் பிரளயம் வந்த போது, தேவர்கள் முறையிட்டுக் கொண்டதன் பேரில், சிவபெருமான் பிரளயத்தைச் சுழித்து, திருக்குளத்தின் அடியில் புகச் செய்தார். அப் பிரளய விடங்கருக்கு, பூமிநாதர் ஆலயத்தில் ஒரு தனி சந்நிதி இருக்கிறது.

திருச்சுழியல் திருத்தலம் புராதனப் பெருமை வாய்ந்தது. திருமேனி நாதரை கிரேதாயுகத்தில் பூமிதேவி பூசித்தாள். திரேதா யுகத்தில் பிரளயஞ் சுழித்த வரலாறு நடைபெற்றது. துவாபர யுகத்தில் கௌதமரும் அகலிகையும், சிவபெருமானின் திருநடனமும், திருமணக் கோலமும் கண்டு களித்தனர். கலியுகத்தில் கடைச் சங்கத்துத் தமிழ்ப் புலவர்கள் திருமேனிநாதரை வழிபட்டனர்.

காசி, திருக்காளத்தி, திருக்கழுக்குன்றம், சிதம்பரம், கும்பகோணம், திருவாரூர் முதலிய தலங்களில் ஆயிரம் அச்வமேத யாகம் செய்தால் என்ன பலன் கிடைக்குமோ, அந்தப் பலனை, திருச்சுழியில் சிவனடியார் ஒருவருக்கு ஒரு பிடி சோறு வழங்குவதன் மூலம் பெற்று விடலாம். திருச்சுழியில் பிறந்தவர்களுக்கு மறு பிறவியே கிடையாது.

திருச்சுழியில் உறையும் பரமனை, பார்வதி தேவியும், தேவர்களும், மாமுனிவர்களும், பேரரசர்களும், நாயன்மார்களும், சிவனடியார்களும் வழிபட்டு புண்ணியம் பெற்றிருக்கிறார்கள்.

சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் இத்தலத்தைப் பற்றி ஒரு பதிகம் பாடியருளி யிருக்கிறார். மாணிக்கவாசகப் பெருமான் திருக்கோவையாரில் திருச்சுழி யைப் பற்றிச் சிறப்பித்துள்ளார். நாவுக்கரசரும் ஞானசம்பந்தரும் இத்தலத்திற்கு வருகை தந்து வழிபட்டிருக்கிறார்கள்.

திருச்சுழியின் மகிமையை ஸ்ரீசுந்தரர் முதல் பாடலிலேயே வெகு அழகாக விளக்கி யிருக்கிறார்:

வனுகியும், உயிராகியும், உயிர்க்குப் புகலிடமாயும், நில மாகவும், நிலத்தை ஆதரிக்கும் மழையாகவும், மதியாகவும், விதி யாகவும் உள்ள பெருமான் உறையும் திருச்சுழியலை-மலர்ச் சோலை களில் தேன் உண்ண வரும் வண்டினங்கள் இசை பாடும் திருச் சுழியலை, மனத்தால் நினைப்பவர்கள் காலனைக் கண்டு அஞ்ச வேண்டியதில்லை. அவர்களுக்கு முக்தி கிடைப்பது நிச்சயம்.

நினைத்ததும் முக்தி தரும் திருச்சுழியில் பிறந்த வேங்கடராமன், நினைந்தாலே முக்தி தரும் திருவண்ணுமலையை நோக்கி ரயிலில் போய்க் கொண்டிருக்கிருர். அதோ, திருவண்ணுமலையின் சிகரம் அவர் கண்ணுக் குத் தெரிகிறது. ரயில் பெட்டியிலுள்ளவர்கள் கன்னத்தில் போட்டுக் கொள்கிருர்கள். சிறுவர் வேங்கடராமனும் எட்டிப் பார்த்துப் பரவசத் துடன் கும்பிடுகிருர். அம் மாமலை அப்படியே பறந்து வந்து அவர் இதயத்தில் அமர்வது போல் அவருக்குப் பிரமை தட்டுகிறது. சமாதியில் ஆழ்ந்து விடுகிருர்.

நாம் திருச்சுழி பூமிநாதர் கோயிலைச்சுற்றிப் பார்த்துக் கொண்டிருக் கிருேம். சபா மண்டபத்தில் ஆனந்த நடம் புரிந்து கொண்டிருக்கும் நடேசன், நம்மை 'வா வா' என்று அழைக்கிருர். அருகில் செல்கிருேம். ஆனந்தக் கூத்தனின் 'ஜல் ஜல்' என்ற சதங்கை ஒலி நம் காதுகளில் தேனுக இனிக்கிறது.

எதிர்ப்புறத்தில் பக்தியுடன் அறுபத்து மூன்று நாயன்மார்களும் அத்தெய்வக் கூத்தைக் கண்டு, மெய்யுருகி, கண்ணீர் மல்கி நிற்கிருர்கள். அவர்களிடையே கௌதம முனிவரையும் அகலிகையையும் காண்கிருேம்.

கோயில் உள் மண்டபத் தூண்களில் உள்ள வெள்ளையன் சேர்வை, ஆண்டியணன் சேர்வை, முத்துக்கருப்பன் சேர்வை, வேலாயுதசுவாமி இவர்களின் உருவச்சிலைகள் கலையழகோடும் சிற்பச் சிறப்போடும் விளங்கு கின்றன.

சுயம்புமூர்த்தியான திருமேனிநாதரைத் தரிசித்துக் கொண்டு, கருவறையை வலம் வரும்போது, மேற்கே சோமாஸ்கந்தர், விக்னேச்வரர், காசிவிசுவநாதர், பூமி, நீளாதேவி சமேத சுழிகைக் கோவிந்தர் முதலியோர் வீற்றிருக்கக் காண்கிருேம்.

ஆடி வீதி என்றழைக்கப்படும் வெளிப் பிராகாரத்தின் வட கிழக்கில், பிரளய விடங்கரின் சந்நிதிக்கு நேரே, தண்டபாணி சுவாமி கோயில் கொண்டிருக்கிருர். பார்க்கப் பதினுயிரம் கண்கள் வேண்டும்.

அம்மன் கோயில் மண்டபத்தின் முதல் இரு தூண்களிலும். அம்மண்டபத்தைக் கட்டிய தாசிகளின் அழகிய சிற்ப உருவங்களைக் காண் கிருேம். வட பகுதியிலுள்ள மற்ருெரு தூணில் தாசி திருவுமுத்தருளியின் சிற்ப வடிவம் இருக்கிறது. அதை 'மூச்சுப் பிடிப்பு' அம்மன் என்றும் அழைக்கிருர்கள். மூச்சுப் பிடிப்பு உள்ளவர்கள் அந்த அம்மனை மூன்று முறை வலம் வந்து, அவளுக்கு மஞ்சள் எண்ணெய் சாத்தினுல் மூச்சுப் பிடிப்பு விட்டு விடுகிறது என்று அர்ச்சகர் கூறினுர்.

அர்த்த மண்டபத்தின் உத்திரத்தில் ஸ்ரீசக்கரம் ஒன்று இருக்கிறது. ஆனால், அதில் அட்சரங்கள் பொறிக்கப்படவில்லை.

''சுவாமி கோயிலில் இருந்த உற்சவ விக்ரகங்களை யெல்லாம் தற்போது இந்த அறையில் வைத்துப் பூட்டி யிருக்கிறோம். அங்கு காவல் போதாது. இப்போதெல்லாம் கோயில்களில் திருட்டுப் பயம் அதிகமா யிருக்கு. காலம் கெட்டுக் கிடக்கிறது பாருங்கள்'' என்று அர்ச்சகர் கூறிய போது என் உள்ளம் விம்மிற்று. மனிதன் தன்னைத் திருடிக் கொண்டு போய் விடப் போகிறானே என்று தெய்வமே பயந்து, ஒளிந்து கொள்ளும் நிலை நம் நாட்டில் ஏற்பட்டதை நினைத்து வெட்கப்படுவதா? வேதனைப் படுவதா?

பரமனையும் பராசக்தியையும் தரிசித்து விட்டு, பகவான் பிறந்த இல்லத்தைக் காணச் சென்றோம். வடக்குக் கார்த்திகை வீதியிலிருக்கும் 'சுந்தர மந்திரம்', அழகு தேவதை நர்த்தனம் புரியும் ஓர் ஆலயம். அழகுத் தெய்வமாம் முருகனின் அம்சமாகத் தோன்றியவர் பிறந்த இல்லம், அழகுக்கோர் ஆலயமாகத் திகழ்வதில் வியப்பில்லை. சுந்தரம் ஐயரையும், அழகம்மையையும் தந்தை தாயாக அடைந்து, அழகோடு அழகு இணைந்தால் எழில் குமரனாகத் தோன்றி, மழலை பேசி விளையாடி மகிழ்ந்த இல்லம், அழகுத் தெய்வம் உறையும் ஆலயமாகத்தானே இருக்க வேண்டும்!

சுந்தரமய்யர் சுய முயற்சியாலும், கடின உழைப்பாலும் வாழ்க்கையில் உயர்ந்தவர். சாதாரண கணக்குப் பிள்ளை குமாஸ்தாவாக இருந்தவர், பிறருக்கு விண்ணப்பங்கள் எழுதித் தருபவராக மாறி, பட்டம் பெறாத வக்கிலாகி, செல்வம் ஈட்டியவர். கட்சிக்காரர்களையும், உதவி நாடி வருபவர்களையும் வரவேற்பதற்காக அவர் இல்லக் கதவுகள் எப்போதும் திறந்திருக்கும்.

இல்லத்தைப் போன்றே அவர் இதயமும் திறந்திருந்தது. செல்வம் குவிந்தாலும், செருக்கோ சிறுமைத்தனமோ இல்லாமல் வாழ்ந்தவர் சுந்தரமய்யர். ஏழைகள் கண்ணீர் சிந்தினால் அவர் பொறுக்க மாட்டார். எந்த வேளையா யிருந்தாலும் ஏழைகளின் துயரைத் துடைக்க ஓடோடிச் செல்வார். ஒரு சமயம் நள்ளிரவில் குடிசைகள் தீப்பற்றி எரிந்த போது திக்கற்று நின்றவர்களுக்கு ஆறுதல் மொழி கூறி, வீடுகள் கட்டிக் கொடுத்திருக்கிறார்.

செல்வாக்கும் மதிப்பும் பெற்று ஊருக்குப் பெரிய மனிதராக வாழ்ந்த போதிலும் என்றுமே சுயகௌரவத்தை விட்டுக் கொடுத்து சுய விளம்பரம் செய்து கொண்டதில்லை.

தெய்வ பக்தியும், ஆசார அனுட்டானங்களும் நிரம்பப் பெற்ற சுந்தரமய்யருக்கு ஏற்ற மனைவியாகத் திகழ்ந்தார் அழகம்மை. கணவரின் கண் பார்வையிலிருந்தே குறிப்பறிந்து, முணுமுணுக்காமல், முகம் கோணாமல் வீடேறி வரும் விருந்தினரை யெல்லாம் உபசரிப்பார்.

உலகிற்கொரு ரமணரைப் பெற்றுத் தரப்போகும் உத்தமி, எந் நேரமும் தெய்வ சிந்தனையிலேயே ஈடுபட்டிருந்தார். மௌன விரதம்

ஏற்று, கண் நோக்காலேயே நாடி வந்தவர்களுக்கெல்லாம் நல்லுபதேசம் செய்து, மனச்சாந்தி நிலவச் செய்த ஞானப் புதல்வனை ஈன்றெடுக்கப் போகும் அந்தத் தாய், கிணற்றிலிருந்து தண்ணீர் எடுக்கும் போதும், சமையல் செய்யும் போதும், புடவையைக் கொடியில் உலர்த்தும்போதும் தட்சிணாமூர்த்தி அஷ்டகத்தைத்தான் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்.

அந்த ஞானப்பிள்ளை அவதரித்த வீட்டிற்குள்தான் தற்போது நுழைந்து கொண்டிருக்கிறோம்.

'சுந்தர மந்திர'த்தை நிர்வகித்து வருபவர் பெயரிலும் 'அழகு' இருக்கிறது. கற்பூரசுந்தர சிவாசாரியார் எங்களை வரவேற்க, அந்த இல்லத்தில் காலடி எடுத்து வைக்கிறோம். துன்பமெல்லாம் தொலைந்து, பாபமெல்லாம் விலகி, பிறவி யெடுத்த பயனைப் பெற்று விட்ட உணர்வோடும், அவ்வுணர்வினால் தோன்றும் நிம்மதியோடும், நிம்மதி தரும் நிறைவோடும், நிறைந்து விட்ட உள்ளத்தில் பொங்கும் பேரானந்தத்தோடும், பேரானந்தம் பிரதிபலிக்கும் முகப்பொலிவோடும் உள்ளே நுழைகிறோம்.

''இந்த அறையில்தான் பகவான் பிறந்தார்'' என்று கூறுகிறார் கற்பூரசுந்தர குருக்கள். அடுத்த கணம் கற்பூர மணம் அந்த அறையெங்கும் பரவுகிறது. பேரழகு, அங்கே அருளாட்சி புரிகிறது. பேரொளி, மின்னலாய்ப் பாய்கிறது. அன்பு, மழையாகப் பொழிகிறது. கருணை, அருவியாய்க் கொட்டுகிறது.

வீதியில் மங்கள வாத்தியம் முழங்குகிறது. திக்கெட்டும் அது தேவகானமாய்ச் சூழ்கிறது.

அன்று திருவாதிரைத் திருநாள். ஆருத்திரா தரிசனத்திற்காக சுவாமி வீதி வலம் வந்து, கோயிலுக்குள் நுழையப் போகும் நேரம். நடுநிசியைக் கடந்து ஒரு மணியாகி விட்டது.

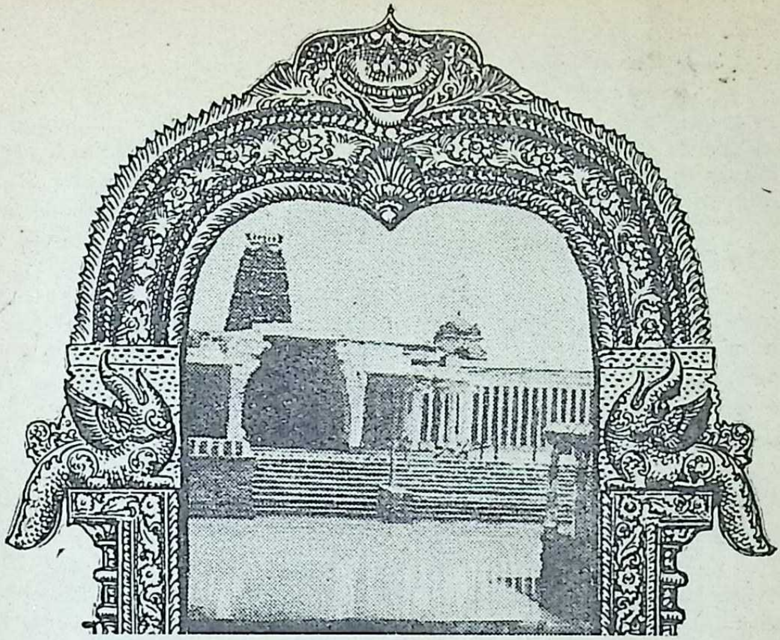
அந்தப் புனித வேளையில், அந்த அறையில், பச்சைக் குழந்தையின் அழுகுரல் கேட்கிறது. அது வானவெளியில், 'அருணாசலா, அருணாசலா' என்று எதிரொலிக்கிறது.

அந்த ஒலி பக்கத்து வீட்டில் இருக்கும் ஒரு குருட்டுக் கிழவியின் காதில் விழுகிறது. 'பளிச்'சென்று ஒரு ஜோதி அவளுக்குத் தரிசனமாகிறது. அந்த அதிர்ச்சி தாங்காமல் அவள் பதைபதைக்கிறாள்.

''அப்பனே, சண்முகா, கந்தா, வேலா'' என்று உச்ச ஸ்தாயியில் அவள் உணர்ச்சி வசப்பட்டுக் கூக்குரலிடுகிறாள்.

அருட்பெரும் ஜோதி தனிப் பெருங்கருணை தொண்ணூறு ஆண்டுகளுக்கு முன் மனித உருவில் தோன்றிய அறையில் நாம் நிற்கிறோம் என்று நினைக்கும்போது, ஆன்மிக மின்சக்தி உடலெங்கும் பாய, அங்கமெல்லாம் தளர்கிறது. அலைமோதும் அருள் வெள்ளத்தில் கரைந்து, நாம் மறைந்து விடுகிறோம்.

அருணாசல நாமம், அவனியெங்கும் ஓங்கார நாதமாய், வேத கீதமாய் ஒலிக்கிறது.

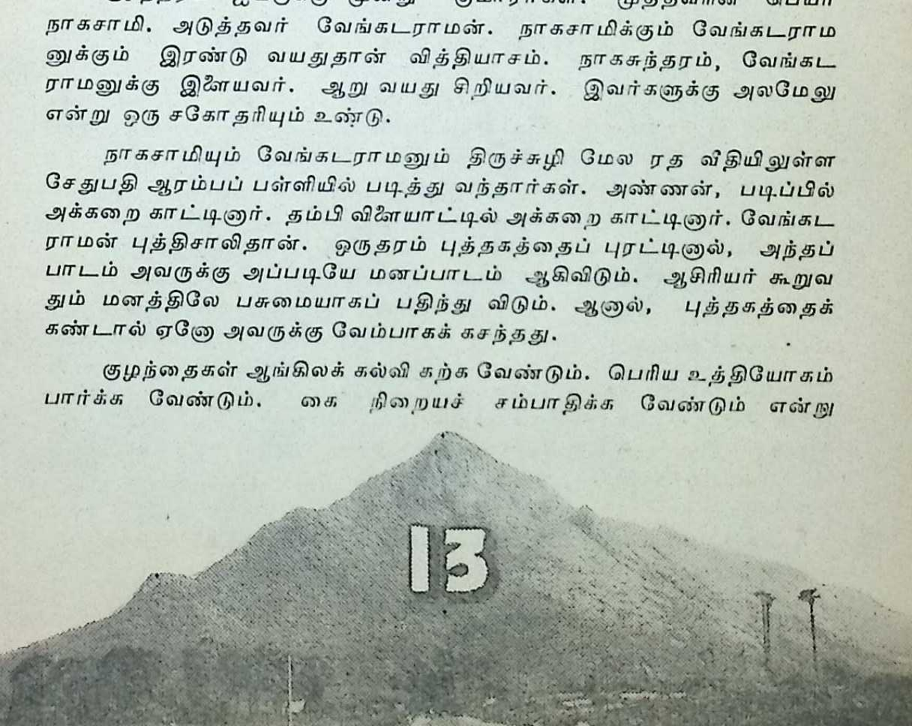

ஸ்ரீ பூமிநாதர் கோயிலும் திருக்குளமும் (திருச்சுழி)

சுந்தரம் ஐயருக்கு மூன்று குமாரர்கள். மூத்தவரின் பெயர் நாகசாமி. அடுத்தவர் வேங்கடராமன். நாகசாமிக்கும் வேங்கடராமனுக்கும் இரண்டு வயதுதான் வித்தியாசம். நாகசுந்தரம், வேங்கடராமனுக்கு இளையவர். ஆறு வயது சிறியவர். இவர்களுக்கு அலமேலு என்று ஒரு சகோதரியும் உண்டு.

நாகசாமியும் வேங்கடராமனும் திருச்சுழி மேல ரத வீதியிலுள்ள சேதுபதி ஆரம்பப் பள்ளியில் படித்து வந்தார்கள். அண்ணன், படிப்பில் அக்கறை காட்டினர். தம்பி விளையாட்டில் அக்கறை காட்டினர். வேங்கடராமன் புத்திசாலிதான். ஒருதரம் புத்தகத்தைப் புரட்டினல், அந்தப் பாடம் அவருக்கு அப்படியே மனப்பாடம் ஆகிவிடும். ஆசிரியர் கூறுவதும் மனத்திலே பசுமையாகப் பதிந்து விடும். ஆனல், புத்தகத்தைக் கண்டால் ஏனே அவருக்கு வேம்பாகக் கசந்தது.

குழந்தைகள் ஆங்கிலக் கல்வி கற்க வேண்டும். பெரிய உத்தியோகம் பார்க்க வேண்டும். கை நிறையச் சம்பாதிக்க வேண்டும் என்று

அபிராமாம்பிகை ஆலயம்
(திண்டுக்கல்)

சுந்தரம் ஐயருக்குக் கொள்ளை ஆசை. இருக்காதா?

ஆனால், தந்தைக்கு நாகசாமியின் மீது இருந்த 'நம்பிக்கை' வேங்கடராமனின் மீது இல்லை. 'இந்தப் பையன், பசங்களை யெல்லாம் கூட்டி வைத்துக் கொண்டு எப்போதும் தெருவிலேயே விளையாடிக் கொண்டிருக்கிறனே, இவனுக்கு எப்படிப் படிப்பு வரும்?' என்று வேங்கடராமனைப் பற்றி சுந்தரம் ஐயர் அடிக்கடி கவலைப் பட்டுக் கொண்டிருந்தார். தம்முடைய குழந்தை பிற்காலத்தில் ஞான சூரியனாகப் பிரகாசிக்கப் போகிறுர் என்றோ, பெரும் படிப்புப் படித்தவர்கள் எல்லாம் அவர் காலடியில் வந்து அமர்ந்து மெய்யறிவு பெறப் போகிறுர்கள் என்றோ அப்போது கண்டாரா? 'இவன் படித்துப் பட்டம் பெற்றுக் குடும்பத்தைக் காப்பாற்றுவானு?' என்று எந்தச் சிறுவரை நினைத்துத் தந்தை எந்நேரமும் ஏங்கினரோ, அந்தச் சிறுவர் உலகத்தையே தம் குடும்பமாக ஏற்று, அத்தனை பேர் துயரத்தையும் துடைக்கப் போகிறுர் என்று அவர் கனவு கண்டிருக்கத்தான் முடியுமா?

சுந்தரம் ஐயரின் முன்னேர்களுக்கு ஏற்பட்டிருந்த ஒரு சாபத்தின் காரணமாகத் தம் பிள்ளைகளில் ஒருவர் குடும்பத்தை விட்டு ஓடப் போகிறுர் என்று அந்தப் பெரியவருக்கு அப்போது எப்படித் தெரியும்?

சுந்தரம் ஐயரின் பரம்பரையில் யாரோ ஒருவர், வீடு தேடி வந்த சந்நியாசிக்கு உணவளித்து உபசரிக்காமல் அவரை உதாசீனப்படுத்தி விட்டாராம். கோபம் கொண்ட அந்தச் சந்நியாசி, ''உங்கள் வம்சத்தில் ஒவ்வொரு தலைமுறையிலும் ஒருவர் குடும்பத்தைத் துறந்து, வீட்டை விட்டு வெளியேறி, உணவுக்காக நாலு பேரிடம் கையேந்தி வாழ வேண்டும்'' என்று சபித்து விட்டுப் போய் விட்டார். சுந்தரம் ஐயரின் தந்தையோடு பிறந்தவர், காஷாயம் தரித்து, தண்டமும் கமண்டலமும் ஏந்தி, ஊர் ஊராக அலைந்து கொண்டிருந்தார். அதற்கு அடுத்த தலை முறையில், ஐயரின் மூத்த சகோதரர் திடீரென்று ஒரு நாள், கிராமத்தை விட்டு எங்கோ ஓடிப் போய் பரதேசியைப் போல் திரிந்து கொண்டிருந்தார். இந்தத் தலைமுறையில், தமது இரண்டாவது பிள்ளை, பதினறுவது வயதில் எல்லாவற்றையும் உதறி விட்டு, அருணசலத்தில் போய் அமரப் போகிறுர் என்று தந்தைக்குத் தெரிந்திருந்தால் அவருடைய பள்ளிப் படிப்பைப் பற்றிக் கவலைப்பட்டிருப்பாரா?

பகவான் ரமணர் பிள்ளைப் பருவத்தில் படித்த தொடக்கப் பள்ளிக்கு எங்களை அழைத்துச் சென்றுர் கற்பூரசுந்தர் சிவாசாரியார்.

அந்தப் பள்ளியில் ஸ்ரீ ரமண பகவானின் திருவுருவப்படம் மாட்டப்பட்டிருக்கிறது. வருங் காலத்தில் திருச்சுழியில் எத்தனையோ பெரிய பள்ளிகளும், கல்லூரிகளும் தோன்றலாம். ஆனால், அந்தச் சிறிய ஆரம்பப் பள்ளிக்குக் கிடைத்த பெருமை இனிவேறெந்தக் கல்விக் கூடத்திற்காவது கிடைக்குமா ?

ஸ்ரீ ரமணர் சிறு வயதில் ஓடியாடி விளையாடிய திண்டுக்கல் மலைக்கோட்டை

திருச்சுழியில் ஆரம்பக் கல்வி முடிந்ததும், நாகசாமியையும் வேங்கடராமனையும் 'மேல்' படிப்புக்காகத் திண்டுக்கல்லுக்கு அனுப்பினர் சுந்தரம் ஐயர். வேங்கடராமன் திண்டுக்கல்லில் ஓராண்டு படித்ததாகத் தெரிகிறது. ஆனால், 'இந்த வருடத்தில் தான் படித்தார், இந்த வகுப்பில் தான் படித்தார், இந்த வீட்டில்தான் இருந்தார்' என்று நிச்சயமாக யாராலும் சொல்ல முடியவில்லை.

ஸ்ரீ ரமணரின் திண்டுக்கல் வாசத்தைப் பற்றி பகவானின் அத்தை பேரன் திரு விசுவநாதன் என்பவரிடமிருந்துதான் சிறிது அறிந்து கொள்ள முடிந்தது.

ஸ்ரீ ரமணரின் அத்தை பிள்ளை, பி.கே. ராமசுவாமி ஐயர். அவர் திண்டுக்கல்லில் வக்கிலாயிருந்தார். ராமசுவாமி ஐயரின் பிள்ளைகளில் ஒருவர் தான் விசுவநாதன். அவர் தற்போது காஷாயம் கட்டாத துறவியாய் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார். எந்நேரமும் ரமணாம்ருதத்தை சுவைத்துக் கொண்டு, ரமணானந்தத்தில் திளைத்துக் கொண்டிருப்பவர். நிறை குடம். அதனாலேயே அவர் அதிகம் பேசுவதில்லை. ரமணரின் தத்துவங்களையும், வாழ்க்கை வரலாற்று நிகழ்ச்சிகளையும் உள்ளடக்கிக் கொண்டிருக்கும் ஒரு சுரங்கம் அவர். பொறுமையும் விடாமுயற்சியும் இருந்தால் அவரிடமிருந்து நமக்கு விலை மதிப்பற்ற ரத்தினங்கள் கிடைக்கும்.

அவர் ஒரு பிரம்மசாரி. காந்திஜியின் ஒத்துழையாமை இயக்கத்தில் ஈடுபடுவதற்காக, கல்லூரிப் படிப்பை பாதியில் நிறுத்தி விட்டார். பின்னர், மன அமைதி இழந்து, ரமணாச்ரமத்திற்குச் சென்றார். சற்று சாந்தி பெற்று ஓராண்டில் வீடு திரும்புவதாகத் தந்தையிடம் கூறிச் சென்றவர், ஆச்ரமத்திலேயே தங்கி விட்டார். பகவான் விதேக முக்தி அடைந்த பின் ஆச்ரமத்தை விட்டு வெளியேறிய சாதுக்களில் விசுவநாதனும் ஒருவர். அவரிடம் மதிப்பும் மரியாதையும் கொண்ட நண்பர்கள் அவரை விசுவநாதசுவாமி என்றே அழைக்கிறார்கள்.

ஸ்ரீ ரமண பகவானின் இள வயது வாழ்க்கையைப் பற்றி அவரிடம் ஒரு நாள் நான் பேசிக் கொண்டிருந்தேன். அப்போது, தம் தந்தைக்கும்

ஸ்ரீ ரமணருக்குமிடையே நடைபெற்ற ஒரு சுவைமிக்க, பொருள் செறிந்த நிகழ்ச்சியை அவர் கூறினர்.

ராமசுவாமி ஐயர் திருச்சி செயிண்ட் ஜோசப் கல்லூரியில் படித்துக் கொண்டிருந்த போது, திருச்சுழியிலிருந்து அம்மாஞ்சி வேங்கடராமன் தன் அத்தானுக்கு ஒரு கடிதம் எழுதினர். அம்மாஞ்சி, அத்தானை விட நான்கு, ஐந்து வயது இளையவர். அப்படி யிருந்தும் 'அன்புள்ள அத்தானுக்கு அநேக ஆசீர்வாதம்' என்று வேங்கடராமன் அக் கடிதத்தைத் தொடங்கி யிருந்தாராம். இது அத்தானுக்கு ஆச்சரியத்தை அளித்தது.

அடுத்த முறை அவர் திருச்சுழிக்குச் சென்ற போது, வேங்கடராமனிடம் கடிதத்தைக் காட்டி, ''ஏண்டா, நீ என்னை விடச் சின்னவன். 'அநேக நமஸ்காரம்'னு போடாமெ 'அநேக ஆசீர்வாதம்'னு போட்டிருக்கியே'' என்று குற்றம் கண்டு பிடிப்பது போல் கேட்டாராம். அதற்கு வேங்கடராமன், ''அதென்னவோ எனக்குத் தெரியாது. லெட்டர் எழுதற போது, சாதாரணமா 'நமஸ்காரம், ஆசீர்வாதம்'னு எழுதறதைப் பார்த்திருக்கேன். எனக்கு அதுக்கெல்லாம் அர்த்தம் தெரியாது. என்னமோ எழுதினேன்'' என்று அலட்சியமாகப் பதில் கூறிவிட்டாராம்.

பின்னர் பல வருடங்கள் கழித்து, 1923-ம் ஆண்டு ராமசுவாமி ஐயர் தம் மனைவியுடன் ரமணாச்ரமத்திற்குச் சென்றார். ஓராண்டில் திரும்பி வருவதாகச் சொல்லிவிட்டுச் சென்ற விசுவநாதன் திரும்பி வராததால், அவரை வீட்டுக்கு அழைத்துப் போக அவர்கள் அங்கு வந்திருந்தார்கள். ஆச்ரமத்திற்குள் நுழைந்ததும், ஒரு மரத்தடியில் அமர்ந்திருந்த பகவானைக் கண்டார் ராமசுவாமி ஐயர். அடுத்த கணம் தம் வயதையும் மறந்து அப்படியே 'அம்மாஞ்சி'யின் கால்களில் விழுந்து நமஸ்கரித்தார்.

வயதில் இளையவரானாலும், 'பெரியவரா'கவே பிறந்து விட்ட வேங்கடராமன், தம்மையும் அறியாமலேயே அன்று கடிதத்தில் தமக்கு மூத்தவராக இருந்த அத்தானை ஆசீர்வதித்தார். இன்று அதே அத்தானை ரமண மகரிஷியாக ஆசீர்வதித்தார்!

அன்று ராமசுவாமி ஐயர் சென்ற பிறகு தாம் சிறு வயதில் எழுதிய அக்கடிதத்தைப் பற்றியும், அத்தான் தம்மைக் கோபித்துக் கொண்டதைப் பற்றியும் பகவானே விசுவநாத சுவாமியிடம் வேடிக்கையாகக் குறிப்பிட்டாராம்.

விசுவநாத சுவாமியிடம் ரமணரின் திண்டுக்கல் வாழ்க்கையைப் பற்றி விசாரித்துப் பார்த்தேன். ''எங்கள் வீட்டுக்கு வந்து அவர் விளையாடுவார் என்று சொல்லுவார்கள். ஆனால், எங்க வீட்டில் அவர் தங்கியிருக்கவில்லை. யாரோடு இருந்தார் என்பதும் எனக்கு நிச்சயமாகத் தெரியவில்லை'' என்று அவர் கூறி விட்டார். பகவான் எந்த வகுப்பில் படித்தார், எந்த ஆண்டு படித்தார் என்பதும் அவருக்குத் தெரியவில்லை. தன் தோழர்களுடன் வேங்கடராமன் திண்டுக்கல் மலையில் ஓடியாடி விளையாடுவாராம். அவருக்கு மலைக்கோட்டையிலுள்ள ரகசிய வழி

களெல்லாம் தெரியுமாம். போய் ஒளிந்து கொண்டால் யாராலும் கண்டு பிடிக்க முடியாதாம்! பகவான் திண்டுக்கல் முனிசிபல் உயர்நிலைப்பள்ளியில் படித்ததைப் பற்றிக் கூறிவிட்டு, அப்போது பகவானுக்கு ஆசிரியராக இருந்த டி. வி. கிருஷ்ணய்யரைப் பற்றிப் பெருமையுடன் பேசினார் விசுவநாத சுவாமி.

ஒரு சமயம் டி.வி. கிருஷ்ணய்யர், பாடம் படிக்காததற்காகப் பகவானைப் பெஞ்சியின் மேல் ஏறச் சொன்னார். அப்போது சிறுவர் ரமணர் அந்த ஆசிரியரை ஒரு மாதிரியாக முறைத்துப் பார்த்தார். உடனே ஆசிரியர் உறுதி குலைந்து, ''நீ பெஞ்சு மேல் ஏற வேண்டாம். பேசாமல் உன் இடத்திலேயே உட்காரு'' என்று கூறிவிட்டார்!

பின்னர், டி.வி. கிருஷ்ணய்யர் ஆசிரியர் தொழிலை விட்டு விட்டு வக்கீலாகி விட்டார். பகவானுக்கு ஓராண்டு காலம் ஆசிரியராக இருக்க வேண்டும் என்று பேரருள் திட்டமிட்டிருந்ததால்தான் அவர் ஆரம்பத்தில் ஆசிரியர் தொழிலை ஏற்க நேர்ந்ததோ என்னவோ!

ரமண பகவானுக்கு தம் ஆசிரியரின் மீது இருந்த மரியாதையும் அன்பும் இறுதிவரை குறையவே இல்லை. திண்டுக்கல்லிலிருந்து ரமணாச்ரமத்திற்கு யார் வந்தாலும், தம்முடைய ஆசிரியர் டி.வி. கிருஷ்ணய்யரைப் பற்றி விசாரிக்காமல் இருக்கமாட்டார்.

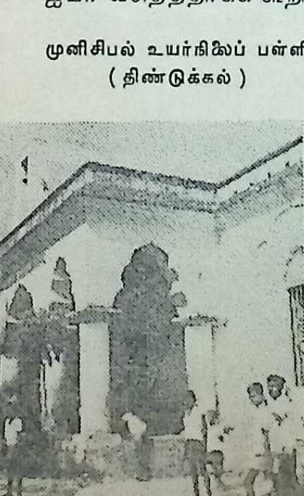
பகவானின் இறுதி நாட்களின் போது, டி.வி. கிருஷ்ணய்யர், தமது 'சிட'ரைக் காண வந்தார். நோயின் வலி தாங்காது அமர்ந்திருந்த பகவானிடம் சென்று, ''என்னைத் தெரிகிறதா?'' என்று கேட்டாராம். அப்போது பகவான், தம் வலியையும் மறந்து, மந்தகாசம் புரிந்து, ''தெரியாமல் என்ன, சௌக்கியமா?'' என்று ஆசிரியரை விசாரித்தாராம்.

தமது 'சீடர்' மறைந்த நான்கு ஆண்டுகள் கழித்து 1954-ம் ஆண்டில் தொண்ணூறு வயதைக் கடந்த குருவும் மறைந்து விட்டார்.

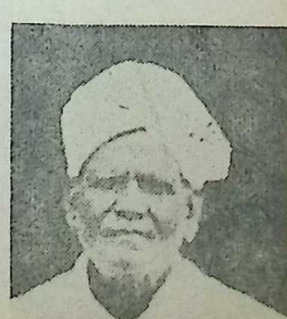
திண்டுக்கல்லில் அபிராமாம்பிகை கோயில் தெருவுக்குச் சென்றேன். கோயிலுக்கு நான்கு வீடுகள் தள்ளி ஒரு வீட்டில் டாக்டர் முனியப்பன் வசிக்கிறார். முன்பு அந்த வீட்டில் பகவானின் அத்தான் பி.கே. ராமசுவாமி ஐயர் வசித்ததாகக் கூறினார்கள். அங்கு ரமணர் வந்து விளையாடியதாகக் கேள்விப் பட்டிருந்ததால் உள்ளே சென்று எட்டிப் பார்த்து விட்டு வந்தோம். மகான்கள் காலடி பட்ட இடமெல்லாம் புனிதத் தலங்கள் அல்லவா ?

எதிர் வீட்டில் ரமணன் என்பவரைச் சந்தித்தேன். அவருடைய தந்தையின் பெயர் கே. ரங்கநாதய்யர். அவர் திருச்சுழியிலும்,

முனிசிபல் உயர்நிலைப் பள்ளி
(திண்டுக்கல்)

டி. வி.
கிருஷ்ணய்யர்

மதுரையிலும் பகவானின் பள்ளித் தோழராக இருக்கும் பாக்கியம் பெற்றவர். ரங்கநாதய்யரும், அவரது குடும்பமும் ரமண பக்தியில் தங்களை ஈடுபடுத்திக் கொண்டவர்கள். தன் தந்தைக்கும், தாய்க்கும், சகோதரனுக்கும் ரமண பகவானின் தனிப்பட்ட முறையில் கருணை காட்டி அருள் புரிந்த நிகழ்ச்சிகளை ரமணன் கண் கலங்கக் கூறினார்.

ஒரு சமயம் ஸ்ரீ ரமண மகரிஷியும் ரங்கநாதய்யரும் திருவண்ணாமலையில் கிரிப் பிரதட்சிணம் செய்யும் போது, நண்பரின் காலில் முள் தைத்ததைப் பகவான் பார்த்து விட்டார். வலி பொறுக்க முடியாமல் துடித்தவரிடம் பரிவோடு வந்து, அவரை உட்காரச் சொல்லி, பாதத்தில் தைத்த முள்ளைச் சாமர்த்தியமாக எடுத்து விட்டாராம் பகவான். சிறிது நேரம் நடந்த பிறகு பகவானின் பொற் பாதத்தில் முள் தைத்ததைக் கண்டார் ரங்கநாதய்யர். தன் இதயத்தில் முள் தைத்தது போல் அவருக்கு வலித்தது. உடனே பகவானை அணுகி, ''கொஞ்சம் காலைக் காட்டுங்கள். அந்த முள்ளை எடுத்து விடுகிறேன்'' என்றாராம். உடனே பகவான், ''எந்த முள்ளை எடுக்கப் போறே? புது முள்ளையா? பழைய முள்ளையா?'' என்று சிரித்துக் கொண்டே கேட்டாராம்.

ரங்கநாதய்யருக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை. விழித்தார்.

பகவான் கீழே அமர்ந்து, பாதத்தைத் திருப்பிக் காட்டினார். பக்தர் உற்றுக் கவனித்தார். அதில் அப்போது குத்திய முள்ளைத் தவிர இன்னும் எத்தனையோ முட்கள் இருந்தன!

'என்ன? முள் தைத்த வலியைச் சிறிதும் வெளியில் காட்டாமலா இந்நேரம் பகவான் நம்முடன் நடந்து வந்திருக்கிறார்?' என்று உள்ளம் குமுறிய ரங்கநாதய்யரின் கண்களில் ரத்தம் கசிந்தது.

தென் கங்கை என்று போற்றப்படும் காவிரி நதிக்கும், வைகையென்னும் மகா நதிக்கும் இடையே உள்ள பிரதேசத்தில், சந்தானவர்த்தினி, கும்ப நதி என்ற இரு ஆறுகளின் நடுவில் இருப்பதுதான் 'நெல்லிவனம்'. பல வண்ண மலர்களைக் கொண்ட செடிகளும், பலவகை பழங்களைக் கொண்ட மரங்களும் அடர்ந்து, வளமும் வனப்பும் மிகுந்த அந்தப் பகுதியில் பத்ம தீர்த்தம் என்ற தாமரைக் குளம் ஒன்றுண்டு. அதன் நடுவில் ஆயிரம் இதழ்கள் கொண்ட தாமரை ஒன்று தோன்றி, அதன் காய் வளர்ந்து, நிமிர்ந்து ஒரு மலையாக நின்றது. அதுதான் பத்மகிரி என்னும் திண்டுக்கல் மலை.

மகாதேவனே அம்மாமலையாய் உருக் கொண்டிருக்கிறார். சிவலிங்க வடிவில் எழுந்தருளி யிருக்கும் அந்த சுயம்பு மூர்த்தியை தேவர்களும், யட்ச கின்னரர்களும், மாமுனிவர்களும், சித்தர்களும், யோகிகளும் வந்து தரிசனம் செய்து நற்கதி அடைகின்றனர்.

பிரும்மதேவன் இம்மலையின் சிகரத்தில் அமர்ந்து தவம் செய்திருக்கிறார். அகத்திய முனிவர், தெற்கு நோக்கி வந்த போது, முக்கண் முதல்வனே இங்கு மலையாய் எழுந்தருளியுள்ளதை ஞானக் கண்ணால் கண்டு, அதை வலம் வந்து தொழுதிருக்கிறார்,

அசுரர்களால் துன்புறுத்தப்பட்ட தேவர்கள், இம்மலையை அடைக்கலம் அடைந்தனர். அவர்கள் மீது பத்மகிரீசன் இரக்கம் கொண்டு, மலையின் அகண்ட அடிவாரத்தில் ஒரு குகையை அமைத்து அதில் தேவர்கள் வாழ்வதற்கான எல்லா சௌகரியங்களையும் செய்து தந்தார். பின்னர், மலை உச்சியில் மற்றொரு லிங்கமாக வளர்ந்தார். இது இறைவனின் சூட்சும லிங்கமாகும்.

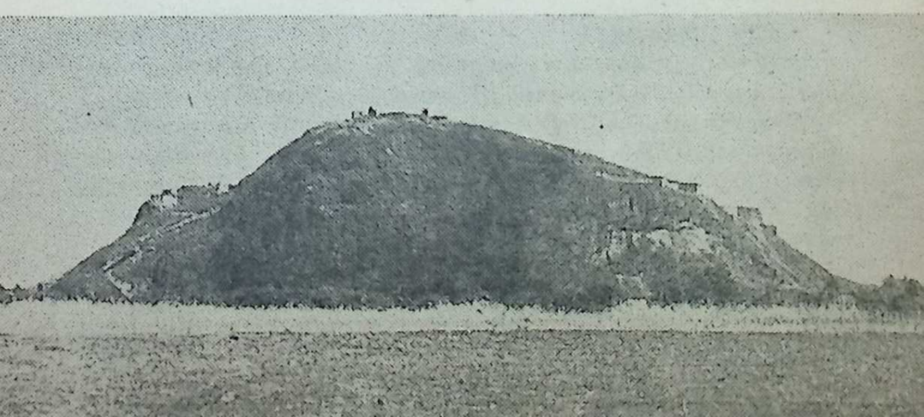
ஒரு சமயம் 'திண்டி' என்ற ஓர் அசுரன், பத்மகிரி காடுகளில் வேட்டையாட வந்தான். பின்னர், நெல்லிவனத்தின் இயற்கை யெழிலைக் கண்டு அங்கேயே தங்கி விட எண்ணம் கொண்டான். அங்கு ஒரு நகரத்தை அமைத்து, அதற்கு 'திண்டீச்சரம்' எனப் பெயர் வழங்கினான். திண்டிமாசுரன் தினமும் பத்ம தீர்த்தத்தில் நீராடி, பத்மகிரீச்வரரை வழிபட்டு வந்தாலும் அசுர தர்மத்திற்கு ஏற்ப, முனிவர்களையும் அந்தணர்களையும் சிவனடியார்களையும் கொடுமைப் படுத்தி வந்தான். அவனது போதாத காலம், பத்மகிரியின் குகையில் வாசம் செய்து வந்த தேவர்களை அழிக்கும் பொருட்டு அவர்கள் மீது படை யெடுத்தான்.

தேவர்கள் பத்மகிரீசனிடம் முறை யிட்டனர். சிகரத்திலிருந்தும் வெளிப்பட்ட ஈசன், கால பைரவராக உருக் கொண்டு திண்டிமாசுரனை முறியடிக்கப் புறப்பட்டார். இருவருக்கும் கடுமையான போர் மூண்டது. இறுதியில் அசுரன் தோல்வியுற்று, மூச்சுத் திணற, மண்ணில் சாய்ந்தான். அவனது இறுதி மூச்சு பிரிவதற்கு முன் பரமேச்வரன் பராசக்தியுடன் அவனுக்குக் காட்சியளித்தார். ''உன் விருப்பம் என்ன, கேள்'' என்று கருணாமூர்த்தி திருவாய் மலர்ந்தருளினார்.

அசுரனாய் வாழ்ந்தாலும் சிவ பக்தனாய் திகழ்ந்த திண்டிமாசுரன் கண்களில் நீர் சுரக்கக் கேட்டான்:

''கருணாகரா, அகில உலக நாயகா, நான் அமைத்த நகரம் என் நினைவாக திண்டீச்சரம் என்றே அழைக்கப் பட வேண்டும். இங்கு வாழ்பவர்கள் சிவனடியார்களாகத் திகழ வேண்டும். பத்மகிரீசா, தாங்கள் அபிராமாம்பிகை சமேதராய் எக்காலமும் இங்கு வாசம் செய்ய வேண்டும். என்னைப் போன்ற பாவிகளும் தங்களது தரிசனத்தால் உய்ய

பத்மகிரி என்னும் திண்டுக்கல் மலை

வேண்டும். என் வரலாற்றைக் கேட்பவர்கள் யாவரையும் தங்களது அடியார்களாகக் கருதி, கருணை காட்டி, நற்கதி தந்தருள வேண்டும்.''

''அப்படியே ஆகட்டும்'' என்று மகேசுவரன் வரம் தந்தருளினர். அவரது மலரடிகளில் திண்டிமாசுரனின் ஆவி பிரிந்தது.

அன்னை பராசக்தி, பத்ரகாளியாய் போர்க் கோலம் பூண்டு, அனலாட்சன் என்ற அசுரனை ஒழித்துக் கட்டி, பரமேச்வரனின் ஆணைக் குட்பட்டு, அபிராம சுந்தரி எனும் சௌந்தர்ய தேவதையாய்க் காட்சி யளித்தாள். பின்னர், தேவர்களின் விருப்பத்திற்கிணங்க, பரமசிவன், பரதேவதையை வேத முறைப்படி திருமணம் புரிந்து கொண்டு, அவளை இடப் பாகத்தில் அணைத்துக் கொண்டு, விருடப வாகனத்தில் அமர்ந்து, பத்மகிரி சிகரத்தில் மறைந்து விட்டார். இத் திருக்கல்யாணம் சித்திரா பௌர்ணமியன்று, ஹஸ்த நட்சத்திரம் கூடிய நன்னாளில், கடக லக்கி னத்தில் நடந்ததாகப் புராணம் கூறுகிறது.

தல, மூர்த்தி மகிமைகள் போன்று பத்மகிரிக்கு தீர்த்த மகிமையும் உண்டு. இங்கு வருண தீர்த்தம், கதம்ப தீர்த்தம், திரௌபதி தீர்த்தம் போன்ற புண்ணிய தீர்த்தங்கள் உள்ளன.

திண்டிமாசுரனும் அவனுடைய வம்சமும் அழிந்த பின், திண்டிமாபுரி அரசனற்று இருந்தது. தங்களுக்கு அடைக்கலம் தந்து, திண்டிமாசுரனிட மிருந்து காப்பாற்றி உதவிய பத்மகிரீசனுக்குத் தேவர்கள் அபிஷேக ஆராதனைகள் செய்தனர். பின்னர், அவரது திருவுளம் அறிந்து, கேரள தேசம் சென்று, அங்கு நீதி தவறாமல் அரசு புரிந்து வந்த சிவ பக்தனான தர்மபாலனை திண்டீச்சரத்திற்கு அழைத்து வந்தனர். பத்மகிரியின் புராணப் பெருமைகளை அவனுக்கு எடுத்துக் கூறி, அப்பகுதியை அரசாளும் பொறுப்பை அவனிடம் ஒப்படைத்து விட்டு, தேவலோகம் சென்று விட்டனர். இந்த தர்மபால மன்னன்தான் பத்மகிரியின் சிகரத்தில் பத்மகிரீச்வரருக்கும் அபிராமாம்பிகைக்கும் ஓர் அழகிய ஆலயம் எழுப்பினான் என்று தல புராணம் கூறுகிறது.

அந்த ஆலயத்தை, நானூற்று முப்பது வருடங்களுக்கு முன் அப் பகுதியை அரசாண்ட விஜயநகர அரசரான அச்சுதராயர் பழுது பார்த்து திருப்பணி செய்து வைத்ததாக அங்குள்ள ஒரு கல்வெட்டு சாசனம் கூறுகிறது.

இந்த அச்சுதராயர்தான் தற்போது ஊர் நடுவில் இருக்கும் அபிராமாம்பிகை கோயிலைக் கட்டினார். கோயில் இருக்கும் இடத்தில் முன்பு ஒரு பெரிய மண்டபம் இருந்தது. மலை மீதுள்ள ஆலயத்தில் சித்திரை மாதம் பிரும்மோற்சவம் தொடங்கியதும் உற்சவமூர்த்திகளை இந்த மண்டபத்தில் எழுந்தருளச் செய்து, உற்சவம் முடிந்த பிறகு மீண்டும் மலைக் கோயிலுக்கு எடுத்துச் செல்லும் பழக்கம் இருந்து வந்தது. அச்சுதராயர் இந்த மண்டபத்தை மாற்றியமைத்து அவ்விடத்தில் ஓர் ஆலயத்தைக் கட்டி, அங்கு காளஹஸ்தீச்வரரையும் ஞானம்பிகையையும் பிரதிட்டை செய்தார். பின்னர், 1788-ம் ஆண்டில் திப்புசுல்தான்

தந்தை

அன்னை

காலத்தில் பத்மகிரீச்வரரும், அபிராமாம்பிகையும் மலை மீதிருந்து இறங்கி வந்து, காளஹஸ்தீச்வரர் ஆலயத்தில் குடி புகுந்தனர்.

திண்டுக்கல் மலைக் கோட்டையை சுமார் முந்நூற்று அறுபது வருடங்களுக்கு முன் முத்துகிருஷ்ணப்ப நாயக்கர் என்னும் அரசர் கட்டியதாகத் தெரிகிறது. பின்னர், அவர்கள் வம்சத்தில் தோன்றிய மங்கம்மாள் காலத்தில்தான் மலைக்கு ஏறிச் செல்லுவதற்கு சௌகரியமாக அறுநூறு படிகள் வெட்டப்பட்டன.

1772-ம் ஆண்டில், திண்டுக்கல் சீமை மைசூர் சமஸ்தானத்திற்கு உட்பட்டிருந்தது. அப்போது அங்கு கவர்னராக நியமிக்கப்பட்ட மீர்சாகிப் என்பவர், மேனாட்டு எஞ்சினீயர்களின் உதவியால் கோட்டையைப் பழுது பார்த்து, சில மாறுதல்களும் செய்து, முன்பிருந்த கிழக்குக் கோட்டை வாசலை மூடிவிட்டு இப்போது இருக்கும் வாசலைக் கட்டினார். அந்த வாசலின் மேற்புறத்தில் காணப்படும் இஸ்லாமிய பிரார்த்தனையை பாரசீக மொழியில் பொறித்து வைத்தவர் இவரே.

இந்தக் கோட்டைக்குள் சுரங்கப் பாதைகளும், ரகசிய அறைகளும் இருக்கின்றன. தினமும் மாலை வேளைகளில் பள்ளிச் சிறுவர்கள் அங்கெல்லாம் ஒளிந்து, ஓடிப் பிடித்து விளையாடுகிறார்கள். அதைப் பார்த்த போது, இள வயதில் ஸ்ரீ ரமணரும் இப்படித்தானே விளையாடி யிருப்பார் என்று நினைக்கத் தோன்றியது.

மகான்களின் விளையாட்டெல்லாம் திருவிளையாடல்களே! ஸ்ரீ ரமண மகரிஷி ஓராண்டு பள்ளியில் படிப்பதற்காகவா திண்டுக்கல் வந்திருப்பார்? புராணச் சிறப்புப் பெற்ற பத்மகிரியின் நிழலில் சிறிது காலம் தங்கி, சித்தர்கள் வாழும் அந்தப் பகுதியில் நடமாடவே அவர் அங்கு வந்திருக்க வேண்டும். அந்த ஓராண்டில் எத்தனை மகான்களைத் தரிசித்தாரோ, எத்தனை யோகீஸ்வரர்களின் ஆசியைப் பெற்றாரோ, யார் கண்டது?

எண்பது ஆண்டுகளுக்கு முன் அம்மலையடிவாரத்தில் ஓத சுவாமிகள் என்ற அவதூதர் நடமாடிக் கொண்டிருந்ததாகக் கூறப்படுகிறது. யோக மகிமைகள் நிறைந்த அந்த ஞான சித்தரைத்தரிசித்து,அவரது ஆசியைப் பெறத்தான் வேங்கடராமன் திண்டுக்கல் வந்தாரோ? மலையைச் சுற்றி வரும்போது ஒரு நாள் அந்த மகானை இவர் சந்திக்கவில்லை யென்றோ, அம்மகானின் திருஷ்டி இவர் மீது படவில்லை யென்றோ யாராவது மறுத்துக் கூற முடியுமா?

அது மட்டுமல்ல. பத்மகிரி என்ற திண்டுக்கல் மலைக்கும், முருகப் பெருமானுக்கும் சம்பந்தம் இருக்கிறது.

சந்திரனுக்குப் புத்திர செல்வம் இல்லாக் குறையைப் போக்க கிருத்திகைப் பெண்கள், பத்மகிரீசனைக் குறித்துத் தவம் இருந்தனர். பத்ம தீர்த்தத்தில் நீராடி, மகாலிங்கமான பத்மகிரியை வலம் வந்து, பத்ம தீர்த்தத்தின் வடகரையிலுள்ள அரச மரங்களைப் பிரதட்சணம் செய்து ஒரு மண்டலம் வழிபட்டனர்.

முக்கண்ணன் கண் திறந்தான். சூரபத்மனை ஒழித்துக் கட்டவும், தேவர்களைக் காக்கவும் ஒரு தெய்வக் குழந்தையைத் தந்தருளுவது என்று முடிவு செய்தான். அக்குழந்தைக்குப் பாலூட்டி வளர்ப்பதற்காக, நெல்லிவனத்தில் தவமியற்றும் கிருத்திகைப் பெண்களை சரவணத்திற்கு வரும்படி பணித்தான். அங்கு இறைவனின் நெற்றிக் கண்களிலிருந்து கிளம்பிய ஆறு பொறிகளும் ஆறு குழந்தைகளாக உருமாறின. கிருத்திகைப் பெண்கள் ஆளுக்கொன்றாக அவற்றை ஆவலுடன் கையில் எடுத்தார்கள். அக்கணமே அவர்கள் மார்பில் அமுது சுரந்தது.

பத்மகிரியில் தவமிருந்ததால் தாய்மை நிலை அடைந்து, ஆறுமுகப் பெருமானுக்குப் பாலூட்டி வளர்க்கும் பேறு பெற்ற கிருத்திகைப் பெண்கள் நடமாடிய இடங்களைக் காணவும், அவர்களுக்கு அருள் புரிந்த ஈசனைத் தரிசிக்கவும், ஸ்ரீ முருகனின் அம்சமாகக் கருதப்படும் ஸ்ரீ ரமணர் திண்டுக்கல் வந்தார் என்று கூறுவதும் தவறாகாது.

சிறுவர் வேங்கடராமன் திண்டுக்கல்லில் படித்துக் கொண்டிருந்த போது திருச்சுழியில் தந்தை சுந்தரம் ஐயர் உடல்நிலை குன்றி, உயிருக்கு மன்றாடிக் கொண்டிருந்தார். உயிரோடு தந்தையைக் காண்பதற்காக பிள்ளைகள் திருச்சுழிக்கு வரவழைக்கப் பட்டார்கள். தம் செல்வங்களைக் கண்டு ஆசி வழங்கிய பிறகே அவர் இறைவனடி சேர்ந்தார்.

அன்புத் தந்தை கண்களை மூடி பேசாமல், அசையாமல் படுத்திருப்பதையும், அவரைச் சுற்றி உற்றார் உறவினர் அமர்ந்து அழுது புலம்புவதையும் கண்டார் சிறுவர் வேங்கடராமன். மரணத்தின் முழுப் பொருள் அவருக்கு விளங்கவில்லை யாயினும், அங்கு நிலவிய துயரமிக்க சூழ்நிலை அவர் வயிற்றைக் கலக்கியது. எல்லோரும் அழுவதைக் கண்டு அவருக்கும் அழுகை வந்தது. அதிலும் அம்மா, வயிற்றிலும், மார்பிலும் அடித்துக் கொண்டு அலறியதை அவரால் தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை. அம்மா கூட சின்னக் குழந்தையைப் போல் கேவிக் கேவி அழுவாள் என்று அவரால் நம்பமுடியவில்லை. 'அம்மா தினமும் கோயிலுக்குப் போவாளே! பூமிநாதரும் துணைமாலை அம்மனும் ஏன் அவளுக்கு இந்த துக்கத்தைக் கொடுத்தார்கள்?' என்பதும் அவருக்குப் புரியவில்லை.

அந்த வீட்டிலிருக்கவே அவருக்குப் பயமாக இருந்தது. பக்கத்து வீட்டில் போய் சற்று நேரம் உட்கார்ந்திருந்தார். அப்போது அந்த சிறிய உள்ளத்தில் பல கேள்விகள் பிறந்தன:

'எல்லாரும் அப்படியே இருந்தால் என்ன? ஏன் 'செத்து'ப் போக வேண்டும்? செத்துப்போவதென்றால் என்ன? இதுக்குப் பிறகு அப்பா எங்கே போவார்? எது இருந்ததால் இத்தனை நாள் 'அப்பா' இருந்தார்? எது போனதால் அப்பாவும் போய் விட்டார்? 'அது' எங்கேயிருந்து வந்தது? இப்போது எங்கே போயிற்று? அதை எடுத்துக் கொண்டு போனது யார்?'

ஆனால், வேங்கடராமனின் பிரச்னைக்கு விடை கிடைக்கவேயில்லை. தந்தையின் மரணம் அவருள் ஒரு பயத்தைத் தோற்றுவித்திருந்தது. அத்துடன், மரணத்தைப் பற்றிய உண்மையை அறிந்து கொள்ள வேண்டும் என்ற எண்ணமும் வேரூன்றி யிருந்தது.

சுந்தரம் அய்யர் மறைந்த பிறகு, அவருடைய இளைய சகோதரர் களான நெல்லையப்பையரும், சுப்பய்யரும் அழகம்மாளின் குடும்பத்திற்கு பெரும் ஆதரவாக இருந்தனர். நெல்லையப்பையர் மானாமதுரையில் இருந்தார். சுப்பய்யர் மதுரையில் இருந்தார். நாகசாமியும் வேங்கட ராமனும் தங்கள் படிப்பைத் தொடருவதற்காக மதுரைக்கு வந்தார்கள். சிறிய தந்தை சுப்பய்யரின் வீட்டில் தங்கி இருவரும் பள்ளியில் படித்து வந்தார்கள்.

வேங்கடராமன் ஸ்காட் மிடில் ஸ்கூலில் ஓராண்டு படித்து விட்டு, அமெரிக்கன் மிஷன் உயர்நிலைப் பள்ளியில் நான்காவது பாரம் சேர்ந்தார்.

அவர் படித்துப் பட்டம் பெற்று, உத்தியோகம் பார்த்து, குடும்பத் தைக் காப்பாற்றுவார் என்றுதான் எல்லாரும் எதிர்பார்த்தார்கள். ஆனால், பேரருள் வேறொரு திட்டம் வகுத்திருந்தது. படிப்பைப் பாதியில் நிறுத்தி விட்டு, வேங்கடராமன் மதுரையிலிருந்து திருவண்ணாமலைக்கு ஓடிப் போன கதை நெஞ்சையள்ளும் நிகழ்ச்சியன்றோ!

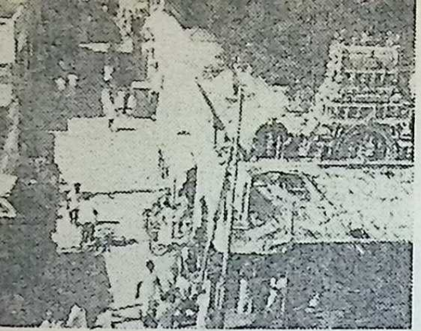
மதுரைக்கு வந்த பிறகு வேங்கடராமன் தன்னிஷ்டம் போல் சுற்றித் திரிய ஆரம்பித்தார். 'பெரியவனாகி விட்டோம்' என்ற எண்ணம் அவருக்கு. பையன்களைச் சேர்த்துக் கொண்டு விளையாடுவதும் கொட்டம் அடிப்பதும் அதிகமாகி விட்டது.

ஏரி குளங்களைக் கண்டால் அவருக்கு ஒரே குஷி. பந்தயம் போட்டுக் கொண்டு நீச்சல் அடிப்பார்: சுழித்து ஓடும் வைகையின் வெள்ளத்தில் இக்கரைக்கு அக்கரை நீந்திக் கொண்டே இருப்பார். சம்சார சாகரத்தை கடக்கப் பழகினரோ?

கோடை காலத்தில் வைகை மணலில் குதித்துக் கும்மாளம் போடு வார். 'சடுகுடு' விளையாடுவார். குஸ்தி பயில்வார். இதெல்லாம் அலுத்த பிறகு அரட்டை யடிப்பார். நேரம் போவதே தெரியாது. சில நாட் களில் இந்த விளையாட்டு நடு நிசியையும் கடந்து விடும்.

நேரம் கழித்து வந்தால் சிறிய தந்தை கோபித்துக் கொள்வார். அதற்காக ஒரு தந்திரம் செய்தார். பள்ளிச் சிறுவர்களுக்கே கைவந்த கலை அது. வீட்டில் படுக்கையை விரித்து, தலையணையைக் குறுக்கும் நெடுக்குமாக வைத்து, போர்வையால் போர்த்தி விடுவார். பார்ப்பவர் களுக்குப் பையன் படுத்துத் தூங்கிக் கொண்டிருப்பது போல் தோன்றும்! நள்ளிரவிலோ, விடியற்காலையிலோ பின்புறம் வழியாக சுவரேறிக் குதித்து வந்து, 'இந்தப் பூனையும் பாலைக் குடிக்குமா?' என்று படுக்கையில் சாது வாகப் படுத்து விடுவார்.

படுத்தால் ஒரே தூக்கம்தான். கும்பகர்ணன் கெட்டான்! காலையில் எழுப்ப பத்து பேர் வேண்டும். 'அதென்ன தூக்கமோ? சரியான

சொக்கப்ப நாய்க்கர் தெரு
(மதுரை)

சோம்பேறி என்று வீட்டிலுள்ளவர்கள் அலுத்துக் கொள்வார்கள். சாதாரண தூக்கமா அது? ஆழ்ந்த சமாதி நிலை என்று அவர்கள் கண்டார்களா?

பாதி தூங்கியும் பாதி தூங்காமலும் இருக்கும் நிலையும் உண்டு. அது போன்ற சமயங்களில் அவர் நண்பர்களின் 'விளையாட்டுப் பொருள்' ஆகி விடுவார். அவர்கள் வேங்கடராமனை எழுப்பிக் கொண்டு போய் படாதபாடு படுத்துவார்கள். சீண்டுவார்கள்; கன்னத்தில் அடிப்பார்கள்; தலையில் குட்டுவார்கள். பல வகையிலும் துன்புறுத்துவார்கள். பாவம், வேங்கடராமன் பேசாமல் இருப்பார். அவருக்கு உடல் உணர்வே இருக்காது. காலையில் எழுந்த பிறகு முதல் நாள் நடந்ததையெல்லாம் நண்பர்கள் மூலம் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்வார். அவருக்கு நடந்தது ஒன்றுமே தெரியாது!

விழித்துக் கொண்டிருக்கும்போது ஒருவரும் வேங்கடராமனிடம் வாலை ஆட்டமாட்டார்கள். விஷமம் செய்தாலோ, சீண்டினாலோ சரியாக வாங்கிக் கட்டிக் கொள்வார்கள். காலையில் வாங்கும் குத்துக்களுக்கும் உதைகளுக்கும் 'உறங்கும்' போது அவர்கள் நண்பனைப் பழி வாங்குவார்கள்.

வேங்கடராமன் நல்ல பலசாலி. 'உடம்பு' என்று படுத்ததே கிடையாது. பள்ளிப் படிப்பை விட விளையாட்டில்தான் ஆசை அதிகமாயிருந்தது. கால்கள் நீளமாகவும் வலுவுள்ளனவாகவும் இருந்ததால் கால் பந்தாட்டத்தில் வல்லவராக இருந்தார்.

அப்துல் வகாப் என்ற முஸ்லிம் பையன் அவருடைய இணை பிரியாத நண்பன். அப்பள்ளித் தோழனை 'சப்ஜான்' என்று செல்லப் பெயரிட்டு அழைப்பார் வேங்கடராமன். அவனுக்கும் ஃபுட்பால் பழக்கி வைத்தார். பள்ளியில் நடைபெற்ற கால் பந்தாட்டப் போட்டிகளில் வேங்கடராமனின் குழுவில் அப்துல் வகாப் நிச்சயம் இடம் பெறுவான்.

ஒருநாள்விளையாட்டின் மும்முரத்தில் வேகமாகப் பந்தை உதைக்கும்போது வேங்கடராமனுக்குக் காலில் அடிபட்டு விட்டது. சற்றைக்கெல்லாம் கால் 'குபு குபு' என்று வீங்கி விட்டது. வலி தாங்க முடியவில்லை. 'சப்ஜான்' நண்பனைத் தூக்கிக் கொண்டு அருகிலுள்ள மருத்துவமனைக்குச் சென்று சிகிச்சையளித்தான்.

விடுமுறை நாட்களில் வேங்கடராமன், அருகிலுள்ள ஆலயங்களுக்குச் செல்வார். மலையடிவாரங்களுக்குப் போவார். சனி, ஞாயிறுகளில் திருப்பரங்குன்றம் முருகனைத் தரிசிக்கப் போகும்போது சப்ஜானையும் அழைத்துக் கொண்டு போவார். இருவரும் சேர்ந்தே முருகனைத் தரிசிப்பது வழக்கம்.

'எல்லா தெய்வங்களும் மதங்களும் ஒன்றுதான். மனிதன் தான் இந்த வேற்றுமைகளை ஏற்படுத்தியிருக்கிறான்' என்று பதினைந்தாவது வயதிலேயே வேங்கடராமன் வேதாந்தம் பேசுவார். சப்ஜானும் அதை ஒப்புக். கொள்வான். அவனுக்கு முருகன் கோயிலுக்குப் போவதும் மசூதிக்குப் போவதும் ஒன்றாகத்தான் தோன்றியது.

இந்தப் பரந்த மனப்பான்மையில் வளர்ந்த அந்த முஸ்லிம் அன்பர், வயதாகி உத்தியோகம் பார்த்த போது, காஞ்சீபுரம் கருட சேவை திருவிழாவில் பல வருடங்கள் ஸ்ரீ வரதராஜரைத் தோளில் சுமக்கும் பாக்கியம் பெற்றார்.

ஸ்ரீ ரமணமந்திரம்

விடுமுறை நாட்களில் திருச்சுழிக்குப் போகும் போதெல்லாம், முஸ்லிம் தோழனையும் உடன் அழைத்துப் போவார் வேங்கடராமன். வேறு மதத்தைச் சேர்ந்தவனாயிற்றே என்று அழகம்மாள் அவனை அலட்சியப்படுத்த மாட்டாள். 'கண்டவனை யெல்லாம் அழைத்து வந்து இந்தப் பிள்ளை கழுத்தையறுக்கிறானே' என்று முணுமுணுக்க மாட்டாள்; முகத்தைச் சுளிக்க மாட்டாள். இருவருக்கும் சேர்ந்தே சாப்பாடு போடுவாள். ஊருக்குப் போகும்போது கையில் தின்பண்டங்கள் கட்டித் தருவாள்.

அப்துல் வகாப் பின்னர் போலீஸ் இலாகாவில் சேர்ந்து உயர்ந்த பதவிக்கு வந்தார். திருவண்ணாமலைக்குச் சென்று பள்ளித் தோழன் வேங்கடராமனை குரு ரமணராகத் தரிசிப்பார். அப்போதெல்லாம் பகவான், சப்ஜானை தம் பக்கத்தில் உட்கார வைத்துக் கொள்வார். இருவரும் சேர்ந்தே சாப்பிடுவார்கள். திருச்சுழிப் பழக்கம் திருவண்ணாமலையிலும் தொடர்ந்தது.

வேங்கடராமன் சுமாரான மாணவன்தான். ஆங்கிலத்தில் 'அப்படி இப்படி' தான். மற்ற பாடங்களிலும் 'பரவாயில்லை' என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். ஆனால், தமிழில் அவருக்கு ஆர்வம் அதிகமிருந்தது. நிறைய மார்க்குகள் வாங்குவார். நன்னூல் சூத்திரம் அவருக்குத் தலைகீழ்ப் பாடம்.

வேங்கடராமனுக்குப் பதினைந்து வயது நிரம்பி விட்டது. ஐந்தாவது பாரத்தில் படித்துக் கொண்டிருந்தார். அவருள்ளே நீறு பூத்த நெருப்பாகக் கனன்று கொண்டிருந்த அருணாசல பக்தி அப்போதுதான் கொழுந்து விட்டு எரிய ஆரம்பித்தது.

அருணாசல நாமம் அவரையும் அறியாமல் அவருள்ளத்தில் பதிந்து விட்டிருந்தது. அதன் ஒலியை மட்டும் லேசாக அவர் கேட்டுக் கொண் டிருந்தாரே யொழிய, அது என்னவென்றே அவருக்குத் தெரியாது. 'அது தெய்வமா, மலையா, ஊரா, எங்கிருக்கிறது?' என்பதெல்லாம் அவருக்குத் தெரியவே தெரியாது. இந்த உலகத்திற்கும் அதற்கும் சம்பந்தமிருப்ப தாகக் கூட அவர் நினைக்கவில்லை.

ஒருநாள் உறவினர் ஒருவர் மதுரைக்கு வந்தார். சிறுவர்கள் ஊரி லிருந்து வருபவர்களைச் சாதாரணமாகக் கேட்பது போல் ''நீங்க எங்கே யிருந்து வரேள், மாமா?'' என்று கேட்டார் சிறுவர் வேங்கடராமன்.

''அருணாசலத்திலிருந்து வரேன்'' என்று சாதாரணமாகப் பதில் கூறினார் வந்தவர்.

'அருணாசலம்! ஆகா!' அச்சொல்லைக் கேட்டதும் மயிர்க் கூச்செறிந் தது வேங்கடராமனுக்கு. பல ஆண்டுகளாக இதயத்தின் அடித்தளத்தில் ஒலித்துக் கொண்டிருந்த திருநாமம் எதிரொலியாக இப்போது அவர் காதுகளில் பாய்ந்தது. அந்த ஒலி எழுப்பிய சின்னஞ் சிறு அலைகள், மெள்ள மெள்ள வளர்ந்து, மங்கல மணியோசையாக முழங்கி, அகிலத் தையே நாதவெள்ளத்தில் மூழ்கடித்தது. எங்கும் 'அருணாசலா அருணாசலா' என்ற நாத பிரும்மமே நிறைந்திருந்தது.

''அருணாசலமா? அது எங்கிருக்கிறது மாமா?'' என்று கேட்டார் வேங்கடராமன், ஆவலும் ஆர்வமும் ஆச்சரியமும் கலந்த குரலில்.

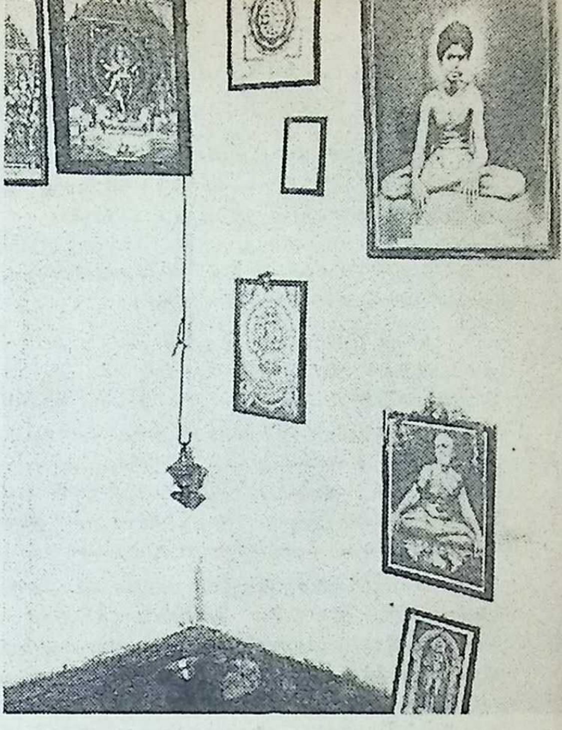
வந்தவருக்கும் ஆச்சரியம் தாங்கவில்லை. ''என்ன இப்படிக் கேட்கறே? உனக்குத் திருவண்ணாமலை தெரியாதா? அதுதான் அருணா சலம்'' என்று கூறினார் அவர்.

வேங்கடராமன் ஒருகணம் திகைத்துப் போய் நின்றார். 'உள்ளத்தில் ஒலித்துக் கொண்டிருந்த திருநாமம், ஓர் ஊரின் பெயரா? அதுவும் இத்தனை அருகில் இருக்கிறதா? அங்கு போக வேண்டுமே! நம்மால் முடியுமா?'— சிதம்பரத்தைத் தரிசிக்க வேண்டும் என்று ஏங்கிய நந்தனாராகவே மாறினார் வேங்கடராமன்.

ஒலியாக இருந்து அருள் வழங்கிய அருணாசலம், ஒளியாக நின்று வழி காட்டினார். வேங்கடராமனின் ஆன்மிக வாழ்க்கை மலரத் தொடங்கி விட்டது. வீட்டிலிருந்த பெரிய புராணப் புத்தகம் அவரது கவனத்தைக் கவர்ந்தது. இத்தனை நாள் அது அந்த அலமாரியில்தானே இருந்தது! அதை அவர் திரும்பிக் கூடப் பார்த்ததில்லையே! எல்லாவற்றுக்கும் வேளை வர வேண்டாமா?

அவருக்குப் பாட புத்தகங்களில் கவனம் குறைய ஆரம்பித்தது. பெரிய புராணத்தை ஆர்வமுடன் படித்தார். நாயன்மார்களின் பக்தி யுணர்ச்சியும் தியாக உணர்வும், ஆண்டவனிடம் அவர்கள் தங்களை அடிமையாக்கிக் கொண்ட வரலாறும் வேங்கடராமனின் இள மனத்தைக் கவர்ந்தன. அந்த மெய்யடியார்கள் மீது அவருக்கு மரியாதை மிகுந்தது. பக்தியால் இவர் உள்ளம் மெழுகாக உருகியது.

‘இவர்களைப் போல் என்னால் ஆக முடியாதா?’ என்ற எண்ணம், ஏக்கமாக வளர்ந்தது.

‘நான் யார்?’ பிறந்த அறை

வேங்கடராமன் ஆறும் பாரம் வந்து விட்டார். அந்த வருடம் மெட்ரிகுலேஷன் பரீட்சை எழுத வேண்டும். ‘எப்படியாவது பாஸ் செய்து விட வேண்டும்’ என்று அண்ணன் நாகசாமியும், சிறிய தந்தை சுப்பய்யரும் அடிக்கடி அவரிடம் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களுக்காகப் புத்தகத்தைப் பிரித்துக் கொண்டு உட்கார்ந்திருப்பார் அவர். ஆனால், எண்ணமெல்லாம் வேறு எங்கோ அலைந்தது. அதற்கு அவரா பொறுப்பு? அவருள் இயங்கிய சக்தியல்லவா அவரை அப்படி அலைக்கழித்தது! உள்ளத்தில் பக்திக் கனலைத் தூண்டிய அருணாசல குருநாதர் ஞானோபதேசம் செய்யவும் நினைத்து விட்டார்.

ஒருநாள் மாடியறையில் தனிமையில் அமர்ந்திருந்தார் வேங்கடராமன். அவர் உடம்புக்கு ஒன்றுமில்லை. சாதாரணமாகத்தான் இருந்தார். ஏனோ, திடீரென்று அவரை மரண பயம் பற்றிக் கொண்டது. ‘சிறிது நேரத்தில் சாகப் போகிறோம்’ என்று அவருக்குத் தோன்றியது. ஏன் திடீரென்று அப்படியோர் எண்ணம் தோன்றியது என்றே அவருக்குப் புரியவில்லை.

மார்பு ‘படபட’வென்று அடித்துக் கொண்டது. ‘கீழே இறங்கிப் போய் பெரியவர்களிடம் சொல்லலாமா? டாக்டர் யாரிடமாவது உடம்பைக் காட்டலாமா?’ என்று ஒருகணம் நினைத்தார். அடுத்த கணம், ‘வேண்டாம். சாவு என்றால் என்னவென்று தான் பார்த்து விடுவோமே’ என்று மனத்தை ஒருவாறு திடப்படுத்திக் கொண்டார்.

தந்தை இறந்த போது அந்தப் பிஞ்சு உள்ளம் மரணத்தைப் பற்றித் தீவிரமாகச் சிந்தித்துப் பார்த்தது. நான்கு வருடங்கள் ஆகியும்

அதற்கு விடை காண முடியவில்லை. 'இப்போது நமக்கு அந்த மரணம் வரப்போகிறது. அது என்ன வென்று புரிந்து கொண்டு விடுவோம்!'

தன் மரணக் காட்சியைக் கண் முன்னுல் கண்டார் வேங்கடராமன். அதை உள்ளத்தால் உணர்ந்து விடுவது என்றும் முடிவு செய்தார். அப்படியே தரையில் படுத்துக் கொண்டார். கண்களை இறுக மூடிக் கொண்டார். மூச்சை அடக்கிக் கொண்டார். வாயை மூடிக் கொண்டார். விறைத்துப் போன மாதிரி, கைகால்களை நீட்டிக் கொண்டார். பிணம் மாதிரியே அசையாமல் கிடந்தார்.

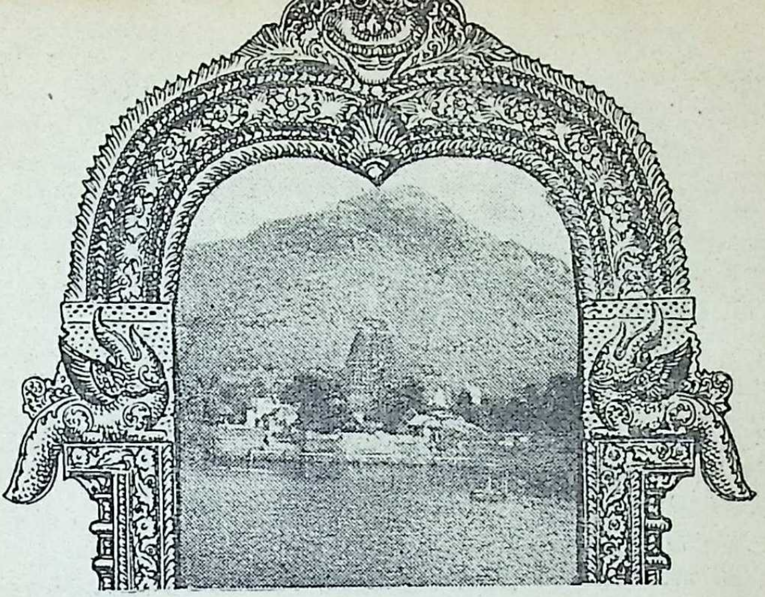
'நான் இப்போது இறந்து விட்டேன். எது சாகிறது? இந்த உடல் தானே! ஆமாம்! உடல் செத்து விட்டது. இதைக் கொண்டு போய் கொளுத்தி சாம்பலாக்கி விடுவார்கள். ஆனுல், இந்த உடல் மறைந்ததும் 'நான்' மறைந்து விடுவேனு? இந்த உடல் பிணமான பின்னும், 'நான்' இருப்பதை உணர்கிறேன். எனவே, 'நான்' இறக்கவில்லை. அது பிறப்ப தும் இல்லை. அழிவதுமில்லை. 'அது'தான் உண்மையான 'நான்.' இந்த உடல் 'நான்' இல்லை. உடலுக்கும் வேறுபட்ட ஆன்மாதான் 'நான்.' உடலைத் தீண்டும் மரணம், என் ஆன்மாவைத் தொட முடியாது.

'எங்கும் நிறைந்துள்ள பரமாத்ம தத்துவமே, தன்னுள் அழிவற்ற ஆன்மாவாக இயங்கிக் கொண்டிருக்கிறது' என்பதை உணர்ந்த மறு கணமே, வேங்கடராமனை விட்டு மரண பயம் நீங்கி விட்டது. 'நான் யார்' என்று அறிந்து கொண்ட பிறகு துக்கமேது? மரணம் ஏது? இதை அவர் படிப்பால் உணரவில்லை. புத்தியால் அறிந்து கொள்ளவில்லை. அருணு சலத்தின் அருளால் அவருக்கு அந்த ஞானம் வந்தது.

மதுரை சொக்கப்ப நாயக்கர் தெருவிலுள்ள 11-ம் நம்பர் வீட்டின் மாடியில்தான் வேங்கடராமன் 'நான் யார்?' என்பதை உணர்ந்து, மரணத்தை வென்று, ரமணராக மாறிய நிகழ்ச்சி நடைபெற்றது. அந்த இல்லம் இப்போது 'ரமணமந்திர'மாக மாறி யிருக்கிறது.

மாடியிலுள்ள அந்த அறை எட்டடிக்கு எட்டடிதான் இருக்கும். அறைக்கு அடுத்தபடி மொட்டைமாடிதான். அங்கிருந்து பார்த்தால் ஸ்ரீ மீனுட்சி ஆலயத்தின் மேற்கு கோபுரம் தரிசனம் ஆகிறது.

ஸ்ரீ ரமணருக்கு மரண பயம் நீங்கிய அந்த அறையில் சற்று நேரம் கண் மூடி அமர்ந்திருந்தேன். மார்க்கண்டேயர், காலனை வென்ற கதை என் நினைவில் நிழற்படமாக ஓடியது. சட்டென்று மார்க்கண்டேயர் மறைந்தார். பதினுறு வயது வேங்கடராமன் அங்கு கை, கால்களை நீட்டிப் படுத்திருப்பதைப்போலவும்,காலன் அவர் மலரடிகளில் விழுந்து வணங்குவது போலவும் எனக்குப் பிரமை தட்டியது.

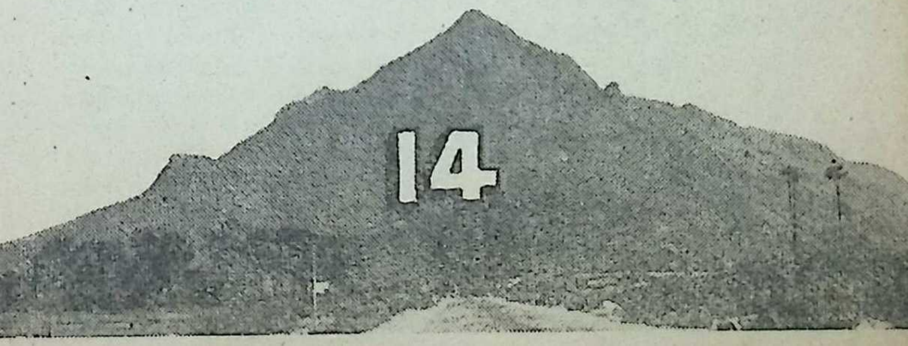

ஐயன்குளம் — ஆலய கோபுரம் — அருணாசலம்

மரணத்தின் மடியில், 'நான் யார்?' என்ற தத்துவ விளக்கம் பெற்ற ஞானக் குழந்தையான வேங்கடராமன் அந்தக் கணத்திலிருந்து முற்றிலும் மாறி விட்டார். சத்திய நிலையை உணர்ந்து கொண்டு விட்ட பிறகு, மனமோ புத்தியோ உலக விவகாரங்களில் நாட்டம் கொள்ளுமா?

பாடப் புத்தகங்களைக் கண்டாலே அவருக்கு வேம்பாகக் கசந்தது. முன்பு போல் விளையாட்டிலும் விருப்பம் இல்லை. வகுப்புப் பிள்ளைகள் வந்து கூப்பிட்டால் ஏதோ சாக்குபோக்குச் சொல்லி அனுப்பி விடுவார்.

முன்பு, மீனாட்சி ஆலயத்திலுள்ள காளியின்மீது சாத்தப்பட்ட வெண்ணெயை வழித்து எடுத்து, கடையில் வாங்கிய இட்டிலியில் தோய்த்து, நண்பர்களோடு சேர்ந்து சாப்பிட்டிருக்கிறார்; கூடலழகர் ஆலயத்திற்குச் சென்று, மேல் மாடங்களில் ஏறி, ஓடிப் பிடித்து விளையாடியிருக்கிறார்; அழகர் கோயிலுக்குச் சென்று சர்க்கரைப் பொங்கல் பிரசாதத்தை ரசித்திருக்கிறார். அவையெல்லாம் இப்போது பழங்கதைகளாகி விட்டன.

குளத்தைக் கண்டால் குதித்து, நீச்சலடித்து அட்டகாசம் செய்வாரே! வைகையில் கரைபுரண்டோடும் வெள்ளத்தில் எதிர் நீச்சல் போடுவாரே! எல்லாமே ஒய்ந்து விட்டன.

சாதாரணமாக பையன்கள் கேலி செய்தால் அவருக்குக் கடும் கோபம் வந்து விடும். 'ஜாக்கிரதை' என்று மிரட்டுவார். இப்போதெல்லாம் அவர்கள் என்ன செய்தாலும் தணிந்தே போனுர். எத்தனை வம்புக் கிழுத்தாலும் அவர்களோடு சண்டைக்குப் போவதில்லை. ''வேங்கடராமனு இப்படி மாறி விட்டான்!'' என்று நண்பர்கள் ஆச்சரியப் பட்டார்கள்.

வீட்டில் தனக்கு அதிகமான வேலை கொடுத்தால் முன்பெல்லாம் முணுமுணுப்பார்; சிணுங்குவார். இப்போது சித்தி தம்மிடம் எத்தனை வேலை வாங்கிஞலும் வாயை மூடிக் கொண்டிருந்தார். எதிர் வீட்டிலிருந்து பெரிய அண்டாவில் தண்ணீரைச் சுமந்து கொண்டு வந்து கொட்டச் சொல்வாள் சித்தி! அவருக்குத் தோள் வலிக்கும்; கைகள் கடுகடுக்கும். இருப்பினும் பொறுமையுடன் இருந்தார்.

வேங்கடராமனுக்கு எப்போதும் சமையல் ருசியாக இருக்க வேண்டும். ''மிளேச்சு இரண்டு இலை விடலே, உனக்கு நாக்கு ரொம்ப நீளம்'' என்று சித்தி கூட சொல்லிக் காட்டுவது வழக்கம். இப்போதோ, எதைப் போட்டாலும் பேசாமல் சாப்பிட்டார். பண்டத்தில் உப்பு இருந்தாலும் இல்லாவிட்டாலும், அது நன்ருக இருந்தாலும் ஊசிப் போயிருந்தாலும் விழுங்கி விடுவார்.

நண்பர்களுடன் எந்நேரமும் கொட்டம் அடித்துக் கொண்டிருந்தவர், தனிமையை நாடத் தொடங்கிஞர். வெளியுலகிலிருந்து சிந்தையை இழுத்து, நேரம் கிடைத்தபோதெல்லாம் கண்களை மூடித் தன்னுள்ளே பிரகாசித்த அருணுசலத்தைப் பற்றிய தியானத்தில் ஆழ்ந்து விடுவார். பிரித்த புத்தகம் தன் மடியில் கிடக்க, ஆத்மாவான ஆதார சுருதியோடு இணைந்து, இரண்டறக் கலந்து, பாலயோகியாகக் காட்சியளிப்பார்.

சிறிய தந்தை சுப்பய்யருக்குக் கோபம் பற்றிக் கொண்டு வரும். ''இப்படியிருந்தால் நீ எங்கே உருப்படப் போறே? பரீட்சையில் சுழிதான்'' என்று திட்டிவிட்டுப் போய் விடுவார்.

நாகசாமியும் தம்பியின் பேரின்ப நிலையைப் புரிந்து கொள்ளவில்லை. வேங்கடராமன் தியானத்தில் இருப்பதைப் பார்க்கும் போதெல்லாம், அவர் படிப்பில் கவனம் செலுத்தாமல் சோம்பேறித்தனமாகப் பகற் கனவு கண்டு கொண்டிருப்பதாகவே நினைத்தார். இதைக் குறித்து தம்பியைக் கேலி செய்வார்: ''ஞானியாரே, சாப்பிட வருகிறீர்களா?'' என்று அழைப்பார். ''யோகீச்வரரே, பள்ளிக்கூடத்திற்கு நாழியாக வில்லையா?'' என்று கேட்பார். இந்தக் கிண்டல் பேச்சை யெல்லாம் வேங்கடராமன் சிறிதும் பொருட்படுத்த மாட்டார். எதிர்த்து ஒரு வார்த்தை கூடப் பேச மாட்டார். ''வேங்கடராமா, உனக்கு

தபஸ் பண்ணனும்னு, மகரிஷிகள் மாதிரி காட்டுக்குப் போய் விடறது தானே'' என்று கூட நாகசாமி, தம்பியைப் பார்த்து வேடிக்கையாக புத்திமதி கூறுவார்!

'புது விழிப்பு' ஏற்படுவதற்கு முன் ஸ்ரீ மீனுட்சி சுந்தரேச்வரர் கோயிலுக்கு எப்போதாவதுதான் போவார் வேங்கடராமன். அதுவும் பையன்களோடு சேர்ந்து கொண்டு ஏதோ வேடிக்கை பார்க்கப் போவது போலத்தான் செல்வார். வேகமாக எல்லா சந்நிதிகளுக்கும் போய், விபூதி, குங்குமம் பெற்றுக் கொண்டு வந்து விடுவார்.

இப்போதோ, ஒரு நாள் கூட கோயிலுக்குப் போகாமல் இருப்ப தில்லை. உடல் மீது உரிமை கொண்டாட மறுத்த ஆத்மா, பரம்பொரு ளிடம் சொந்தம் கொண்டாட விரும்பியது போலும்!

அன்னை மீனுட்சி சந்நிதியில் மணிக்கணக்காக நிற்பார். பக்தி உணர்ச்சி உள்ளத்தில் அலைபாயும். இன்ப வெள்ளம் பொங்கிப் பெருகும். கண்ணீர் மாலை கன்னங்களை அலங்கரிக்கும். 'ஏன் அழுகிறோம்?' என்று அவருக்கே தெரியாது!

ஸ்ரீ சுந்தரேச்வரரின் சந்நிதியில் போய் நிற்பார். ஒன்றுமே வேண்டிக் கொள்ள மாட்டார். கண்களை மூடித் தியானத்தில் ஆழ்ந்து விடுவார். தந்தையை மகன் அடையாளம் கண்டு கொள்வார். சுவாமி இவர் உள்ளத்தில் குடியேறுவார். மறுகணம் இவர் உள்ளம் பாகாய் உருகி, சுவாமியுடன் கலந்து விடும். தேம்பித் தேம்பி அழுது கொண்டிருப்பார்.

மகா மண்டபத்திற்கு வருவார். இரஜத சபையில், ராஜசேகர பாண்டியனுக்காகக் கால் மாறி ஆடிய வெள்ளியம்பல நடராஜப் பெருமானைக் கண்டு மெய்ம்மறந்து நிற்பார். ஆனந்தக் கூத்தனின் அருள் வடிவத்தைக் கண்டு அவர் ஆனந்தத்தில் ஆழ்ந்து விடுவார். சிவகாமி, வியாக்ர பாதர் பதஞ்சலியுடன் வேங்கடராமனும் அங்கே பக்தியுடன் அசையாமல் நின்று கொண்டிருப்பார். அந்தப் பக்கம் போகிறவர்களெல்லாம் அவரது தெய்வ பக்தியைக் கண்டு வியந்து கொண்டே செல்வார்கள்.

பின்னர், அவர் எதிரிலுள்ள அறுபத்து மூவரைத் தரிசிக்கச் செல் வார். பெரிய புராணத்தில் படித்த கதைகளெல்லாம் ஒவ்வொன்ருக அவர் நினைவுக்கு வரும். ஒவ்வொரு நாயன்மாராக, நிதானமாகத் தரிசிப் பார். அவர்களுடைய தூய்மையான பக்தியை நினைத்து மெய்யுருகுவார். அவை யெல்லாம் சாதாரண சிலைகளாக அவருக்குத் தோன்ருது. அவர்கள் உயிரோடு நிற்பதாகவே கருதி அவர்களோடு உள்ளன்புடன் உரை யாடுவார். 'உங்களைப் போல் எனக்கும் பக்தி வரக் கூடாதா? உங்களோடு என்னையும் சேர்த்துக் கொள்ள மாட்டீர்களா?' என்று ஏங்குவார். சிறு பிள்ளையைப் போல் 'விக்கி விக்கி' அழுவார்.

அல்லும் பகலும் தியானத்தில் ஆழ்ந்தும், பக்தியால் உருகியும் மெய்ம்மறந்திருந்த வேங்கடராமனுக்குப் பள்ளிப் படிப்பில் கவனம் செல்லாததில் ஆச்சரியமில்லை. இது அண்ணனை மட்டுமல்ல, ஆசிரியர்களை யும் ஆத்திரமடையச் செய்தது. பாடத்தை ஒழுங்காகப் படித்துக் கொண்டு வராததற்காக அவருக்குத் தண்டனையளித்தார்கள். பெஞ்சின்

மீது நிற்க வைத்தார்கள். அல்லது அந்தப் பாடத்தைத் திருப்பித் திருப்பி எழுதச் சொல்லி வேங்கடராமனை அழ வைத்தார்கள். அவருக்குத் துக்கம் நெஞ்சை அடைக்கும். அவரையும் மீறி அழுகையே வந்து விடும். கோயிலில் வந்த அழுகைக்கும், பள்ளியில் வந்த அழுகைக்கும் எத்தனை வேற்றுமை!

பாவம், வேங்கடராமன் தவியாய்த் தவித்தார். அவர் உள்ளம் எதையோ நாடி ஏங்கியது. உறவினரோ அவரிடம் எதையோ எதிர் பார்த்தனர். அவர் நிலையை ஒருவரும் புரிந்து கொண்டதாகத் தெரிய வில்லை. புரியும்படி பிறருக்கு அதை எடுத்துச் சொல்லவும் அவருக்குத் தெரியவில்லை. வீட்டில் சிறிய தந்தையும், சகோதரரும் தூற்றுகிறார்கள். பள்ளியிலோ ஆசிரியர் கோபித்துக் கொள்கிறார். அவருக்கு மதுரையி லேயே இருக்கப் பிடிக்கவில்லை.

தநயனின் துயரம் தந்தைக்குப் புரிந்தது. அருணாசலேசனே அதற்கு ஒரு திட்டம் வகுத்துத் தந்தார். திக்குத் தெரியாத காட்டில் மாட்டிக் கொண்டு வெளியேற முடியாமல் திண்டாடிய சிறுவனுக்கு வெளியேறும் வழியைக் காட்டினார்.

அன்று மாடி அறையில் உட்கார்ந்து பாடம் எழுதிக் கொண்டிருந் தார் வேங்கட்ராமன். முதல் நாள் வகுப்பில் ஆங்கில இலக்கணத்தில் ஆசிரியர் கேட்ட கேள்விகளுக்கு அவர் சரியான விடை அளிக்க வில்லை. அதற்காக ஆசிரியர் அவருக்கு ஒரு தண்டனை அளித்திருந்தார். பெயின்ஸ் ஆங்கில இலக்கணப் புத்தகத்திலிருந்து அந்தப் பாடத்தை மூன்று முறை எழுதிக் கொண்டு வரவேண்டும் என்று கூறியிருந்தார். அந்தப் பாடத்தை இரண்டு முறை எழுதி விட்டார் வேங்கடராமன். மூன்றாவது முறையாக எழுத ஆரம்பித்தார். அவருக்கு அலுப்புத் தட்டியது. 'சே, நாம் என்ன காரியம் செய்து கொண்டிருக்கிறோம். இதனால் நம் ஜன்மத்திற்கு என்ன லாபம்?' என்று ஒருகணம் சிந்தித்தார். இலக்கணப் புத்தகத்தையும், நோட்டுப் புத்தகத்தையும் பென்சிலையும் ஒரு மூலையில் தூக்கி யெறிந்தார். அடுத்த கணம் கண்களை மூடி ஆன்ம தியானத்தில் ஆழ்ந்து விட்டார்.

அப்போது ஏதோ வேலையாக மாடிக்கு வந்த நாகசாமிக்கு தம்பி யிருந்த நிலையைக் கண்டு ஆத்திரம் பொங்கியது. 'பணத்தைக் கொட்டிப் படிக்க வைத்தால் தம்பி இப்படி நேரத்தை வீணடிக்கிறானே!' என்று உள்ளுக்குள்ளேயே பொருமினார். பொறுமையை யிழந்தார். தன்னையு மறியாமல் உரக்கக் கத்தி விட்டார்:

இப்படியெல்லாம் இருக்கிறவனுக்கு இதெல்லாம் என்னத்துக்கு ?

இதன் பொருள் வேங்கடராமனுக்கு நன்றாகப் புரிந்தது. '*படிப்பில் அக்கறையோ குடும்பப் பொறுப்போ சிறிதும் இல்லாமல், நிஷ்டையிலும் தியானத்திலும் நேரத்தைக் கழித்துக் கொண்டிருப்பவனுக்கு, பள்ளிக் கூடமும் வீடும் எதற்கு? படிக்கப் பிடிக்காதவன் பணத்தைப் பாழாக்கு வானேன்? குடும்பத்தைப் பற்றிக் கவலைப்படாதவன், வீட்டில் தங்கி யிருப்பானேன்?*'

அண்ணன் சொன்ன வார்த்தைகள்அவர் இதயத்தில் 'சுருக்'கென்று தைத்தன. இந்தப் பேச்சுக்குப் பிறகு அந்த வீட்டில் ஒரு கணமும் தங்கியிருக்கக் கூடாது என்று தோன்றியது வேங்கடராமனுக்கு. ஏன் தோன்ருது? அதற்கான வேளைதான் வந்து விட்டதே?

எங்கே போவது? சொந்த வீட்டுக்குப் போவதைத் தவிர வேறு வழியில்லை. தாயும் தந்தையும் உறையும் அருணசலம் தான் அவருக்கு சாந்தி தரக் கூடிய ஒரே இடம். 'அருணசலம், அருணசலம்' என்று உள்ளத்தில் ஒலித்துக் கொண்டிருந்த பேரொலி இப்போது பன் மடங்கு பலமாக ஒலித்தது. 'வா வா' என்று அவரை வற்புறுத்தி அழைத்தது.

எப்படிப் போவது? ரகசியமாகத்தான் செல்ல வேண்டும். சொல்லி விட்டுச் சென்ருல் இருக்குமிடத்தைத் தேடிக் கொண்டு வந்து விடுவார்கள்! மீண்டும் குடும்ப பாசத்தில் சிக்க வைத்து விடுவார்கள். வேண்டவே வேண்டாம்!

எல்லாம் மின்னல் வேகத்தில் தீர்மானம் ஆகி விட்டது. புறப்பட வேண்டியதுதான். பயணம் தொடங்க வேண்டியதுதான்.

''அண்ணு, எனக்கு பன்னிரண்டு மணிக்கு ஸ்பெஷல் கிளாஸ் இருக்கு, மின்சாரம் பற்றிய பாடம். நான் போயிட்டு வரேன்'' என்று கூறிக் கொண்டே எழுந்தார் வேங்கடராமன்.

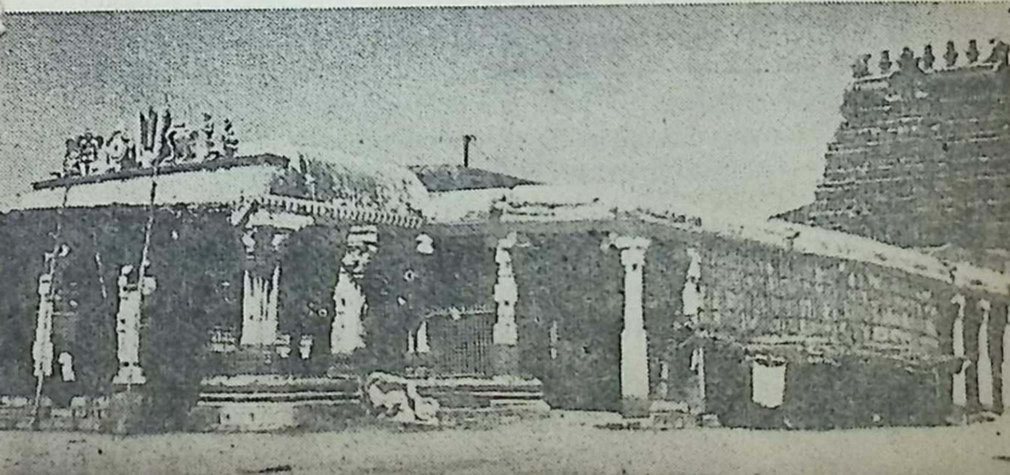
ஆம், அருணசலேச்வரர் இவரை 'ஸ்பெஷலா'கத்தானே அழைத்திருக்கிருர்!

''சரி போய் வா. சித்தியிடம் ஐந்து ரூபாய் பணம் வாங்கிக் கொண்டு போய் அப்படியே என் காலேஜ் சம்பளத்தையும் கட்டி விடு.''

அருணசலேச்வரர் அழைப்பு விடுத்ததோடு, ரயில் டிக்கெட்டுக்குப் பணமும் கொடுத்து விட்டார்!

கீழே இறங்கிச் சென்று சித்தியிடம் ஐந்து ரூபாயைப் பெற்றுக் கொண்டு, அவசர அவசரமாக ஒரு கடிதத்தை எழுதி, கூடத்தில்

ஸ்ரீ அழகர் கோயில்

இருக்கும் அலமாரியில் அண்ணனின் புத்தகங்களுக்கிடையே அதை வைத்துவிட்டு, ஸ்டேஷனுக்கு விரைந்தார் வேங்கடராமன்.

1896-ஆண்டு ஆகஸ்ட் மாதம் 29-ம் தேதி சனிக்கிழமையன்று, வேங்கடராமன் பென்சிலில் எழுதிய கடிதத்தைக் கண்ணுடி போட்டு, திருவண்ணுமலே ரமணுச்ரமத்தில் பாதுகாத்து வைத்திருக்கிருர்கள். காகிதம் அங்கங்கே கிழிந்திருப்பதாலும் பென்சில் எழுத்து மறைந்து போயிருப்பதாலும், அக்கடிதத்தைப் படிப்பது மிகவும் கடினமாக யிருக் கிறது. அந்தக் கடிதம் பகவானின் தாய் மாமன் கீழ்ப்பசளே ராமச்சந்திர ஐயரிடம் இருந்தது. வாசகங்களேத் தெளிவாக மையினுல் எழுதி வைத்திருக்கிருர்கள்.

நான் என் தகப்பனுரைத் தேடிக்கொண்டு அவருடைய உத்தரவின்படி இவ்விடத்தை விட்டுக் கிளம்பி விட்டேன். இது நல்ல காரியத்தில்தான் பிரவேசித்திருக்கிறது. ஆகையால் இந்தக் காரியத்திற்கு ஒருவரும் விசனப்பட வேண்டாம். இதைப் பார்ப்பதற்காகப் பணமும் செலவு செய்ய வேண்டாம்.

உன் சம்பளத்தை இன்னும் செலுத்தவில்லே. ரு. 2 இதோடு கூட இருக்கிறது.

இப்படிக்கு,

....

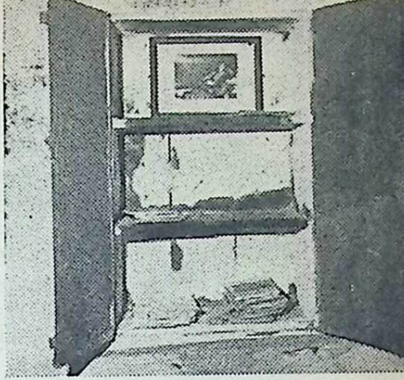
சொல்லிக் கொள்ளாமல் வீட்டை விட்டு ஓடும் பதினுறு வயது சிறுவன் எழுதும் கடிதமா இது? ஞான விழிப்புற்று, ஆத்ம தரிசனம் பெற்ற தவயோகி வரைந்த தத்துவ சாசனம் அன்ருே இது!

'ஆத்மஜோதியாகிய நான், எந்தப் பேரொளியிலிருந்து தோன்றி னேனே அதனுடன் கலக்கப் புறப்பட்டு விட்டேன். பற்ற வேண்டியதை பற்றி விட்ட பிறகு, பற்றியிருந்த இந்த உடலுக்கும் ஆன்மாவுக்கும் சம்பந்தமில்லேயாதலால், அதுவரை, 'நான்' என்று சொல்லிக் கொண் டிருந்த உடல், 'இது'வாகி விட்டது. ஆண்டவனின் அருள் கிடைத்த பிறகு நாம் செய்வது எல்லாமே நல்ல காரியமாகத்தான் இருக்கும். மானிடப் பிறவி எடுத்ததன் பெரும் பயனே அடைந்தானே என்று மகிழ்ச்சி யடைய வேண்டுமே தவிர, அதற்காக விசனப்படுவது அறிவீனம் அல்லவா? மெய்ப்பொருளே அடைவதற்காகக் கிடைத்த ஜன்மத்தை அழியப் போகும் இந்தக் கட்டையைத் தேடுவதில் வீணுக்க வேண்டாம். 'நான்' அகன்று, 'தான்' 'தனது' 'என்' 'எனது' எல்லாம் ஒழிந்து, தனித் தன்மை அழிந்து, சுத்த பிரம்மமாகவே ஆகிவிட்ட பிறகு தனிப்பெயரேது? அவரவர் இஷ்டப்படி எந்தப் பெயரிட்டாவது அழைத்துக் கொள்ளலாம். எனவேதான் எழுதியவர் பெயர் இல்லாமலே கடிதம் முடிகிறது.

வியர்க்க விறுவிறுக்க, ஸ்டேஷனே வந்தடைந்தார் வேங்கடராமன். மணி பன்னிரண்டுக்கு மேல் ஆகி விட்டது. 'நேரமாகி விட்டதே! ரயில் போயிருக்குமோ?'

என்ன ஆச்சரியம்! அன்று ரயிலும் நேரம் கழித்தே வந்தது. இல்லே, அன்பு மகன் வரும் நேரம் அறிந்து, அருணுசலேச்வரர் அந்த ரயிலேயும் சற்று நேரம் கழித்தே கொண்டு வந்து நிறுத்தினுர். அதில் ஏறி அமர்ந்து கொண்டார் சிறுவர் வேங்கடராமன்.

திருவண்ணுமலை ஸ்டேஷனில் ரயில் வந்து நின்றது. தில்லையைக் கண்ட நந்தனைப்போல் பரவச மெய்தினுர் சிறுவர் வேங்கடராமன். ரயிலை விட்டிறங்கி, வேகமாக ஊருக்குள் நடந்தார்.

கடிதத்தையும் பணத்தையும் இந்த அலமாரியில்தான் வைத்து விட்டுச் சென்ருர்.

இந்திர தீர்த்தம் என்று புராணத்தில் கூறப்படும் ஐயன் குளத்தருகில் வந்ததும், கீழூர் முத்துகிருஷ்ண பாகவதரின் மனைவி கட்டிக் கொடுத்திருந்த பட்சணப் பொட்டலத்தைத் தண்ணீரில் வீசி யெறிந்தார். 'இந்தக் கட்டைக்கு இது இல்லாமல் குறைந்து விட்டதோ?' என்று தன்னைத் தானே கேட்டுக் கொண்டே, நாலடி நடந்தார். அப்போது, ஒருவர் வழி மறித்து, ''மொட்டை அடித்துக் கொள்ளலாமா?'' என்று கேட்டார். அதுவும் அருணுசல குருநாதரின் கட்டளையா யிருக்குமோ என்று கருதி, வேங்கடராமன் மறுக்காமல் ஒப்புக் கொண்டார். கேட்டவர் இவரை ஒரு நாவிதரிடம் அழைத்துச் சென்ருர். மறு விநாடி துறவுக் கோலத்திற்குத் தயாராகி விட்டார் வேங்கடராமன்.

துறவியிடம் பணம் இருக்கலாமா? முத்துகிருஷ்ண பாகவதரிடம் கடுக்கனை அடமானம் வைத்து வாங்கிய நான்கு ரூபாயில் ரயில் கட்டணம் போக மீதி மூன்றரை ரூபாய் இருந்தது. அதையும் எடுத்து குளத்தில் எறிந்தார். தன் வேட்டியை இரண்டு மூன்ருகக் கிழித்தார். அதில் ஒரு துண்டை எடுத்து கோவணமாகக் கட்டிக் கொண்டார். மீதித் துணியையும் சட்டையையும் சுருட்டி நீரில் விட்டெறிந்தார். உள்ளத்தை மாற்றிய அருணுசலேசன் அவர் உருவத்தையும் மாற்றி விட்டார்.

நேரே கோயிலுக்குள் நுழைந்தார் அந்த பாலசந்நியாசி. சாதாரணமாக பக்தர் கூட்டம் நிரம்பி வழியும் அண்ணுமலையார் ஆலயம் அன்று வெறிச்சோடிக் கிடந்தது. மைந்தனுக்குத் தனிமையில் உபதேசம் செய்ய வேண்டும் என்பது தந்தையின் திருவருட் சித்தமோ என்னவோ, யார் கண்டது?

கருவறையருகில் போய் நின்ருர் மைந்தன். மதுரையில் சொக்கப்பனை தரிசித்ததும் பொங்கியெழும் கண்ணீர், அருணுசலேசனைக் கண்டதும் பன்மடங்காகப் பெருக்கெடுத்து, உடலை நனைத்தது. குளத்தில் நீராடாமல் உள்ளே வந்தவருக்குப் புனித ஸ்நானமும் ஆகி விட்டது!

''தந்தையே, தாங்கள் என்னை அழைத்தீர்கள். இதோ வந்து சேர்ந்து விட்டேன். இனி உங்கள் அடிமை. ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள்'' என்று கூருமல் கூறி, அசையாமல், ஆடாமல் அவர் எதிரில் நின்றிருந்தார் பாலரமணர்.

தந்தை, மகனை கருணையோடு நோக்கினர். மௌன மொழியிலேயே அவருக்கு ஞானோபதேசம் செய்தார். அந்தக் கணமே பால ரமணர் ஞான வைராக்கியம் பெற்றார். பந்த பாசத்தை அறவே துறந்தார். உலகமும், உற்றாரும், உறவினரும், இன்பமும், துன்பமும் இனி எந்நிலையிலும் அவருள் சலனத்தை ஏற்படுத்த முடியாது.

திருச்சுழியிலே தொடங்கிய ஞான யாத்திரை, திருவண்ணாமலையில் முடிவு பெற்று விட்டது. மதுரையில் பூரண 'விழிப்பு' ஏற்பட்டதும், 'விழிப்பு'ரத்திற்குப் புறப்பட்டு வந்தார். அங்கிருந்து மாம்பழப்பட்டுக்குப் பயணமாகி பழுத்த பழமானார். உள்ளம் பழுத்ததும், அறையணி நல்லூர் அதுல்ய நாதேச்வரர் ஆலயத்திலிருந்து அருணாசலத்தின் தரிசனம் கிடைத்தது. அம் மாமலையின் தரிசனம், ஞானத்தை அருளித்தானே ஆக வேண்டும்! அஞ்ஞானம் அழிவதுதானே ஞானம்! அடுத்து, கீழூர் வீரட்டேச்வரர் ஆலயத்தில் அந்தகார சம்ஹார மூர்த்தியைத் தரிசித்து, அஞ்ஞானத்தை விரட்டி, திருவண்ணாமலைக்கு வந்து, ஞானச்சுடராகவே பிரகாசித்தார்.

மௌன உபதேசம் பெற்ற பால ரமணர் தானும் மௌனியாகி, தன்னில் ஆழ்ந்து, தன் உடலை மறந்த சமாதி நிலையில் பல மணி நேரங்கள் லயித்திருந்தார். முதலில் கோயில் ஆயிரக்கால் மண்டபத்தை தன் இருப்பிடமாகக் கொண்டிருந்தார். அன்ன ஆகாரம் கிடையாது. கல்தரையே பாயாக, மடித்த கையே தலையணையாகச் சுருண்டு படுத்து விடுவார்.

பாலயோகியின் மகிமை சிறு பிள்ளைகளுக்கு எப்படித் தெரியும்? அவர்களுக்கு எல்லாமே வேடிக்கைதானே? 'பித்துப் பிடித்துப் போய் ஒரு சிறுவன், சோறு தண்ணி இல்லாமல், சோம்பேறியாய் எந்நேரமும் கண்ணை மூடிக் கொண்டு உட்கார்ந்திருக்கிறான்' என்று அவர்கள் நினைத்ததில் வியப்பில்லை. தவராஜன் பித்துப் பிடித்தவன் போல் ஆன்ம தியானத்தில் மூழ்கியிருப்பதை அவர்கள் கண்டார்களா?

பையன்கள் என்ன கேலி செய்தாலும் அந்தத் தவராஜன் பேசாமல் இருந்தார். அவர்களை ஒரு பொருட்டாகவே அவர் நினைக்காததால் அவர்களை விரட்டியடிக்க வில்லை. மாறாக, எங்கேயோ வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். இது சிறுவர்களை மேலும் உற்சாகப்படுத்தியது. கூட்டமாகச் சேர்ந்து கொண்டு, 'ஆய் ஊய்' என்று கத்திக் கொண்டு ஓட்டுச் சல்லிகளையும், சிறு கற்களையும் அவர் மீது விட்டெறிந்தார்கள்; சித்திரவதை செய்தார்கள்; கை கொட்டிச் சிரித்தார்கள்.

திருவண்ணாமலைக்கு மற்றொரு பைத்தியம் வந்திருப்பதாகவே அவர்கள் கருதியிருக்க வேண்டும். ஐந்தாறு வருடங்களாக சேஷாத்ரி என்பவர் பைத்தியமாக தெருக்களில் அலைந்து கொண்டிருப்பதை அவர்கள் பார்த்து வருகிறார்கள். 'அதைப் போலவே இதுவும் ஒரு பைத்தியம். அது தெருக்களில் சுற்றுகிறது. இது கோயிலில் முடங்கிக் கிடக்கிறது' என்று நினைத்தார்கள். இவருக்கு 'சின்ன சேஷாத்ரி' என்று இவர்களே ஒரு பெயரையும் சூட்டினார்கள்!

'சின்ன சேஷாத்ரி'யைப் பெரிய சேஷாத்ரியிடம் துரத்தியதே இந்த சிறுவர்கள்தான். தங்களையும் அறியாமல் ஒரு நல்லதைச் செய்தார்கள். 'எது நல்லது? எது தீயது?' என்று யார் தீர்மானிப்பது?

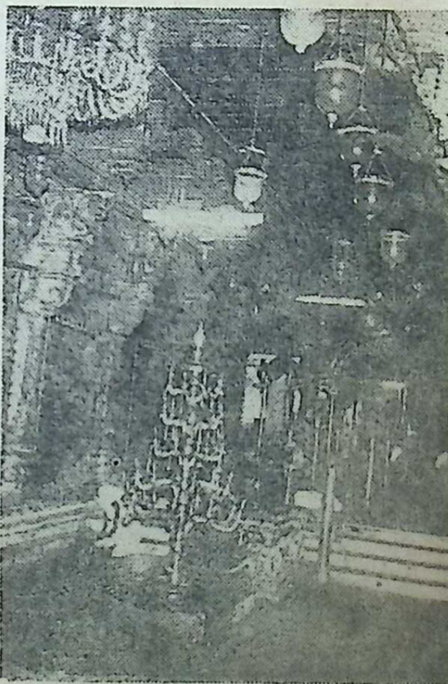
மோன தவத்துக்கு இடையூறுகள் அதிகமாயின. இறுதியில் ஒரு நாள் சிறுவர்களின் தொந்தரவு கட்டுக்கடங்காமல் போகவே, தியானம் செய்ய முடியாமல், ஆயிரக்கால் மண்டபத்திலுள்ள பாதாள லிங்கத்தை அடைக்கலம் அடைந்தார் பால ரமணர். அது கீழே ஒரு பள்ளத்தில் இருந்தது. அங்கு இருள் மண்டிக் கிடந்தது. எறும்பும், பூச்சியும், பல்லியும், பூரானும், குளவியும், தேளும் குடியிருந்தன. உடல் உணர்ச்சியே அற்று சமாதியில் ஆழ்ந்திருந்த பால ரமணரின் ரத்தம் அவற்றுக்கு நல்ல உணவாயிற்று. அவர் தொடையைக் கடித்தன, கொட்டின, உறிஞ்சின. அந்த இடமெல்லாம் புண்ணாகி விட்டது. இரத்தமும் சீழும் வடிந்தன. தபோதனருக்கு ஒன்றுமே தெரியாது. அவருக்குத் தெரிந்ததெல்லாம் அருணாசலத் தியானம். அப்பனின் நினைவு. ஆத்ம தரிசனம். பரிபூரண சச்சிதானந்த அனுபவம்.

அந்த நிலையிலும் விளையாட்டுச் சிறுவர்கள் அவரை விடுவதாயில்லை. அவர்களுடைய அஞ்ஞானத்தை விட பயங்கரமான ஓர் இருட்டில் அமர்ந்திருந்த ஞானச்சுடரின் மீது கற்களை வீசினர். கையில் கிடைத்ததையெல்லாம் வாரிப் போட்டனர்.

அந்த வழியே சென்ற வெங்கடாசல முதலியார் என்பவர் இந்தக் காட்சியைக் கண்டார். அவருக்குக் கோபம் தாங்கவில்லை. கையில் ஒரு குச்சியை எடுத்துக் கொண்டு அந்தப் பையன்களையெல்லாம் விரட்ட, அவர்களெல்லாம் ஓடி விட்டனர். அச்சமயத்தில் பாதாள லிங்கத்தின் இருளிலிருந்து சேஷாத்ரி சுவாமிகள் வெளியே வந்ததைப் பார்த்த வெங்கடாசல முதலியாருக்குத் தூக்கிவாரிப் போட்டது. 'இவர் எங்கே இந்த இடத்திலிருந்து வருகிறார்? இங்கே என்ன செய்கிறார்?'

மகானை மகான்தான் அறிவார். அருணாசலத்தின் ஒலி கேட்டு, அருணாசலத்தை நாடி வந்து, அருணாசலமாகவே ஆகிவிட்ட பால யோகியை, சேஷாத்ரி சுவாமிகள் அடையாளம் கண்டு கொண்டு,

அண்ணாமலையார்
திருச்சந்நிதி மண்டபம்

அவர் தவத்தைக் காக்கும் பொருட்டு அங்கு வந்திருக்கிருர். பையன்கள் எறிந்த கற்களையெல்லாம் தான் தாங்கிக் கொண்டார். பராசக்தி, திருவண்ணுமலையில் தவமிருந்தபோது, குமரன், தாய்க்குத் துணை புரிந்திருக்கிருன். இது அருணுசல புராணம். பின்னர், அந்தப் பராசக்தியின் அம்சமான சேஷாத்ரி சுவாமிகள், குமரனின் அம்சமான பால ரமணரின் தவத்திற்குத் துணை நின்றிருக்கிருர். இது அருணுசல மகிமை.

பாதாள லிங்க குகையிலிருந்து வெளியே வந்த சேஷாத்ரி சுவாமிகளை வெங்கடாசல முதலியார் அணுகி, ''சுவாமி, பசங்க எறிஞ்ச கல்லு உங்க மேலே பட்டுதா?'' என்று கவலையுடன் கேட்டார். சேஷாத்ரி சுவாமிகள் வழக்கப்படி பலமாகச் சிரித்தார். தலையை வேகமாக ஆட்டினுர்.

''இல்லே...இல்லே...ஊஹூம்...என் மேலே படலே...உள்ளே போய்ப் பாரு, சின்னசாமி உட்கார்ந்துண்டிருக்கு'' என்று கூறிவிட்டு ஓட்டமும் நடையுமாக விரைந்து விட்டார் அவர். மெள்ள நடந்து சென்று கீழே எட்டிப் பார்த்தார் முதலியார். அங்கு மையிருட்டாக இருந்ததே தவிர, ஒன்றுமே கண்ணுக்குத் தெரியவில்லை. சாதாரணமாக அது இருள் கவிந்த இடம். அதுவும் வெளிச்சத்திலிருந்து போனுல் கேட்கவே வேண்டாம்!

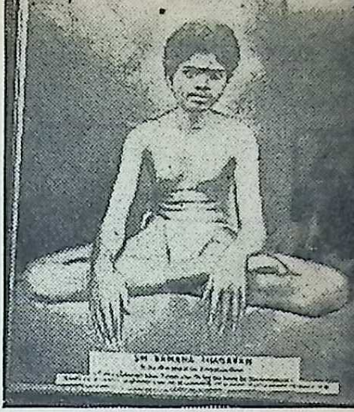
சற்றைக்கெல்லாம் மெல்லிய திரை விழுந்தாற்போல் வெளிச்சம் படர்ந்தது. அதில் லேசாக ஓர் இள முகம் தெரிந்தது. அது கண்களை மூடி, அசையாமல் இருந்தது. அதைக் கண்டு திடுக்கிட்டுப் போனுர் வெங்கடாசல முதலியார்.

மறுகணம், மார்பு படபடக்க வெளியே வந்தார். நேரே நந்தவனத்திற்கு ஓடினுர். அங்கிருந்த ஒரு சாதுவிடம் தாம் கண்ட காட்சியைக் கூறினுர். அந்த சாது நாலைந்து சீடர்களை அழைத்துக் கொண்டு வேகமாக முதலியாரைப் பின் தொடர்ந்தார்.

எல்லோரும் அந்தப் பள்ளத்தில் இறங்கினுர்கள். ஆடாமல் அசையாமல் கற்சிலையைப் போல் அமர்ந்திருந்த பால ரமணரை அப்படியே தூக்கிக் கொண்டு, மண்டபத்தைக் கடந்து கோபுரத்து இளையனுர் என்று அழைக்கப்படும் சுப்பிரமணிய சுவாமி சந்நிதி மண்டபத்திற்கு வந்து, அவரை அதே நிலையில் உட்கார வைத்தார்கள். அப்போதுதான் அவர் தொடையிலும் பின்புறத்திலும் இருந்த புண்களைப் பார்த்தார்கள். அவர்களுடைய கண்களில் ரத்தம் கசிந்தது. அவரது யோகத்தைக் கலைக்க மனமில்லாமல், சப்தம் செய்யாமல் அவ்விடத்தை விட்டு அனைவரும் நகர்ந்து விட்டார்கள்.

அங்கு வந்தது முதல் பால ரமணரை 'பிராம்மண சுவாமி' என்றே எல்லோரும் அழைத்தார்கள். அவரை அங்கிருந்த சாமியார்கள் கவனித்துக் கொண்டார்கள். முக்கியமாக அந்த மண்டபத்திலிருந்த 'மெளன சுவாமிகள்' மிக அக்கறையோடும் பரிவோடும் கவனித்துக் கொண்டார். இந்த மெளன சுவாமிகள் தவருமல் தினமும் ஸ்ரீ உண்ணுமுலை

யம்மனுக்கு அபிஷேகமான தீர்த்தத்தை ஒரு பாத்திரத்தில் ஏந்தி வந்து, பால ரமணருக்குக் கொடுப்பார். அதில், பலவித அபிஷேகப் பொருட்கள் கலந்து இருக்கும். அதை பால ரமணர் ஆனந்தமாகப் பருகுவார்.

பால ரமணர்

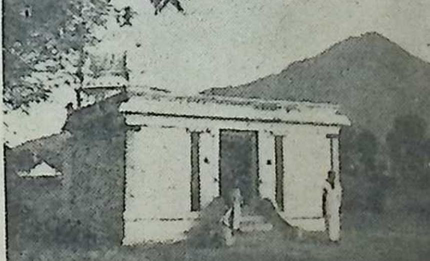
பார்க்கிறவர்களுக்குப் பரிதாபமாக இருந்தது. அவருக்கோ அது பஞ்சாமிர்தமாக இருந்தது. அம்பாளின் பிரசாதமல்லவா?

இரண்டு மாதங்களுக்கெல்லாம் பால ரமணர் அங்கிருந்து எழுந்து சென்று, கோயிலில் பல இடங்களில் அமர்ந்திருந்தார். நந்தவனத்தில் அரளிச் செடியின் அடியிலும், வாகன மண்டபத்தில் வாகனங்களுக்கடியிலும், இலுப்பை மரத்தடியிலும் தியான சமாதியில் ஆழ்ந்திருப்பார். அங்கெல்லாமும் சிறுவர்களின் தொந்தரவு தொடர்ந்தது. சோதனைகள், மகான்களைத் தொடரும் நிழலன்றோ!

அந்த ஆண்டு கார்த்திகை தீபத்தின் போது, தரிசனத்திற்கு வந்த பக்தர் கூட்டம் ஸ்ரீ பால ரமணரையும் காண வந்தது. ஓயாத கூட்டம் எந்நேரமும் தரிசனத்திற்கு வந்ததால், பால ரமணரின் தவ வாழ்வுக்கு அது பெரும் தடையாக இருந்தது. அவருக்கு உதவி புரிய ஒருவரை இறைவன் அனுப்பி வைத்தான்.

அப்போது, அங்கு ஒரு புது 'சீடர்' வந்து சேர்ந்தார். அவர் பெயர் உத்தண்டி நயினர். அவர் ஆன்மிக இலக்கியங்களை அதிகம் பயின்றவர். ஆனால், மனச் சாந்தி பெறமுடியவில்லை. அதைத் தேடி அலைந்தவர், இலுப்பை மரத்தடியில் ஞானமே உருவான பால ரமணரைக் கண்டதும், 'இவர் நிழலில்தான் நமக்கு சாந்தி கிடைக்கும்' என்று உணர்ந்து அவரைத் தஞ்சம் அடைந்தார். அவர் அருகில் நின்று 'யோக வாசிஷ்ட'த்தையும், 'கைவல்ய நவநீத'த்தையும் பாராயணம் செய்து கொண்டிருப்பார். மகான் மௌனத்தைக் கலைத்து தமக்கு ஓர் உபதேச மொழியாவது அருள மாட்டாரா, அதனால் பரிபூரண சாந்தி கிடைக்காதா என்று பொறுமையுடன் காத்திருப்பார்.

குருமூர்த்தம்

சில நாட்கள் வேறு அலுவல் காரணமாக அவர் பால ரமணரைத் தனிமையில் விட்டு விட்டுச் செல்ல வேண்டி நேர்ந்தது. அப்போது குறும்புக்காரர்களின் தொந்தரவு அவர் தியானத்தைக் கலைத்தது. இதை விட தனிமையான இடம்

கிடைக்காதா என்று நினைத்தார் பால ரமணர். உடனே அவரை அழைத்துச் செல்ல ஒருவர் வந்தார்.

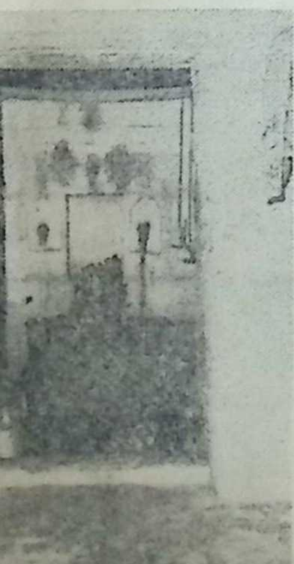
ஒரு நாள் உத்தண்டி நயினருடன் அண்ணுமலை தம்பிரான் என்பவர் வந்தார். வேட்டைவலம் பாதையில், குன்றக்குடி-திருவண்ணுமலை ஆதீனத்தின் ஆதி குருவினுடைய சமாதி ஆலயம் ஒன்று இருக்கிறது. அதற்கு குருமூர்த்தம் என்று பெயர். குருவின் சமாதிக்குப் பூஜை செய்து கொண்டிருந்த தம்பிரான், கோஷ்டியாகத் தேவாரம் பாடிக் கொண்டு, பிச்சை யெடுத்து, ஏழைகளுக்கு அன்னதானம் செய்வது வழக்கம்.

அவர், இலுப்பை மரத்தடியில் இருந்த பால ரமணரின் தியானத்திற் குக் குறுக்கே நின்ற இடையூறுகளைக் கண்டு கலங்கினர். அவரை நெருங்கி, குருமூர்த்தத்தில் வந்து அமரும்படி கண் கலங்க வேண்டினர். பால ரமண ரும் அவரது வேண்டுகோளை மறுக்க மனமில்லாமல், குருமூர்த்தத்திற்குச் சென்றார்.

திருக்கைலாயத்தில் இருக்கும் கல்லால மரத்தடியில் ஞான வடிவாய் அமர்ந்திருக்கும் ஸ்ரீ தட்சிணுமூர்த்தி, நந்தி தேவருக்கு சிவஞான போதத்தை உபதேசித்தருளினர். தாம் பெற்ற செல்வத்தை நந்திப் பெருமான் தமது அருமைச் சீடர் சனற்குமார முனிவருக்கு அருளினர். அவர் தமது தலைசிறந்த மாணவரான சத்திய ஞானதரிசனி முனிவருக் குக் கூறினர். அதனை அவர் பரஞ்சோதி முனிவருக்கு அருளிச் செய்தார்.

சிவஞான போத உபதேசம் பெற்ற பரஞ்சோதி முனிவர், அகத்திய முனிவரைத் தரிசிக்கப் பேராவலுடன் பொதிகை மலைக்குச் செல்லும் வழியில் நடு நாட்டிலுள்ள திருவெண்ணெய்நல்லூர் தலத்திற்கு வந்தார். அங்கு காங்கேய பூபதியின் இல்லத்தில் ஒரு தெய்வக் குழந்தையைக் கண்டார். அது அவ ருடைய சகோதரரின் குழந்தை. திருவெண்காடு ஈசனின் அருளால் பிறந்த அக் குழந்தைக்கு சுவேதனப் பெருமான் என்று பெயர்.

குருமூர்த்தத்திலுள்ள
கருவறை

தனது ஞான திருஷ்டியால் அக் குழந்தை யின் மகிமையை அறிந்து, பரஞ்சோதி முனிவர் அதற்கு மெய்கண்டார் என்று திருநாமம் சூட்டி பரம்பரைச் சொத்தான சிவஞான போதத்தை அவருக்கு உபதேசித்தருளினர். மெய்கண்டார் தமிழகத்துக்கு சிவஞான போதத்தை அளித்தார்.

பின்னர் மெய்கண்டார், அருள்நந்தி என்ப வருக்கு இதை உபதேசித்து, அந்நூலை விரித் துரைக்க வேண்டும் என்ற கட்டளையைத் தலை மேற்கொண்டு, அருள்நந்தி, 'சிவஞான சித்தி யார்' என்ற நூலைத் தந்தருளினர். அம் மகானின்

சீடர்களில் ஒருவரான ஸ்ரீ தெய்வ சிகாமணி தேசிக பரமாசாரிய சுவாமிகள் திருவண்ணுமலைக்கு ஒன்றரை மைல் தொலைவில் வேட்டைவலம் பாதையிலுள்ள குருமூர்த்தத்தில் சமாதிக் கோயில் கொண்டிருக்கிருர்.

ஸ்ரீமத் தெய்வசிகாமணி
தேசிக பரமாசாரிய சுவாமிகள்

ஆண்டவனைத் தீண்டி ஆராதனை செய்யும் பேறு பெற்ற ஆதி சைவ பரம்பரையில் திருவண்ணுமலை திருத்தலத்தில் அவதரித்தவர் ஸ்ரீ தெய்வசிகாமணி சுவாமிகள். அவரது காலத்தை நிச்சயமாகக் குறிப்பிட முடியவில்லை. அம்மகான் சுமார் ஐந்நூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் வாழ்ந்ததாகக் கூறப்படுகிறது.

தெய்வசிகாமணிக்கு அப்போது பதினுறு வயதிருக்கும். ஸ்ரீரமண பகவான், பாலரமணராகத் திருவண்ணுமலைக்கு வந்த அதே வயது. ஒரு நாள் மாலை நேரம். தெய்வசிகாமணியின் தந்தையார், ஆலயத்தில் அண்ணுமலையாருக்குத் திரு முழுக்கு செய்வித்துக் கொண்டிருந்தார். தெய்வ மகன் திருக்கொடிமரத்தின் கீழ், பக்தியால் மனம் கசிந்துருக தன்னை மறந்த நிலையில் நின்றிருந்தார். பரவசம் மேலிட்டது. கண்ணீர் பொங்க, கான மழை பொழிந்தார். கல்லும் கரைந்தது. சட்டென்று கொடி மரம் 'பளிச்' சென்று மின்னியது. தெய்வ அமைதி மண்டபத்தைச் சூழ்ந்தது. மணியோசை முழங்கியது. அண்ணுமலையார் இடப வாகனத்தில் அமர்ந்தவராய் அங்கு தரிசனம் தந்தார். அடுத்த கணம் குருமுனி வடிவத்தில் எதிரில் தோன்றினுர். மெய் சிலிர்த்து நின்ற தெய்வ சிகாமணி, முனிவரது கால்களில் விழுந்தார்; எழுந்தார்; ஆனந்தத்தில் கூத்தாடினுர். ''அப்பனே, நீ அருள்நந்தியை அடைவாயாக'' என்று கூறி இறைவன் மறைந்து விட்டான்.

முனிவர் உருவில் திருக்காட்சி யளித்த இறைவனைக் காணுது தெய்வ சிகாமணி திகைத்தார். அங்குமிங்கும் தேடினுர். பித்துப் பிடித்தவர் போல் அரற்றினுர்.

அப்போது பூஜையை முடித்து விட்டு வந்த தந்தை, மைந்தனை வீட்டுக்கு வரும்படி அழைத்தார். பேரின்ப வீட்டுக்குச் செல்ல வழி தெரிந்து கொண்ட மகன், பெற்ருேர் வீட்டிற்கா வருவார்? எனவே தந்தையுடன் செல்ல மறுத்து விட்டார். ஆண்டவன் காட்டிய ஞானசிரியனைத் தேடிக் கொண்டு திருத்துறையூருக்குப் புறப்பட்டு விட்டார்.

திருத்துறையூரிலிருந்த அருள்நந்தி சிவாசாரியாரிடமும் இறைவன் கனவில் தோன்றி, அருணசலத்திலிருந்து அருட் சுடர் வரும் செய்தியைத் தெரிவித்து, அவருக்கு ஞானேபதேசம் செய்யும்படிக் கூறி மறைந்தார். சீடருக்காக ஆண்டவன் கட்டளையை சிரமேற் கொண்டு காத்திருந்தார் அருள்நந்தி. அருணையம்பதியிலிருந்து தெய்வசிகாமணி வந்ததும், அவரை இருகரம் நீட்டி, அன்புடன் வரவேற்ருர் அருள்நந்தி சிவாசாரியார். ஆசிரியரது திருவடிகளைத் தம் கண்ணீரால் நனைத்தார் சீடர். தமது நாற்பத்தெட்டு சீடர்களில் ஒருவராக அவரை ஏற்றுக் கொண்ட குரு, திருக்கைலாய பரம்பரையில் வந்த சிவஞான போதத்தை உபதேசித்தருளினர்.

தெய்வசிகாமணி சுவாமிகள் இறைவன் சுயம்பு மூர்த்தியாகத் தமது ஆத்மார்த்த பூஜைக்கு எழுந்தருள வேண்டும் என்று ஒரு பேராவல் கொண்டார். அதை ஆசிரியரிடம் தெரிவித்தார். அவரைத் திருக்காளத்திக்குச் செல்லுமாறு பணித்தார் குருநாதர்.

திருக்காளத்திக்குச் சென்ற தெய்வசிகாமணி சுவாமிகள், காளத்தியப்பர் சந்நிதியில் கண்ணீர் மல்க நின்று தொழுதார். அவர் முன் காளத்தியப்பர் தோன்றி, ''அன்பனே, கோயிலின் அருகேயுள்ள புற்றில் நாம் சிவலிங்க வடிவமாய்த் திகழ்கிருேம். அங்கு வருவாயாக'' என்று கூறி மறைந்தார். பரபரக்க ஓடினர் தெய்வசிகாமணி சுவாமிகள். காளத்தியப்பர் கூறியவாறே அங்கு ஒரு சிவலிங்கம் இருக்கக் கண்டு அதைக் கையிலெடுத்து, மார்போடு அணைத்து மட்டிலா மகிழ்ச்சியுற்ருர். தற்போது குன்றக்குடி - திருவண்ணமலை ஆதீன மடத்தில் எழுந்தருளி யிருப்பது அந்தக் காளத்திப் பெருமானே.

ஸ்ரீ தெய்வசிகாமணி தேசிக குருமூர்த்தியால் நிறுவப் பெற்றதே திருவண்ணமலை ஆதீனம். இந்த குரு பரம்பரையில் பதினேழாவது பட்டத்தில் எழுந்தருளிய குருமுனிவர் ஸ்ரீ நாகலிங்க தேசிக குருமூர்த்திகள், தென்னட்டில் திருத்தல யாத்திரை செய்து விட்டு, ஸ்ரீ ரமணர் பிறந்த திருத்தலமான திருச்சுழியலுக்கு வந்தார்கள். அப்போது இராமநாதபுரம் அரசரின் வேண்டுகோளுக்கிணங்கி, அம்மாவட்டத்திலுள்ள பிரான் மலையில் குருபீடத்தை நிறுவினர்கள். அங்கு தமது சீடர் ஒருவரை மடாதிபதியாக்கி விட்டு, குருநாதர் திருவண்ணமலைக்கு எழுந்தருளி விட்டார்கள். நாளடைவில் இந்த ஆதீனத்தின் குருமார்கள் குன்றக்குடியில் வந்து தங்கி, காளத்தியப்பரை அம் மடாலயத்தில் எழுந்தருளச் செய்தார்கள். அன்று முதல் திருவண்ணமலை ஆதீன மடாலயம் குன்றக்குடியில் அருளாட்சி புரிந்து வருகிறது. தற்போது ஸ்ரீ தெய்வசிகாமணி அருணசல தேசிக சுவாமிகள் 45-வது பட்டத்தில் எழுந்தருளி இறைப்பணியாற்றி வருகிருர்கள்.

குன்றக்குடி—திருவண்ணமலை ஆதீனத்தின் ஆதி குருநாதரான தெய்வசிகாமணி தேசிக சுவாமிகள் திருவருணையிலிருந்த போது பல

ஸ்ரீ ரமண பகவான்

அற்புதங்களைச் செய்திருக்கிறார். ஒரு சமயம் அரசனின் பட்டத்துக் குதிரை திடீரென்று கீழே விழுந்து மாண்டது. அவ்வழியே வந்த குருநாதரை அடிபணிந்து, குதிரையைப் பிழைக்க வைக்கும்படி கோரினார் அரசர். குருமுனிவர், புன்னகை அரும்ப, திருமந்திரத்தை ஓதி, திருநீற்றைத் தெளித்தார். உறக்கத்திலிருந்து விழிப்பது போல் குதிரை எழுந்து நின்றது.

ஞானாசிரியனும், யோக சித்தருமான தெய்வசிகாமணி தேசிக சுவாமிகள் சமாதிக் கோயில் கொண்டிருக்கும் குருமூர்த்தத்தில் ஸ்ரீ பால ரமணர் ஒன்றரையாண்டு காலம் தங்கி, தவம் புரிந்திருக்கிறார். அந்த மகானின் அருளாசி பால ரமணரின் ஞான வைராக்கிய நிலைக்கு உறு துணையாக இருந்திருக்கும் என்பதில் சந்தேகமில்லை.

உடல் மெலிந்து, தலை முடி சடையாகி, நகங்கள் நீளமாக வளர்ந்து, ஜடப் பொருளாக அமர்ந்து, சமாதியில் ஆழ்ந்திருந்த பால ரமணரைக் கண்டு உலகம் வியந்தது.

அந்த மண்டபத்தின் சுவரில் சாய்ந்தபடி உட்கார்ந்து கொண்டிருந்ததால், அவருடைய முதுகின் அடையாளம் இன்னும் அங்கே லேசாகத் தெரிகிறது. அவர் அமர்ந்திருந்த போது தரை யெல்லாம்

ஒரே எறும்புப் புற்று. தரிசிக்க வந்தவர்களெல்லாம், 'ஐயோ, அப்பா' என்று எறும்புக் கடி பொறுக்க முடியாமல் கதறிக் கொண்டு ஓடினர். ஆனால், எத்தனை எறும்புகள் கடித்தாலும், ரத்தம் கசிந்தாலும் ரமணர் அப்படியே உட்கார்ந்திருந்தார்.

அண்ணாமலைத் தம்பிரானும், உத்தண்டி நயினாரும் பால ரமணரை அக்கறையோடு கவனித்துக் கொண்டனர். தம்பிரான், சமாதிக் கோயிலின் நைவேத்தியத்தில் ஒரு பிடியை ரமணருக்கு ஆகாரமாக அளித்து வந்தார். சில நாட்களில் பக்தர்கள் கொண்டு வந்து கொடுத்த ஆகாரங்களை யெல்லாம் கலந்து ஒரு கவளத்தை அவருக்குக் கொடுப்பார்.

அண்ணாமலைத் தம்பிரானுக்கு பால ரமணரின் மீது பெரும் பக்தி ஏற்பட்டு விட்டது. இவருக்குச் சேவை செய்வதிலும், உணவளிப்பதிலும் அவருக்குத் திருப்தி ஏற்படவில்லை. சிவலிங்கத்திற்குச் செய்வது போல் ரமணருக்கு அபிஷேகம் செய்யவேண்டும் என்று தீர்மானித்து எண்ணெய், பால், சந்தனம் போன்ற பொருள்களைச் சேகரிக்க ஆரம்பித்தார். இது பால ரமணருக்குப் பிடிக்க வில்லை. உடனே ஒரு கரிக் கட்டியை எடுத்து 'இதற்குத் தொண்டு இதுவே' என்று சுவரில் எழுதி வைத்து விட்டார்' மறுநாள் தம்பிரான் உணவு கொண்டு வந்த போது ரமணர், சுவரில் தாம் எழுதி வைத்திருந்ததைக் காட்டினார். 'உணவு கொடுப்பதோடு நிறுத்திக் கொள்ளுங்கள். அபிஷேக ஆராதனைகள் எல்லாம் எனக்கு வேண்டாம். என்பதைத் தெளிவாகக் கூறி விட்டார்.

இதற்குப் பிறகுதான் 'பிராம்மண சுவாமி'க்கு நன்றாக எழுதப் படிக்கத் தெரியும் என்பது எல்லோருக்கும் தெரிந்தது. அவர் யார் என்பதை எப்படியாவது தெரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்று அநேகருக்கு விருப்பம் இருந்தது. எத்தனையோ முறை கேட்டுப் பார்த்தார்கள். பால ரமணர் பேசவும் இல்லை; எழுதிக் காட்டவும் இல்லை. கடைசியாக ஒரு நாள் வேங்கடராமய்யர் என்பவர் மீண்டும் மீண்டும் கேட்டபோது. பால ரமணர், **'வேங்கடராமன், திருச்சுழி'** என்று எழுதிக் காட்டினார். திருச்சுழி எங்கே இருக்கிறது என்று வேங்கடராமய்யருக்குப் புரியவில்லை, அப்போது ரமணர் தம் பக்கத்தில் இருந்த பெரிய புராண புத்தகத்தைப் பிரித்துக் காட்டி, அதில் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளால் பாடப் பெற்ற தலமான திருச்சுழியின் பெயரைச் சுட்டிக் காட்டினார்.

முதல் பாகம் நிறைவுற்றது.